

Manh Sủng Liệt Thê

Contents

Manh Sủng Liệt Thê	2
1. Chương 1: Người Muội!*	2
2. Chương 2: Bái Sư	6
3. Chương 3: Chạy Trốn	8
4. Chương 4: Tử Tịch	11
5. Chương 5: Đánh Trả	14
6. Chương 6: Hạt Tiêu	17
7. Chương 7: Gặp Cướp	19
8. Chương 8: Áo Xanh	22
9. Chương 9: Sói Huynh	25
10. Chương 10: Phượng Hoàng	27
11. Chương 11: Trúng Chiêu	30
12. Chương 12: Đồ Đệ	32
13. Chương 13: Kẻ Thù	35
14. Chương 14: Bí Mật	37
15. Chương 15: Sư Công	40
16. Chương 16: Keo Kiệt	43
17. Chương 17: Câu Đối	45
18. Chương 18: Cổ Nhân	48
19. Chương 19: Tối Cửa	50
20. Chương 20: Âm Chiến	53
21. Chương 21: Lửa Giận	55
22. Chương 22: Tranh Phong	58
23. Chương 23: Cường Đại	61
24. Chương 24: Hèn Hạ	63
25. Chương 25: Canh Hai	65
26. Chương 26: Thiên Tầm	68
27. Chương 27: Ác Độc	70
28. Chương 28: Hành Động	73
29. Chương 29: Canh Hai	75
30. Chương 30: Tính Kế	77
31. Chương 31: Nữ Nhân	80
32. Chương 32: Cường Thế	83
33. Chương 33: Lời Đồn	85
34. Chương 34: Thủ Đoạn	88
35. Chương 35: Sóng Ngầm	90
36. Chương 36: Hãm Hại	93
37. Chương 37: Tâm Tư	96
38. Chương 38: Phân Ly	98
39. Chương 39: Học Cái Xấu	101
40. Chương 40: Mũi Nhọn	104
41. Chương 41: Thu Hoạch	106

42. Chương 42: Gặp Chuyện Không May	109
43. Chương 43: Yêu Nghiệt (1)	112
44. Chương 44: Yêu Nghiệt (2)	115
45. Chương 45: Mất Tích	118
46. Chương 46: Kích Chiến	120
47. Chương 47: Thế Cục	123
48. Chương 48: Nhanh Nhẹn	125
49. Chương 49: Cút Đi	127
50. Chương 50: Đại Hôn	130
51. Chương 51: Đại Hôn (2)	133
52. Chương 52: Đại Hôn (3)	135
53. Chương 53: Đón Dâu	138
54. Chương 54: Đoạt Phu	141
55. Chương 55: Đánh Đổ	143
56. Chương 56: Phong Ba	146
57. Chương 57: Phong Ba (2)	148
58. Chương 58: Động Phòng	151
59. Chương 59: Như Nguyên	154

Manh Sủng Liệt Thê

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, hài, sủng, HEEdit: Hồ Điệp NhiSố chương: 59 chươngDesigner: ngocvukytam - NaDuNếu không vì chạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-sung-liet-the>

1. Chương 1: Người Muội!*

*Người muội!: có thể hiểu là một câu chửi tục.

Edit: Hồ Điệp Nhi

“Đường này là ta mở, cây này là ta trồng, nếu muốn qua đường, để lại tiền mua đường.” Quân Tiểu Tà lẩm nhẩm lời kịch, mắt tự nhiên khụ một tiếng: “Thật ngượng quá, làm theo phép tắc thôi.”

Đột nhiên xuất hiện người cướp giữa đường, hai nam nhân đi ngang qua sắc mặt hơi đổi.

“Ách, xin hỏi cô nương là muốn cướp chúng tôi sao?” Một âm thanh ầm áp như gió xuân mang theo sự kinh ngạc vang lên, nghe qua thực lễ phép, thực trấn định, có vẻ là nhân vật lớn.

Quân Tiểu Tà cảm thấy xấu hổ, nàng là người tốt, làm ra chuyện như vậy cũng là bất đắc dĩ. Nhìn thấy đối phương nho nhã lễ độ, giọng điệu nàng ôn nhu: “Nhà ta có chút chuyện khó nói, huynh đài a, giang hồ giúp đỡ, các người tự hiểu là được rồi, ta sẽ không thương tổn các người.”

Câu nói ‘có chút bất đắc dĩ’ làm cho hắn đỡ khóc đỡ cười, cuối cùng là cướp hay là ăn xin đây?

“Không có.” Một tiếng nói lạnh nhạt khác nghe không ra hờn giận, xem ra thực không kiên nhẫn dây dưa với nàng.

Quân Tiểu Tà mặt nóng lên: “Thật sự không có sao?” Người này thực không nể mặt a, nàng là tối cướp, không phải đến đây mạnh tiêu thụ sản phẩm, làm sao không chịu làm theo kịch bản chứ?

“Dao kiếm không có mất, giữ tiền hay giữ mạng, chính mình chọn đi!”

“Ha.” Chủ nhân tiếng lạnh nhạt kia phát ra tiếng cười lạnh khinh thường, khiến cho Quân Tiểu Tà vô cùng nổi giận.

Đao đồn củi trong tay vung lên mạnh mẽ, một cái cây nhỏ xấu số gần đó phát ra tiếng răng rắc rồi gãy xuống, đao lóe ra ánh sáng: “Nhìn rõ chưa?” Trên tay bốn tiểu thư có vũ khí!

“Thì tính sao?” Nam nhân một bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi, ôm cánh tay, trêu tức nàng.

Không thể được, nàng hiện tại rất cần bạc để trốn chạy, hơn nữa ngồi đợi đến chân đều đã tê rần mới gặp hai người, lần đầu tiên xuống biển, nói gì cũng không thể tay không mà về, điềm xấu a.

Quân Tiểu Tà đổi chiêu, không ngừng cố gắng: “Mọi người đều là ra đường gặp nhau, làm gì khó xử lẫn nhau. Giúp người chính là giúp chính mình, vị huynh đài này hẳn là sẽ hiểu điều đó chứ.”

Nói cũng đã nói đến mức này rồi, nếu người còn nói không, bốn tiểu thư đành phải buông đợi người khác thôi.

“Biết, chẳng qua, cô nương à, trên người chúng ta thật sự không có bạc a.” Nam nhân nhã nhặn tận tình khuyên bảo nói: “Cô nương, hay là như vậy đi, chúng ta đang định đến phái Hoa Sơn làm khách.

Chưởng môn Pái Hoa Sơn có tấm lòng nhân hậu, sẽ vui lòng giữ cô nương ở lại.”

Quân Tiểu Tà hơi lui về sau sợ run cả người, “Cám ơn hảo ý của người, ta không cần.”

Mới từ Hoa sơn trốn đi, nay lại theo các người trở về, ta đâu có ngu!

“Ngượng ngùng, hai vị, ta đang vội, phiền toái phối hợp một chút.”

“Thật có lỗi, bản công tử không có hứng thú phối hợp hành vi ngu xuẩn của người.” Nam nhân lãnh khốc nói xong, phẩy tay áo một cái liền rời khỏi.

Quân Tiểu Tà tức giận a, vung đao ở trước mặt hắn, ánh sáng lóe lên, nháy mắt thấp sáng tầm mắt, sau đó đồng tử Quân Tiểu Tà kịch liệt co rút lại, một lát khôi phục bình thường, chỉ là trong lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi lạnh, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Một đôi mắt rất lạnh, nếu không phải nàng có công phu phòng thân, chỉ sợ hiện tại đã bị nằm úp sấp.

“Huynh đài, ta không có ý hại người, thỉnh thứ lỗi cho ta đã đắc tội.”

“Này, có chuyện từ từ nói, có chuyện từ từ nói.” Nam nhân nhã nhặn vội vàng khoát tay áo, ý đồ ngăn cản tình thế chuyển biến xấu, lại bị nàng ra tiếng ngăn lại: “Ta nói chuyện vẫn tốt lắm, là hắn không muốn hợp tác.”

“Buồn cười!” Giọng nam lãnh khốc nói: “Nửa đêm chặn đường đánh cướp bắt thành liên động đao động thương, bản công tử là lần đầu tiên thấy người tốt nói chuyện như người vậy.”

Quân Tiểu Tà tức giận thật rồi, nàng cũng là lần đầu tiên thấy nam nhân mà nhỏ mọn như thế.

“Ta mặc kệ, hôm nay không giao tiền ra, ai cũng đừng mong rời đi.” Nói cái gì thì nói, nàng là người xấu thì sao, nàng cũng không tin trong thiên hạ không có tồn tại người xấu hơn nàng.

Nam nhân lãnh khốc xuy cười một tiếng: “Hôm nay đừng nói ta không có, cho dù có ta cũng không cho, bản công tử muốn nhìn, người có thể làm gì ta.”

“Thực không cho?” Muốn đấu với ta đến cùng sao?

“Không cho!” Mạnh mẽ đáp.

“Coi như người đang làm việc nghĩa đi.” Cúi thấp người, nàng không hề nhẽo thay cho cứng rắn.

“Người có tay chân đầy đủ, tay làm hàm nhai không phải càng đáng giá sao?” Lật lọng thuyết giáo.

“Hay là như vậy, người đưa địa chỉ của người cho ta, chờ ta có tiền trả lại cho người?” Quân Tiểu Tà cắn răng một cái, đau lòng nói: “Gấp bội!”

“Ha” nam nhân lãnh khốc đưa tay đẩy ra cây đao trước mặt, không chút để ý phun ra hai chữ: “Không có.”

Quân Tiểu Tà gần như muốn ngất, hôm nay xuất môn không coi ngày, gặp phải thứ gì không biết. Đang muốn dùng sức mạnh, không nghĩ tới xa xa có ánh lửa lóe ra, tiếng bước chân dày đặc hướng tới bên này mà đến.

“Người, xem như người lợi hại!”

Theo tiếng bước chân tới gần, Quân Tiểu Tà bỏ chạy, nếu như bị bắt trở về thì thật xui xẻo. Nàng mới không muốn thay thế tỷ tỷ cùng cha khác mẹ gả cho đại ma đầu.

“Núi không chuyển nhưng mà đường chuyển, thời điểm chúng ta gặp nhau, người chờ đó cho bốn cô nương.”

Xa xa truyền đến tiếng rống giận không cam lòng của Quân Tiểu Tà, nam nhân lãnh khốc khốc miệng khẽ nhếch: “Chúng ta rất nhanh sẽ lại gặp mặt.”

“Đi điều tra nàng cho ta.” Dám đánh cướp bốn tọa, người là người đầu tiên ở Trung Nguyên này.

Không nghĩ tới lần đầu tiên đi vào Trung Nguyên, liền phát sinh chuyện thú vị này.

“Quân chủ, nha đầu kia rất thú vị.” Sơ Lâu hứng thú nhìn về phía trước.

Nguyên Thần Trường Không khẽ nhíu mắt, ánh mắt lợi hại như đao: “Người có hứng thú với nàng sao?”

“Ách, tò mò mà thôi. Ha ha.” Sơ Lâu Anh cười một tiếng, bóng dáng như ma quỷ lập tức biến mất tại chỗ, tàn ảnh còn chưa mất đi, người đã muốn về tới vị trí vừa rồi, giống như cho tới bây giờ cũng chưa từng rời đi.

Nếu một màn này bị Quân Tiểu Tà thấy, chắc chắn sẽ bị dọa hồn phi phách tán.

“Quân chủ, nàng là Quân Tiểu Tà, năm nay mười tám tuổi, là nữ nhi của chủ môn Hoa Sơn khi say rượu cùng một nô tỳ sinh ra.” Sơ Lâu Anh đổ mồ hôi một phen, không ngờ một nữ nhi cá tính như thế lại có thân thể như vậy.

“Chỉ có nhiều đó?” Nguyên Thần Trường Không híp mắt phượng lại, thản nhiên hỏi.

“Ha ha, lại nói tiếp cùng quân chủ có lẽ còn có chút quan hệ.” Sơ Lâu Anh không dám khoe khoang, đem tin tức điều tra nói hết ra.

Thì ra, phái Hoa Sơn bị thua tại Quân Anh hội, phải chuẩn bị cống phẩm tiến cống Yểm cung, trong đó bao gồm vàng bạc tài bảo cùng với mỹ nữ. Mà Quân Tiểu Tà kia bởi vì không được cha sủng ái, chủ môn phái Hoa Sơn liền an bài nàng thế thân cho nữ nhi thứ hai của mình. Nói đến nói đi, nàng cũng chỉ là một nữ tử đáng thương thôi.

“Đi thôi.” Nguyên Thần Trường Không nghe xong, đôi mắt hơi lóe lên.

Phía trước, Quân Tiểu Tà vội vã đào hôn chạy không kịp thở, thẳng đến khi xác định chính mình an toàn mới dừng lại ở ven đường từng ngậm từng ngậm thở dốc.

Người đang xui xẻo, uống nước lạnh cũng sẽ ê cả hàm răng.

Vừa dừng lại, chợt nghe phía sau một trận tiếng cười: “Cô nương, chúng ta lại gặp mặt.”

Quân Tiểu Tà liếm liếm môi khô khốc, đầu cũng không quay lại nói: “Ta với người rất quen thuộc sao?”

Ai muốn gặp lại người!

Sơ Lâu Anh đối với lời của nàng vào tai này ra tai kia, nhếch miệng cười: “Người có nơi nào không thể không gặp lại, không ngờ chúng ta vừa mới gặp khi này giờ lại gặp nhau, điều này nói lên điều gì, nói lên chúng ta rất có duyên a. Đã có duyên hay là cùng nhau kết bạn đi?”

“Không rảnh.” Quân Tiểu Tà mặc kệ hắn, tự cố gắng tiếp tục mục đích của bản thân, bước chân rời đi.

Vẫn giữ yên lặng, Nguyên Thần Trường Không thản nhiên nói: “Người không phải nói ta chờ người sao?”

Khiêu khích! Quả là khiêu khích!

Dù tính tình Quân Tiểu Tà tốt đến đâu, cũng nhịn không được mà tức giận.

Xoay người, thở hổn hển: “Người rút cuộc muốn như thế nào?” Bỏ tiểu thư cũng không phải là dễ bị dọa. “Chắc, những lời này nên để ta nói.” Về mặt trêu tức, thập phần đáng đánh đòn.

Quân Tiểu Tà đỏ mặt tía tai, ghen một lúc lâu mới ghen ra một câu lời kịch kinh điển: “i Fuck You.”

Thời gian nói dài dòng với người ta đã chạy thoát rồi.

Ủ rũ xoay người, bước chân nặng nề chậm rãi đi về trước.

Nhìn chung hai kiếp làm người lúc nào cũng gặp chuyện xui xẻo.

Kiếp trước, nàng sống an phận thủ thường, không ngờ tới lại bị người đàn ông mình yêu lừa gạt, lừa nàng không còn một xu, đã lỡ đi vay nặng lãi, cùng đường mới làm ra quyết định sai lầm.

Vốn dĩ nghĩ rằng chết đi cũng tốt, dù sao cũng không có gì luyến tiếc, từ nay về sau xong hết mọi chuyện.

Không ngờ ông trời có mắt làm nàng sống lại. Có thể sống thêm một lần cũng tốt, coi như đi du lịch xuyên thời gian đi.

Thân phận xấu hổ, nàng không oán giận; bị người châm chọc khiêu khích khi dễ nàng cũng nhin, nhưng lại gả nàng cho một ma đầu giết người không chớp mắt thì vạn lần không được. Kiếp trước đã không nắm chắc cuộc sống của chính mình đã thật đáng tiếc, chẳng lẽ đời này còn muốn để người người khác sắp xếp?

Cho nên nàng suốt đêm chạy trốn, đi quá vội vã, không đem theo lương khô cùng bạc, bắt đắc dĩ mới xuống tay đánh cướp.

Nàng cũng là nhất thời nảy lòng tham không được sao? Nàng cũng không nghĩ tới muốn đả thương người khác.

Nhưng hai nam nhân này cũng thật đáng giận, so với vắt cổ chày ra nước còn khó hơn, lúc này còn khi dễ trên đầu nàng, nàng đã trêu ai chọc ai?

Càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng thương tâm, Quân Tiểu Tà bất giác đỏ hốc mắt.

“Nàng làm sao vậy? Nhìn thực bi thương a.” Sơ Lâu Anh vuốt cằm, biểu tình vô tội.

Nguyên Thần Trường Không liếc mắt một cái e sợ cho thiên hạ không loạn, bước nhanh đi đến bên cạnh Quân Tiểu Tà cùng nàng sóng vai mà đi, giọng lạnh lẽo nói: “Người đang khóc.”

“Liên quan gì người?” Quân Tiểu Tà lau đi nước mắt sắp rơi xuống, căm giận nói: “Ta khóc hay không là chuyện của ta, ai cần người lo.”

Từ khi sinh ra đến giờ nàng chưa thấy nam nhân nào đáng ghét như hắn.

“Chắc, gặp chuyện nhỏ như vậy đã khóc, đợi lát nữa làm sao mà nàng chịu được.”

Không biết vì sao, nhìn thấy nàng khóc, hắn lại có chút chột dạ. Hung hăng nói một câu, liền nắm cánh tay Quân Tiểu Tà bay lên trời, hành động đột ngột của hắn dọa Quân Tiểu Tà sắc mặt trắng bệch, theo bản năng ôm sát lưng áo của hắn, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần.

“Người làm vậy là sao? Có tin ta đánh người hay không?”

“Ha ha, đã quên nói cho nàng, kỳ thật ta với nàng giống nhau.” Thanh âm trên đỉnh đầu như bay bay nhẹ nhàng, nhưng Quân Tiểu Tà vẫn ngửi được mùi gì đó nguy hiểm trong câu nói của hắn.

Cái gì giống nhau? Ai muốn vô sỉ giống người?

Nguyên Thần Trường Không không nghe thấy nàng đáp lời, môi gợi lên một chút ý cười xấu xa: “Bản công tử, cướp sắc.”

Quân Tiểu Tà ngây ngốc, ngơ ngác ngẩng đầu, tầm mắt xuyên qua gió, nhìn về phía Nguyên Thần Trường Không, dưới ánh mắt hoa lệ thâm thúy tràn ngập tà khí của hắn hôn mê bất tỉnh.

Trước khi ngất xỉu, môi run run tràn ra hai chữ: Em gái người!

2. Chương 2: Bái Sư

Cảm giác ấm áp dào dạt, thoải mái tựa như đang ngâm mình ở trong suối nước nóng làm cho Quân Tiểu Tà nhin không được rên nhẹ một tiếng, trong đầu đột nhiên hiện lên đoạn ngắn lại khiến nàng bị dọa đột nhiên mở hai mắt.

Chấn phủ gầm, rèm buồng, nển đỏ.... Đây là làm sao?

Xốc chấn, bỗng nhiên phát hiện quần áo đã được đổi qua, Quân Tiểu Tà xanh cả mặt, nhất định là chuyện tốt của nam nhân vô sỉ kia!

Không kịp mang giày, chân không xuống giường, hôm nay không đem hấn đánh một chút, tên của nàng Quân Tiểu Tà sẽ viết ngược.

Dẫm nát những viên sỏi nhỏ trên con đường mòn, lòng bàn chân hơi run lên. Quân Tiểu Tà có hứng thú xuyên qua khu vườn đầy cây xinh đẹp, tầm mắt bỗng nhiên chuyển động, nhìn thấy một hồ nước nhân tạo rất lớn xuất hiện trước mắt.

Giữa hồ có tòa lương đình, bốn phía có rèm lụa rủ xuống, khi gió thổi qua, rèm lụa tung bay, dường như có thể thấy được một bóng dáng cao ngất.

Quân Tiểu Tà không dám xác định người kia có phải là đối tượng nàng muốn tìm hay không, vòng qua rặng liễu bên hồ, dọc theo hành lang khúc khuỷu đi đến lương đình.

Phải hỏi hấn như thế nào đây?

Vì sao cởi quần áo của nàng? Vấn đề này thật dâm loạn a.

Bởi vì quá mức rối rắm không biết mở miệng như thế nào, Quân Tiểu Tà một chút cũng không chú ý tới chính mình đã đi vào lương đình, hơn nữa chuẩn bị đụng người vào cây cột.

“Nàng tỉnh rồi.”

Thản nhiên, hơi lạnh, có chút khốc, còn có chút cao cao tại thượng. Không để ý thanh âm truyền đến, Quân Tiểu Tà ngẩng đầu, cái mũi khéo léo liền cùng cây cột tiếp xúc thân mật.

Rất mạnh a!

Quân Tiểu Tà ôm cái mũi ngời xồm xuống đất, hít mạnh vài ngụm khí lạnh mới tỉnh lại được.

“Huynh đài, người thật không có phúc hậu.” Muốn nói cũng không báo trước một tiếng, hù dọa người ta.

“Ha, là chính nàng không chú ý, trách được ai?” Ánh mắt Nguyên Thần Trường Không đảo qua một lượt, hết sức chuyên chú uống trà, khoe miệng mỉm cười lộ vẻ đáng đánh đòn.

Khẩu khí nói chuyện không tốt như vậy, xem ra không tìm lắm người. Quân Tiểu Tà quên đau, đứng thẳng thân mình chuẩn bị đối với hành vi không đạo đức của hấn tiến hành trừng phạt, hé miệng, nhưng cái gì cũng nói không được.

Nam nhân này, rầm rầm, không phải người!

Nàng chưa thấy qua nam nhân nào có thể sánh cùng thiên tiên. Nhất định là chính mình hoa mắt, bằng không làm sao có thể thấy tiên nữ trên trời. Đúng, chính là tiên nữ!

Khuôn mặt sắc bén, hoàn mỹ đến kỳ cục, nếu muốn tìm điểm sai lầm nào đó trên khuôn mặt, đó là cặp mắt lạnh như băng, như bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, rất đẹp rất khí chất rất quý giá, như quân vương cao cao tại thượng, không gần với nhân gian.

Trong nháy mắt, Quân Tiểu Tà từ trong dung mạo hại nước hại dân của hấn hoàn hồn, nàng nhớ rõ có một câu nói, cái gì càng đẹp thì càng độc. Nàng nhiệt tình yêu thương ánh mặt trời, quý trùng sinh mệnh, cho nên, nhìn từ xa là tốt rồi.

“Ta hỏi người, chuyện gì xảy ra với quần áo của ta.” Đối mặt cái đẹp, nàng thật sự rất khó ‘Cứng rắn’, lời nói chất vấn liền biến thành ngượng ngùng.

Nguyên Thần Trường Không xuy cười một tiếng: “Nàng thật sự là người hay quên nhỉ, ta tới để cướp sắc.”
Cướp sắc mà còn nói đúng lý hợp tình? Quân Tiểu Tà lại lần nữa chán nản, hé ra mặt nháy mắt đỏ bừng, đương nhiên không phải thẹn thùng, là tức giận.

“Vô liêm sỉ!” Ý vào chính mình đẹp, có thể làm chuyện lung tung sao? Đêm đầu tiên của bốn tiểu thư sẽ dành cho lão công tương lai, như thế nào hắn có thể tùy tiện liền cướp đi?

Cả người Quân Tiểu Tà run run, một bước xông lên phía trước: “Có tin ta đi kiện ngươi hay không!”

“Kiện ta?” Nguyên Thần Trường Không thấy nàng giận không nhẹ, một đôi mắt to như chuông đồng trừng hắn, hơn nữa cái mũi bị đụng đỏ bừng, thấy buồn cười thế nào, nhin không được liền cười: “Ra cửa quẹo trái, hướng đông ba dặm chính là nha môn.”

Thản nhiên cười, giống như mây trôi, như trăm hoa nở rộ, đẹp đến mức làm cho người ta hoa mắt!

Quân Tiểu Tà gắt gao cắn môi, hận không thể hướng trên mặt hắn hung hăng đập một cước. Sớm lĩnh giáo qua vô sỉ của hắn, không nghĩ tới hắn còn rở làm cho người ta càng học máu.

“Được, tốt lắm! Ngươi tên là gì?”

Giữ được núi không lo không có củi đốt, quân tử báo thù mười năm không muộn, một ngày nào đó, ta muốn cho ngươi hối hận vì hành động hôm nay!

“Chắc, ăn qua đã biết vị, đã nhớ thương ta sao?” Nguyên Thần Trường Không thực đáng đánh đòn trên chọc nói: “Kỳ thật, nếu nàng có thêm chút thịt... ” Vừa nói, ánh mắt vừa vờ dừng trên ngực Quân Tiểu Tà, sau đó một đường đi xuống: “Dáng người luyện tập thêm chút nữa, học được cách nói lấy lòng, có lẽ bản công tử nguyện ý cho ngươi ở lâu thêm một đêm.”

“Ngươi có ý tứ gì?” Khóe miệng Quân Tiểu Tà co rút, ăn xong chùi mép còn chưa kịp, lại dám ghét bỏ dáng người của nàng?

Cái gì phải thêm chút thịt? Ngực ta không to thì sao? Ta mới mười tám tuổi, có khi chưa phát dục đủ a!

Dáng người nàng làm sao? Mỗi ngày nàng đều lao động quần quật, làm sao mềm mại được chứ!

Ăn diện? Ăn diện em gái nhà ngươi! Bốn tiểu thư tuy rằng không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng tốt xấu gì cũng ngũ quan đoan chính, mi thanh mục tú, tự nhiên chính là đẹp, ngươi nha, biết cái P (mông)!

Bị chạm đến chỗ đau, Quân Tiểu Tà tức giận ngút trời, cũng không biết khí lực từ đâu tới, cầm lấy ghế đá rất nặng bên cạnh bàn, dùng sức lật.

Rầm!

Mặt bàn khuynh đảo, bộ trà cụ bạch ngọc tan nát. Mà Nguyên Thần Trường Không không biết khi nào thì đã rời khỏi chỗ ngồi.

Hắn trên cao nhìn nàng, đôi mắt thâm trầm, sắc mặt bình tĩnh nhìn không ra vui giận.

Quân Tiểu Tà sau khi phát tiết xong, khôi phục một chút lý trí. Cảm nhận được khí thế trên người hắn, trong lòng có điểm chột dạ, nhưng thân là nữ nhân, tuyệt không dễ dàng tha thứ cho một người nam nhân trước mặt mình đem dáng người của mình ra phê bình là không đẹp, đó là tôn nghiêm lớn nhất của nữ nhân bị người sỉ nhục.

Quạt cường nâng cầm lên, kiên trì đón nhận ánh mắt băng hàn có thể giết chết người của hắn, giằng co.

Nguyên Thần Trường Không hít vào một hơi, dừng nói là nữ nhân không thể sùng, cho dù là hoàng đế trung nguyên nhìn thấy hắn cũng phải cung kính. Dám can đảm lật bàn của hắn, nàng chán sống rồi sao?

Ánh mắt sắc bén, hai chân Quân Tiểu Tà không nghe lời mà run run lên, lưng đỏ đầy mồ hôi lạnh thấm ướt áo. Cho nên nói, xúc động là ma quỷ a.

“Ngươi, không sợ ta?”

Ngay tại thời điểm Quân Tiểu Tà sắp bại trận, Nguyên Thần Trường Không xoay đầu, lạnh lùng hỏi.

Từ khi hấn cầm quyền tới nay, nhìn thấy chỉ có hai loại ánh mắt, kính sợ cùng sợ hãi. Đối diện hấn?

Nàng vẫn là người đầu tiên.

Xem ra, nữ nhân này mặc dù sợ hãi, lại quật cường không chịu nhận thua, không biết nên khen nàng nghệ mới sinh không sợ cọp, hay cười nàng ngu xuẩn?

“Không sợ.” Mới là lạ. Quân Tiểu Tà lo lắng không thôi, thân thể đã nhẹ bẫng, kiên cường chống đỡ chính mình đứng vững: “Người còn không có nói cho ta biết tên của người.”

“Muốn báo thù sao?” Nguyên Thần Trường Không cúi đầu, đáy mắt hiện lên một chút mỉa mai.

“Đương nhiên.” Quân Tiểu Tà nhớ tới trong sạch chính mình cứ như vậy bị mất đi, trong lòng thập phần không cam lòng: “Có ân oán không báo không phải nữ tử.”

Nguyên Thần Trường Không mím môi, tạo thành một độ cong đầy ý vị: “Ta cho nàng một cơ hội báo thù.”

“Đừng quanh co lòng vòng, có chuyện nói thẳng.”

“Bái ta làm thầy.”

Quân Tiểu Tà đỏ mặt, tư tưởng người này cũng vượt quá lẽ thường, có ai đem kẻ địch giữ ở bên người?

“Không hiếm lạ, trung nguyên cao thủ nhiều như mây, ta mới không cần bái người làm thầy đâu.”

“Đây chính là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nàng bái ta làm thầy, chẳng những có thể hiểu biết ta, càng có thể nắm giữ khuyết điểm của ta, chẳng phải là tốt hơn giống ruồi bọ không đầu sao?”

Người này có khuynh hướng chịu ngược a.

Trong lòng Quân Tiểu Tà suy nghĩ, đem Nguyên Thần Trường Không đánh giá một lúc, lâm vào đấu tranh suy nghĩ thật lâu, mới vỗ tay thật mạnh lên đùi: “Ta đồng ý bái người làm thầy!”

Nàng cũng không tin, trí tuệ thế kỷ hai mươi mốt như nàng thất bại với thứ đồ cổ này?

“Đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Quân Tiểu Tà cắn răng gật đầu, bộ dáng thấy chết không sờn.

“Không hối hận?”

“Không phải người bảo ta bái sư sao?” Ánh mắt kia của hấn là ý gì a?

Nguyên Thần Trường Không phui nhẹ tay áo căn bản không có tro bụi nào, không chút để ý: “Bản công tử chỉ thuận miệng nói mà thôi.”

Khóe miệng Quân Tiểu Tà hung hăng co rút, co rút rất mạnh, thiếu chút nữa khiến cả người nàng cũng co rút theo.

“Suy nghĩ kỹ thì kính trà đi.”

Kính trà! Kính em gái nhà người! Lão nương mặc kệ!

Quân Tiểu Tà tiêu sái xoay người... Rầm, té vào trong hồ.

3. Chương 3: Chạy Trốn

Quân Tiểu Tà rất muốn làm một nữ nhân giang hồ phóng khoáng, phát ống tay áo không mang vướng bận, nhưng hiện tại nàng lại hận không thể dùng một quyền, đánh chết nam nhân hung ác kia.

Nhưng sức lực nam nhân này thật sự quá mạnh, tay chân nàng thì mảnh mai, bé nhỏ.... Ai!

Vì thế, Quân Tiểu Tà vô cùng oán giận xoay người, sau đó, đột nhiên phía sau nàng có một luồng gió mạnh thổi đến, thân mình nàng xiêu vẹo, rầm, té ngã trong hồ nước.

Đấu với ta ư? Ha ha. Nam nhân xấu xa kia đứng chấp tay sau lưng, từ ánh mắt, khóe môi, đến mặt mày, chỗ nào cũng đều lộ ra ý cười khả nghi. Thời tiết hôm nay, thật không tệ.

Một thân ẩm ướt ngưng ngừng, vừa lạnh lại không có quần áo thay, Quân Tiểu Tà không thể làm gì khác hơn là dưới ánh nắng chói chang ôm cánh tay chạy thật chậm, vừa chạy vừa nguyên rửa nam nhân hung ác kia trong lòng, đồng thời thuận tiện suy nghĩ con đường tương lai của chính mình.

Người không có đồng nào, là chứng ngại lớn nhất ở trước mắt, nàng cũng không thể lại đi đánh cướp lần nữa? Ngộ nhỡ lại gặp thêm người cướp sắc nữa thì sao?

Quân Tiểu Tà nghĩ đến đây, rùng mình một cái.

Vẫn là trước mắt nên rời đi nơi này tốt hơn, nàng có loại dự cảm mãnh liệt, nếu tiếp tục nán lại ở nơi này, nàng nhất định lập tức bị diên!

Chủ ý đã quyết, Quân Tiểu Tà bắt đầu đi loanh quanh ở trong sân, nàng một đường xuôi theo các dãy hành lang gấp khúc, vòng hồi lâu, rốt cục thấy được cửa sau. Trong lòng vui vẻ, ngó dáo dác quan sát một lát, phát hiện không có người gác, liền lạng lẽ chui ra ngoài.

Ngoài phòng là phong cảnh rừng núi tươi đẹp, mệnh mông vô bờ, Quân Tiểu Tà tựa như chim non sổ lồng, vui mừng chạy đi. Cũng chưa từng chú ý, phương hướng nàng chạy là về phía tây.

“Quân chủ, nha đầu kia đi rồi.” Sơ Lâu Anh thay Nguyên Thần Trường Không châm trà, bình tĩnh quan sát vẻ mặt của hắn.

“Ừ.” Nguyên Thần Trường Không từ chối cho ý kiến, chỉ ‘ừ’ một tiếng.

Sơ Lâu Anh bật cười: “Quân chủ, khi nào thì khởi hành đi Hoa sơn?”

“Không vội, bọn họ có dũng khí tính chuyện phản bội Yểm cung, bỗng tọa sao lại nhẫn tâm phá hỏng chuyện tốt của bọn họ, cứ yên lặng xem xét.” Đôi mắt Nguyên Thần Trường Không trở nên rất sâu, nhìn không ra cảm xúc gì.

Sơ Lâu Anh cười mà không nói, có thể kinh động khiến quân chủ đích thân tới, nhóm người này thật sự đã sống an ổn quá lâu. Yểm cung không gây chuyện, đã là đối với bọn họ khoan dung lớn nhất, không quý trọng cơ hội cũng thôi đi, còn dám ngấm động tay chân, ngu xuẩn đến cực điểm!

Khi màn đêm buông xuống.

Sau một hồi tung tăng nhảy nhót thì Quân Tiểu Tà đã vui vẻ trở lại, nghĩ rằng nơi đến chính là chợ sầm uất, cho dù không phải chợ, ít nhất cách nơi có người ở không xa. Ai biết, nàng đi đúng ba canh giờ, ngay cả một bóng người cũng không thấy chỉ toàn là cây với cây, hơn nữa càng chạy càng hẻo lánh, càng chạy càng hoang vắng. Trong lòng nàng có chút hối hận bản thân lỗ mãng.

Trở về? Không trở về? Nội tâm nàng giao chiến.

“Động tác nhanh chút.”

Đột nhiên truyền đến tiếng người, làm cho Quân Tiểu Tà khiếp sợ, lập tức nhanh chóng tiến vào trong bụi cỏ ven đường.

“Đại ca, người xác định nguồn gốc tin tức chính xác?” Một âm thanh ồm ồm nhẹ giọng hỏi.

“Đương nhiên, ma đầu kia không phải thả ra tin tức muốn tìm Thuý Ngọc Huyết sao? Nếu Thuý Ngọc Huyết ở trên tay chúng ta, tất nhiên hắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.” Khi nói những lời này xong, hắn cười nham hiểm, tiếng cười như chim cú ban đêm, Quân Tiểu Tà nghe xong thoáng cái giật mình.

Nàng biết ma đầu trong lời nói bọn họ chính là quân chủ Yểm cung, truyền thuyết hắn giết người không gớm tay, lãnh khốc tàn bạo, là đồ trướng thối không chuyện ác nào là không làm. Nhưng trướng thối này vô công cực cao cường, thuộc hạ cũng là những tay nổi tiếng về võ nghệ, thế cho nên hàng năm tại Quân Anh hội, Yểm cung đều đứng đầu, trăm phái ở Trung Nguyên không thể không tiến cống cho Yểm cung.

Thuý Ngọc Huyết là cái gì nàng cũng không biết rõ lắm, nhưng có thể làm cho quân chủ Yểm cung đích thân tới, nhất định không phải thứ tầm thường.

Ma đầu đi vào trung nguyên là việc hệ trọng, nhưng vì sao nàng chưa từng nghe người ở Hoa sơn nói đến? Hay là ma đầu kia muốn đánh úp bất ngờ? Một khi đã như vậy, bọn họ làm sao mà biết ma đầu ở nơi nào? Yểm cung là tà phái có hành tung quỷ dị trên giang hồ a.

Quân Tiểu Tà thấy chuyện tình không đơn giản, cũng thực hồi hận chính mình thế nào mà lại nghe được chuyện không tầm thường này. Trong lòng yên lặng cầu nguyện, những người này hãy nhanh rời đi.

Đợi hồi lâu, Quân Tiểu Tà mới lộ mặt liếc mắt một cái, phát hiện không thấy những người đó, mới thở phào nhẹ nhõm, nhắc chân muốn đi, không nghĩ tới trên cổ chợt lạnh.

“Người là ai? Ở trong này làm cái gì?” Tiếng nói ồm ồm mang theo sự tức giận từ phía sau nàng truyền đến.

Quân Tiểu Tà bị dọa mặt mũi trắng bệch, đập đầu lấp ba lấp bắp nói: “Ta là đệ tử phái Hoa Sơn, xuống núi rèn luyện kinh nghiệm. Vị huynh đài này, có chuyện từ từ nói.”

“Phái Hoa Sơn? Người có gì chứng minh người là đệ tử phái Hoa Sơn?”

“Đương nhiên là có.” Quân Tiểu Tà nghe lời nói của đối phương xong thì có phần nhẹ nhõm, vội vàng sờ trên thắt lưng. Phàm là người phái Hoa Sơn, cho dù là đại thẩm chế củi phía sau núi đều được có lệnh bài của phái Hoa Sơn, nàng lại càng phải mang theo bên người. Mà vừa sờ, nàng tức khắc hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh cả người.

Đây không phải quần áo nàng mặc lúc trốn chạy, đi chỗ nào mà tìm được lệnh bài?

Thấy nàng chờ người, người phía sau âm trầm cười: “Người có biết lừa gạt bốn đại gia, sẽ có kết cục như thế nào không?” Nói xong, không chút do dự đem lưỡi đao tới gần, cổ Quân Tiểu Tà nóng lên, lập tức có dịch thể lỏng ầm ầm chảy vào cổ áo nàng, lỗ chân lông cả người trong nháy mắt đều mở ra.

Sống chết trước mắt, Quân Tiểu Tà ngược lại càng tỉnh táo, bình tĩnh nói: “Tuy rằng lệnh bài của ta mất đi, nhưng Thu Minh kiếm pháp của phái Hoa Sơn lại tuyệt đối không thể là giả, huynh đài không nên giết lầm người tốt.”

Hắc y nhân (người mặc đồ đen) liền giật mình, người trước mắt lưng thẳng, gặp nguy không loạn, quả thật có vài phần khí phách của người chính phái. Hơn nữa phái Hoa Sơn là chính phái ở Trung Nguyên, thế lực không thể coi thường, nếu giết lầm đệ tử phái Hoa Sơn, chỉ sợ đưa tới chuyện rắc rối.

Thời điểm hần do dự, một âm thanh chói tai mang theo tức giận: “Sao vẫn chưa xử lý tốt chuyện này?”

Bọn họ đang tiến hành chuyện quan hệ trọng đại, tuyệt đối không cho phép có nửa phần sai sót. Thời điểm bọn họ phát hiện có người nghe lén, mới cố ý làm bộ như không biết rời đi.

Nếu bắt được người nghe lén, tất nhiên phải bịt miệng hần lại.

“Đại ca, là người phái Hoa Sơn.”

“Vậy thì thế nào?” Tiếng nói tàn khốc chói tai của người kia vang lên: “Nếu như xảy ra sai lầm, người đảm đương nổi sao?”

Người cầm đao trầm mặc, lập tức trở nên hung ác, nâng tay, hạ đao.*

Tiếng đại đao cắt qua không khí rất nhẹ nhưng ở bên tai Quân Tiểu Tà lại vô cùng lớn, cơ bắp toàn thân trong nháy mắt kéo căng siết chặt. Tuy rằng cha thường nói nàng không phải tài tập võ, nhưng vì có thể tự bảo vệ mình, nàng thật sự cần gắng học trộm mấy chiêu phòng thân.

Nàng giờ phút này, thực may mắn chính mình chưa từng vứt bỏ việc học võ, trong nháy mắt đao rơi, nàng lặn lộn một vòng, mạo hiểm tránh được một kiếp, nhưng một lọn tóc của nàng vẫn bị lưỡi đao sắc bén chém đứt.

Sự tránh thoát của nàng, càng thêm kích thích hắc y nhân quyết tâm giết nàng, chẳng qua có một người đang đứng xem lại ngăn trở động tác của hần.

“Ha ha a, không nghĩ tới, lại là nữ nhân.” Tiếng cười của hần tựa như sói đói gặp được cừu, làm người nghe cả người đều nổi da gà.

Hắc y nhân âm thầm nhú mày, đại ca sẽ không phải lại muốn... Nghĩ tới, cả người liền lạnh lẽo.

Quân Tiểu Tà lặn trên đất vẫn chưa đứng lên, người nọ đã một bước dài đến chỗ nàng, một bàn chân dẫm lên ngực nàng, bá một tiếng rút ra trường kiếm, chĩa mũi kiếm về hướng nàng, ngực Quân Tiểu Tà nhẹ nhàng nhảy lên.

“Đại ca, chúng ta còn phải...” Phàm là nữ nhân ở trong tay đại ca, đều không có kết cục tốt. Cho dù cây đao của hắn từng liếm qua không ít máu người, vẫn nhìn không được có xúc động muốn nôn mửa.

“Cút!” Người nọ mặt mày hung ác: “Đến phía trước chờ ta.” Giọng nói lạnh như băng không có một tia cảm xúc, nam nhân hắc y bị dọa sợ tới mức thân mình cứng đờ, hướng tới người nằm trên mặt đất đồng tình thoáng nhìn một cái, phần nọ rời đi.

Ai, chọc giận đại ca, hắn cũng không có kết cục tốt a.

Hắc y nhân vừa đi, tâm Quân Tiểu Tà nháy mắt chán nản: “Người muốn làm gì?”

“Làm gì? Ha ha ha ha.” Hắn ngửa mặt lên trời cười to, tựa như vừa nghe được chuyện cười hay nhất thế gian, giọng đột nhiên biến đổi, âm thanh hung ác đầy chế nhạo: “Nữ nhân là đồ vô sỉ hèn hạ nhất thế gian này, người nói, ta phải làm sao?”

Kiểm quang chợt lóe, nàng cảm thấy ngực chợt lạnh, quần áo bị hắn chém đứt tứ tung, da thịt tuyết trắng phơi bày trong không khí, lúc này Quân Tiểu Tà sợ hãi thật sự rồi.

Kỳ thật, nếu so sánh cùng nam nhân biến thái trước mắt nàng lúc này, thì nam nhân hung ác kia càng thiện lương hơn. Dù sao cũng là chết, sao không cho nàng chết dứt khoát một chút?

Quân Tiểu Tà nghĩ tới liền muốn cắn lưỡi tự sát, nào biết nam nhân kia giống con giun trong bụng nàng, biết được suy nghĩ của nàng, liền điểm huyết đạo của nàng.

Lúc này, ngay cả cái chết cũng trở thành một loại xa xỉ, Quân Tiểu Tà khóc không ra nước mắt, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nam nhân tựa hồ thực vừa lòng biểu tình sợ hãi tuyệt vọng của Quân Tiểu Tà, khoe miệng gợi lên một chút cười tà, sử dụng kiếm từng chút từng chút đẩy ra quần áo của nàng.

“Chắc chắn, quả nhiên là đứa con nít.” Tiếng cười bệnh hoạn quanh quẩn ở nơi núi rừng trống trải, giống như bùa chú đòi mạng, làm cho người ta khiếp sợ.

4. Chương 4: Tử Tịch

Edit: Hồ Diệp Nhi

Đêm tĩnh mịch, Quân Tiểu Tà không thể phản kháng như sơn dương nằm trên thớt gỗ đợi làm thịt, loại hành hạ tinh thần này có thể làm cho người nổi điên, nhưng nàng lại cực kỳ bình tĩnh, một lần lại một lần nghĩ, vì sao nàng còn chưa bị phá thân a? Nam nhân kia (ý là Nguyên Thần Trường Không) không phải nói muốn cướp sắc sao? Hắn gạt nàng sao?

Trong lòng thấy thật phức tạp, nàng không biết nên cao hứng hay là bi ai. Cao hứng là, trong sạch có thể bảo tồn, bi ai là, trong sạch lập tức sẽ bị phá hủy. Thay vì bị hủy ở trên tay nam nhân biến thái này, nàng thà rằng bị hủy ở trên tay nam nhân hung ác kia, ít nhất hắn ta có dáng vẻ xinh đẹp a.

Tại thời điểm nàng suy nghĩ miên man, quần áo đã bị nam nhân dùng kiếm cắt thành ngàn mảnh. Nam nhân hạ thấp thân mình, hơi thở ấm áp phun trên mặt Quân Tiểu Tà, cười dâm dăng nói: “Ta sẽ thương nàng thật nhiều.”

Trong dạ dày Quân Tiểu Tà sôi trào một trận, vị chua trào ngược lên cổ, bỏng rát làm thực quản đau đớn một trận.

Nam nhân miệng thối, thực làm cho người ta ghê tởm!

Ngay tại thời điểm môi nam nhân sắp sửa dán lên môi Quân Tiểu Tà, phía sau bỗng nhiên truyền tiếng kêu to hoảng sợ của hắc y nhân: “A!”

Nam nhân đột nhiên quay đầu, liền nhìn thấy một bóng dáng tuyết trắng phá vỡ màn đêm, nhanh nhẹn mà đến.

Thân như cây tùng, khí như núi cao, hơi thở lạnh giá như tử thần đến từ địa ngục, làm cho hắc y nhân sợ đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

“Người là ai?” Nam nhân hiện tại đã không kịp đối phó Quân Tiểu Tà, hắc y nhân đứng dậy, cảnh giác nắm chặt trường kiếm trong tay.

Người tới mất điếc tai ngơ, trả lời hắc y nhân chỉ có âm thanh trường kiếm trong tay lướt trên mặt đất quanh co khúc khuỷu.

Trong lòng nam nhân không khỏi khủng hoảng, nuốt xuống một ngụm nước miếng, nâng mắt rồi giương đao.

Quân Tiểu Tà nằm ngang trên mặt đất, nhìn không thấy tình huống hai người chém giết, nhưng nàng nghe tiếng đao kiếm va chạm rất rõ ràng.

Tiếng đao trầm thấp, cực nhanh, nhưng thanh kiếm còn nhẹ nhàng và nhanh hơn.

Nếu như nàng có một nửa công lực của người cầm kiếm, hiện tại cũng sẽ không bị bức đến tình cảnh này. Quân Tiểu Tà nghĩ như vậy, âm thầm thề, nếu có thể tránh được hôm nay, nhất định tận tâm học võ, cho dù không thể trừ bạo an dân, ít nhất cũng có thể bảo hộ chính mình chu toàn.

Chỉ chốc lát sau, một tiếng kêu rên thê lương truyền đến, tiếng thét này vừa nhỏ lại the thé, giống móng tay cào miếng sắt, khó nghe muốn chết, Quân Tiểu Tà lại vui vẻ nhếch môi. Nam nhân biến thái đã thua, vạn tuế!

“Đồ nhi ngoan của ta, khuya khoắt người không ở trên giường ngủ ngoan cho tốt, chạy đến vùng hoang vu này cởi áo tháo thắt lưng, là muốn quyến rũ ai a?”

Nguyên Thần Trường Không nhìn ngọc thể trên dưới của Quân Tiểu Tà, con người sâu thẳm hiện lên chút mờ ám, nói ôn hoà.

Người này nói chuyện vẫn luôn không tốt như vậy, nhưng mà, lúc này nghe lại thấy êm tai, quả thực làm cho người ta có xúc động muốn lấy thân báo đáp. Quân Tiểu Tà ề a kêu vài tiếng, ý bảo nàng bị điểm huyệt.

Mây kiếm Nguyên Thần Trường Không nhàn lại, cực không tình nguyện cởi áo khoác chính mình che phủ trên người nàng: “Người cho là mỗi người đều thiện lương giống bản công tử sao?”

Nói xong, tay nâng lên, giải trừ huyệt đạo trên người Quân Tiểu Tà.

“Người là người thiện lương nhất thiên hạ, anh tuấn nhất, là đại hiệp có lòng yêu thương nhất.” Mới là lạ! Quân Tiểu Tà quần chặt áo khoác, hàm răng run lập cập.

Sự buồn bực phẫn nộ của nam nhân đã có một chút bình phục, chân mày nhíu chặt cũng có hơi chút giãn ra: “Còn không đi?” Chưa thấy qua nữ nhân nào ngu xuẩn như nàng, đáng đời!

“Đi nơi nào?” Tiểu Tà ngây ngốc hỏi.

Nam nhân khước miệng kéo lên, lồng ngực khê phập phồng, lời nói ra lại đặc biệt mềm nhẹ: “Đương nhiên là báo đáp ân cứu mạng cho bản công tử.”

Bộ dáng Quân Tiểu Tà ngây ngốc, con người vòng vo mấy vòng, nịnh nọt nói:

“Công tử, ngài đại nhân đại lượng, hẳn là sẽ không chấp nhặt cùng tiểu nữ tử như ta đi. Hơn nữa, ta muốn tiền không có tiền, cũng không có tài năng, đi theo bên người của ngài, chỉ làm hạ thấp danh dự của ngài.”

“Người rất biết tự hiểu lấy mình.”

Quân Tiểu Tà ngằm liếc mắt xem thường, đó chỉ là kế tạm thích ứng của ta, lời khách sáo, hiểu hay không? Còn dám nói ta như vậy, vô sỉ!

“Tuy rằng người vừa ngu ngốc lại vụng về, lớn lên cũng xấu, nhưng bản công tử sẽ không trông mặt mà bắt hình dong.”

Nguyên Thần Trường Không vung tay lên: “Trong viện của bản công tử vừa vặn thiếu một nha đầu giống như người có thể nấu nước chè củi, cho nên người sẽ phải lấy thân gán nợ, làm việc cho ta, bản công tử coi như sủng vật mà nuôi.”

Quân Tiểu Tà học máu ba cấp. Sủng vật? Ở trong mắt hắn, nàng dĩ nhiên chỉ là sủng vật, hơn nữa còn là sủng vật chỉ cần nấu nước chè củi? Thế gian này còn có người nào khắc nghiệt hơn hắn không?

Ông trời, em gái nhà người!

Không đường tiến thoái, Quân Tiểu Tà khuất phục dưới dâm uy của Nguyên Thần Trường Không, ảo não đi theo hắn trở lại biệt viện, từ đó bước trên một con đường mang tên ‘Sủng vật’, trọn đời không thể xoay người.

“Quân Tiểu Tà, đây là củi người chế?”

Nguyên Thần Trường Không đột nhiên quá bộ đến phòng chứa củi, nhìn sân đầy củi ngổn ngang, nghiêm trọng hơn là kích thước củi không bằng nhau, mắt phượng nhíu lại, lạnh lùng hỏi.

Quân Tiểu Tà uể oải nhìn hắn liếc mắt một cái, tiếp tục làm nhục củi gỗ.

“Chế lại lần nữa, đợi lát nữa bản công tử đến kiểm tra.” Dám đấu cùng bốn tọa, hừ hừ.

“Em gái người!” Quân Tiểu Tà hướng về phía bóng lưng hắn làm mặt quỷ, nhưng sau đó lập tức rầm rì hát khúc nhạc thiếu nhi: “Chu bối da, chu bối da, khuya khoắt đến ăn trộm gà....”

“Quân Tiểu Tà, tại sao không đổ đầy nước bể cá?”

Đại thần kia xuất quỷ nhập thần lại đột nhiên xuất hiện ở phòng bếp, chỉ vào đáy bể cá, lạnh lùng hỏi.

Quân Tiểu Tà ngay cả mí mắt cũng lười nâng, xách thùng không bước ngang qua người hắn: “Nhường một chút.” Cũng không quên tông vào hắn một phát mới chậm rãi rời đi.

Nguyên Thần Trường Không mím môi cười yếu ớt, đấu với ta, người còn kém xa.

Lúc này, trong lương đình mùi đàn hương thoang thoảng bay ra cùng với tiếng đàn, mười ngón Sơ Lâu Anh như bay, trêu chọc huyền cầm.

Đột nhiên, ba ba ba.

Sơ Lâu Anh kéo môi cười: “Hôm nay là cơn gió nào thổi, mà lại có thể đem đại tiểu thư Tử Tịch thổi tới đây.”

“Đương nhiên là gió Thuý Ngọc Huyết.” Kèm theo là một tiếng cười làm cho người ta mềm nhũn cả xương cốt, tiếp theo một bóng dáng màu đen nhanh nhẹn bay tới.

Sơ Lâu Anh ngược mắt, khẽ cười nói: “Mấy ngày không thấy, Tử Tịch càng ngày càng đẹp.”

Người đứng trước mặt hắn, áo bào màu đen bó sát người, cổ áo mở rộng, lộ ra đường cong làm cho người mơ màng chuyện gây tội ác. Vòng eo tinh tế được thắt lên một cái đai lưng màu đỏ chói, đỏ đen tương xứng, càng lộ vẻ thon thả mảnh mai không chịu nổi một cái nắm chặt.

Mắt long lanh, mi tựa như Viễn Sơn, nhất là dưới khóe mắt bên trái có một nốt ruồi chu sa (nốt ruồi son), khi nhìn vào, hồn xiêu phách lạc, phong tình vạn chủng.

Tử Tịch thản nhiên cười, đẹp tận xương tủy. Chân bước nhẹ nhàng, áo bào màu đen nhanh nhẹn tung bay, lộ ra cặp đùi tuyết trắng, mắt cá chân tinh tế đeo chuông bạc phát ra tiếng động thanh thúy dễ nghe.

“Miệng người vẫn ngọt như vậy, sao lại không thấy quân chủ đâu?”

“Ha ha, quân chủ trăm việc bề bộn, sao có thể giống ta không có việc gì.” Sơ Lâu Anh đùa lại huyền cầm, đứng dậy vì nàng rót một ly trà: “Đã thăm dò được tin tức của Thuý Ngọc Huyết rồi sao?”

“Có chút tin tức, nhưng không dám khẳng định thật giả, việc này ta còn phải tra lại.” Tử Tịch cười tiếp nhận ly trà, nhấp một ngụm, trong mắt tối tăm: “Thất Nhật Tán được người sử dụng, độc tính càng lúc càng mãnh liệt.”

Sơ Lâu Anh ha ha cười: “Không hổ là Hắc Quả Phụ, như vậy mà cũng bị người phát hiện, bội phục bội phục!”

“Làm trò, ta là đến gặp quân chủ.” Tử Tịch đẩy Sơ Lâu Anh một phen, gắt giọng: “Đừng cố làm ra vẻ nữa, quân chủ ở đâu?”

Sơ Lâu Anh nhún nhún vai: “Ồ hậu viện phòng bếp.”

“Phốc!” Tử Tịch nhin không được, phun ra nước trà còn chưa kịp nuốt xuống, môi đỏ mọng khê nhếch:

“Quân chủ làm sao có thể đi đến cái loại địa phương đó?”

Quân chủ thân ái của nàng, thay đổi sở thích khi nào? Không phải nói quân tử xa nhà bếp sao?

Sơ Lâu Anh lắc đầu, tâm tư quân chủ, cũng không phải một hộ pháp như hắc có thể đoán.

“Ai, cũng không biết quân chủ có hay không đã quên ta.” Tử Tịch u oán thở dài, thân mình nhoáng lên một cái, biến mất không thấy bóng dáng, chỉ để lại một chút tàn ảnh cùng với một hương thơm nhàn nhạt thấm lòng người.

“Tử Tịch a Tử Tịch, trong mắt của nàng vì sao luôn không dung nạp được những người khác?” Sơ Lâu Anh có chút bất đắc dĩ phe phẩy đầu, sâu trong mắt hiện lên một chút mất mát.

5. Chương 5: Đánh Trả

Edit: Hồ Diệp Nhi

~Hậu viện phòng bếp.

Dưới tường thành đông, từng đóa hoa hạnh hồng nhạt nở rộ vui mừng, một đóa lại tiếp một đóa chen chúc trên đầu cành, đem rêu xanh bao phủ bên cạnh giếng cổ che dưới tàng cây, một cây sào trúc thật dài tựa vào trên tường, từng giọt nước dọc theo sào trúc chảy xuống, mặt đất một mảnh ướt át, cho dù mặt trời đã lên cao đỉnh đầu, vẫn có thể ngửi được mùi thơm ngát của cỏ xanh xen lẫn bùn đất.

Nguyên Thần Trường Không đứng cách giếng cổ ba bước, một tay sau lưng, một tay rũ bên cạnh, mày kiếm nhíu mắt híp phượng, môi mỏng gợi cảm khẽ cong nhẹ nhàng mang theo cảm xúc hứng thú, giống như đang suy tư, lại giống như cảm thấy bất mãn đối với chuyện gì. Không ai biết hắc rớt cuộc suy nghĩ cái gì.

Quân Tiểu Tà tuy rằng biết mấy chiêu công phu phòng thân như mèo quào, nhưng gánh nước ít nhất cũng nặng bảy tám mươi cân. Tại cái giếng này ngay cả trục mức nước cũng không có, nàng phải dùng dây dùng thả gầu trúc xuống rồi lại kéo lên, sau đó phải mang nước đổ vào thùng.

Lúc này mới mức được hai gánh nước, toàn thân nàng đã đầy mồ.

Khi nàng gánh thùng nước không đi ra, thấy Nguyên Thần Trường Không, mặt nghiêm túc như môn thần chờ chức ở bên cạnh giếng cổ, Quân Tiểu Tà có xúc động muốn đem thùng nước đánh lên đầu hắc.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng thật đúng là không có can đảm kia như thế. Bỏ qua một bên hắc cứu nàng một mạng thì không nói, hơi thở của hắc cũng có thể đông chết người, khiến cho nàng nhượng bộ lui binh.

Uể oải thở dài, Quân Tiểu Tà tiếp tục vùi đầu làm việc.

“Đồ nhi ngoan của ta, người thở dài...” Nguyên Thần Trường Không lé mắt xem xét Quân Tiểu Tà, ôn hoà nói: “Chẳng lẽ là đang trách vì sự đối với người không tốt?”

Người đối ta tốt lắm sao? Tốt lắm sao? Tốt lắm sao?

Quân Tiểu Tà mắt trợn trắng hướng lên trời, kỳ quái nói: “Sự phụ đối với ta tốt lắm, phi thường tốt, tốt không có chỗ nói, đồ nhi cho tới bây giờ chưa thấy qua sự phụ nào đối với đồ đệ tốt như thế.”

“Uh.” Nguyên Thần Trường Không thu hồi ánh mắt lạnh lẽo có thể giết chết người: “Biết là tốt rồi, mau mức nước đi, sớm đi chuẩn bị bữa tối cho tốt, vì sư còn chưa thử qua tài nấu nướng của người.”

Quân Tiểu Tà nhìn trời, em gái người, mới ăn cơm trưa không đến hai canh giờ, lại muốn ta chuẩn bị bữa tối!

“Đồ nhi ngoan của ta, người vẫn ở trong lòng mắng vì sư, vì sư bất an a.”

Mắt đao bay tới, Quân Tiểu Tà hung hăng kéo ra khoe miệng: “Như thế mà cũng có thể phát hiện sao?”

Nguyên Thần Trường Không không nói, cúi mắt như trước, biểu tình bí hiểm, nhưng trên mặt lại rõ ràng viết bốn chữ to lộ ra hàm xúc đặc ý: đó là đương nhiên.

Quân Tiểu Tà cam chịu số phận tiếp tục mức nước, trong lòng cũng không dám oán thâm.

Cho nên, khi thời điểm Tử Tịch đi vào hậu viện, có chút không thể tin được cảnh tượng chính mình nhìn thấy.

Quân chủ thân ái của nàng, là vương thống lĩnh toàn bộ Yểm cung, là thần nắm quyền sinh sát trong tay.

Nàng khá là hiểu rõ quân chủ, ngài lãnh khốc, quả quyết, cao cao tại thượng, nắm chắc mọi chuyện trong tay, khinh thường chúng sinh.

Nhưng hình ảnh trước mắt này, quân chủ bên môi mang nụ cười xấu xa, trong mắt lóe bốn cột, một thân lưu manh không thô tục, người thật là quân chủ sao? Hơn nữa, nàng đã đứng ở chỗ này sắp gần một khắc (15phút), hẳn cũng không phát hiện ra.

Bên môi Tử Tịch tràn ra một tiếng cười khê.

“Tả hộ pháp?” Đuôi lông mày Nguyên Thần Trường Không khê động, trong mắt hiện lên một chút ánh sáng.

Một mùi hương nhàn nhạt cùng tiếng chuông bạc thanh thúy truyền đến, Nguyên Thần Trường Không phát một cái, cơn gió vô hình đem hoa mai trong không khí thổi tán: “Có tin tức sao?”

“Quân chủ, ngài cũng thật không biết thương hương tiếc ngọc a.” Tử Tịch che miệng, không trả lời ngay vấn đề của hắn, mà nhìn vào Quân Tiểu Tà đang nấu nước ở phòng bếp: “Tay của cô nương ấy mềm mại đáng yêu, làm sao ngài lại để cho cô nương ấy làm những công việc này? Thuộc hạ nhìn thấy đau lòng thay cho nàng.”

Nguyên Thần Trường Không thần nhiên nói: “Lá gan nàng rất lớn.” Ngay cả bốn tọa còn dám đánh cướp, nấu nước chế củi đương nhiên không thành vấn đề.

Tử Tịch không hiểu những lời này có ý tứ gì, tâm tư xoay chuyển: “Ha ha, thuộc hạ cũng không cho rằng như vậy. Nha đầu này linh khí bức người, nhưng lại lọt vào mắt thuộc hạ, không bằng xin quân chủ thương xót, coi như thương xót thuộc hạ, đem nha đầu kia giao cho thuộc hạ làm nô tỳ bên người thì tốt hơn.”

Trong đầu Nguyên Thần Trường Không bỗng nhiên nghĩ đến hình ảnh: Quân Tiểu Tà một tay chống nạnh, một tay chỉ lên trời, kiêu ngạo tuyên bố: Yểm cung quân chủ, một đời đại ma đầu rốt cục bị ta xử lý (trúng độc), ha ha ha ha...

Mi tâm (ấn đường: chỗ ở giữa hai mắt) nhíu lại: “Nàng là loại người tay chân vụng về, làm sao có tư cách hầu hạ ở bên người hộ pháp.” Một Hắc Quả Phụ đã đủ, lại muốn thêm một người nữa sao?

Tử Tịch nhịn không được cười khanh khách ra tiếng, quân chủ thật sự rất buồn cười, biểu tình kia rất giống bọn quân tử dưới váy của nàng khi biết được thân phận của nàng đều mang vẻ mặt phúc tạp, kiêng kị, phần nộ, lại ẩn nhẫn.

Gánh thùng nước rỗng đi ra Quân Tiểu Tà bị tiếng cười của Tử Tịch hấp dẫn, duỗi cổ nhìn một cái, nhất thời bị kinh hãi ngây người.

Bảo vật!

Nàng chưa từng nhìn thấy, một nữ nhân có thể đem hai màu đen đỏ tương phản mặc đẹp như thế, hơn nữa cùng Nguyên Thần Trường Không một thân áo trắng đứng chung một chỗ, rất xứng đôi.

Quân Tiểu Tà đi qua, thoải mái chào hỏi: “Chào sư nương!”

Mắt Nguyên Thần Trường Không đông cứng một chút, sư nương? Bốn tọa khi nào thì thành thân? Vì sao bốn tọa không biết?

Môi đỏ mọng của Tử Tịch khẽ nhếch, trong mắt chợt lóe sáng, nhú mày, nhìn về phía người lãnh đạo trực tiếp: quân chủ, ta nên trả lời nàng như thế nào đây?

Nàng còn không biết thân phận bốn tọa, yên lặng xem xét.

Quân Tiểu Tà nhìn hai người ‘Mắt đi mày lại’, đem nàng thành không khí, xấu hổ ho khan một tiếng:

“Sư phụ sư nương, tiểu biệt thắng tân hôn, hai người là không phải.... Hắc hắc hắc.” Đừng làm mù mắt của nàng a.

Nàng cười ái muội, nhưng Nguyên Thần Trường Không lại cảm thấy như bị sấm đánh ở trong lòng, bạc môi gọi lên một chút cảm xúc hứng thú: “Đồ nhi ngoan của ta, người hiểu biết không ít a.”

“Đâu có đâu có, sư phụ quá khen.” Giả vờ nghe không hiểu ý tại ngôn ngoại (ý ở ngoài lời) của hắn, người nào đó da mặt dày giả bộ ngu ngốc.

Khuôn mặt tuần tú Nguyên Thần Trường Không cảm thấy đầy hắc tuyến, Tử Tịch thiếu chút nữa nội thương, cười duyên nói: “Nha đầu, người thật đáng yêu, tên gọi là gì?”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Quân Tiểu Tà lăm bằm một câu, nắm chặt cơ hội lời kéo làm quen: “Thưa sư nương, ta gọi là Quân Tiểu Tà. Quân của quân tử...”

“Tà trong tà ác.” Nguyên Thần Trường Không nghiêm nghị, lạnh lùng mĩa mai.

“Sư phụ, người nói sai rồi!” Quân Tiểu Tà chen từng bước đi về phía trước, ánh mắt khinh thường:

“Là thiên chân vô tà (ngây thơ) chứ không phải tà ác.” Không có kiến thức thực đáng sợ.

Nguyên Thần Trường Không không tức giận, chỉ nhú mày, tuy rằng cái chau mày kia là do những lời nói tỏ vẻ khinh thường của Quân Tiểu Tà, vẫn làm cho Tử Tịch đi theo hắn đã mười năm kinh ngạc một phen, hiện tại nàng rất cục hiểu được quân chủ vì sao phải đến phòng bếp.

“Tên rất hay.” Tử Tịch vô cùng thân thiết dặt tay Quân Tiểu Tà, mềm giọng nói:

“Tiểu Tà, ta không thích người gọi ta là sư nương.” Ta cũng muốn làm sư nương của người, nhưng quân chủ không đáp ứng a.”Kêu ta là Tử Tịch tỷ tỷ đi.”

Về mặt Quân Tiểu Tà nghi vấn, liếc trộm Nguyên Thần Trường Không một cái, thấy hắn không có ý tứ phản đối, mới ngọt ngào gọi to: “Tử Tịch tỷ tỷ.”

Nữ nhân, nếu ở cùng một chỗ thì sẽ nói mãi không dứt, hai người kia cũng giống nhau, mắt thấy hai nàng lập tức sẽ lú lú tán gẫu, Nguyên Thần Trường Không ho nhẹ một tiếng: “Đã gánh đầy nước?”

“Tỷ tỷ không quấy rầy việc của Tiểu Tà, quân.... Ta có việc muốn nói.”

“Ừ.” Nguyên Thần Trường Không hướng ánh mắt cảnh cáo Quân Tiểu Tà: “Đồ nhi hử là sẽ không nhàn hạ đi?”

“Sẽ không.” Quân Tiểu Tà nắm tay Tử Tịch cách xa hắn hai bước, nhỏ giọng nói:

“Tử Tịch tỷ tỷ, sư phụ hắn ăn cay được không?”

Tử Tịch lắc đầu, Quân Tiểu Tà nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Cám ơn tỷ tỷ.”

Nguyên Thần Trường Không cùng Tử Tịch một trước một sau rời đi, Quân Tiểu Tà nhìn bóng lưng của hắn, nở nụ cười nham hiểm. Muốn thử tay nghề của bốn tiểu thư, cam đoan người ăn một lần sẽ khó quên, hắc hắc.

6. Chương 6: Hạt Tiêu

Edit: Hồ Điệp Nhi

Đi đến nơi không người, Tử Tịch che dấu ý cười, thần sắc trầm ngưng nói: “Quân chủ, Thuý Ngọc Huyết đang ở hoàng cung.”

Nguyên Thần Trường Không thần nhiên gật đầu, nhìn về nơi xa xăm, con người đen bóng nhanh chóng hiện lên một chút rét lạnh dày đặc: “Người cùng Sơ Lâu Anh thay thế bốn tọa đến Hoa Sơn một chuyến, chuyện Thuý Ngọc Huyết sẽ do đích thân bốn tọa tự xử lý.”

“Còn nữa, thay bốn tọa gửi lời hỏi thăm sức khỏe đến chưong môn phái Hoa Sơn.”

Tử Tịch nghi hoặc nhưng không hỏi nhiều, cung kính đáp lời ‘dạ’, cùng theo hần rời đi.

Nhà ở đây rất lớn, bố cục ngay ngắn, dù là phong cảnh hay là trang trí, đều lộ ra tao nhã thông dong, xa hoa nhưng không kém phần trang trọng, hòa hợp lại thực hoa lệ. Hơn nữa nó còn có cái tên mỹ lệ ——

Giang Tuyết (tuyết trên sông Trường Giang).

Nhà lớn như vậy, lại chỉ có bốn người, mà Quân Tiểu Tà là nha hoàn duy nhất.

Một người hầu hạ ba người, giặt quần áo, nấu nước, chế củi nấu cơm, mọi chuyện đều dễ dàng làm, cũng khó trách trong lòng nàng buồn bực, càng không có tâm tình để ý đến tên của nó có bao nhiêu đẹp.

Lửa bếp đang cháy, trên thớt gỗ bày đầy nguyên liệu nấu ăn, các món ăn nấu xong đã được nàng để vào trong khay, hiện tại chỉ cần xào rau là xong, Quân Tiểu Tà vẫn cứ bận rộn đến mồ hôi chảy đầy đầu.

Mỡ heo bên trong chảo nóng nhanh chóng nóng chảy, tiếp theo cho củ tỏi, hạt tiêu, lá tỏi vào xào cho có mùi thơm bay ra, trước khi xào rau nàng đã hấp thịt khô (thịt ướp muối phơi hoặc sấy khô) thái mỏng, đợi thịt nguội sẽ mang chưng cùng nước canh.

Nồi được rửa sạch sẽ, tiếp tục nấu món ăn.

Trên cái khay to, có năm món mặn một món canh, cùng với một lồng cơm tẻ hấp.

Quân Tiểu Tà nhìn thức ăn đầy đủ sắc hương vị, lộ ra tươi cười vừa lòng. Bưng đồ ăn, đi dọc theo hành lang gấp khúc một lát, mới đến nhà ăn đèn dầu sáng rõ.

“Ăn cơm.”

Nàng vui mừng kêu gọi, chờ đợi người đến ăn cơm cũng lộ ra mỉm cười vừa lòng, đương nhiên, không bao gồm Nguyên Thần Trường Không.

“Ồ nhi, đây là cái gì?” Chỉ vào lớp dầu ớt đỏ au dày đặc trên thức ăn, mặt Nguyên Thần Trường Không hơi đen lại nói.

Quân Tiểu Tà đem từng món ăn bày ra trên bàn, đặc ý giới thiệu nói: “Món này là thịt luộc, món này là lẩu, món này là mỳ thịt bò chua cay, món này là gà nướng, món này là thịt khô xào cay, món này là canh hải sản chua cay, tuy rằng không có hải sản, nhưng đồ nhi có thả cá, sư phụ ăn thử xem.”

Sơ Lâu Anh kéo khóe miệng, cười gượng nói: “Tiểu Tà nàng thực có năng lực ăn cay nha.”

“Đương nhiên, nữ tử ăn cay là chuyện thực bình thường, ăn cay không chỉ có thể giúp đỡ mồ hôi, còn có thể kích thích vị giác, huấn luyện sự can đảm!” Quân Tiểu Tà nói rất phấn khởi, biểu tình giống như đang nói, các người nếu dám phản bác lời nói của ta, chính là vũ nhục nghiêm trọng nhân cách của ta.

Nhà ăn một trận trầm mặc.

Nguyên Thần Trường Không không động tới chiếc đĩa, Tử Tịch cùng Sơ Lâu Anh cũng không dám động, đôi mắt của ba người, đồng loạt nhìn Quân Tiểu Tà.

“Ai da, các người đừng như vậy, tuy rằng ta chuẩn bị những món này rất cực khổ, nhưng nếu các người ăn vui vẻ, ta một cũng thấy đáng.”

Mổ Tà ngượng ngùng cười, cầm lấy chiếc đĩa liền gấp một miếng thịt luộc mềm mại bỏ vào trong bát Nguyên Thần Trường Không: “Sư phụ không phải nói muốn nếm thử tay nghề của đồ nhi sao, những món ăn này đồ nhi vì người mà chuẩn bị đấy.”

Món này cho tới nửa bát ớt, thử xem có cay chết người không!

Nguyên Thần Trường Không mặt trầm như nước, ngồi tựa núi băng, trong phạm vi ba trượng đều bị đông lạnh không có sức sống. Nhưng Quân Tiểu Tà lại bất khuất cầm chén đĩa mạnh mẽ nhét vào trong tay hắn, vẻ mặt tha thiết nhìn hắn.

Có điều kiện trả thù, không có điều kiện cũng phải sáng tạo điều kiện để trả thù, bổn tiểu thư liều mạng với người.

“Ăn cơm!” Nguyên Thần Trường Không nhìn bát của mình, thản nhiên nói: “Tay nghề đồ nhi nhìn qua không tệ, các người đều thử xem.” Ánh mắt như dao quét qua hai thuộc hạ đang há hốc mồm, uy hiếp.

Tử Tịch cũng gấp một miếng, nhai hai cái, khoa trương kinh hô: “Tiểu Tà, tay nghề của muội rất tốt nga!” Hắc Quả Phụ trong thiên hạ là dùng độc, đối với ăn cay, chỉ là chuyện nhỏ.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của quân chủ, so với hái sao trên trời còn khó hơn, nàng mới không bỏ qua cơ hội này.

Tử Tịch dưới mặt bàn nhẹ nhàng đá Sơ Lâu Anh một cái, Sơ Lâu Anh nhất thời ngơ ngác. Đã từng, cay đối với hắn mà nói, là không thể thiếu. Nhưng từ khi theo quân chủ, mỗi ngày cùng hắn dùng cơm, cũng đã từ bỏ từ từ. Nói thật, nhìn đến một bàn đầy món ăn cay này, kỳ thật hắn rất vui vẻ, nhưng quân chủ đang ngồi ở đây nha.

Nhiều lần giãy dụa, Sơ Lâu Anh vẫn là gấp miếng thịt luộc, chậm rãi thưởng thức, không chút nào keo kiệt đối Quân Tiểu Tà giờ ngón tay cái lên.

Tả hữu hộ pháp là thuộc hạ trung thành nhất của hắn, nếu bọn họ tỏ ý ăn ngon, nói vậy không có vấn đề.

Nguyên Thần Trường Không vẫn không lập tức động chiếc đĩa, mà là cẩn thận dùng ánh mắt xem xét hai người liếc mắt một cái, không tiếng động hỏi: Cay sao?

Hai người âm thầm lắc đầu, cũng không để ý tới Nguyên Thần Trường Không, chăm chú ăn, nhìn giống như sợ ăn chậm sẽ mất phần.

“Đồ nhi, người cũng ngồi xuống cùng ăn cơm đi.” Muốn tính kế bổn tọa? Không dễ dàng như vậy đâu!

“Được!” Bổn tiểu thư làm việc lâu như vậy, đương nhiên là muốn ăn. Quân Tiểu Tà cũng không khách khí, ngồi xuống bên cạnh hắn, gia nhập cuộc chiến tranh giành thức ăn.

Nhìn bọn họ ăn uống vui mừng như thế, Nguyên Thần Trường Không cũng nhin không được hơi động tâm, do dự cắn một miếng thịt.

Vào miệng thật mềm, vị ngon, lại thơm... còn có cay!

Đầu lưỡi truyền đến vị cay chỉ có của ớt, Nguyên Thần Trường Không ngay lập tức khôi phục lại bình tĩnh. Rất muốn há mồm nhanh chóng nhổ ra, dùng nước trà súc miệng. Nhưng, ba đôi mắt trừng lớn nhìn chăm chăm vào hắn, giống như nếu hắn mà nhổ ra là hành vi của người nhu nhược.

Không nuốt miếng thịt, vẫn vậy ở trong lời nói, vị cay từng đợt từng đợt đánh úp lại, khuôn mặt tuấn tú của Nguyên Thần Trường Không lập tức xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Cô lỗ (ùng ục)

“Các người nhìn cái gì?” Vị cay từ đầu lưỡi thiêu đốt đến cái lưỡi, lúc này dọc theo thực quản một đường lan tràn đến dạ dày, sắc mặt Nguyên Thần Trường Không không đổi, bình tĩnh hỏi.

Tử Tịch cùng Sơ Lâu Anh lắc đầu, thả chậm tốc độ ăn cơm, mà trong lòng Quân Tiểu Tà vui vẻ thỏa mãn, cười thiên chân vô hại: “Sư phụ, ăn ngon không?”

“Ừ.” Nguyên Thần Trường Không tao nhã buông chiếc đĩa, bình tĩnh nói: “Ta bỗng nhiên nhớ tới còn có việc chưa xử lý xong, các người từ từ ăn.”

Hắn vừa đi, ba người mắt to trừng mắt nhỏ, một lát sau, nhà ăn đột nhiên bật ra từng trận tiếng cười to.

Bước chân rời đi của Nguyên Thần Trường Không cứng đờ: Giải cho người, Quân Tiểu Tà, xem bốn tọa về sau thu thập người như thế nào.

Ngày kế, trời mới tờ mờ sáng, Quân Tiểu Tà liền ôm bụng hướng nhà vệ sinh chạy đến.

Đều do hôm qua xuống tay quá ác, không nghĩ tới chính mình cũng bị liên lụy, hiện tại bụng kêu réo ầm ỹ, nín cũng không nín được.

Cách nhà vệ sinh còn có mười bước, có mùi hôi tanh tươi truyền đến, Quân Tiểu Tà nắm lỗ mũi hỏi:

“Ai ở bên trong?”

Không có người trả lời, Quân Tiểu Tà nóng nảy: “Làm ơn xin thương xót, bụng ta đau, người có thể nhanh chút được không?”

Người trong toilet cau mày, vẻ mặt rối rắm, chuyện này như thế nào mau được?

Chân hắn đã muốn nhũn ra.

“Muội muội, làm sao vậy?” Tử Tịch đến hậu viện tìm người, không thấy Quân Tiểu Tà, thầm nghĩ khả năng nàng cùng Sơ Lâu Anh giống nhau, bị tiêu chảy, liền tìm đến đây.

Quân Tiểu Tà xanh cả mặt, chỉ chỉ nhà vệ sinh.

“Phốc.” Người ra tay nặng như vậy, nếu không phải ta am hiểu thi độc, chỉ sợ lúc này cũng phải giống như người. Vẫy tay Tử Tịch với nàng, từ trong lòng lấy ra một viên thuốc đen tuyền: “Thuốc này có thể giúp người giảm bớt thống khổ.”

Quân Tiểu Tà đang muốn đưa tay nhận lấy, một âm thanh lạnh lùng truyền đến: “Tử Tịch, người không phải nói không có thuốc sao?”

Tử Tịch vội vàng rút tay về, cười gượng nói: “Quân chủ, ngài cũng đến đây?”

Ác nam kia có ý tứ gì? Sắc mặt Quân Tiểu Tà từ xanh chuyển sang trắng.

“Sơ Lâu Anh, người cứ an tâm ở đây, một lúc sau lại đến gặp ta.” Thân ảnh tuyết trắng của Nguyên Thần Trường Không không nhiễm bụi bỗng xuất hiện trong tầm mắt Quân Tiểu Tà, nhìn vẻ mặt đẹp trai mang nét lạnh lùng chứa đựng mỉm cười vô sỉ làm cho nàng phát điên.

Cùng bốn tọa đấu, Quân Tiểu Tà, người thua chắc rồi!

Sơ Lâu Anh trong toilet khóc không ra nước mắt, quân chủ, ngài cũng có chút tàn nhẫn quá, làm cho hắn ngồi đúng một canh giờ....

7. Chương 7: Gặp Cướp

Edit: Hồ Diệp Nhi

Nửa canh giờ sau.

Sau khi chạy đến vườn sau cổng hiến xong, Quân Tiểu Tà ôm bụng, xanh cả mặt đi trở về.

Vừa vào cửa, liền thấy Sơ Lâu Anh tóc còn chảy nước, nhưng thân đã thay đổi quần áo đang hấp tấp đi về hướng thư phòng. Quân Tiểu Tà cảm thấy trong lòng thăng bằng không ít, tuy rằng hành vi của nàng, khụ khụ, nếu ở điểm kia, thì so với Sơ Lâu Anh ngồi ngửi mùi hôi tại nhà xí hai canh giờ mà nói, nàng đã tốt hơn nhiều.

Ai, cái người trẻ con đáng thương này, như thế nào có thể theo Nguyên Thần Trường Không làm chuyện đen tối được?

Quân Tiểu Tà thở dài, trở về phòng bếp tiếp tục công việc.

Trong thư phòng.

“Đã trở lại.” Nguyên Thần Trường Không đưa lưng về phía Sơ Lâu Anh, ánh mắt trời tiến vào phòng từ cửa sổ, dừng lại trên thân thể cao lớn của hắn, làm cho hơi thở của hắn thêm phần thánh khiết cao nhã.

Khuôn mặt tuần tú của Sơ Lâu Anh gọn sóng không sợ hãi, giống như đối với hắn chuyện gì cũng là bình thường, cười nói: “Quân chủ, có gì phân phó.”

“Người theo Tử Tịch đến Hoa Sơn một chuyến.”

Lần này đi Hoa Sơn, chủ yếu là tìm hiểu ý tứ của tam sơn Ngũ Nhạc (gồm Tung Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn), xem bọn hắn có biết tin tức của Thuý Ngọc Huyết hay không. Thuý Ngọc Huyết có quan hệ trọng đại, quân chủ mới có thể tự mình đến trung nguyên. Chuyện trọng yếu như vậy, quân chủ như thế nào lại đột nhiên thay đổi chủ ý?

Sơ Lâu Anh không dám ngông cuồng tự suy đoán, dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến nhìn Tử Tịch ở một bên.

Tử Tịch bình tĩnh, ý bảo hắn không cần hỏi nhiều.

“Sau khi xong chuyện, các người đến kinh thành cùng bốn tọa hội hợp.” Nguyên Thần Trường Không đem một chiếc hoa tai bằng ngọc ném cho Tử Tịch: “Đây là tín vật Tử Hoa lâu, đem nó đưa cho chưởng quầy xem, các người có thể tìm được bốn tọa.”

Hai người đồng thanh ‘dạ’ một tiếng, khom người rời đi. Nguyên Thần Trường Không lúc này mới quay đầu, khuôn mặt tuần tú đỏ ửng, nặng nề thở ra. Cũng may hắn có võ công cao cường, bằng không cũng không có biện pháp kìm nén lời nói như vậy.

Một lát sau, Tử Tịch cùng Sơ Lâu Anh cười ngựa ra cửa.

“Chưởng môn Phái Hoa Sơn gặp qua quân chủ rồi sao?” Hình dáng Quân chủ, trừ bỏ đệ tử Yểm cung, không có người nào biết. Tử Tịch sở dĩ có nghi vấn như vậy, là vì nhớ tới lời nói của Nguyên Thần Trường Không.

Sơ Lâu Anh lắc đầu: “Vì sao hỏi như vậy?”

Tử Tịch nhíu mi: “Quân chủ yêu cầu cho ta phải ‘hỏi thăm sức khỏe’ hắn.” Quân chủ bên ngoài mang hung danh (danh tiếng tàn ác), nhưng thực tế không phải như vậy, nàng không hiểu quân chủ vì sao nói như vậy.

“Đại khái là vì Tiểu Tà đi.” Sơ Lâu Anh bật cười: “Quân Tiểu Tà xuất xứ từ Hoa Sơn, là nữ nhân do chưởng môn Hoa Sơn cùng một a hoàn sinh hạ, không được chào đón. Trước kia gặp nàng, là lúc nha đầu kia vội vàng chạy trốn.” Nhớ tới chuyện đêm đó, Sơ Lâu Anh mím môi cười khẽ, đem sự tình trải qua nói cho Tử Tịch nghe.

Quân Tiểu Tà nhất định là người của quân chủ, chỉ là không nghĩ tới sẽ gặp nhau trong tình huống buồn cười như vậy. Hai chữ duyên phận, thật đúng là kỳ diệu.

Tử Tịch phốc xích cười lên tiếng: “Nha đầu Tiểu Tà kia rất biết trêu chọc người, ta nhất định thay nàng báo thù thật tốt!”

“Nàng không ghen sao?”

“A, hữu hộ pháp nói gì vậy. Ta muốn nam nhân, đã thất thủ bao giờ chưa?” Tử Tịch vươn ngón tay ngọc thon nhỏ chạm vào ngực Sơ Lâu Anh, mị nhãn như tơ, cười duyên nói: “Như thế nào, chẳng lẽ hữu hộ pháp cũng coi trọng ta?”

Sắc mặt Sơ Lâu Anh ửng đỏ, ho khan hai tiếng: “Chúng ta đi mau.” Nói xong, quất một roi vào mông ngựa, chạy giống như trốn.

“Ai, đều là nam nhân.” Trong mắt Tử Tịch hiện lên một chút bồn chồn, nói gót đuổi theo.

Hai người đi rất nhanh, một lát đã không thấy tung tích, khi Quân Tiểu Tà bừng chao loảng cùng đưa cái đi đến nhà ăn, chỉ còn lại Nguyên Thần Trường Không.

“Sư phụ, sao không thấy bọn họ?” Nàng đã bận rộn rất lâu mới nấu xong đồ ăn sáng này. Quân Tiểu Tà một bên đem đồ ăn dọn ra bàn, một bên tiếc hận nói: “Sơ Lâu Anh tiêu chảy, đồ nhi còn cố ý chuẩn bị cháo lá sen, hẳn cũng không được ăn một miếng, thật đáng tiếc.”

Sắc mặt Nguyên Thần Trường Không cổ quái nhìn nàng, thản nhiên nói: “Đồ nhi thực quan tâm Sơ Lâu Anh.”

“Sơ Lâu Anh chẳng những lớn lên đẹp trai, tấm lòng cũng tốt, đối với đồ nhi cũng không tệ, đồ nhi làm cho hắn cháo loãng làm ẩm dạ dày, cũng không phải quá mức gì.” Quân Tiểu Tà đối với hắn chuyện bé xé ra to nàng tỏ ra lơ đãng.

Lớn lên đẹp trai? Tính tình tốt? Hừ!

Bổn tọa không đẹp trai sao? Tấm lòng bổn tọa không tốt sao?

Nguyên Thần Trường Không đối với Quân Tiểu Tà, ánh mắt cười nhạt, chậm rãi nói: “Đồ nhi nếu cảm thấy Sơ Lâu Anh tốt như vậy, vì sư đem người gả cho hắn được không?”

“Cám ơn sư phụ ân điển, đồ nhi tuổi còn nhỏ, vẫn chưa muốn lập gia đình.” Quân Tiểu Tà yếu ớt buông khay, mông ngồi sát trên ghế, bắt đầu cầm muỗng ăn cháo. Tiêu chảy làm nàng yếu sức, phải ăn nhiều một chút để bổ sung thể lực mới được.

Nguyên Thần Trường Không nhíu mày, nha đầu kia thực không có quy củ, bổn tọa còn chưa động đũa, nàng đã ăn trước rồi.

“Ừ hừ.” Ho khan một tiếng, Nguyên Thần Trường Không thuận miệng nói: “Vi sư muốn ra ngoài một chuyến.”

“Ừ.” Người đi đâu, đâu có chuyện gì liên quan tới ta, không cần báo cáo với ta. Quân Tiểu Tà đang cầm bát, húp cháo rột rột.

“Đồ nhi có muốn cùng đi không?” Thấy nàng vẫn bất động không phản ứng như cũ, Nguyên Thần Trường Không vừa cất cao âm thanh vừa nhấn mạnh: “Phải đi kinh thành nga.”

“Kinh thành? Kinh thành ở đâu?” Về mặt Quân Tiểu Tà nghi vấn, thời điểm nàng xuyên tới ở tại Hoa Sơn, mà chủ nhân cái thân thể này từ nhỏ đã không được rời khỏi Hoa Sơn một bước, hiểu biết về thế giới bên ngoài chỉ là con số không.

Nguyên Thần Trường Không trong mắt hiện lên một chút giận dữ, trong lòng có chút đau lòng ngay cả chính hắn cũng khó lý giải. Thời điểm hắn mười tám tuổi, đã biết chuyện thiên hạ, nhưng như thế thì sao, hắn cũng không vui vẻ. Nàng mười tám tuổi, ngay cả kinh thành ở đâu cũng không biết, nhưng nàng lại vui vẻ, cái loại hạnh phúc đơn giản này, hắn khát vọng không thể được.

“Kinh thành, là đế đô của Lăng quốc, là địa phương phồn hoa nhất Trung Nguyên. Vi sư mang người đi dạo chơi.”

“Nhưng sư phụ à, đồ nhi không có tiền.”

Thật vất vả nổi lên hứng thú... khóe miệng Nguyên Thần Trường Không mím lại, mắt híp nói: “Vi sư... Cho người mượn.”

Đồng —— Quân Tiểu Tà cười ngất.

Xe ngựa đi tới từ từ trên con đường nhỏ ở trong rừng, Quân Tiểu Tà một bên lái xe một bên ngâm nga tiểu khúc không hợp với nàng: “Cải thìa a, trong đất vàng a....”

Tâm tình rất là vui vẻ.

Ngồi trong xe ngựa Nguyên Thần Trường Không nhắm mắt điềm tĩnh, nghe tiếng ca không hài hòa kia, khóe miệng cong cong: “Đồ nhi, đổi bài hát đi.”

“Song sắt a song sắt, xiềng xích bằng sắt, tay vịn song sắt ta ngắm bên ngoài, bên ngoài thế giới thật đẹp, khi nào thì trở về nhà của ta viên...”

Tiếng nói mang chút khóc tang, thiếu chút nữa đem Nguyên Thần Trường Không choáng váng: “Đồ nhi, người vẫn là đừng hát nữa.”

Âm thanh như ma quỷ xuyên vào não, so với kiếm pháp của hắn còn có lực sát thương hơn.

“Nga.” Quân Tiểu Tà vui rạo rực vùng vẫy dây cương trong tay, nhanh chóng đi xem thủ đô cổ đại, rồi còn chưa rời khỏi móng ngựa, Quân Tiểu Tà bỗng dừng xe ngựa lại.

Con ngựa hoảng sợ, cất vó hí vang, Nguyên Thần Trường Không trong xe thành linh bị xóc nảy thiếu chút nữa ngã xuống nhuễn thấp, nhưng hắn cũng không tức giận, mềm giọng nói: “Quân Tiểu Tà cô nương, làm sao vậy?”

“Sư phụ, ta gặp người đồng môn.” Quân Tiểu Tà vội ho một tiếng: “Các vị anh hùng hảo hán, các người muốn tiền hay là cướp sắc a?”

Đối diện, hai ba dáng người khôi ngô, trên người mang da thú, mang theo đại đao chói lọi, lộ ra cơ ngực tinh tráng rắn chắc các nam nhân cười ha ha: “Tiểu huynh đệ, coi như người thức thời. Ca đây muốn tiền!”

Nhìn bộ quần áo một cái, rất chuyên nghiệp a.

Mặt Quân Tiểu Tà lộ vẻ khó khăn: “Thực không dám đấu diêm, tiểu đệ ta thanh liêm, không có tiền.”

Vay nặng lãi là ác mộng của nàng đời này, cho nên thời điểm sư phụ muốn cho nàng mượn bạc, nàng không đồng ý.

“A a, vị tiểu đệ này, người đây là đem chúng ta thành con khỉ mà đùa giỡn sao?”

Còn tưởng rằng gặp phải người biết thời biết thế, không nghĩ tới lại gặp người thích đùa giỡn. Đại hán đi đầu lông mày xù xì, bộc lộ bộ mặt hung ác: “Con mẹ nó ít lằng nhằng một chút đi, ngoan ngoãn đem bạc giao cho gia, nếu không nghe lời, đừng trách chúng ta lòng dạ độc ác!”

Quân Tiểu Tà thực buồn bực, nàng không gạt người, làm sao không tin nàng?

“Ta không có tiền!”

Nguyên Thần Trường Không đối với biểu hiện của nàng cảm thấy thập phần vui mừng, đang muốn đem ruồi bọ đáng ghét này đuổi đi, lại nghe nàng nói: “Tiền ở tại chỗ sư phụ của ta.”

“Quân Tiểu Tà!”

8. Chương 8: Áo Xanh

Edit: Hồ Diệp Nhi

~“Quân Tiểu Tà!”

Nữ nhân này nhất định là cố ý!

“Sư phụ.” Quân Tiểu Tà thực ủy khuất: “Đồ nhi đánh không lại bọn họ, cho nên phải thế.”

Giỏi! Tốt lắm! Vì muốn giữ tính mạng liền bán đứng sư phụ, có đồ nhi như vậy, thật đúng là.... Ông trời có mắt!

Trán Nguyên Thần Trường Không nổi gân xanh, bàn tay trắng nõn xốc lên một góc rèm cửa, đem một thỏi bạc bắn ra ngoài, lạnh lùng nói: “Cút ngay!”

Quân Tiểu Tà sợ run cả người, mà nhóm thổ phỉ thì mắt to trừng mắt nhỏ, ngây ngốc nhìn vật trên mặt đất đang lăn lộn điên cuồng — một lượng bạc.

“Vị huynh đệ này, người cũng quá xem thường chúng ta đi.” Đầu lĩnh thổ phỉ nói một tiếng, nhe răng cười: “Một lượng bạc, người rất bạo gan!”

Nói xong, nháy mắt dùng đại đao sắc nhọn trong tay đánh úp về phía toa xe.

Thanh gỗ rắn chắc bị đao chặt đứt, giá đỡ toa xe sập xuống, Nguyên Thần Trường Không phá vỡ xe bay ra, như chim ưng giương cánh phóng lên cao, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống, một chân đạp trên buồng xe ngựa đã bị sập.

Quân Tiểu Tà quay đầu nhìn về hướng Nguyên Thần Trường Không đang đứng, hai mắt đột nhiên trợn to. Màu sắc của ánh nắng xuyên qua những cành lá nhỏ chiếu vào trên người hắn, làm cho cả người hắn bị bao phủ bởi một tầng ánh sáng, lông mày như kiếm cùng tóc mai hòa lẫn vào nhau, con ngươi tối đen giống như sao lạnh, hơi thở băng hàn) khuếch tán trong không gian, như vua chúa vương giả trở về.

Nhìn xuống thấy vài tiểu sửu (tôm tép nhãi nhép) không biết từ đâu tới, khoe miệng Nguyên Thần Trường Không gợi lên một chút lạnh lùng: “Bản công tử cho các người hai con đường. Một, cút! Hai, chết!”

Nói xong, liếc mắt một cái nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy sùng bái của Quân Tiểu Tà, mỗi nam hất hàm, hừ một tiếng.

Biểu tình kia, hắn rất không hài lòng.

Quân Tiểu Tà trợn to đôi mắt, nhất thời treo cờ rủ. Mẹ nó!

Ba tên thổ phỉ nhất thời ngẩn ra: “A a, hôm nay gặp được nhân vật lợi hại a!” Bọn họ là người liếm máu trên đao mà sống, sao có thể sợ hãi khi bị người khác đe dọa.

Mỗi nam trong mắt chợt lóe hàn quang, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười).

Ba tên thổ phỉ này cũng không phải là người vô dụng, gặp Nguyên Thần Trường Không có chút tài năng, liền nhắm vào Quân Tiểu Tà tay trái gà không chặt mà khai đao. Đao phong vút sáng, đánh úp về phía Quân Tiểu Tà.

“Em gái người!” Quân Tiểu Tà từ trên lưng ngựa lăn xuống, liều mạng hướng Nguyên Thần Trường Không mà trốn. Một đám ăn mềm sợ ăn cứng, cũng biết chọn nòng là quả hồng mềm mà nắm.

Thấy sư phụ bất vi sở động (không nhúc nhích), Quân Tiểu Tà có chút oán giận: “Sư phụ, người không thể thấy chết mà không cứu a.”

“Đồ nhi ngoan của ta, không phải vừa mới nói tiền ở trên người sư phụ sao?” Sư phụ là phải lấy ra đem bán sao? Chưa cho người ném mùi đau khổ thì người không biết điều mà.

Quân Tiểu Tà nắm nhanh xe ngựa đã sụp đổ, vẻ mặt bất lực: “Quân tử động thủ không động khẩu, sư phụ người cũng quá lạc hậu rồi, so đo với một tiểu nha đầu như ta làm gì?”

“Hắc hắc, không nghĩ tới lại có thể ở nơi này gặp nữ nhân.” Ba tên thổ phỉ nhất thời mắt sáng lên, nhìn nữ nhân khuôn mặt trắng nõn mềm mại, vừa thấy biết là người chưa ném qua sự đời, hôm nay vận khí của bọn hắn cũng thật tốt quá.

Quân Tiểu Tà nghe được lời nói bọn họ, mặt mũi trắng bệch, người mới là gái, cả nhà người đều là gái, sắc lang không biết xấu hổ!

“Nói lại lần nữa xem?” Nguyên Thần Trường Không nghĩ chỉ muốn trêu chọc nàng thôi, không nghĩ tới mấy cái tên không có mắt này lại muốn được voi đòi tiên.

“Chúng ta vì sao phải nghe lời nói của người? Thúc thời nhanh đưa bạc ra đây, còn có đứa con gái này nữa này nữa, mấy ca tạm tha người một mạng, nếu không nghe lời, hắc hắc hắc....”

Nguyên Thần Trường Không không giận mà còn cười, chỉ là ý cười kia phù phiếm không đạt ở đáy mắt.

Không nhanh không chậm từ trong người lấy ra hai đỉnh bạc vụn, kẹp tại đầu ngón tay, cánh tay dài của Nguyên Thần Trường Không khẽ nhúc nhích, chỉ thấy hai đạo ngân quang (ánh sáng của bạc vụn nha) hiện lên, liền bùng rồi ngã xuống hai tên thổ phỉ, tên còn lại ngu ngơ tại chỗ, mờ mịt trừng mắt nhìn, lại nhìn hai đồng bạn của hắn.

Bạc vụn ở ngón tay cái, thẳng tắp cắm vào cổ họng, đồng tử hai tên này nháy mắt mở to, trước mặt khắc còn lưu lại cử chỉ đáng khinh.... một nén bạc ở yết hầu!

“A.... A, cứu mạng a.” Tên còn lại tựa như gặp ma, bỏ chạy, biểu tình rất giống như thấy quỷ.

Cũng không chờ hấn chạy xa, Nguyên Thần Trường Không đem bạc lúc trước vút trên mặt đất nhét vào lòng bàn tay, đặt trên đầu ngón tay bắn về phía hấn chạy đi.

“Ngô.”

Một tiếng kêu đau đớn, tên thổ phỉ ngã xuống đất không dậy nổi.

Toàn bộ sự việc, đều xảy ra trong nháy mắt, nhanh đến nỗi làm cho người ta không kịp phản ứng.

Quân Tiểu Tà hung hăng hít vào một hơi, trợn mắt há hốc mồm nhìn cái người cao cao tại thượng kia.

Nhanh chóng! Tàn nhẫn! Chính xác!

Thủ pháp như vậy, nàng mới tận mắt thấy lần đầu tiên, thấy những điều chưa hề được thấy. Không khỏi rung mình một cái, hiện tại mới hiểu được, chính mình đánh cướp Nguyên Thần Trường Không là chuyện ngu xuẩn cỡ nào.

“Sư... Sư phụ.” Chột dạ, bất an, nghĩ mà sợ, nỗi khiếp sợ vẫn còn làm cho Quân Tiểu Tà sợ hãi cúi đầu.

Nguyên Thần Trường Không đẩy mắt hiện lên một chút u quang (tối tăm), nàng sợ hấn sao? Hấn thân nhiên nói: “Như thế nào, sư phụ cứu mạng của ngươi, cũng không biết nói tiếng cảm ơn?”

“Ách, cảm ơn sư phụ.”

“Đồ nhi ngoan của ta, vì sư khuyên ngươi một câu, giang hồ không tốt đẹp như ngươi tưởng đâu.”

Trong lòng Nguyên Thần Trường Không bỗng cảm thấy không hờn giận, một chương chặt đứt dây buộc ngựa, nhảy lên lưng ngựa, đối với Quân Tiểu Tà vẫy tay: “Đi thôi.”

Quân Tiểu Tà có chút lùi bước, nàng vẫn là lần đầu tiên thấy người chết ở trước mặt mình, nàng đơn thuần cho là, dù sư phụ miệng hư một chút, nhưng là người rất tốt. Nhưng một màn vừa rồi kia, hoàn toàn phá vỡ suy nghĩ tự cho là đúng của nàng.

Trong thoáng chốc khi Nguyên Thần Trường Không động thủ, ánh mắt rét lạnh, làm cho nàng cảm thấy rất xa lạ.

“Như thế nào? Người đang sợ ta?”

Quân Tiểu Tà theo bản năng gật đầu, lập tức lại lắc đầu. Cổ lấy dũng khí nhìn hai mắt của hấn, ở nơi đó nàng nhìn thấy một chút bất đắc dĩ cùng tự giấu cùng một chút ưu thương (đau thương).

Không biết vì sao, ánh mắt mang chút ưu thương của hấn làm cho lòng của nàng khó chịu, lại có chút không nỡ.

“Sư phụ, về sau người dạy ta võ công được không?”

Con người Nguyên Thần Trường Không sâu thẳm, giống như không thấy đấy, làm cho người ta huyền hoặc. Thật lâu sau, hấn mới gật gật đầu: “Người tư chất kém như vậy, có thể học được cái gì?”

Những lời này thực đả kích người, nhưng Quân Tiểu Tà lại cười loan mi, sư phụ của nàng vẫn là sư phụ không tốt kia, thật tốt quá.

Bắt lấy tay Nguyên Thần Trường Không đưa ra, Quân Tiểu Tà xoay người lên ngựa, cười hì hì tựa vào trong ngực hấn: “Người chậm cần bắt đầu sớm, đồ nhi sẽ không làm cho người mất mặt.”

“Tốt nhất là vậy.” Hai tay xuyên qua vòng eo tinh tế của nàng, sự khó chịu trong lòng Nguyên Thần Trường Không đã tiêu tan, nháy mắt giờ roi, khoe mắt phát hiện một bóng dáng màu xanh trong rừng xanh xa xa chợt lóe rồi biến mất.

Thân pháp thật nhanh!

Đôi mắt Nguyên Thần Trường Không trầm xuống, giục ngựa rời đi.

Quả nhiên, vào đêm sau, khi hai người tới một vùng hoang vu lờ mờ chồm đầy đá kì lạ, đã bị một đám nổi lên lửa trại ngăn cản đường đi.

Tầm mắt nhìn lên phía trên tầng đá bén nhọn to lớn, nhìn thấy một bóng dáng đang đứng. Tĩnh như Viên Sơn, tung bay như hồng nhạn đơn độc.

“Bằng hữu, có thể xuống ngựa cộng ẩm một ly không?” Âm thanh thuần túy như rượu, tiếng nói tựa như khe suối, làm cho người ta như tắm gió xuân.

Nguyên Thần Trường Không dương môi cười yếu ớt: “Có gì không thể.” Ôm Quân Tiểu Tà đã đi vào giấc ngủ từ trên lưng ngựa nhảy xuống.

Người nọ bay bổng như đi trên cầu thang, chậm rãi bay hạ xuống, đi từng bước nhẹ, tay áo tung bay, tóc đen trên trán tung bay dựng lên, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng bỗng hiện lên một chút màu tím mê hoặc lòng người. Giữa đôi lông mày có nốt chu sa đỏ bừng, lộ ra cảm giác quý dị.

“Không nghĩ tới, ở trung nguyên cũng có thể gặp được đạo khách đại danh鼎鼎 ở Tây Vực.”

Nguyên Thần Trường Không mỉm cười, nhẹ thở hai chữ: “Vong Xuyên.” Lạnh nhạt tự tin, tựa như nắm hết mọi chuyện.

9. Chương 9: Sói Huỳnh

Edit: Hồ Diệp Nhi

Vong Xuyên!

Người áo xanh trong mắt ám quang lưu chuyển, đôi môi tái nhợt gợi lên một chút ý vị thâm trường:

“Nhân lực bằng hữu thật tốt.” Ánh mắt đề phòng cùng vẻ mặt thản nhiên từ trên người Nguyên Thần Trường Không đảo qua, khuếch tán ra một cơn gió, dập tắt ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Đối diện hắn, là bóng dáng tuyết trắng bất động như núi, thản nhiên nhìn hắn. Nội lực trầm ổn từ đan điền phát ra, gió cuốn bụi cát mù mịt, một bức tường vô hình đột ngột từ mặt đất mọc lên, trong giây lát liền đem cuồng phong ngăn cản ở bên ngoài.

Người trong lòng, giống như đã bị kinh hách (sợ hãi), mày nhíu lại, sắp sẽ tỉnh lại. Nguyên Thần Trường Không để tay lên đầu vai nàng điểm nhẹ, làm cho Quân Tiểu Tà lại lần nữa chìm sâu vào giấc ngủ.

“Ha ha.” Vong Xuyên mím môi cười, trong tiếng cười lộ ra tán thưởng cùng với hứng thú. “Ma chủ Yểm cung, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Nguyên Thần Trường Không từ chối cho ý kiến, trong lòng cũng rung mình. Một người có thể nhìn thấu lai lịch của hắn, đệ nhất đạo Tây Vực, so với trong tưởng tượng càng khó đối phó.

“Đạo giả đường xa mà đến, tất có toan tính, sao không đi thẳng vào vấn đề?”

“Ma chủ là người sáng khoái, Vong Xuyên cũng không nên khoe khoang.” Ánh mắt Vong Xuyên từ phía xa nhìn về chỗ hắn, buồn bã nói: “Tại hạ muốn Thuý Ngọc Huyết, hy vọng ma chủ có thể nhường cho.”

“Vong Xuyên huynh đây là đang thỉnh cầu tại hạ?”

Nguyên Thần Trường Không hạ mi mắt, đáy mắt hiện lên một chút ánh sáng lạnh. Mạng lưới tình báo của Yểm cung trải rộng toàn bộ vô lâm, tin tức của Thuý Ngọc Huyết cũng mất sức chín trâu hai hổ mới điều tra ra, không nghĩ tới người Tây Vực

cũng đồng thời phát hiện.

Phong đạo thiên hạ, cũng lớn mạnh quá nhanh!

“Ha ha, Ma chủ nói đùa, Vong Xuyên cho dù có gan lớn như trời cũng không dám hướng ma chủ đòi lấy. ý tứ của ta là, nếu Vong Xuyên may mắn lấy được Thuý Ngọc Huyết, kính xin Ma chủ giơ cao đánh khẽ.” Lời nói thật là uyển chuyển (khéo léo), nhưng Vong Xuyên một thân hồ hững ung dung.

Nguyên Thần Trường Không nhướng đôi lông mày, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu: “Vong Xuyên huynh có tự tin bày mưu nghĩ kế, tại hạ cũng nhất định phải nắm chắc.”

Gió thổi qua không tiếng động, đung đưa lửa trại, không khí trong nháy mắt biến hoá kỳ lạ khó lường.

Thật lâu sau, cánh môi Vong Xuyên tràn ra một tiếng cười khê: “Ma chủ không chê lời nói, mời ngồi xuống cộng ẩm một chén.”

“Được.”

Hai người ngồi trên chiếu, giống như vừa rồi không có phát sinh chuyện gì, hờ hững tự nhiên không tiếng động cùng nhau đối ẩm.

Giữa lúc đêm khuya, Quân Tiểu Tà bị điểm huyết từ từ tỉnh lại, từng chỗ trên người đều như bị đá cán qua, nằng đau ớn ra tiếng.

Nguyên Thần Trường Không liếc mắt một cái, mặt không đổi sắc đem ly nước đặt ở trong tay nàng.

Một hành động nho nhỏ này, làm cho Vong Xuyên ngửi được mùi không bình thường.

Trên giang hồ đồn đãi, ma chủ Yểm cung lãnh khốc vô tình, giết người như ma, ngay cả thiên kim của chương môn phái Thái Sơn – một trong tam sơn của Ngũ Nhạc phái đưa đến trước mắt hắn, hắn ngay cả mí mắt cũng không chớp liền thưởng cho thuộc hạ, làm cho thiên kim của chương môn phái Thái Sơn được xưng là đệ nhất mỹ nhân ở Trung Nguyên phải hương tiêu ngọc vấn (tự sát).

Nha đầu này, sở trường trêu hoa ghẹo nguyệt ngày càng tăng a.

Quân Tiểu Tà uống hai miếng nước, mới phát hiện có người khác ở đây, ánh mắt nhìn thẳng tắp về phía Vong Xuyên.

Người đối diện có làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, ngũ quan anh khí bức người, nhất là đôi mắt đen trắng rõ ràng dưới cặp mày kiếm kia, giống như ánh sáng chói lọi của hàn tinh trong đêm đông. Đây không phải là người thường thường ôm bình rượu, khuya khoắt chạy đến phòng nàng tìm nàng nói chuyện phiếm, Thiên Lang Tinh sao?

Quân Tiểu Tà đột nhiên hưng phấn thét chói tai: “A Tinh ca ca, như thế nào huynh lại ở chỗ này?”

“Nha đầu, muội đi mà không nói, biết ca ca có nhiều lo lắng cho muội không?” Về mặt Vong Xuyên ôn nhu cười, hướng nàng vẫy tay. Quân Tiểu Tà cười tủm tỉm tiêu sái đi qua, ngồi xuống bên cạnh hắn, hi hi ha ha nói: “Muội cũng là bất đắc dĩ, A Tinh ca ca, huynh sẽ không trách muội chứ?”

“Ca ca thế nào lại trách muội. Ai, mấy ngày không thấy, sao muội lại gầy thế này?”

Đưa tay thay nàng đem tóc mai bên tai vén ra sau, về mặt Vong Xuyên thở dài không thôi, khóe mắt thần nhiên từ trên mặt Nguyên Thần Trường Không đảo qua, thấy vẻ mặt hắn đen tối không hiểu, khóe miệng không khỏi gợi lên một chút ý cười gian trá. Thuận thế đưa tay lên bả vai Quân Tiểu Tà, sủng nịch vỗ vỗ phía sau lưng của nàng.

“Nha đầu, nếu muội không muốn gả cho tên đại ma đầu kia, sao không nói với ca ca, thiên hạ to lớn, chẳng lẽ không có chỗ cho chúng ta dung thân. Bên ngoài mệnh môn rộng lớn mà muội lại chạy như vậy, ngộ nhỡ gặp người xấu thì sao?”

Tha hương gặp bạn bạn cũ, hiện tại đối Quân Tiểu Tà mà nói, tựa như tại mùa đông khắc nghiệt gặp được đồng lửa sưởi ấm, một lòng cảm động rồi tỉnh rồi ngủ. Tựa trên vai Vong Xuyên, cúi đầu nói:

“Tiểu Tà không nghĩ sẽ liên lụy ca ca.”

Mà ngồi ở một bên, Nguyên Thần Trường Không nhìn không chớp mắt, chợt cúi đầu, giống như không nhìn hai người ‘khanh khanh ta ta’, dưới tay áo, bàn tay nắm chặt nổi lên gân xanh.

Giới cho người Quân Tiểu Tà, đem bốn tọa trở thành cái gì? Bốn tọa là người mà người muốn nghĩ sao thì nghĩ à? Còn có, người rút cuộc hiểu cái gì là liêm sỉ hay không? Trước mặt bốn tọa cùng nam nhân khác kẻ vai sát cánh, có ý định tức chết bốn tọa sao?

Hừ! Quân Tiểu Tà, người nhớ kỹ cho bốn tọa, người đời này sinh là người của bốn tọa, chết là quỷ của bốn tọa, đừng vọng tưởng bám vào cành cao khác! Nằm mơ!

Răng rắc.

Chén rượu trong tay nháy mắt vỡ thành từng mảnh nhỏ, Nguyên Thần Trường Không dường như không có việc gì phẩy tay áo một cái, bình tĩnh mỉm cười: “Thật có lỗi, vừa rồi cảm giác hơi lạnh, không cẩn thận run cả người.”

Quân Tiểu Tà bị hấn ‘đặc biệt’ ôn nhu tươi cười dọa sợ vội rời khỏi vai Vong Xuyên, thẳng lưng ngồi nghiêm chỉnh.

“Nha đầu, muội làm sao vậy?” Trong mắt Vong Xuyên hiện lên một chút bồn chồn, biết rõ còn cố hỏi nói: “Nha đầu, vị này là....”

“Sư phụ của muội, Nguyên Thần Trường Không.” Quân Tiểu Tà ở trong lòng yên lặng rửa thềm.

“Nga, thì ra là Trường Không huynh, hạnh ngộ hạnh ngộ. Tại hạ là ca ca của nha đầu, gọi là Thiên Lang Tinh.” Vong Xuyên gật đầu thăm hỏi, giống như mới gặp.

Nguyên Thần Trường Không nhếch môi cười nhạt: “Thiên Lang Tinh?” Thích thú nâng mày, châm chước nói: “Nếu gọi các hạ là Thiên huynh, có vẻ các hạ không coi ai ra gì. Nếu gọi các hạ là Tinh huynh, lại thấy không xứng với một thân hào hùng của các hạ...”

Người nào đó mặt lộ vẻ rối rắm, sau một lúc lâu thật mạnh gật gật đầu, hào phóng nói: “Lang huynh!”

Lang huynh?!

Quân Tiểu Tà run rẩy, quá bị ối rồi.

Vong Xuyên nhíu mi, thì thào tự nói: “Sói, khỏe mạnh, thân thủ nhanh nhẹn, là chúa tể sát thủ trong đêm.” Nhướn mày, vẻ mặt tán thưởng: “Trường Không huynh quả nhiên kiến thức rộng rãi, hai chữ Lang huynh, rất khí phách! Đến, tại hạ kính huynh một chén!”

Em gái người! Quả nhiên có năng lực bề cong lời nói như vậy, A Tinh ca ca cũng rất mạnh mẽ. Quân Tiểu Tà đổ mồ hôi từng giọt, thiếu chút nữa đem lời kịch của Chu đại ca trong kinh kịch nói ra để thể hiện sự sùng bái của nàng đối với Vong Xuyên.

“Đâu có đâu có, Lang huynh khách khí.” Nguyên Thần Trường Không sang sảng cười, ánh mắt hai người giao chiến trong không gian, bắn ra dòng điện cực mạnh.

Con người Quân Tiểu Tà xoay chuyển vòng vo, nhìn hai vị soái ca ‘mất đi mây lại’ (liếc mắt đưa tình), trong lòng đột nhiên sinh ra một ý niệm đáng khinh trong đầu.

Nam tử cổ đại, nghe đồn cũng có nhiều người đoạn tụ, chẳng lẽ hai người này vừa mất lẫn nhau...

Bị ý niệm trong đầu chính mình dọa, nàng sợ tới mức rung mình một cái, Quân Tiểu Tà càng rụt đầu thấp hơn.

Ngày kế, khởi hành, một con ngựa ba người.

Quân Tiểu Tà như trẻ nhỏ chỉ vào ngựa, cười vô cùng ái muội: “Con ngựa muội sẽ cưỡi, các huynh...”

. Hắc hắc, chậm rãi bồi dưỡng cảm tình.”

10. Chương 10: Phượng Hoàng

Edit: Hồ Diệp Nhi

Ba người đi, tất có JQ (gian tình).

Quân Tiểu Tà vô liêm sỉ chiếm lấy ngựa, thanh thoi dong đưa dây cương trong tay, thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn lại cười, lộ ra má lúm đồng tiền nhợt nhạt. Chẳng qua là cặp mắt linh động của nàng, lại toát ra cảm tưởng đáng khinh.

Phía sau nàng hai vị soái ca mang phong cách dị thường nhìn thấy trong mắt nàng vẻ mờ ám làm cho người ta nhúc nhích mắt, một người cười giấu giếm, vẻ mặt sùng nịch cùng bất đắc dĩ, một người tuần nhan lạnh lùng lãnh khốc, vẻ mặt xem thường.

Ca ca như ánh mặt trời ấm áp, sự phụ phức hắc lãnh khốc, hai người nếu cùng một chỗ, thật khó phân chia ai là công a.

Trong đầu Quân Tiểu Tà đột nhiên xuất hiện hình ảnh như vậy:

Đêm khuya trăng thanh gió mát, Nguyên Thần Trường Không một tay chấp kiếm chỉ, một tay sau lưng, lạnh lùng nói: Lang, nếu ngươi không theo bản công tử, bản công tử đành phải dùng võ lực giải quyết!

Thiên Lang Tinh một tay nắm đao, lập tức để trước ngực, khóe miệng chứa ý cười, ánh mắt sáng quắc: Trường Không, ai kỹ thuật cao hơn còn chưa định, hôm nay chúng ta liền phân thắng bại, để về sau sẽ không bởi vì ai trên ai dưới mà gây chiến.

Hừ! Ngươi thua chắc rồi!

Ha, làm sao biết được?

Màn đêm bị đao quang kiếm ảnh xé rách, hai người chiến khó hoà giải...

Đêm thứ hai, hai người lại giằng co, tiếp tục vì vấn đề công thụ mà phân thắng bại...

Đêm thứ ba, tiếp tục chiến đấu. Mãi cho đến N lần chiến đấu, hai người sức cùng lực kiệt, chỉ có thể dùng ánh mắt trừng đối phương. Cuối cùng, Thiên Lang Tinh quyết định nhường bước: số lẻ ta trên, số chẵn người trên, như thế nào?

Nguyên Thần Trường Không khinh thường hừ lạnh: tưởng chiếm tiện nghi của bản công tử? Không có cửa đâu! Ta công, ngươi thụ!

Sau đó hai người lại lần nữa vì công thụ mà tiếp tục khai chiến.

Nghĩ đến đây, Quân Tiểu Tà nhin không được che miệng cười trộm.

“Quân Tiểu Tà!”

Tiếng cười của nàng quá mức nhộn nhạo, làm cho hai vị nam sĩ không tự chủ rùng mình một cái, cả người đều nổi da gà.

“Ha ha a, ngưng ngưng, hôm nay tâm tình rất tốt, kìm lòng không được.” Ta lại đáng khinh.

Nửa ngày sau...

“Vượt qua đỉnh núi này, đi tiếp mười dặm, chính là Hạnh Hoa thôn.” Vong Xuyên chỉ vào đỉnh núi cao ngất bị mây bao phủ phía trước cười nói: “Chẳng qua là ngọn núi này, chẳng được yên bình.”

“Như thế nào?” Nguyên Thần Trường Không cũng là lần đầu tiên đi qua chỗ này, nghe được Vong Xuyên nói như vậy, khó tránh khỏi tò mò.

“Không biết Trường Không huynh có từng nghe qua cái tên Phượng Hoàng?”

Nguyên Thần Trường Không suy ngẫm một lát, khuôn mặt tuần tú bịt kín một tầng cổ quái, chần chờ nói: “Chắc không phải là trại chủ Hắc Phong Trại, cung tiễn nhanh nhẹn, hảo nam sắc (thích trai đẹp) – Phượng Hoàng trại chủ?”

Vong Xuyên cười khê: “Không hổ là Trường Không huynh, đối với việc của võ lâm Trung Nguyên nắm trong lòng bàn tay. Nhưng mà Trường Không huynh có lẽ có một chút không tìm hiểu rõ ràng, vị Phượng Hoàng trại chủ này tuy rằng hảo nam sắc, lại đối với nam tử hận thấu xương. Phàm là nam tử bị nàng bắt, ăn xong chùi mép, đều chỉ có một kết cục.”

Sắc mặt Nguyên Thần Trường Không hơi biến đen, nữ tử kêu Phượng Hoàng này cũng quá cả gan làm loạn, so với Tử Tịch còn khoa trương hơn.

“Cho nên, thời điểm chúng ta qua ngọn núi này, tận lực tránh đi mai phục của các nàng.”

“Lang huynh, người rất sợ nàng?” Đường đường thiên hạ đệ nhất đao, cũng có thời điểm sợ phiền phức sao? Nguyên Thần Trường Không có chút vui sướng khi người gặp họa.

Vong Xuyên lạnh nhạt cười: “Trường Không huynh đáng vẽ đường đường, khí chất phi phàm, tại hạ là lo lắng Phượng Hoàng trại chủ đối với huynh vừa gặp đã thương, đến lúc đó nha đầu nhà ta chẳng phải là mất đi sự phụ?” Nói tới đây, Vong Xuyên tựa hồ lại nghĩ tới chuyện gì, buồn bực nói: “Trường Không huynh, nha đầu nhà ta như thế nào cùng người quen biết?”

Trên lưng ngựa Quân Tiểu Tà sợ Nguyên Thần Trường Không đem chuyện nàng đánh cướp vạch trần, vội vàng trách móc nói: “Ca ca, huynh nói Phượng Hoàng trại chủ háo nam sắc, đối với nữ tử nàng hẳn là sẽ không làm khó dễ đi.”

“Đồ nhi.” Một tiếng này, ý nghĩ sâu xa, Quân Tiểu Tà phần nộ cảm miệng, vẻ mặt khẩn cầu nhìn hần.

Nguyên Thần Trường Không coi thường người nào đó giống như con chó nhỏ đáng thương làm trò:

“Thủ hạ Phượng Hoàng nhanh nhẹn, thuần một sắc nữ đệ tử, đồ nhi không phải thích học người khác chặn đường đánh cướp sao, vừa vặn có thể làm môn hạ của Phượng Hoàng, làm một kẻ cướp chân chính.”

Quân Tiểu Tà tức giận dựng lông: “Sự phụ, người chỉ biết nói ta, chính người cũng thế.” Giả trang hái hoa tặc cướp sắc, dọa nàng sợ hãi choáng váng.

Nam tử cướp sắc không hiếm lạ, nữ tử cướp sắc mới là chuyện lạ.

Cho nên, trên con đường vượt núi, Quân Tiểu Tà nhìn chung quanh, ước gì nữ tử kêu tên Phượng Hoàng từ trên trời rơi xuống, để nàng chiêm ngưỡng một chút phong thái một thế hệ kiều nữ.

Trong rừng, đại thụ che trời, mây che mặt trời, gió thổi qua, lá cây sần sật rung động, cảm giác mát nhập vào cơ thể, hàn khí dày đặc.

Đột nhiên...

Một tiếng chuông bạc giống như tiếng cười từ bốn phương tám hướng truyền đến, chỉ nghe nàng nói:

“Hai vị ca ca, các người là muốn đi chỗ nào a?”

Thanh âm kia thật là dễ nghe, còn mang theo một chút hồn nhiên, bị gió thổi qua, có vẻ như có như không.

Quân Tiểu Tà tò mò tròn to hai mắt, vẻ mặt khẩn trương hưng phấn. Nữ trung hào kiệt, rốt cục đã xuất hiện sao?

Phía sau hai người nhìn nhau, đều có chút không biết nên khóc hay cười.

“Xuất hiện đi, đừng trốn.” Vong Xuyên đi đến trước người Quân Tiểu Tà, nhìn cảnh cây cao nơi xa nói.

Nguyên Thần Trường Không có chút không vui, ở trước mặt hần giả thần giả quỷ, rất vô lễ. Toàn thân tản ra hơi thở muốn giết người, dâng lên một trận cuồng phong.

Theo sau, liền nhìn thấy một bóng dáng màu tím tinh tế từ giữa cành lá rậm rạp nhẹ nhàng nhảy xuống.

“Tiếng cười khanh khách, hai vị ca ca cũng thật anh tuấn, Phượng Hoàng ta thật có điểm phúc.” Người nọ từ chỗ tối đi ra, ánh nắng chiếu trên người nàng, một thân người mang cung tiễn cao lớn xuất hiện trong tầm mắt ba người.

Nàng hé ra khuôn mặt trẻ con tròn trịa, hơn nữa đáng người nhỏ nhắn xinh xắn, chột nhìn lại tựa như tiểu muội muội mười ba mười bốn tuổi. Chỉ tiếc trong đôi mắt to ngập nước kia, tràn đầy nham hiểm cay độc trái ngược với bộ dạng đáng yêu của nàng.

Vừa thấy, cũng biết là nhân vật ngoan độc không dễ chọc.

“Nàng, nàng chính là Phượng Hoàng?” Quân Tiểu Tà mồm miệng lắp bắp, tạo hình này, rất dũng mãnh!

“Tiểu muội muội, nàng rất không lễ phép, nàng hẳn là nên gọi ta là Phượng Hoàng tỷ tỷ.” Phượng Hoàng bĩu môi, ánh mắt sắc bén liếc nàng một cái, lập tức đem ánh mắt đặt ở trên người hai vị nam sĩ, giống như đang nhìn vật phẩm, thập phần liêu lĩnh.

Phượng Hoàng cử chỉ lảng lơ làm cho Nguyên Thần Trường Không không khỏi giận tái đi, sửa đôi lông mày đang nhăn lại, ánh mắt như kiếm: “Giết thì miễn phí, muốn nói chuyện tổn vạn kim, cô nương chọn cái nào?”

Vong Xuyên buồn cười: “Trường Không huynh rất thẳng thắn, nhưng mà tại hạ cũng cho là như vậy.”

“Khanh khách, hai vị ca ca thực sáng khoái.” Phượng Hoàng đưa tay gầy gầy tóc đen trên trán, đột nhiên đem cung tiễn thật lớn phía trước thả xuống, lưỡi biếng nói: “Các người ai có thể tiếp được một mũi tên của Phượng Hoàng ta, Phượng Hoàng sẽ cho hãn rời đi. Nếu không tiếp được, đành phải.... Chết!”

Giọng đột nhiên vừa chuyển, chữ chết chưa dứt, Phượng Hoàng đã lấp tên gương cung.

“Tại hạ sẽ lĩnh giáo sự nhanh nhẹn của Phượng Hoàng trại chủ!”

Vong Xuyên từng bước đi về phía trước, khí thế tăng vọt, như núi cao lồng lộng, bền vững không thể đổ ngã.

11. Chương 11: Trúng Chiêu

“Lang huynh, an nguy của tại hạ cùng đồ nhi tiện thể giao cho huynh.”

Nguyên Thần Trường Không thực thành khẩn nhờ cậy nói, lập tức một phen túm Quân Tiểu Tà trên lưng ngựa xuống, che chở phía sau lưng hãn. Khóe miệng hơi gợi lên cười khê, càng xem càng đáng đánh đòn. Quân Tiểu Tà hướng lên trời mãnh liệt mắt trợn trắng, em gái người!

“Đồ nhi, người lại đang mắng vì sư.” Ánh mắt người nào đó phía sau lưng giống như nhìn thấu nàng, lạnh lạnh nói. Quân Tiểu Tà khóe miệng run rẩy: “Sư phụ...” Không dám oán thăm nữa câu.

Bên kia, nội lực Vong Xuyên sung túc, trang phục vải bông áo xanh ngay lập tức phồng to dựng lên, dưới chân bỗng nổi lên một trận kinh phong, tóc đen phát qua, đôi mắt đen láy hiện lên một chút màu tím quý dị.

“Phượng Hoàng trại chủ, mời ra tay.”

“Ha ha a, vị ca ca này thật đúng là tự tin.”

Phượng Hoàng chân đạp cung, bàn tay trắng nõn xinh xắn nhẹ nhàng kéo dây cung, tựa như đang bắn ra dây thun bình thường dễ dàng đem cung tiễn thật lớn lấp vào dây cung.

“Chú ý nha.” Nàng cười khanh khách, mắt to ngập nước hiện lên một chút ngoan độc tàn bạo, trong nháy mắt, cổ tay buông ra, tên ra khỏi cung.

Tên như ngôi sao rơi xuống, mũi tên hung mãnh bắn tới.

Mắt Nguyên Thần Trường Không lộ ra trầm ngưng, thân hình nháy mắt di động đến bên cạnh Quân Tiểu Tà, dắt tay nàng: “Đồ nhi nhìn cẩn thận.” Khi nói chuyện, xuất ra nội lực, tùy thời sẽ bảo vệ nàng an toàn.

Nói thì chậm, chuyện thì nhanh, chỉ trong nháy mắt, mũi tên sắc bén đã đến trước mắt.

Chỉ thấy Vong Xuyên hạ mắt, ung dung nâng cánh tay, phía trước trống rỗng bỗng xuất hiện một thanh trường đao, đánh gãy mũi tên mang đầy sát khí bay đến.

Phút chốc, Vong Xuyên ngược mắt, cánh môi nở rộ một chút ý cười tự tin: “Chính là hiện tại!”

Vươn tay, giống như lấy vật ở trong túi, dễ dàng cầm chặt cung tên. “Phượng Hoàng trại chủ, người thua.”

Ánh mắt Phượng Hoàng trầm xuống, trong lòng tức giận, trong nháy mắt lại cười ha ha, tiếng cười dữ tợn: “Ca ca, người thua là người đi.”

Không đợi Vong Xuyên tỉnh ngộ, Nguyên Thần Trường Không đã đi đến phía sau hãn, nhanh như chớp, điểm yếu huyệt quanh thân hãn. “Tên có độc.”

Vong Xuyên lạnh nhạt cười, ý cười không đạt đáy mắt, lần đầu lộ ra ý muốn giết người: “Phượng Hoàng trại chủ thật thủ đoạn.”

“Bình bắt yếm trá, đừng nói ngay cả điều này ca ca cũng sẽ không biết đi.”

Phượng Hoàng lơ đãng, bỏ ra tóc dài trước người: “Nếu không thể tránh tên của ta, ca ca, người đành phải đi tìm chết.”

Quân Tiểu Tà mơ hồ, sự tình tại sao lại như vậy?

“Hiện tại, đến phiên ngươi.” Phượng Hoàng chỉ vào Nguyên Thần Trường Không nói, giờ phút này, tên đã lên dây, tùy thời đều có thể bắn ra.

Mặt Nguyên Thần Trường Không không chút thay đổi nhìn Vong Xuyên vừa đứng ở trước người, xê dịch thân người nháy mắt đem một viên thuốc đưa cho Vong Xuyên. “Bản công tử muốn cùng ngươi đánh cuộc.”

“Nga, vị ca ca này nghĩ muốn đánh cuộc cái gì?” Phượng Hoàng vẽ mặt hồn nhiên đáng yêu, người không có biết qua thủ đoạn của nàng, thật đúng là sẽ bị lừa.

“Nếu ngươi thua, bản công tử muốn đôi tay của ngươi.”

Phượng Hoàng ngẩn ra, lập tức cười khanh khách nói: “Tốt.” Đôi mắt đẹp vừa chuyển: “Ca ca thực ác độc, nhưng mà ta nguyện ý phụng bồi. Ca ca, nếu ngươi thua, ta muốn đôi mắt của ngươi.”

“Có bản lĩnh đến lấy.” Nguyên Thần Trường Không thẳng lưng, bất động như núi, chung quanh độ âm thoáng chốc đóng băng đến cực điểm.

Phượng Hoàng ý cười không giảm, ánh mắt lại phá lệ chăm chú nhìn. Người đối diện, hơi thở sâu xa, sâu không lường được, so với người vừa rồi chỉ có hơn chứ không kém.

Thắng bại chỉ trong nháy mắt, ta tuyệt đối không thể thất bại!

Nắm thật chặt cung tên trong tay, Phượng Hoàng vẽ mặt biến đổi, buông tay. Mũi tên gào thét bay ra, còn chưa đi xa, mũi tên thứ hai đã bay theo!

Nguyên Thần Trường Không trong mắt biểu lộ sự mỉa mai, đón hướng tên bay đến nhanh chóng bay lên cao, ngón trỏ thon dài vươn ra, mũi tên thứ nhất còn chưa tới trước mặt, thương một tiếng, đã cắt thành hai đoạn.

Đuôi công trên mũi tên thứ hai mới rời dây cung, liền đột nhiên rơi xuống đất.

Phượng Hoàng quá sợ hãi, vung lên dây cung, bắn ra một đạo nội lực. Nguyên Thần Trường Không con người lạnh như băng, vỗ tay một cái, ba một tiếng giòn vang, chẳng những nội lực bị đánh tiêu tan, má trái của Phượng Hoàng trong nháy mắt hiện lên nhiều dấu vết sưng đỏ.

“Ngươi!”

“Nữ nhân, vẫn nên ôn nhu hiểu biết mới tốt.” Nguyên Thần Trường Không hờ hững nhìn nàng: “Thuốc giải!”

Đôi mắt Hoàng nặng nề, khóe miệng gợi lên một chút ngoan độc: “Không có.”

“Không có? Không quan hệ, phé đi hai tay của ngươi, xem ngươi còn hại người như thế nào.” Nguyên Thần Trường Không chậm rãi đi đến, mỗi bước đi, khí thế tăng một phần, thời điểm đến trước mặt nàng, Phượng Hoàng hé ra nụ cười đã hiện đầy mồ hôi lạnh.

“Ca ca, huynh quyết tâm xuống tay với ta sao?” Dáng vẻ kiêu ngạo vừa rồi nhất thời biến mất sạch sẽ, vẽ mặt Hoàng vô tội, hỏi đáng thương.

Nguyên Thần Trường Không mím môi, nhíu mày, liếc mắt, nhìn nàng từ đầu nhìn đến chân, lại từ chân nhìn đến đầu.

Phượng Hoàng trong lòng nghiêm nghị, thầm nghĩ: đây là ánh mắt gì? Hắn có ý gì?

Người nào đó thở dài một tiếng: “Nếu ngươi lớn thêm một chút, cao một chút, tính tình ôn nhu một chút, nghe lời một chút, có lẽ.... Bản công tử sẽ cố đem ngươi làm nữ nhân mà nhìn.”

Phốc!

Phượng Hoàng học máu, này nha nha, tổn hại người không mang theo chữ thô tục, tức chết lão nương!

“Đi chết đi, xú nam nhân!” Nguyên Thần Trường Không mỗi một câu đều giống như đâm vào ngực nàng, Phượng Hoàng phát điên, liền ném một nắm thuốc bột, hai chân đạp mạnh trên mặt đất, lướt qua cự cung, phi thân hướng Nguyên Thần Trường Không, thanh đoản kiếm giấu trong tay áo bá một tiếng trượt ra ngoài.

“Chắc chắc, then quá thành giận.” Nguyên Thần Trường Không khí định thần nhân vươn tay, ngón trở thon dài đem đoản kiếm Phượng Hoàng đâm tới nhẹ nhàng kẹp giữa hai ngón tay, xoay ngón trở một chút, đoản kiếm chưa lên tiếng trả lời mà đã đứt lìa, nội lực bị đầu ngón tay kia cắt đứt mà quay về với chủ, kèm theo một chút gió xuyên thấu vai Phượng Hoàng.

“Vương bát đản (khốn kiếp)!” Phượng Hoàng oán độc trừng mắt nhìn mặt Nguyên Thần Trường Không mang ý cười, từ trên cao nhìn xuống nàng, hận không thể chém mấy đao trên mặt hắn.

Nơi xa Quân Tiểu Tà lẩm bẩm nuốt nước miếng một cái, sư phụ, rất có phong cách.

Nàng rất vui vẻ chạy đến bên người Vong Xuyên, lo lắng nói: “A Tinh ca ca, huynh thế nào?”

“Không có việc gì, tiểu độc mà thôi.” Vong Xuyên lắc đầu, trong lòng lại nặng nề gấp bội. Yểm cung tàng long ngọc hổ (nhiều nhân tài), giải được vừa rồi kia hẳn là từ tay của Hắc Quả Phụ, xem ra nếu muốn đoạt được Thuý Ngọc Huyết từ trên tay hắn, càng thêm khó khăn.

“Nếu người dám phé tay của ta, lão nương thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua người!” âm thanh thê lương của Phượng Hoàng lên án khiến Quân Tiểu Tà hoảng sợ, vội vàng chạy tới, rút rề nắm ống tay áo Nguyên Thần Trường Không: “Sư phụ.”

“Đồ nhi, có phải người muốn khấn cầu vi sư buông tha nàng?”

“Sư phụ anh minh thần võ.” Quân Tiểu Tà bị đoán trúng tâm tư, có chút then thùng.

Nguyên Thần Trường Không lắc đầu, đối với kẻ địch nhân từ chính là tàn nhẫn với bản thân, nha đầu ngốc này chẳng lẽ không biết sao? “Đồ nhi, nếu vi sư bất hạnh thua ở trên tay nàng, người cho là người còn có cơ hội mở miệng sao?”

Giọng nói bình thường nhưng phát ra sự không giận mà oai, Quân Tiểu Tà trong tâm cảm thấy áp lực:

“Sư phụ võ công cái thế, tuyệt sẽ không bại dưới tay nàng ta.”

“Tiểu cô nương, cảm ơn người thay tỷ tỷ ta cầu tình.” Phượng Hoàng liếc mắt một cái liền nhìn thấu nha đầu kia không có tâm cơ gì, rất đơn thuần. “Lão nương cho dù chết, cũng tuyệt không một chút nhú mày. Xú nam nhân, người ra tay đi!”

Thật là nhanh nhẹn dũng mãnh!

Quân Tiểu Tà nhìn trời không nói gì, lúc này lại lộn xộn gì nữa? Phượng Hoàng đại tỷ, người không thể bớt tranh cãi một chút được sao?

“Nghe được không, hảo ý của người người ta chẳng thêm ngó tới.” Nguyên Thần Trường Không lạnh lùng cười: “Trước tiên nên chém tay trái hay là tay phải đây? Lựa chọn thực làm cho người ta khó xử a.”

12. Chương 12: Đồ Đệ

Edit: Hồ Diệp Nhi

Nguyên Thần Trường Không vừa nói xong, mặt Phượng Hoàng trong nháy mắt trắng bệch, vì nàng thấy được sát ý trong mắt hắn, trong lòng buồn bã.

Chẳng lẽ đời này, nàng nhất định không báo được thù?

Bỉ phần từ trong mắt nàng chợt lóe, chỉ còn lại có tro tàn của sự tuyệt vọng.

Quân Tiểu Tà ngơ ngẩn, tia sáng phức tạp trong nháy mắt kia làm cho nàng hít thở không thông. Kiếp trước, nàng cũng từng bất lực như vậy, cái loại cảm giác sa vào tuyệt vọng, làm cho người ta thống khổ.

“Sư phụ, tay nàng chính là của nàng, người nếu hủy đôi tay của nàng, nàng sống còn có ý nghĩa gì?”

Quân Tiểu Tà đáy mắt dâng lên một tầng hơi nước: “Bóp chết hy vọng của nàng, so với trực tiếp giết nàng còn đau khổ hơn, thay vì như thế, chẳng bằng sư phụ giết Phượng Hoàng còn hay hơn.”

Quân Tiểu Tà nói xong, yên lặng xoay người rời đi.

Vong Xuyên trong lòng bất đắc dĩ thở dài, kiến thức trên giang hồ của nha đầu này vẫn là có chút nông cạn. Đi qua vô vô bả vai của nàng, không tiếng động an ủi.

Phượng Hoàng trong lòng khê động, giây lát lộ ra một chút sắc thái đùa cợt. Nha đầu này, căn bản không nên xuất hiện trên giang hồ.

“Ngốc tử (đồ ngốc)!” Nguyên Thần Trường Không chỉ tiếc rên sát không thành thép chữ nhỏ một tiếng, nhanh chóng đem một viên thuốc nhét vào miệng Phượng Hoàng.

Viên thuốc vào miệng nhanh chóng tan ra làm cho Phượng Hoàng rùng mình: “Xú nam nhân, ngươi cho lão nương ăn cái gì?”

“Khóa công đan (loại thuốc làm cho có công lực cũng không sử dụng được).”

Nguyên Thần Trường Không quay lưng, lạnh lùng nói: “Bản công tử có thể tha cho ngươi một mạng, nhưng tuyệt sẽ không tha ngươi tiếp tục hại những người khác. Còn có, mạng của ngươi là đồ nhi của bản công tử cứu, ngươi về sau phải đi theo nàng, bảo hộ nàng an toàn để trừ nợ.”

Phượng Hoàng nổi giận: “Lão nương dựa vào cái gì phải nghe lời nói của ngươi?”

Nguyên Thần Trường Không ngoảnh mặt làm ngơ, thản nhiên nói: “Bản công tử không ngại trăm thảo trừ căn (diệt cỏ tận gốc), tiêu diệt trại của ngươi, cắt đứt gân tay gân chân của ngươi, sau đó đem ngươi giao cho quan phủ.”

“Ngươi!” Trên trán nổi gân xanh Phượng Hoàng sắc mặt đỏ bừng, lại tìm không ra nửa câu nói để phản bác.

Nàng hoàn toàn tin tưởng xú nam nhân này nói được thì làm được, nàng chết không sao, nhưng bọn tỷ muội trong trại làm sao bây giờ? Các nàng đều vô tội.

Sau một lúc lâu, Phượng Hoàng nghiêm túc nói: “Muốn ta bảo hộ an toàn cho muội muội ngày thơ kia ta không lời nào để nói, nhưng ngươi không thể đụng đến người trong trại của ta dù là nửa sợi lông, nếu không y lời, lão nương tình nguyện chết, cũng tuyệt không thỏa hiệp cho ngươi!”

“Hừ, ngươi cho là bản công tử giống ngươi, lật lọng sao?” Nguyên Thần Trường Không xuy cười một tiếng, phát tay áo rời đi.

Quân Tiểu Tà vẫn cúi đầu, thấy một thân áo trắng rơi trong tầm mắt, lúc này mới kêu một tiếng sư phụ.

Nàng không dám ngẩng đầu nhìn hắn, bởi vì những lời vừa rồi của nàng làm cho Nguyên Thần Trường Không cảm thấy thất vọng, nhưng nàng càng sợ nếu thấy Phượng Hoàng mất đi đôi tay.

“Đồ nhi ngoan của ta, hiện tại ngươi vừa lòng rồi chứ? Vì sư đã thành toàn lòng hiệp nghĩa của ngươi rồi đó.”

Nguyên Thần Trường Không nghiêng răng nghiêng lợi, ngay cả chính hắn cũng không hiểu vì sao vừa nhìn thấy biểu tình đáng thương của con nhóc ngốc này sẽ mềm lòng.

Những lời này thật là chói tai, Quân Tiểu Tà ngẩng đầu, không dám tin.

Nước mắt nơi khóe mắt xoạch một tiếng rơi xuống, vẻ mặt muốn nói lại thôi nhìn Nguyên Thần Trường Không. Thấy hắn vẻ mặt sắc lạnh, Quân Tiểu Tà ngực bỗng hốt hoảng.

“Phượng Hoàng, vì để cho nha đầu này sự bảo đảm, ngươi bái nàng làm sư (thầy).” Nguyên Thần Trường Không đối với Quân Tiểu Tà dung túng, làm cho Vong Xuyên một trận bật cười, đồng thời cũng cảm thấy không khỏi vui mừng. Có lẽ, Yểm cung đều không phải giống như lời đồn đãi.

Phượng Hoàng ôm miệng vết thương trên đầu vai, si ngốc bật cười.

Đây quả thực là chuyện buồn cười nhất trên đời, để cho Phượng Hoàng nàng bá một nha đầu không hiểu chuyện đời làm thầy? Theo nàng ta học cái gì? Thiện lương sao?

“Các người ngay từ đầu đã không tính buông tha cho ta?” Phượng Hoàng giọng mỉa mai nói: “Muốn giết muốn mắng cứ tự nhiên muốn làm gì thì làm, có gì ở trong này làm bộ làm tịch? Các người không cảm thấy phiền phức, lão nương thấy phiền a.”

Vong Xuyên đột nhiên vừa động, một tay bóp ở cổ họng của nàng: “Người mang theo oán hận đầy mình trả thù người khác giống như người ta đã thấy nhiều. Người đã muốn chết, ta liền làm người tốt, tiễn người một đoạn đường!”

Nụ cười mát lạnh, như vong phù (bùa chú) đòi mạng, Phượng Hoàng mặt từ trắng chuyển xanh. Nàng mặt nhần một chút, ánh mắt vượt qua Vong Xuyên, nhìn phía Quân Tiểu Tà, mang theo một tia áy náy.

Quân Tiểu Tà ngăn người, bước nhanh tiến lên, đẩy Vong Xuyên ra, vươn tay.

Ba!

Tiếng bạt tai thanh thúy làm cho không khí chợt lắng đọng, Vong Xuyên giật mình, Nguyên Thần Trường Không quay đầu, trong mắt tràn đầy kinh ngạc. Con nhóc ngốc muốn bạo nổi (tức giận)?

Phượng Hoàng quay đầu, đầu óc trống rỗng.

“Người là đồ vô dụng hèn nhất!” Quân Tiểu Tà mặt trầm như nước, gần từng chữ: “Người tự rước lấy nhục rồi lại để người nhục người. Người ngay cả tánh mạng chính mình cũng không biết quý trọng, người bên ngoài còn có thể để ý chết sống của người?” Liền chỉ vào tảng đá bên cạnh: “Nhắm mắt, dùng sức đập vào, tin tưởng người sẽ chết được thoải mái.”

Dứt lời, ngay cả con mắt cũng không nhìn nàng một chút, lôi kéo Vong Xuyên rời đi.

“Sư phụ, đồ nhi xin lỗi ngài, thỉnh ngài không cần tức giận.” Quân Tiểu Tà xoay người cúi đầu, lập tức nắm con ngựa đi về phía trước.

Bóng dáng gầy yếu rất nhanh bị bóng cây bao phủ, tựa như hư không.

Ngực Nguyên Thần Trường Không có chút buồn bực, đây là cái giọng điệu gì? Có giống một chút bộ dáng xin lỗi sao? Nhưng vì sao bỗng tọa cảm thấy có thể tha tội cho nàng?

“Nha đầu không phải đàn, chỉ là rất thiện lương.” Vong Xuyên thở dài, bước nhanh đuổi theo.

“Hừ, lúc này chỉ biết đối với bản công tử vênh mặt hất hàm sai khiến, về sau xem ta chỉnh người như thế nào?” Nguyên Thần Trường Không cắn răng một cái, đuổi theo lạnh giọng chất vấn: “Quân Tiểu Tà, người đứng lại đó cho ta!”

Mồ nữ cảm xúc vẫn đang rối loạn, ngoảnh mặt làm ngơ, từng bước một đi về phía trước. Nước mắt không chịu thua kém chảy dọc hai bên má.

Ta thật sự không thích hợp hành tẩu giang hồ sao? Vì sao sư phụ hung dữ với ta?

Nguyên Thần Trường Không thấy nàng không nhìn hấn, bước nhanh một bước tiến lên, nắm cánh tay của nàng. Quân Tiểu Tà ngẩng đầu, nước mắt ràn rụa trên mặt, hấn nháy mắt sưng sốt.

Vong Xuyên lấy đi dây cương trong tay nàng, giục ngựa rời đi, bỏ lại hai người với nhau.

“Người khóc cái gì?” Rõ ràng không bỏ qua cho nàng, miệng nói chuyện cũng rất gượng gạo.

Quân Tiểu Tà cắn môi, lắc đầu.

“Nàng lại khóc nữa ta sẽ tức giận.” Người nào đó chân tay luống cuống, thật đáng thương hỏi thúc nàng ngừng khóc, lại không biết nên an ủi nàng như thế nào, đành phải hung hăng quát nàng.

Quân Tiểu Tà quắc mắt một cái: “Nguyên Thần Trường Không, người là đại phiêu dân!” Chỉ biết khi dễ ta! Ta không cần để ý người, chán ghét người!”

Mạnh mẽ đẩy hẳn một cái, Quân Tiểu Tà quay đầu bỏ chạy.

Đồng một tiếng, mỗi nữ hoa lệ (xinh đẹp lộng lẫy) đụng vào thân cây.

Lòng Nguyên Thần Trường Không như trên 7, 8 ngọn núi liền an toàn rơi xuống đất, khoe môi tràn ra một tiếng cười khê. Con nhóc ngốc chính là con nhóc ngốc, nhìn xem nàng chạy trốn nơi đâu.

Vẫn đứng yên nơi xa Phượng Hoàng trông thấy một màn như vậy, tâm tình phức tạp phút chốc vui vẻ.

Kỳ thật, đi theo bên người nàng bảo hộ nàng, chưa chắc là chuyện xấu, ít nhất, tên xú nam nhân kia sẽ không thừa cơ hội khi dễ nha đầu. Lão nương, cũng không phải là người dễ đắc tội, hừ!

“Cái cây này lại không chọc giận ngươi, làm sao lại đụng nó?” Mỗi nam nhân Quân Tiểu Tà dậy, oán giận nói: “Ngươi vốn rất ngốc, đụng chạm này nọ có lẽ sẽ thông minh một chút, nhưng cây này nếu như bị nàng đụng u mê, ngươi lấy cái gì bồi thường cho nó?”

Quân Tiểu Tà đen mặt, bị kịch của cuộc sống, ta hận ngươi!

13. Chương 13: Kẻ Thù

Edit: Hồ Diệp Nhi

“Ồ nhi, ngươi không cần thương tâm, cho dù ngươi có trở nên ngốc hơn so với trước kia vì sư cũng sẽ không ghét bỏ ngươi.”

Người nào đó nhìn Quân Tiểu Tà khóc không ra nước mắt, trong mắt hiện lên một chút ý cười xấu xa, lời nói thâm thía sự ‘an ủi’ nói.

Tiểu Tà liếc hẳn một cái, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cảm tạ sư phụ có ý tốt, ta phước mỏng, hưởng thụ không nổi!”

“Đâu có đâu có, vì sư đây rất rộng lượng, đừng ngại.” Đuôi lông mày Nguyên Thần Trường Không mang ý cười cùng biểu tình chân thành tha thiết, tỏ vẻ hẳn thật sự không ngại.

Sao ngươi không chết đi? Quân Tiểu Tà oán thầm đẩy Nguyên Thần Trường Không ra, che lỗ mũi muốn đi.

“Nếu ta bái nàng làm thầy, có phải ngươi liền đưa giải dược cho ta?” Phượng Hoàng gãi gãi cái ót, hết sức không cam lòng thét lên.

“Phải xem biểu hiện của ngươi.” Cùng bốn tọa nói điều kiện sao? Hừ!

Khóe miệng Phượng Hoàng run lên, con mẹ ngươi xú nam nhân, dám đùa giỡn lão nương. “Vậy thì, Quân Tiểu Tà, hiện tại ta bái ngươi làm thầy.”

“Không cần!” Quân Tiểu Tà vung tay lên, khó khăn xoay người: “Ngươi nói bái ta, ta liền phải đáp ứng sao? Hừ?”

Diễn xuất này, tư thế này, thật là có khí phách nghiêm trang của người làm thầy, nhưng giữa cái mũi của người nào đó lại có dấu màu đỏ chói mắt, không làm mất đi khí phách nghiêm trang, ngược lại có vẻ hết sức tức cười.

Trong lòng Phượng Hoàng run rẩy, nếu nàng không bị người nắm bím tóc, nhất định xông lên hành hung nha đầu này.

Do dự liên tục, khi nàng quyết định đập nổi dìm thuyền (quyết đánh đến cùng) bất cứ giá nào, Vong Xuyên cười ngựa vội vã trở về: “Trường Không huynh, có một đám người cười ngựa hướng bên này mà đến, chúng ta tránh mau.”

Ba người đồng loạt nhiều chuyện.

“Ca ca, những người đó làm cái gì?”

Vong Xuyên nhíu mày, vẻ mặt trầm trọng: “Không biết, nhìn dáng dấp giống hung thần ác sát, không dễ chọc.” Đấy mắt lại xẹt qua một chút vui sướng rục rịch khi người gặp họa.

Không cần nghĩ cũng biết những người này là vì Hắc Phong Trại mà đến, dù sao cũng không phải chuyện bọn họ.

Nói xong, người nào đó nhẹ nhàng nhảy lên đại thụ ẩn thân, mà Nguyên Thần Trường Không cũng dẫn theo Quân Tiểu Tà bình tĩnh tránh người.

Phượng Hoàng gấp đến mức giơ chân: “Mau đưa giải dược cho lão nương, lấy ra nhanh lên!”

Nguyên Thần Trường Không từ trong tàng lá cây vươn ngón tay, giọng êm đềm mà tiếc hận:

“Có bản lĩnh đến đây lấy. Nga, kẻ thù của người dường như sắp đến rồi, bảo trọng.”

“Người! Người, người nhớ kỹ cho lão nương!” Phượng Hoàng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không có biện pháp đối phó với hắn, hiện tại chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

Bằng bó đơn giản miệng vết thương, Phượng Hoàng một cước nhảy lên tảng đá, một tay chống nạnh, giả bộ bình tĩnh chờ đợi người tới.

Chỉ trong chốc lát, vó ngựa từng trận, vung lên bụi đất đầy trời, mạnh mẽ đến gần.

“A, không phải Kịch Chiến ca ca sao, nhiều ngày không thấy, lão nương còn tưởng rằng ca ca đã chết rồi chứ.” Phượng Hoàng cười hì hì với người đàn ông vạm vỡ đi đầu, nói đùa cợt.

Dưới đôi mày rậm của Kịch Chiến là đôi mắt sáng ngời có thần, mắt to đầu tiên là nhú lại, hung quang vụt sáng, lập tức cười ha ha: “Tiểu Ma Tước (chim sẻ), lão tử còn chưa ăn được thịt của ngươi, Diêm La vương hẳn cũng không dám thu lão tử. Hãy bớt sàm ngôn (nói nhảm) đi, hôm nay lão tử là tìm ngươi tính sổ!”

“Khanh khách, người không sợ lão nương sẽ bắn ngươi như bắn chim à?” Ánh mắt Phượng Hoàng nhảy nháy, đưa tay gầy gầy dây cung.

Tuy chỉ là một động tác nhỏ, Kịch Chiến lại theo bản năng kẹp chặt hai chân.

Phượng Hoàng này tuy rằng nhỏ nhắn, nhưng sức lực lớn vô cùng. Lần trước giao chiến, thiếu chút nữa hắn mất mạng dưới tay nàng. Lần này, nói cái gì cũng phải đem mặt mũi trở về, bằng không về sau làm sao còn chỗ đứng trước mặt các huynh đệ?

“Phi! Nếu lão tử sợ ngươi đã không đến đây tìm ngươi. Tiểu ma tước, tốt nhất ngươi biết điều, ngoan ngoãn tẩy rửa sạch sẽ ở trên giường hầu hạ lão tử thật tốt, nếu không hôm nay liền đem ngươi cùng Hắc Phong Trại san thành bình địa!”

Phượng Hoàng vỗ ngực một cái, biểu tình khoa trương nói: “Ta rất sợ nga.” Nhưng sự mỉa mai trong đôi mắt to ai cũng có thể thấy rõ.

Hành động khiêu khích nhỏ này, làm cho Kịch Chiến mất hết mặt mũi, bá một tiếng rút ra đại đao trên lưng: “Tiểu ma tước, ngươi thực nghĩ rằng lão tử không dám đụng vào ngươi!”

Nhóm người phía sau thấy lão đại rút đao, đều rút ra vũ khí, không khí nhất thời căng thẳng.

“Ta phi (hành động nhỏ nước bọt)! ” Phượng Hoàng cũng nổi giận, chỉ vào mặt Kịch Chiến mắng to: “Con mẹ ngươi, cút cho ta! Kịch Chiến, ngươi có bản lĩnh một mình đấu với ta, đừng ở đó chút chút như chuột.” Nói xong, một mũi tên sắc bén cương liền đặt trên dây cung vận sức chờ phát động.

Nữ nhân này trời sinh cũng quá mạnh mẽ, đồ mồ hôi.

Nguyên Thần Trường Không vùi đầu nhìn Quân Tiểu Tà trong lòng vẻ mặt hưng phấn, bỗng nhiên phát hiện nàng lại đáng yêu như vậy, ừ, ít nhất so với nữ nhân tên Phượng Hoàng kia đáng yêu một trăm lần.

Kịch Chiến vừa thấy Phượng Hoàng kéo cung, mày rậm run lên. Đáy mắt hiện lên một chút chột dạ bất định. Lần trước giao chiến, thiếu chút nữa bị nàng một tên bắn chết, ít nhiều gì vẫn có chút bóng ma trong lòng. Nhưng lần này hắn dẫn theo đầy đủ huynh đệ, không thể lâm trận lùi bước.

“Tiểu ma tước, có bản lĩnh cứ ra tay, lão tử cũng không tin ngươi có bản lĩnh đem chúng ta từng người toàn bộ giết hết. Các huynh đệ, các ngươi nói đúng không!”

Rất vô sỉ!

Quân Tiểu Tà khinh bỉ nhìn Kịch Chiến một cái, chính mình đánh không lại, mượn huynh đệ làm bia, không biết xấu hổ.

“Đúng.”

Đám người phía sau sau lưng đầy cảm phần gào thét, người người hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng.

Kịch Chiến lộ ra tươi cười vừa lòng, vẫn chút cảm giác lo lắng, tiếp tục kêu gào: “Tiểu ma tước, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời lão tử đi, hay vẫn muốn người chết ta sống?”

“Dừng! Lão nương nghĩ đến tài giỏi của người đầu mất rồi, thì ra chính là cái đồ ngốc chỉ biết thùng rỗng kêu to.” Phượng Hoàng hướng hất nhỏ mấy bãi nước miếng, đầu gối khễ cong, làm như muốn thả tên.

Nội tâm Kịch Chiến giao chiến, trong lúc đang do dự có xông lên hay không, đột nhiên phía sau vang lên tiếng hất xì, con ngựa chấn kinh, hí vang một tiếng xông lên phía trước.

Con ngựa chết tiệt, lão tử muốn đánh rắm. Kịch Chiến kiên trì khua đao.

Muốn chết! Cho là lão nương nói đùa sao? Phượng Hoàng dùng khí lực bú sữa kéo cung, buông tay.

Quần chúng phía sau đều không khỏi sùng bái nhìn Kịch Chiến, trong lòng tán thưởng: lão đại uy vũ a!

Ba người trên cây, thiếu chút nữa nghẹn thành nội thương, nhìn một màn lừa bịp này.

Mũi tên bay theo vòng cung, bay nhanh về phía trước, Kịch Chiến giơ đại đao lên cao chạy như điên, thương một tiếng, vũ khí hai bên tương giao phát ra tiếng nổ lớn, sau đó, trước mắt bao người, mũi tên sắc bén bị đại đao đánh bay!

Kịch Chiến, đầu tiên là sửng sốt, lập tức cười ha ha: “Tiểu ma tước, xem hôm nay lão tử thu thập ngươi như thế nào!” Nói xong, liền từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đôi tay hóa thành móng vuốt, muốn bắt Phượng Hoàng.

Ruột gan Phượng Hoàng sắp lòi lên đến cổ họng rồi, đối mặt với khí thế hung hăng của Kịch Chiến nhưng lại quên phản kích, ngẩn ngơ đứng tại chỗ. Trong lòng đem toàn bộ đại tổ tông mười tám đời của Nguyên Thần Trường Không ân cần thăm hỏi một lượt.

Bàn tay to càng ngày càng duỗi đến gần, đặc ý trong mắt Kịch Chiến càng ngày càng rõ ràng. Nhưng, thời điểm khi hất cách nàg còn có ba cm....

Đông!

Kịch Chiến đột nhiên rơi xuống đất, thân hình cường tráng cuộn lên một trận bụi đất, tạo hình tư thế ngã sấp kinh điển yên tĩnh bất động.

Xôn xao!

Mọi người ồ lên, hiện tại là xảy ra chuyện gì?

Phượng Hoàng đầu tiên là ngẩn ra, lập tức một phen đoạt đại đao trong tay Kịch Chiến đặt trên cổ hắn, cười thiên chân vô tà (ngây thơ): “Kịch Chiến ca ca, nương ngươi không dạy ngươi đạo lý dục tốc bất đạt sao. Ngươi xem, ngã rồi.”

Thanh âm êm ái mềm dẻo, người không biết còn nghĩ rằng nàng đang làm nũng, nhưng Kịch Chiến lại sợ tới mức toàn thân nổi da gà, hơn nữa tay còn bị nàng đập, đau nhức dữ dội.

“Ma tước chết tiệt, ngươi dám đánh lén lão tử!”

14. Chương 14: Bí Mật

Edit: Hồ Diệp Nhi

“Đánh lén người thì thế nào? Là do người ngu ngốc, tài nghệ không bằng người còn dám đùa giỡn đại đao trước mặt quan công, đáng đời!”

Vẻ mặt Phụng Hoàng bình tĩnh thoáng nhìn người trên cây gật đầu cảm kích, lập tức nâng tay vung đao.

Mắt thấy tánh mạng Kịch Chiến khó giữ được, đám người theo hắn rớt cục lên tiếng: “Chậm đã!”

Phụng Hoàng tựa tiểu phi tiểu (cười mà không cười) ngược mắt, miễn cưỡng nói: “Sao, muốn tới cứu người sao? Không biết là các người nhanh, hay là đao của lão nương nhanh hơn?”

Một người xấu xí cười ngứa tiến về trước hai bước, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Đại đương gia, nếu người thật sự muốn giết lão đại của chúng ta, có thể cho hắn toàn thân hay không, để chúng ta có thể đem thi thể lão đại mang về sơn trại mai táng.”

Trong mắt Phụng Hoàng hiện lên một chút trêu tức: “Nếu lão nương ta không đồng ý thì sao?”

“Không đồng ý? Vậy coi như xong, ngài cứ tự nhiên.” Người kia hướng về Kịch Chiến đang bị áp chế kêu gọi: “Lão đại, các huynh đệ hiện tại không có năng lực cứu ngài, nhưng không có nghĩa là về sau chúng ta cũng không có năng lực thay ngài báo thù. Lão đại, ngài yên tâm, chỉ cần trại chúng ta còn một người sống, mối thù này nhất định sẽ nhớ kỹ.”

Trong lòng Kịch Chiến cảm động đến rối tinh rối mù, vẫn là huynh đệ nhà mình đầy nghĩa khí. “Tốt, lão tử nhớ kỹ, các người trở về trại đi, đừng quên mười lăm mỗi tháng thắp cho lão tử nén nhang.”

“Lão đại, ngài cứ an tâm ra đi.” Âm thanh người kia hữu lực nói xong lời ly biệt, dẫn đoàn người chậm rãi trở về, tốc độ trở về kia còn khí thế hơn khi tấn công, giống như binh lính đánh thắng trận khải hoàn mà về.

Phụng Hoàng rung mình một cái, nghĩ thầm, Kịch Chiến này thật sự là cái đầu heo. Không đúng, nói hắn là đầu heo, đó là sỉ nhục heo.

“Thật không sợ chết?”

Kịch Chiến không trả lời, thân hình to lớn chấn động run lên, yếu ớt hỏi: “Bọn họ đi rồi sao?”

“Đương nhiên, chẳng lẽ còn muốn ở lại ăn khuya?”

“Phụng Hoàng đại tỷ, người tha ta đi. Ta đây là bất đắc dĩ a, ta còn có một đồng lớn huynh đệ dựa vào ta ăn cơm, nếu ta như vậy mà chết đi, bọn họ biết sẽ thương tâm lắm.”

Phụng Hoàng ngẩn ngang trong gió, bọn họ ước gì người nhanh chết đi cho rảnh! Còn thương tâm, thương tâm đầu heo nhà người!

“Sư phụ, ta muốn xuống dưới.” Quân Tiểu Tà có chút hóa đá, đã thấy nhiều người ngu ngốc, chỉ là chưa từng thấy ai so với nàng còn ngu hơn, người như thế nếu không giáo dục tốt một chút, thả ra cũng là cái tai họa.

“Được.” Nguyên Thần Trường Không vươn ngón trỏ thon dài của hắn, nhẹ nhàng trên bả vai nàng đẩy một cái.

Đông! Người nào đó trong tiếng thét chói tai, lộn lầy rơi xuống đất.

“Ai nha, vì sư như thế nào lại quên đồ nhi không biết khinh công. Thật có lỗi thật có lỗi.” Người nào đó cười hì hì từ trên cây nhảy xuống, ngữ điệu mang vẻ thân thiết nói: “Đồ nhi, người không sao chứ?”

Nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Nguyên Thần Trường Không đã sớm tan nát thành nhiều mảnh.

Quân Tiểu Tà trừng ánh mắt so với chuông đồng còn lớn hơn, gât gao nhìn vào vẻ mặt đáng đánh đòn kia, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không có —— chuyện, mới là lạ!”

Sư tử Hà Đông gầm thét, hàng nghìn chim trên núi bay mất.

“Xử trí hắn như thế nào?” Quân Tiểu Tà một tay khoát lên vai Phụng Hoàng, một tay chống nạnh, nhìn Kịch Chiến quỳ rạp trên mặt đất nói.

“Chặt hắn cho chó ăn được không?” Phụng Hoàng cười gian trá, lấy đao quơ quơ trên đỉnh đầu Kịch Chiến. Lưỡi đao lạnh lẽo làm cho Kịch Chiến yên lặng như ve sầu mùa đông phải hoảng sợ, không thể không ăn nói khép nép: “Xương cốt của ta rất cứng, chó cắn không nổi.”

Quân Tiểu Tà đối với suy nghĩ của hần tỏ vẻ thần phục, toan tính nói: “Nam nhân không có một người nào là tốt, giết hần chỉ tiện nghi cho hần. Giống như ác chất nam này, phải làm cho hần chết đi sống lại, sống đến chết lại đi, tra tấn cho thương tích đầy mình, mất hết tinh thần mới thôi!”

Vong Xuyên sợ run cả người, nha đầu khi nào thì đã trở nên bạo lực rồi? Hơn nữa, hần như thế nào có loại cảm giác nằm cũng bị trúng đạn?

Nguyên Thần Trường Không sờ sờ cái mũi: “Nữ nhân không cần tàn bạo như vậy, bằng không về sau không ai dám lấy.” Tức thì khinh bỉ Kích Chiến: “Người làm mất mặt nam nhân chúng ta, ngay cả một nha đầu mất hết võ công cũng đánh không lại, sống cũng là lãng phí lương thực, người vẫn nên tự sát đi.”

Kích Chiến sững sốt: “Xin chỉ giáo cho?” Vừa rồi hần bị chiêu phong của Phượng Hoàng gây thương tích, mới có thể bị đánh rơi xuống đất, không phải sao? Sao lại nói võ công đã mất hết?

“Không có gì, bản công tử cho nàng ăn khóa công đan mà thôi.”

Gương mặt Phượng Hoàng nháy mắt đen thui, xú nam nhân này, quá ác độc.

“Không có võ công thì như thế nào, lão nương có thể đem người băm thịt, không tin thử xem.”

Kích Chiến hướng mặt xuống đất, nhận thấy tình hình hiện tại không dám hành động thiếu suy nghĩ, tiếp tục bảo trì tư thế quỳ khi này.”Ta tin, ta tin, người không nên quá xúc động.”

Phượng Hoàng đen mặt nhìn Nguyên Thần Trường Không, nếu có một ngày rơi vào tay lão nương, nhất định phải cho người chết đi sống lại, hừ!

“Đứng lên, cùng lão nương quay về trại!” Phượng Hoàng đập hần một cước, cười đến mức sồn gai ốc: “Như Hoa trong trại đã thật lâu không được nếm mùi vị nam nhân, Kích Chiến ca ca không phải thực khát khao sao, tin tưởng Như Hoa nhất định sẽ thỏa mãn cho người.”

“Người đang nói đến Nhất Chi Hoa, nữ nhân thô kệch còn mọc râu kia sao?” Kích Chiến nổi da gà, con nhóc kia hần đã gặp qua một lần, lúc ấy còn tưởng rằng thấy được gấu chó.

“Tiếng cười khanh khách, không nghĩ tới Kích Chiến ca ca còn nhớ rõ Như Hoa, cũng vừa khéo, đêm nay lão nương liền cho người tổ chức hôn lễ thật long trọng cho hai người.”

Phượng Hoàng liếc mắt Nguyên Thần Trường Không một cái, tựa hồ muốn nói: nhìn thấy không, đây là kết quả nếu tương lai người lọt vào tay lão nương!

“Quân Tiểu Tà, nếu không chê, người hãy thu ta làm đồ đệ, ta sẽ đi theo người học tập chiêu thức mới làm nhục xú nam nhân.”

Quân Tiểu Tà uất nghẹn.

Kích Chiến khóc, ghen ngào nói: “Ma Tước chết tiệt, đời này lão tử chưa được thấy qua nữ nhân nào nhẫn tâm như người!”

“Ta phi. Người cho là nam nhân các người đều là thứ tốt?” Dao phong đặt ở cột sống Kích Chiến, sắc giọng nói: “Đừng vô nghĩa, đi nhanh lên.”

“Không đi, ta tình nguyện chết cũng không để Như Hoa làm bẩn trong sạch của lão tử.” Kích Chiến cũng ngang tàng, vẫn ở tại chỗ không nhúc nhích.

Mặt khác, ba người nào đó mất tự nhiên kéo ra khoe miệng, nam nhân này vẫn là đồng tử (còn zin á mấy nàng)?

Phượng Hoàng cười khanh khách: “Lão nương cũng chỉ muốn thành toàn một tấm lòng son cho người.”

“Ai, dù sao bị bắt đến Hắc Phong Trại, ta cũng sống không được, người giết ta đi.” Kích Chiến thở dài một tiếng, yên lặng gục đầu xuống.

Đây là ý tứ gì?

Kích Chiến sợ chết, không ai hiểu rõ hẳn hơn Phượng Hoàng. Nhân Nghĩa Trại cùng Hắc Phong Trại cách xa nhau hơn mười dặm, hai bên trong lúc đó cũng thường có xung đột, tuy rằng người của Nhân Nghĩa trại mỗi lần đều bị đánh chạy trốn chết, náo loạn mười mấy năm, cũng không có xảy ra chuyện chết chóc gì.

Nghe ý tứ của hắn, không giống như là sợ bị Như Hoa dồn ép đến nỗi phải tìm chết, nếu như hắn có mục đích mà đến, như vậy người sai khiến hắn là ai?

“Đừng nói Phượng Hoàng ta không nói đến tình nghĩa đồng nghề (cùng làm cướp), có di ngôn gì thì nhắn nhủ lại.” Phượng Hoàng ôm cánh tay, ung dung chờ đợi.

Kích Chiến vô lực lắc đầu: “Dựa trên tình nghĩa đồng nghề của chúng ta, Ma Tước chết tiết, lão tử xin khuyên người một câu, Hắc Phong Trại không thể nán lại chỗ này được, phải nhanh chóng rời đi, nếu không đi, người chắc biết kết quả.”

“Vậy sao? Lão nương có rất nhiều kẻ thù, không phải đang sống rất tốt sao?”

“Người biết cái gì, lần này không giống với trước kia, người ta là quân đội của triều đình, ngàn vạn, một người phun một ngụm nước miếng có thể đem người cùng Hắc Phong Trại bị chìm.”

Phượng Hoàng hơi hơi nhíu mày, Hắc Phong Trại xưa nay không cướp vật gì của triều đình, tại sao lại khiến cho triều đình theo dõi? Còn nữa, nơi này Trời cao hoàng đế xa, Hắc Phong Trại chỉ là sơn trại nhỏ nhỏ, tại sao lại đáng giá để triều đình huy động nhân lực mà đến, còn cần phải đưa nạng vào chỗ chết?

Tất cả điều này, rất không bình thường.

“Kích Chiến, đem những gì người biết tất cả nói ra, nếu không lão nương trước hết san bằng Nhân Nghĩa trại của người!”

15. Chương 15: Sư Công

Edit: Hồ Diệp Nhi

Phượng Hoàng hí mắt, vẻ mặt u ám.

Kích Chiến cười khổ: “Cho dù người không ra tay, Nhân Nghĩa trại cũng không giữ được. Người nhanh đi sơ tán Hắc Phong Trại của người đi, không bao lâu nữa đại quân của triều đình sẽ đến.”

Nguyên Thần Trường Không cùng Vong Xuyên nhìn nhau, từ trong mắt đối phương thấy được một chút khó hiểu.

Chuyện giang hồ người giang hồ giải quyết, chuyện triều đình, người giang hồ cũng không xen vào, đây là một loại ẩn ý cũng là một loại quy tắc. Nhưng hôm nay, triều đình lại dẫn binh đánh người trong chốn giang hồ....

Phượng Hoàng giận dữ, một đao chém về phía cánh tay Kích Chiến, lớn tiếng quát: “Đồ ăn hại, người cũng chỉ biết ngồi chờ chết sao?” Hắn đã làm mất hết thể diện của mọi người ở sơn trại cả rồi.

“Lão tử đâu còn cách nào?” Kích Chiến xoay người, vẻ mặt phẫn nộ: “Các huynh đệ nếu quy thuận triều đình sẽ được cuộc sống hạnh phúc, lão tử chỉ cho bọn họ cuộc sống không được ngày nào tốt, chẳng lẽ ta phải ngăn cản bọn họ sống cuộc sống sung sướng sao?” Giận mở to mắt, thất vọng lại cảm thấy bất lực.

“Cuộc sống hạnh phúc? Đó là đại mộng xuân thu của người sao, người nghĩ là đám cẩu vật của triều đình kia sẽ cho các người cuộc sống tốt? Nếu không phải triều đình, Phượng Hoàng ta cần gì phải vào rừng làm cướp? Nếu không phải triều đình làm vậy, Hắc Phong Trại làm sao có nhiều tử muội cùng đường bí lối? Lão nương coi thường người!” Phượng Hoàng vung đao chém nữa, Kích Chiến cũng bất động không tránh, vẻ mặt ngơ ngàng.

Lúc trước, hắn cũng chẳng phải là bị triều đình bức hại, mới có thể đi đến tình trạng như ngày hôm nay sao?

Kích Chiến nhắm mắt lại: “Trước khi chết lão tử sẽ nói cho người, triều đình là tới bắt sống người, về phần vì sao, lão tử không biết.”

Phượng Hoàng ngơ ngẩn.

Quân Tiểu Tà không nhảy bén, nhưng cũng ngừng được mùi mưa gió sắp đến. Túm ống tay áo Nguyên Thần Trường Không, nịnh nọt nói: “Sư phụ, đồ tôn của người gặp nạn, người mau cho ý kiến.”

“Đồ tôn?” Nguyên Thần Trường Không khinh bỉ liếc mắt nhìn nàng, thương tâm nói: “Có người nói nam nhân không phải là thứ gì tốt, còn muốn đem nam nhân tra tấn cho thương tích đầy mình, tinh thần sụp đổ, chết đi sống lại, từ sống đến chết, từ chết đến sống...”

“Sư phụ! Người ta nói giỡn mà.” Quân Tiểu Tà mắt trợn trắng mãnh liệt than thở trong lòng, nam nhân này đáng vẻ khí phách, sao lòng dạ lại hẹp hòi như vậy?

Nguyên Thần Trường Không nhún nhún vai, tỏ vẻ không có việc gì nói: “Thật hết cách, ai bảo bản công tử lòng dạ hẹp hòi làm chi.”

Em gái người!

Quân Tiểu Tà không nói gì, ngược lại đem ánh mắt như tên trộm dừng ở trên người Vong Xuyên.

Mồ đại hiệp kia vẻ mặt tỉnh bơ bước từng bước dài, núp trong bóng tối, thở dài nói: “Nữ nhân tội gì làm khó nam nhân.”

Em gái người, đồ nhỏ mọn!

Quân Tiểu Tà hừ lạnh một tiếng: “Nữ nhân cần tự mình cố gắng, đồ nhi, vì sư sẽ giúp người.” Nói xong liền kéo Phượng Hoàng qua một bên, lú lú bủn bạc đối sách.

Hoài nghi, buồn bực, tỉnh ngộ, chờ từng biểu tình lần lượt hiện lên trên mặt Phượng Hoàng, cuối cùng dưới ánh mắt khó hiểu của hai vị nam nhân, Phượng Hoàng vỗ vỗ bả vai Quân Tiểu Tà, gơ ngón tay cái lên tán thưởng nói: “Không hổ là sư phụ, rất cao minh!”

“Sư phụ, người giúp ta trông chừng hắc, ta đi một lát sẽ trở lại.” Tiếng nói lạnh lạnh lưu loát.

Quân Tiểu Tà mỉm cười vuốt cằm, dấu giếm đem một chiếc chìa khóa nhỏ đưa cho Phượng Hoàng, nàng cầm đao trong tay nói với Kích Chiến: “Vị tráng sĩ này, chúng ta làm một cuộc trao đổi được không?”

Kích Chiến buồn bực trong lòng, tiểu cô nương trước mắt này nhìn cũng vô hại, sao có thể làm cho chim sẻ chết tiết tình nguyện kêu nàng một tiếng sư phụ vậy?

“Trao đổi cái gì?”

“Người bán đồ nhi của ta làm sư, ta sẽ tạm tha cho người một mạng.”

“Cái gì! Không có khả năng.” Hắc đời này việc muốn làm nhất là có thể đánh bại chim sẻ đáng chết kia, nếu bán nàng làm sư, về sau đâu còn cơ hội hạ gục nàng ta?

Đao trong tay Quân Tiểu Tà run lên: “Kỳ thật, câu vừa rồi chỉ là lời khách sáo thôi, người không cần cho là thật.”

Kích Chiến ôm cánh tay hừ một tiếng, cũng đâu khác biệt gì, nhưng câu nói tiếp theo của Quân Tiểu Tà lại làm cho hắn thiếu chút nữa cười ngất.

“Từ giờ trở đi, người chính là ta....” Quân Tiểu Tà chỉ vào cái mũi của mình, tuyên bố: “Đồ tôn của Quân Tiểu Tà. Người không cần đồng ý, bởi vì mỗi một câu người nói ta đều xem như mây bay.”

Kích Chiến như con gà bị đông lạnh, chân nhảy lên muốn mắng người, nhưng Nguyên Thần Trường Không vừa liếc mắt, ánh mắt như hai mảnh dao găm sắc bén bay tới, vẻ mặt Kích Chiến thay đổi như diễn viên kịch, nháy mắt biến thành bộ dáng như chó Nhật vẫy đuôi mừng chủ: “Sư phụ của sư phụ.”

Nguyên Thần Trường Không: “...”

Vong Xuyên: “!”

Quân Tiểu Tà: “Đồ tôn ngoan, từ nay về sau nếu người đi theo sư công ta xông pha giang hồ, cam đoan người ba bữa ăn no, đồng ấm hạ mát.”

“Đồ nhi.” Người nào đó giọng kéo dài, giống như sắp tắt thở nói: “Vi sư cho phép người thu đồ tôn sao?”

“Sư phụ, đây là nghiệp vụ cá nhân của ta, yêu cầu không nên xen vào.”

“Vậy à? Vậy chuyện người đem chìa khóa Giang Tuyết của vi sư đưa cho chim sẻ chắc có liên quan đến vi sư đi!” Nguyên Thần Trường Không vẻ mặt kéo dài, có loại cảm xúc muốn bóp chết sự nhiệt tình của nàng.

Giang Tuyết là nơi liên lạc khá quan trọng của hắn khi đến Trung Nguyên, nha đầu kia cái gì cũng không biết, thế nhưng lại tự mình làm chủ đem cái chìa khóa giao ra, thật sự nghĩ rằng Yểm cung là có núi vàng núi bạc ăn không hết sao?

Quân Tiểu Tà nháy mắt một cái, lộ ra răng trắng như tuyết: “Sư phụ, người ta nói một ngày làm thầy cả đời làm cha, nếu ngài đã thu ta làm đồ đệ, chúng ta chính là người một nhà, người một nhà không cần phân chia rõ ràng như vậy. Huống chi, Phượng Hoàng là đồ tôn của ngài, đem phòng trống cho đồ tôn mượn dùng một chút, cũng không có gì đáng ngại, ha ha ha.”

Người một nhà? Hừ! Lúc trước cũng không biết là ai vì không muốn cùng bốn tọa trở thành người một nhà mới trốn hôn, lúc này lại luôn mồm nói người một nhà.

Khóe mắt Nguyên Thần Trường Không có chút khiêu khích, mang thâm ý nói: “Đúng vậy, tất cả của người đều là của ta, những vật ngoài thân thì tính là cái gì.”

Quân Tiểu Tà bị ánh mắt khó dò của hắn nhìn, lông tơ cả người đều dựng đứng lên, liên tục cười khan:

“Lời nói sư phụ cực kỳ hay, hắc hắc hắc.” Nàng cảm thấy có loại cảm giác bị tính kế?

“Sư công, vị này chẳng phải là Thái Sư phụ của ta sao?” Ánh mắt Kích Chiến giống như đèn pha chiếu sáng trên người Nguyên Thần Trường Không.

“Đúng vậy, đúng vậy, hắn chính là sư công của người, là sư phụ anh minh thần võ, võ nghệ siêu quần, tài hoa phong nhã có một không hai của ta, cũng chính là Thái Sư phụ của người.” Quân Tiểu Tà mặc kệ mồ hôi đổ sau gáy, cho dù như thế nào, trước hết qua ải này trước đã.

Thời điểm Quân Tiểu Tà nói chuyện phiếm, Phượng Hoàng đã dàn xếp xong mọi chuyện, giục ngựa gấp rút trở về.

“Sư phụ, đã an bài tốt, chúng ta hiện tại nên đi nơi nào?”

Quân Tiểu Tà chỉ trong một đêm đã thu được một đồ đệ và một đồ tôn, chỉ cảm thấy giá trị con người của nàng được nâng cao, Phượng Hoàng vừa mở miệng, nàng theo bản năng thẳng lưng, suy nghĩ, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

“Sư phụ, ngài thấy thế nào?”

Phượng Hoàng chân mềm nhũn, thiếu chút nữa té ngã từ trên lưng ngựa.

Nguyên Thần Trường Không trong lòng hừ lạnh một tiếng, mệch mội nói: “Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, đi kinh thành.”

Một hồi im lặng không ai lên tiếng, Vong Xuyên từ chỗ tối đi ra, xoay người lên ngựa: “Trường Không huynh, chúng ta cần nắm chắc thời gian.”

“Lang huynh nói có lý, xuất phát.” Nguyên Thần Trường Không nắm cổ áo Quân Tiểu Tà ném trên lưng ngựa, âm thanh lạnh lẽo theo gió truyền đến: “Các đồ tôn, theo sát.”

Vó ngựa giẫm nát sự yên tĩnh của ngọn núi, xuất phát hướng tới kinh thành. Giang hồ nhìn như yên tĩnh, nào ngờ mưa gió sắp đến....

Hình ảnh cuối cùng:

“Người đi theo làm cái gì?” Phượng Hoàng không vui nói.

“Hắc hắc, sư phụ của người nói ra chính là sư công của ta, bắt đầu từ hôm nay, Kích Chiến ta chính là đồ tôn của sư phụ người.” Kích Chiến rất vui, rốt cục có cơ hội cùng tiểu chim sẻ sớm chiều ở chung.

Gần quan được ban lộc, giấc mộng của Kịch Chiến sắp thành hiện thực rồi.

“Cút!”

Lời nói của Kịch Chiến bị tiếng vó ngựa bao phủ.

16. Chương 16: Keo Kiệt

Edit: Hồ Diệp Nhi

Tuy kinh thành nằm ở hướng bắc, nhưng vào tháng năm, ánh mặt trời rất chói chang, chiếu rọi làm không khí bốc hơi, mờ ảo.

Suốt hai tháng, một nhóm năm người ngựa không ngừng vó, vội vàng đến kinh thành, khi đến nơi, người nào cũng mệt mỏi.

Quân Tiểu Tà lần đầu tiên cảm nhận được thành phố sầm uất ở cổ đại, không khỏi cảm thán: biển người trong ngày quốc khánh (ngày 1-10) thì tính là gì? Nơi này mỗi ngày đều là ngày quốc khánh!

Ngựa mệt muốn chết rồi, vừa vào chuồng liền tê liệt nằm sấp, ngay cả cỏ tươi trong máng cũng lười liếc mắt một cái.

Quân Tiểu Tà so với ngựa càng không có hình tượng, giấy cũng không cỡi ngã chổng vó trên giường lớn, vừa ngủ đã ngủ thẳng đến mặt trời chiếu đến mông, mới ôm cái bụng dán sát vào lưng mà đòi ăn.

Bánh bao trắng, cháo loãng, chút thức ăn, ba thầy trò Quân Tiểu Tà ăn vội ăn để, làm cho tiểu nhị bụng thức ăn vào sợ tới mức giương mắt mà nhìn.

Nam nhân thân thể cao lớn ăn uống nhiều không có gì đáng nói, nhưng hai tiểu nha đầu kia thân hình như que củi giống nhóm người lừa đảo lại còn có thể ăn nhiều như đàn ông này, bọn họ rốt cuộc có bạc để trả hay không? Không phải đến ăn cơm chùa chứ!

“Nhìn cái gì, còn không đem thêm vài cái bánh bao nữa!” Kịch Chiến trừng mắt, tiểu nhị chạy đi nhanh như chớp. Quay đầu, vẻ mặt liền tươi cười nói: “Sư phụ, sư công, ăn xong có muốn ra ngoài đi dạo một chút hay không? Ta nghe nói, ở kinh thành có rất nhiều địa phương để vui chơi.”

Phượng Hoàng liếc hẩn một cái, quay đầu dùng ánh mắt hỏi ý Quân Tiểu Tà.

Người nào đó vui đầu ăn cháo, không rảnh nói chuyện, lắc lắc bánh bao lớn trong tay, tỏ vẻ đồng ý.

“Vậy, nếu không thì mời Thái Sư phó đi chung?” Bạc của lão tử dùng để cưới vợ, không thể mặc sức phung phí. Thái Sư phó vừa nhìn chính là kẻ có tiền, không mang ra xài thì thật tiếc.

“Muốn mời người tự mình đi mời, lão nương mới không có thời gian rồi như người. Thái Sư phó Thái Sư phó, người làm ơn có chút tiền đồ dùm ta!” Phượng Hoàng khinh bỉ nhìn hẩn, liền gấp một chút đồ ăn vào chén Quân Tiểu Tà: “Sư phụ, ta biết một nơi có bán quần áo đẹp, ta mang người đi mua.”

Quân Tiểu Tà không biết khoe miệng dính hạt cơm, gật đầu như mổ thóc: “Tốt a tốt a.” Mua sắm là bản tính của nữ nhân, nhưng: “Phượng Hoàng, ta không có bạc.”

Phượng Hoàng cười sáng khoái: “Không sao!”

Quân Tiểu Tà cho là nàng sẽ dừng cảm nói: ta có, tất cả tiền đều ở trên người ta, không nghĩ tới Phượng Hoàng dí dỏm cười khê nói: “Sư phụ của người chẳng phải có tiền sao?”

“Thiệt, lão tử không ngờ người...” Kịch Chiến cười nhạo, đổi lấy một cái ánh mắt ‘Ôn nhu’ như đao của Phượng Hoàng: “Đồ nhí, người vừa rồi nói cái gì?”

“Không, không có, ý tứ của đồ nhí là, sư phụ thật cao minh.” Ai, không phải người một nhà thì không vào cùng một nhà, đều rất keo kiệt.

Lấp đầy bụng, ba người lần lượt bước ra cửa, đứng tại cửa phòng Nguyên Thần Trường Không gõ cửa.

Trong phòng, Nguyên Thần Trường Không đã thay một bộ trường bào bằng tơ tằm xanh nhạt nhẹ nhàng thoải mái, tóc mai trước trán dùng cây trâm ngọc bích rất độc đáo vấn lên, lộ ra trán cao xinh đẹp.

Lông mày dài cùng tóc mai, tùy tiện tung bay; đôi mắt đen bóng hơi động, môi mỏng mỉm cười, đẹp không sao tả xiết.

Đối diện, một bộ áo xanh, tóc đen xõa rối tung, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, Vong Xuyên đang lấy tay chỉ vào bản đồ trên mặt bàn, cười nhợt nhạt, đôi mắt hiện lên một chút ánh sáng, chứa đựng thâm ý không nói mà rõ.

Nguyên Thần Trường Không rũ mắt, ho nhẹ một tiếng: “Đồ nhi, vi sư cũng không dạy các ngươi nghe lén, vào đi.”

Quân Tiểu Tà hắc hắc cười gượng: “Sư phụ, ca ca, các người đang có việc sao?”

Ba người nối đuôi nhau mà vào, đứng thành một hàng rất lễ phép mà nhìn chăm chú hai vị soái ca.

“Chúng đồ đệ muốn đi dạo phố, đặc biệt đến đây báo cáo với sư phụ.” Quân Tiểu Tà kéo ra ghế dựa ngồi xuống, Phượng Hoàng cùng Kích Chiến đứng phía sau nàng, mắt nhìn thẳng.

Vong Xuyên cười khê: “Nha đầu muội không có ngân lượng làm sao đi ra ngoài?”

Nói xong, liền đưa tay muốn lấy túi bạc ở bên hông, lại bị ánh mắt của Nguyên Thần Trường Không nhìn đành phải ngừng lại động tác.

“Ca ca thật hiểu rõ ý người, Tiểu Tà cảm tạ!” Quân Tiểu Tà làm người luôn luôn ngay thẳng, trên mặt mang nụ cười tươi như hoa, giống như chó nhỏ nhìn thấy chủ, dính chặt trên người Vong Xuyên: “Ca ca, nếu có tiền lẻ, cho muội mượn trước một ít. Ca ca yên tâm, muội nhất định sẽ trả đủ số.”

Nguyên Thần Trường Không một tay chống cằm, mắt phượng xoay vòng, trong mắt hiện lên dao động dồn dập: “Lang huynh, mấy năm nay tình hình kinh tế trung nguyên rất không ổn định, rất nhiều người cầm số bạc lớn đầu tư đều thất bại. Không chừng năm nay sẽ có một cuộc biến động tài chính, đến lúc đó, không có bạc mọi người chỉ có thể đói chết ven đường. Dĩ nhiên, Lang huynh sẽ không quan tâm đến số tiền lẻ đó, nhưng nếu so sánh với việc không có bạc, huynh thấy thế nào?” Ngụ ý, muốn tìm hẩn vay tiền, đó là chuyện không có khả năng.

“Trường Không huynh phân tích thực có lý.” Vong Xuyên làm như thật gật gật đầu, nhìn Quân Tiểu Tà có chút khó xử: “Nha đầu, trên tay ca ca cũng không có nhiều tiền lắm.”

Quân Tiểu Tà thiếu chút nữa nằm úp sấp trên mặt đất, hai người này mới biết nhau vài ngày a, sao lại cùng một phe rồi?

“Nhưng mà, muội là muội muội trong trắng của ca ca, ca ca sẽ không để cho muội chịu khổ cực. Đến đây nào!” Vong Xuyên tươi cười sáng lạn lấy ra túi bạc nhét vào tay Quân Tiểu Tà: “Đây là toàn bộ tiền trên người ca ca, muội cứ việc cầm lấy.”

Quân Tiểu Tà cảm động rồi tỉnh rồi mù, mở ra túi bạc.

Ba đôi mắt nhìn đầu ngón tay của nàng cầm đồng tiền, hít vào một hơi dài: “Một văn tiền!”

Vong Xuyên sùng nịch vuốt ót Quân Tiểu Tà: “Thật ngưỡng chừng, trong túi ca ca, chỉ có bấy nhiêu, muội cũng đừng nghĩ gì nữa, mau cầm lấy.”

Quân Tiểu Tà khóc không ra nước mắt, giãy lắt lại hăng hái lên tinh thần, một tay khoát lên vai Phượng Hoàng, một tay túm cánh tay Kích Chiến, ba cái đầu chụm lại cùng nhau bàn bạc: “Chúng ta đi biểu diễn kiếm tiền, thế nào?”

“Biểu diễn cái gì?”

Quân Tiểu Tà cười gian trá: “Dùng ngực đập đá.” Đây chính là một cảnh thường hay diễn trong các kinh kịch cổ trang, mọi việc diễn ra đều thuận lợi!

“Hừ.” Nguyên Thần Trường Không cười lạnh một tiếng: “Đồ nhi, chỉ sợ là ngươi muốn đá đập trên ngực đi.”

Quân Tiểu Tà không để tâm đến lời hắt, thản nhiên nói: “Mặc dù ta không có biện pháp đi đập đá, nhưng luôn có biện pháp kiếm được tiền.” Nói xong, gõ gõ một chút trên trán, lé mắt bốn mươi lăm độ: “Bỏn cô nương cầm kỳ thư họa, không biết! Nhưng, thi từ ca phú thì dễ như trở bàn tay, còn có thể....” Uốn éo vòng eo, hai vai giống động kinh nhích lên nhích xuống: “Múa bụng!”

Nguyên Thần Trường Không nhìn nàng khinh thường, con nhóc ngốc này muốn tiền muốn đến điên rồi.

Về mặt Vong Xuyên bình tĩnh liếc mắt người nào đó, thầm nghĩ: xem người có thể chịu được bao lâu.

“Nếu có người hỏi bỏn cô nương thuộc môn phái nào, Phượng Hoàng Kích Chiến, các người nên biết trả lời như thế nào rồi chứ?”

“Sư phụ, đồ nhi sẽ đi chuẩn bị một cái biểu ngữ thật lớn.”

“Sư công, đồ tôn sẽ đem tên Thái Sư phó viết thật đẹp!”

“Ừ, trẻ nhỏ dễ dạy. Tâm động không bằng hành động, đi, chúng ta đi kiếm tiền.” Quân Tiểu Tà vung tay lên, hăng hái ra cửa.

Nguyên Thần Trường Không hỏi lại như muốn xác định: “Quân Tiểu Tà, người xác định muốn làm chuyện này?”

“Đương nhiên, tay làm hàm nhai có gì không đúng?” Quân Tiểu Tà cười đắc ý, xoay người mang về mặt cung kính: “Sư phụ yên tâm, đồ nhi ta được tập trung trí tuệ cùng tài mạo trên người, tuyệt đối sẽ không về tay không!”

Người a, keo kiệt bủn xỉn, bỏn cô nương cũng không tin người thực không để ý mặt mũi bản thân.

“Rất tốt!” Nguyên Thần Trường Không liền đứng dậy, tác phong nghiêm nghị, từ trong tay áo lấy ra một khối bạc vụn, nhanh như chớp để trên bàn: “Vi sư cũng muốn tham gia, buôn bán có lời nhớ rõ chia hoa hồng.”

Ô ô ô.... Gió lạnh ngoài phòng, ba người nhanh chóng hóa đá, nứt nẻ toàn thân, gió cuốn bay mất ngay cả một mảnh vụn cũng không giữ lại.

Đầu năm nay, một người thì tính toán với một người thì keo kiệt, aaaaaa.

17. Chương 17: Câu Đối

Edit: Hồ Diệp Nhi

Cầm bạc vụn Nguyên Thần Trường Không quăng ra, Quân Tiểu Tà nắm tay: “Xem thường ta, là do người không khôn ngoan, chờ mà chia hoa hồng đi, hừ!”

Ba người nghênh ngang mà đi.

Hai người trong phòng nhin không được cười khê một tiếng.

Kinh thành rất nhộn nhịp đông người, mà đông người sẽ đại diện cho việc có nhiều tiền, nhìn dòng người nhộn nhịp Quân Tiểu Tà càng am hiểu sâu sắc đạo lý trong đó. Đứng ở bên đường suy nghĩ một chút, nàng mang theo Phượng Hoàng cùng Kích Chiến đi đến một cửa hàng nhỏ bày bán giấy bút, dùng ít bạc lẻ mua một cây bút, một chồng giấy Tuyên Thành rẻ tiền.

“Ông chủ, nơi này có mua bán tranh chữ không?” Trước khi đi Quân Tiểu Tà hỏi ông chủ tiệm. Chủ tiệm có chút tính toán, cũng vui tươi hơn hờ nói: “Khách quan, thật ra nơi này không có mua bán tranh chữ, nhưng mà hôm nay ở cửa thành phía nam có tổ chức một buổi tiệc trà xã giao để đối câu đối.”

“Tiệc trà xã giao đối câu đối?” Quân Tiểu Tà cảm thấy hứng thú, tiếp tục hỏi: “Buổi tiệc trà xã giao này có gì đặc biệt sao?”

“Ai nha, khách quan nhất định là người nơi khác đến. Tiệc trà này là triều đình tổ chức hàng năm một lần vì các đại tài tử ở kinh thành, tiệc này lấy văn chương kết bạn giao lưu, được diễn ra trong ba ngày, hôm nay vừa mới là ngày đầu tiên.”

Quân Tiểu Tà sờ cằm, trong đầu xuất hiện ý tưởng: “Đa tạ ông chủ, cáo từ.” Dứt lời, kích động dẫn đầu ba người chạy về hướng cửa thành phía nam.

“Sư phụ, người đi tiệc trà xã giao làm gì?” Phượng Hoàng buồn bực, Kích Chiến tò mò.

“Đương nhiên là kiếm tiền, chẳng lẽ đi ăn cướp. Đi theo ta là được rồi!” Quân Tiểu Tà vẻ mặt cười mờ ám.

Khi ba người đi đến nơi, từ xa liền nhìn thấy một đoàn binh lính đứng chỉnh tề thành một hàng, mà sau lưng bọn họ có vài thư sinh đang thì thầm với nhau.

Quân Tiểu Tà muốn đi vào, lại bị người ngăn cản: “Thiếp mời đâu?”

“Không có.”

“Không có thiếp mời người vào bên trong làm gì? Đi mau đi mau.” Thị vệ khinh thường nói châm chọc: “Nơi này không phải là nơi chó hay mèo đều có thể đi vào.”

Kích Chiến nghe người nọ nói năng không lễ độ, đứng trước người Quân Tiểu Tà tức giận quát:

“Người mới nói gì!”

Thị vệ nhìn Kích Chiến thô lỗ, bị thân thể cao lớn của Kích Chiến làm cho sợ hãi, hậm hực nói:

“Không có gì, không có gì.”

“Kích Chiến, đừng nhiều chuyện.” Quân Tiểu Tà cũng không giận, lôi kéo Phượng Hoàng lùi hai bước, bên tai nàng nói nhỏ hai câu, Phượng Hoàng vừa nghe, đầu lông mày nhíu lại, có chút không cam lòng lăm lăm bầm hai câu, lập tức dùng giọng nói ngọt ngào hướng các tài tử bên trong thét to nói:

“Bốn biển đều là tri kỷ, chân trời đều là láng giềng. Thầy trò ba người chúng ta mới đặt chân đến nơi này, chưa quen với cuộc sống, nên đặc biệt rất muốn kết bạn với những người tài giỏi. Nếu người nào có thể đối được câu đối của sư phụ ta, được một lượng, nếu đối không được có thể kết làm bằng hữu, không biết có huynh đài nào dám ra ứng chiến!”

Vóc người Phượng Hoàng nhỏ, nhìn qua giống như tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, cặp mắt linh động lại đầy vẻ kiêu căng, nàng thét to làm các tài tử quay đầu, lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Chỉ là một tiểu cô nương, cũng dám thét to trước mặt các tài tử chúng ta, thật đúng là không biết tự lượng sức mình.

Thấy không có người đáp lại, Phượng Hoàng hừ lạnh một tiếng: “Nghe nói kinh thành rất nhiều người tài, xem ra lời đồn thật không đúng chút nào!”

“Hừ! Các người kêu gào ầm ĩ, thật sự bôi nhọ người có học.” Các tài tử tâm cao khí ngạo, bị khiêu khích lập tức có người không phục đi tới cửa, lạnh lùng nói: “Tại hạ bắt tài, xin ra câu đối, nếu các người có thể đối lại, tại hạ nguyện ý thua bạc, như thế nào?”

Phượng Hoàng lạnh lùng cười: “Mau lại đây.”

Mở ra quạt giấy trong tay, tài tử nói: “Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy!”

Kích Chiến nhếch miệng cười: “Lão tử còn nghĩ rằng thư sinh này rất giỏi, thì ra cũng chỉ biết chơi trò điểm số.” Hai mắt Phượng Hoàng mở to: “Người biết hắn nói gì không?”

“Sao thế, ta không hiểu, sau bảy là tám chín mười.”

Các tài tử nghe hắn nói nhiều lời thô tục, còn hiểu sai ý của người ra câu đối, liền cười ồ lên.

Phượng Hoàng chống nạnh nói: “Cười cái gì mà cười, sư phụ của ta vẫn chưa lên tiếng đấy.” Liền liếc Kích Chiến một cái: “Không hiểu phải làm ra vẻ hiểu, cầm miệng cho ta!”

Quân Tiểu Tà lắc lắc tay, hai người ngoan ngoan cầm mồm. Nàng đi đến trước mặt tài tử ra câu đối, chấp tay nói: “Hiếu, đệ, trung, tín, lễ, nghĩa, liêm.”

Nghe câu đối của nàng các tài tử liền ngưng cười, giống như gặp quỷ, nhìn tiểu nha đầu trước mắt chỉ hơn mười mấy tuổi, đối câu làm người ta phải đỏ mặt, thừa dạ nửa ngày cũng không nói được một chữ.

Lúc này ra câu đối, là muốn làm giảm đi nhuệ khí của nàng, cho nên mới cố ý ra câu đối mắng người.

Không nghĩ tới, nha đầu kia lại có thể đối được.

Bị một tiểu nha đầu đánh bại trước mặt rất nhiều người, tài tử có chút mất mặt, xoay người muốn rời khỏi, lại bị Quân Tiểu Tà gọi lại: “Công tử, người vẫn chưa trả tiền đây.”

“Tiền gì?”

“Người không phải đã nói, nếu ta may mắn đối được câu đối, sẽ nguyện ý đưa ta một lượng sao? Ta tin tưởng công tử là một người nhất ngôn cửu đỉnh, sẽ không nuốt lời.” Quân Tiểu Tà tươi cười khiêm tốn nhắc nhở.

Tài tử vẻ mặt xấu hổ, lấy một lượng bạc ném trên mặt đất, thở hổn hển chui vào đám người.

Phượng Hoàng cũng không vui: “Còn tài tử nào khác, ngay cả người giang hồ rảnh rỗi như chúng ta cũng đối được, các người phải nên gọi là đồ ngốc mới đúng.” Con mẹ người, mắt chó toàn thấy người kém hơn mình mà.

Một cây ngã đánh đổ một thuyền người, cái tài tử khác tức giận bất bình nói: “Người giỏi còn có người giỏi hơn, các người may mắn chỉ mới đối được một câu thôi, liền ở trong này phát ngôn bừa bãi, các người cũng quá điên cuồng ngạo mạn.”

Quân Tiểu Tà cũng không giận, cười nói: “Các vị bớt giận, đồ nhi của ta tính tình thẳng thắn, nghĩ gì nói vậy, niệm tình nàng tuổi còn nhỏ, các vị cũng đừng để ý lời trẻ nhỏ làm gì.”

Con mẹ người mới là lời trẻ nhỏ, Phượng Hoàng ở trong lòng mắng to, ngoài miệng cũng không dám nhiều lời, giải được còn ở trong tay xú nam nhân kia, lão nương nhin!

“Tại hạ có một câu, mời cô nương chỉ giáo.” Một người mang vẻ mặt tức giận đi ra từ đám người, từ bên trong tay áo lấy ra một túi tiền, gom góp nửa ngày mới đủ một lượng bạc thả trên mặt đất, mở miệng nói: “Một thôn hai dặm có ba thầy đồ, không biết tứ thư Ngũ kinh lục nghĩa, lại dám dạy bảy tám chín đũa, quả thật to gan!”

Quân Tiểu Tà chân mềm nhũn. Em gái người, thì ra huynh dài người cũng xuyên không mà đến? Vẻ mặt bình tĩnh hỏi: “Công tử, người có nghe qua bài đồng dao Trường Thành dài chưa?”

“Tại hạ không biết cái gì là Trường Thành dài, Trường Thành ngắn, mời cô nương mau đối câu.”

Thì ra không phải xuyên qua. Trong lòng Quân Tiểu Tà thở phào nhẹ nhõm, đang muốn mở miệng.

Nhưng đám đông tài tử dường như chờ không nổi, thúc giục nói: “Có bản lĩnh còn không mau ra câu đối?”

Phượng Hoàng vẻ mặt không vui, hướng ánh mắt về phía Kịch Chiến sai bảo, không nghĩ tới Kịch Chiến vội vàng khoát tay, yếu ớt nói: “Sư công, cái này ta không biết đối.”

Các tài tử cười vang, Phượng Hoàng chỉ thiếu chút nữa là bạo phát bay qua đập hấn.

Mặt Quân Tiểu Tà lộ vẻ do dự, liền giả hoạt cười: “Mười thất cửu bản, thẩu thất hai bát tiền sáu phần ngũ tiền tứ li, còn chần chờ, nhất đẳng hạ lưu.”

Lời vừa nói ra, bốn phía như gió lạnh thổi qua, tiếng hít thở liên tục vang lên.

“Thật tinh tế a!” Phượng Hoàng không nói ra lời, kim lòng không đậu vỗ vỗ tay.

Quân Tiểu Tà nhìn quanh một vòng, thấy mặt mọi người so với đèn kéo quân còn đẹp hơn, mỉm cười nói: “Cảm ơn, cảm ơn.” Nói xong, liền tự nhiên nhặt bạc bỏ vào trong túi tiền, miệng còn lẩm bẩm nói: “Vẫn là vị công tử này rộng rãi, biết tiểu nữ tử đang thiếu bạc, đã chuẩn bị ngân lượng trước, tiểu nữ tử thật sự vô cùng cảm kích.”

Vô sỉ!

Chúng tài tử mặt đỏ tai hồng, lại tìm không được lời phản bác, không có lối thoát bọn họ vừa tức giận lại không biết làm sao, chỉ biết nhìn lẫn nhau, đột nhiên có người hô to: “Liên Hoa công tử đến.”

Một hai ba bốn năm sáu thất (thiếu bát, vương bát, đồng âm vương bát: con rùa)

Hiếu đệ trung tín lễ nghi liêm (không có sỉ, tức là vô sỉ: không biết xấu hổ)

18. Chương 18: Cô Nhân

Edit: Hồ Diệp Nhi

“Liên Hoa công tử đến!”

Không biết là tiếng kinh hô của ai, Quân Tiểu Tà ngược mắt nhìn, chỉ thấy đám người tự động giãn ra hai bên, một bóng dáng màu lam trắng tấp chậm rãi đi đến.

Ánh nắng ấm áp xuyên qua cành lá, in trên đất thành nhiều mảnh nhỏ. Người nọ đón gió mát, bước đi nhẹ nhàng, tay áo đông đưa theo gió, mặt như quan ngọc, môi đỏ như son, một đôi sóng mắt như hoa đào, lộ ra vẻ tao nhã xinh đẹp, nam nhân này sinh ra có vẻ ngoài như nữ nhân, mềm mọng mà nho nhã.

Tay thon dài nắm chiếc quạt bạch ngọc từ xương voi, nhẹ nhàng lay động, làn gió nhẹ phát phơ tóc đen, mắt mỉm cười, môi khẽ nhếch, thanh âm như tiếng suối róc rách dễ nghe: “Cô nương.”

Quân Tiểu Tà mất hồn, giống như về tới Hoa sơn, vào một buổi chiều mùa đông năm ấy. Khi đó nàng chỉ là một linh hồn vừa xuyên đến nơi này, vì là con gái của một người hầu nên nàng không được cưng chiều, yêu thương, toàn bộ cuộc sống của nàng chỉ có thể tóm tắt thành một chữ ‘bẩn (dơ)’. Tranh thủ lúc rảnh rỗi, nàng ngủ gật dưới tàng cây, vừa mở mắt, chỉ thấy được một người đón gió núi mà đến, tươi cười đơn thuần: “Cô nương.”

Lần đầu tiên, có người dùng ánh mắt dịu dàng yên ả nhìn nàng, lần đầu tiên, có người cười với nàng, bỗng nhiên Quân Tiểu Tà cảm thấy, cái mùa đông rét lạnh này, cách mùa xuân cũng thật gần.

Không biết là vui hay buồn, trong lòng nàng xuất hiện nhiều cảm xúc phức tạp đan xen nhau. Sau một lúc lâu, Quân Tiểu Tà lặng lẽ thở dài: “Đồ nhi, chúng ta đi thôi.” Trong mắt hiện lên chán nản thất vọng, giống như tia chớp cắt ngang bầu trời đêm tăm tối, rõ ràng như thế.

Phượng Hoàng sững sốt, nàng vẫn cảm thấy sự phụ nàng là người không tim không phổi, bất kể gặp chuyện lớn hơn nữa, đều chỉ biết ngây ngốc cười cho qua, nhưng hiện tại....

“Hừ, năng lực chỉ có bấy nhiêu.” Thanh âm mĩa mai truyền đến, Quân Tiểu Tà ngoảnh mặt làm ngơ, ba hồn bảy vía đều bay mất, ngơ ngác đi về phía trước.

Kích Chiến chau mày rậm: “Người giỏi lắm sao, vừa rồi sao đối không được?” Sự công của hắn chỉ có Thái Sư phó mới có thể khi dễ, người là cái gì mà dám làm điều đó? Nói xong Kích Chiến cuộn tay áo lên, tư thế có thể sẵn sàng đánh người bất cứ lúc nào.

Phượng Hoàng thấy vẻ mặt Quân Tiểu Tà kỳ lạ, tức giận nói: “Đừng để ý đám thư sinh cổ hủ lạc hậu này, đi thôi.”

Kích Chiến giơ quả đấm trong không trung, hù dọa làm cho đám thư sinh không dám nói câu nào, mới từ từ chạy theo.

Liên Hoa công tử nhìn bóng dáng cô đơn kia, trong mắt hiện lên một chút tia sáng kỳ dị, cười nói:

“Các vị, tiệc trà xã giao hôm nay chỉ vừa mới bắt đầu, mọi người không cần vì việc nhỏ này mà mất đi hứng thú, mời vào bên trong.”

Trở lại khách điếm, Quân Tiểu Tà không nói một câu, im lìm vào phòng đem cửa phòng khóa trái, nằm trên giường ngẩn người.

Đúng lúc Nguyên Thần Trường Không có việc ra ngoài lại gặp được Phượng Hoàng cùng Kích Chiến đứng trước cửa phòng Quân Tiểu Tà với vẻ mặt lo lắng, vội ho nhẹ một tiếng: “Sao thế, hôm nay ra ngoài có thu hoạch được gì không?”

Phượng Hoàng liếc hắt một cái, lạnh lùng nói: “Ai cần người lo?”

Nguyên Thần Trường Không hừ lạnh một tiếng, nhìn Kích Chiến, thấy hắt muốn nói lại thôi, nhú mày nói: “Bị khi dễ sao?”

“Không có!” Kích Chiến vội vàng phủ nhận, vẻ mặt rối rắm nói: “Sư công, hình như nàng đang yêu.”

Chân Phượng Hoàng mềm nhũn, nhảy dựng lên hung hăng đánh một cái lên ót hắt: “Không nói không ai nói người câm!” Người ta rõ ràng là có tâm sự, người thì biết cái gì.

“Luyến ái?” Nguyên Thần Trường Không mỉm cười, trong mắt hiện vẻ lạnh lùng: “Mau nói rõ ràng.”

Hai người bị hơi thở lạnh lẽo tỏa ra từ trên người hắt làm cho sững sốt, do dự một lát, Phượng Hoàng đem toàn bộ câu chuyện xảy ra ngày hôm nay kể cho hắt nghe, nói xong liền lập tức túm Kích Chiến rời khỏi.

“Thái Sư phó đường như rất tức giận?” Kích Chiến lo sợ liếc mắt nhìn Nguyên Thần Trường Không, nhỏ giọng nói.

Phượng Hoàng khinh thường, cười nhạo nói: “Xú nam nhân thời mỗ kinh, người đừng quản nhiều như vậy.”

Hai người vừa đi, Nguyên Thần Trường Không nhấn nài gõ cửa: “Đồ nhi ngoan của ta, mở cửa.”

Quân Tiểu Tà đang đắm chìm trong kí ức xưa, không có lên tiếng.

“Cốc cốc cốc, mở cửa!” Đè thấp thanh âm, lộ ra ẩn nhẫn phần nộ.

Vẫn không có động tĩnh, vẻ mặt Nguyên Thần Trường Không căng thẳng, vén lên trường bào, nhấc chân.Ầm, cửa phòng được mở ra.

“Quân Tiểu Tà!” Nguyên Thần Trường Không quát một tiếng đang muốn phát cơn giận, lại nghe thấy tiếng khóc rất nhỏ trên giường, lửa giận trong mắt lập tức biến mất. Nói giọng gào: “Người làm sao thế? Bạc bị cướp à?”

Quân Tiểu Tà hung hăng đem gối ném trên mặt đất: “Người đừng quản ta!”

Không phát hiện bốn cô nương đang rất thương tâm hay sao?

Dám dùng thái độ này nói chuyện với hắt? Nguyên Thần Trường Không nhú mi, nhiệt độ trong phòng liền hạ xuống, nói gần từng chữ: “Quân Tiểu Tà.”

“Sư, sư phụ.” Mỗ nữ bị đông lạnh lập tức khôi phục thần trí, lau vội nước mắt trên mặt, ngồi dậy, cúi đầu, vẻ mặt giống như đứa trẻ làm sai chuyện, vừa sợ vừa bối rối.

Người sợ ta như vậy sao? Nguyên Thần Trường Không hít vào một hơi, ngồi xuống nơi mép giường.

Mông còn chưa chạm giường, Quân Tiểu Tà sợ tới mức lùi vào phía trong giường. Người nào đó hoàn toàn bị chọc giận, miệng lại cười tươi như hoa, dùng giọng tự cho là dịu dàng hỏi: “Sao lại thế này?”

Quân Tiểu Tà thiếu chút nữa đã ngã trên giường, sư phụ người đừng cười như vậy, thật là người ta sợ.

”Không, không có chuyện gì, chuyện gì cũng không có.”

“Không có chuyện gì sao người khóc?” Người nào đó tươi cười càng rực rỡ, bàn tay siết chặt trong tay áo, bốn tọa nhân!

“Bụi bay vào mắt.” Bả vai Quân Tiểu Tà run rẩy, giả bộ bình tĩnh.

Nguyên Thần Trường Không thở dài: “Để vi sư nhìn thử xem.” Nói xong đưa tay, Quân Tiểu Tà theo bản năng quay đầu chỗ khác, hoảng sợ nói: “Đồ đệ rất tốt, không cần làm phiền sư phụ.”

Bên cạnh người nào đó đã sắp nổi bão, trán đã nổi gân xanh.

“Vi sư đi ra ngoài một chút.”

Đợi người hoàn toàn đi khỏi, Quân Tiểu Tà mới từ từ nằm ngã trên giường, tim đập mãnh liệt, thật đáng sợ!

Ban đêm, Nguyên Thần Trường Không làm chủ, mời vài người uống rượu.

Nhìn bàn đầy món ngon vật lạ, Phượng Hoàng cùng Kích Chiến đặc biệt ăn nhiều, mà Quân Tiểu Tà thì chỉ ăn mấy miếng liền muốn về phòng, bị Nguyên Thần Trường Không trợn mắt nhìn, chỉ đành kiên trì ở lại.

“Hai người các ngươi đã ăn no rồi sao? Nếu đã ăn no đi ra ngoài dạo đi.” Một túi bạc lớn đặt ở trước mắt hai người, Kích Chiến nhanh chóng ôm trong lòng, nhíu mày nhìn Phượng Hoàng.

Vong Xuyên thấy không khí không được bình thường: “Không bằng ta đi dạo cùng các ngươi?”

“Tốt tốt, đi!” Kích Chiến vui tươi hơn hởi mời, Phượng Hoàng lo lắng liếc mắt nhìn Quân Tiểu Tà một cái, mới rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại có hai người, Quân Tiểu Tà đứng ngồi không yên, vụng trộm liếc nhìn Nguyên Thần Trường Không, thấy mặt hắn không chút thay đổi, trong lòng càng sợ hãi, liền đoạt bầu rượu trong tay hắn, nịnh nọt châm rượu cho hắn.

Nguyên Thần Trường Không cũng không nâng mắt lên nhìn, chỉ nhìn rượu trong chén, Quân Tiểu Tà rót rượu đầy chén cho hắn, hắn lại uống.

Uống đến chén thứ ba, Nguyên Thần Trường Không gõ mặt bàn: “Đồ nhi không uống sao?”

“Ừ, nga, uống uống uống.” Quân Tiểu Tà rót cho bản thân một chén. Rượu mạnh vào miệng, vị cay độc của rượu làm sặc mũi, Quân Tiểu Tà ho khan hai tiếng: “Sư phụ.” Về muốn nói lại thôi.

“Ừ.” Người nào đó nhìn chén chính mình, từ chối cho ý kiến.

“Chuyện hôm nay, thực xin lỗi.” Quân Tiểu Tà cũng không biết hắn vì sao tức giận, hắn như vậy có thể dọa chết người, nàng cũng không muốn mỗi ngày phải đối mặt với vẻ mặt đen như đáy nồi của hắn.

Nguyên Thần Trường Không cười nhạt: “Đồ nhi làm chuyện thẹn với lòng hay sao?”

“Nào có.”

“Vậy xin lỗi làm cái gì?” Nguyên Thần Trường Không nắm cái chén, lé mắt, vẻ mặt khinh thường.

Quân Tiểu Tà tức giận: “Có ai thích tự nhiên đi xin lỗi người khác không? Ta xin lỗi không phải vì tâm tình người không tốt sao!”

“Tâm tình vì sư làm sao có thể không tốt? Tâm tình vì sư rất tốt.” Nguyên Thần Trường Không không hề để ý tới nàng, tiếp tục uống rượu.

Quân Tiểu Tà thất bại: “Hôm nay nhìn thấy một người rất giống đại sư huynh của ta, trong lòng không thoải mái.”

“Đại sư huynh? Hắn nợ tiền của ngươi sao?” Nha đầu chết tiệt này, rốt cuộc có bao nhiêu gian phụ?

“Không phải.” Quân Tiểu Tà hít một hơi thật sâu, mở nắp bình rượu tu ừng ực. Rượu vào người, Quân Tiểu Tà cảm thấy chóng mặt, lá gan cũng lớn, hai mắt dấy lên ngọn lửa hừng hực, cắn răng nói: “Đại sư huynh là mối tình đầu của ta!”

19. Chương 19: Tới Cửa

Edit: Hồ Diệp Nhi

“Thì tính sao?” Người hiện tại là người của bốn tọa, đại sư huynh gì đó chỉ phải đứng sang một bên nhìn. Nguyên Thần Trường Không bình thần, nhấp một ngụm rượu trong chén.

Quân Tiểu Tà vẫn trợn mắt nhìn, nhíu mày, bĩu môi, một chân bước lên ghế, thân thể ngã về phía trước nàng liền hóa đá.

Đó là mối tình đầu của nàng, một đoạn tình cảm xúc động lòng người, rung động đến tâm can, vì sao phản ứng của hắn lại im lìm như thế. Nàng đã rất cố gắng, mới có đủ can đảm nói ra nha!

“Được rồi, xem như ta chưa nói gì hết.” Nàng say nhưng lúc này đã có chút tỉnh táo lại, Quân Tiểu Tà vô lực ngã ngồi xuống ghế, ngửa đầu uống một ngụm rượu, lại tiếp tục lặng im suy nghĩ.

Nguyên Thần Trường Không liếc mắt nhìn nàng một cái, trên môi lộ chút ý cười xấu xa. Quân Tiểu Tà cô nường, người hiện tại là đồ chơi của bốn tọa, đừng nghĩ rằng bốn tọa sẽ cho người có cơ hội ra bên ngoài câu tam đáp tứ, người tốt nhất nên hiểu rõ tình hình của bản thân.

Ba!

Người nào đó vỗ bàn, đứng dậy, vẻ mặt kiên quyết mà quyết tuyệt: “Sư phụ, ta đã quyết định!”

“Ừ.” Tốt nhất nên hiểu rõ, nếu không chỉ biết tự chuốc lấy khổ.

Nguyên Thần Trường Không ngược mắt, nụ cười trên môi còn chưa có mở ra, môi mỏng đã bị mỡ nữ vô sỉ đoạt lấy.

Đôi môi của nàng mang theo hơi lạnh dán lên môi hắn, cái lưỡi thơm tho như một lá cây lướt qua hàm răng của hắn, ý đồ cạy mở miệng của hắn, công thành chiếm đất.

Trên mặt Nguyên Thần Trường Không tức khắc hiện lên ba đường hắc tuyến, nắm đầu vai của nàng muốn ném nàng ra ngoài cửa sổ, nhưng sự gắn bó giữa răng và môi như là dòng điện làm cho hắn có cảm giác tê dại, làm cho lỗ tai nóng lên, chân tay có chút luống cuống.

“Y, thật kỳ quái nha.” Đột nhiên Quân Tiểu Tà buông hắn ra, vẻ mặt nghi hoặc: “Sư phụ, miệng của người sao ngọt quá vậy?”

Hắn là người xấu xa, lại luôn nói lời ác độc, miệng không phải nên vừa cay vừa đắng sao? Sao bờ môi của hắn lại mềm mại, hơi thở lạnh thấu xương lại có mùi thơm ngát? Rất không thích hợp, chẳng lẽ nàng sinh ra ảo giác?

Nguyên Thần Trường Không: “...” (#_#).

“Ngô.” Quân Tiểu Tà tiến đến gần hắn, khê cắn môi ửng đỏ của hắn, vẻ mặt nghiêm túc tỉ mỉ thưởng thức, trong đầu không quên nói: không phải ảo giác, thật sự có chút ngọt. Trong đầu đột nhiên nhớ đến một câu nói trong một quảng cáo: nông phu XX có chút ngọt.

“Quân Tiểu Tà!” Người nào đó đã thật sự nổi giận rồi, hắn bảo vệ nụ hôn đầu tiên đã hai mươi năm, lại ngang nhiên bị cướp như vậy, hơn nữa vẻ mặt của nàng lúc này là có ý gì? Chẳng lẽ nàng đang chế nhạo hắn...

Quân Tiểu Tà phục hồi tinh thần, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Tồn thọ nga, vừa rồi ta lại làm chuyện điên rồ gì thế? Liếc mắt nhìn trộm hắn một cái, nhìn thấy trên khuôn mặt tuần tú của hắn nổi lên hai đám mây đỏ ửng, đoán chừng tức giận cũng không nhẹ, nàng yếu ớt giải thích:

“Sư phụ người đừng nóng giận, đồ nhi mấy ngày nay đều ăn của người, uống của người, còn ngủ của người, không có bạc trả cho người, cho nên mới đem nụ hôn đầu tiên quý giá nhất của đồ đệ được cất giữ mười tám năm trả nợ cho người.”

“Đồ đệ vốn muốn cất giữ cho đại sư huynh, nhưng.... Cho nên liền....”

Món đồ không đưa ra ngoài được mới đưa cho hắn, lại dám nói là quý giá nhất? Trán Nguyên Thần Trường Không nổi gân xanh, tay nắm vạt áo Quân Tiểu Tà kéo về phía giường.

“Người không phải muốn trả nợ sao, vì sư sẽ cho người toại nguyện!”

Bị dọa cho sợ hãi, hai mắt Quân Tiểu Tà mở lớn, hai chân đá đạp lung tung, vẻ mặt đáng thương cầu xin tha thứ: “Sư phụ, đồ đệ, đồ đệ sai rồi.”

“Biết sai! Người làm sai ở chỗ nào!” Nguyên Thần Trường Không nham hiểm cười một tiếng, trong mắt lại hiện lên một chút giận dữ, dám có can đảm cướp nụ hôn đầu của bốn tọa, người nhất định phải phụ trách! Nói xong, hắn nằm lên người nàng, hơi thở ấm áp phả trên mặt nàng: “Chỉ một nụ hôn đã trả xong nợ, trong thiên hạ làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?”

“Người, người muốn thế nào?” Quân Tiểu Tà rụt cổ, hoảng sợ nhìn hấn: “Sư phụ không phải muốn bá vương ngạnh thượng cung chứ?”

Nguyên Thần Trường Không xuy cười một tiếng: “Vừa rồi là ai bá vương ngạnh thượng cung với ta?”

Ánh mắt xem thường từ mặt nàng chuyển qua ngực: “Vùng đất bằng phẳng.” Trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút khó khăn.

Con người Quân Tiểu Tà co rụt lại, trong lòng nổi trận lôi đình nhưng lại nhìn thấy một chút mất tự nhiên trong mắt hấn, trên mặt nàng liền hiện lên một chút ý cười xấu xa, một tay nàng không an phận vẽ vòng quanh ngực Nguyên Thần Trường Không, dùng giọng nói ngọt ngào đến chính nàng nghe xong đều muốn nôn nói:

“Sư phụ đừng ghét bỏ đồ nhi, một ngày nào đó đồ nhi sẽ trưởng thành.”

Tay nhỏ bé ôm lấy cổ hấn, luồn vào mái tóc đen như mây của hấn, phóng ra ánh mắt quyến rũ nhìn hấn:

“Sư phụ.”

“Đồ nhi, đây là đang quyến rũ vi sư sao?” Nguyên Thần Trường Không chống khuỷu tay, cùng nàng gần gũi đối mặt nhau, con người tối đen biến hóa nhanh chóng.

Giằng co một lát, Quân Tiểu Tà bại trận, nắm áo thật chặt, khó chịu xoay đầu: “Đồ nhi nói giỡn.”

Trong lòng Nguyên Thần Trường Không thở phào nhẹ nhõm, quay lưng lạnh lùng nói: “Dẫn ta đi gặp đại sư huynh gì đó của ngươi.”

“Vì sao?”

“Vi sư rất tò mò, hấn là nam nhân như thế nào lại có thể xui xẻo bị người nhìn trúng.” Nguyên Thần Trường Không không để ý tới Quân Tiểu Tà, sải bước tiêu sái ra phòng, nhìn thấy bốn bề vắng lặng mới thở hắt ra một hơi. Vừa rồi nguy hiểm thật, thiếu chút nữa liền.... Chẳng may nếu như bị người nào biết hấn đường đường là ma chủ Yểm cung vẫn còn.... Thật mất thể diện!

Quân Tiểu Tà đuổi theo hấn ra cửa, vẻ mặt đáng thương năn nỉ nói: “Sư phụ, đừng đi, đồ nhi cũng không muốn nhìn thấy hấn nữa. Hơn nữa, hiện tại chỉ sợ đại sư huynh sớm đã có giai nhân bên người.”

“Là vi sư muốn nhìn, người không muốn nhìn thì không biết nhắm mắt lại sao!” Nguyên Thần Trường Không không cho nàng cơ hội phản bác, tóm nàng theo hướng cửa nam rời đi.

Đêm ở kinh thành, đèn đuốc sáng trưng, lung linh mà rực rỡ.

Nguyên Thần Trường Không thô bạo kẹp nàng ở nách, động tác nhanh chóng liền biến mất tại ngã tư đường, chờ đến lúc Quân Tiểu Tà tỉnh táo lại thì hai người đã đứng ở trước cửa của tiệc trà xã giao.

Người ở bên trong, mặc sức nói chuyện ăn uống no say.

Nguyên Thần Trường Không bước từng bước dài, nhanh chóng đi vào hội trường, thị vệ giữ cửa không ngăn cản hấn bước vào bên trong, chỉ vì đang đắm chìm trong vẻ đẹp khuynh thành của hấn.

Quân Tiểu Tà cười gượng hai tiếng, đi theo phía sau hấn tiến vào hội trường.

Liên Hoa công tử là nhân vật lợi hại ở kinh thành, bên người cũng không thiếu người vây quanh, cho nên Nguyên Thần Trường Không không cần tốn nhiều sức liền tìm được hấn.

Tầm mắt lướt qua đám người, Nguyên Thần Trường Không thần nhiên đánh giá Liên Hoa công tử cùng đám người đang vây quanh hấn.

Liên Hoa công tử nhận thấy có ánh mắt đánh giá dừng ở trên người hấn, chợt quay đầu, chỉ thấy một đôi mắt như sao lạnh xông vào tầm mắt, hơi ngẩn người, đáy mắt hiện lên một chút thâm ý, không tiếng động giằng co.

Mọi người khó hiểu, nhìn theo tầm mắt Liên Hoa công tử, liền hoảng hốt, luống cuống.

“Bản công tử tới đây có một thỉnh cầu, mong Liên Hoa công tử chỉ giáo.” Về mặt Nguyên Thần Trường Không bình tĩnh nói. Mặc dù không kiêu căng, nhưng rất có khí phách.

Trong lòng Quân Tiểu Tà thầm hô không xong, không thể ngăn cản, đành phải núp bên cạnh hẩn im lặng không lên tiếng.

Ánh mắt Liên Hoa công tử nhìn Quân Tiểu Tà, nhìn thấy thần sắc bất an của nàng, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, cười yếu ớt nói: “Công tử xin hỏi.”

“Trúc bản vô tâm ngộ tiết khởi năng không quá?” (cây trúc rỗng ruột, gặp khó khăn làm sao có thể chống đỡ nổi?)

“Sư phụ, đồ nhi biết người là muốn tốt cho đồ nhi, đồ nhi xin nhận, chúng ta đi thôi.” Quân Tiểu Tà sắp đi rồi, sớm biết như thế sẽ không uống rượu.

Nguyên Thần Trường Không mỉm cười, đưa tay đặt trên lưng nàng, Quân Tiểu Tà sợ tới mức cứng người, chỉ nghe hẩn nói: “Đồ nhi luôn nhớ nhưng người tình cũ, ngày sau chỉ sợ không thể chuyên tâm tu luyện, thay vì vấn vương, không bằng vung dao sắc, cắt đứt sạch sẽ, đối với mọi người đều tốt. Người nói đúng không, đại sư huynh?”

20. Chương 20: Âm Chiến

Edit: Hồ Diệp Nhi

“Sư phụ đại nhân của ta, ta sau này cái gì cũng đều nghe theo người được không?” Quân Tiểu Tà hé ra mặt như bánh bao, ôm chặt lấy vòng eo của hẩn, còn thiếu nước quỳ xuống liếm giày nọt hẩn thôi.

Nguyên Thần Trường Không nghiêng đầu cúi xuống, Quân Tiểu Tà nhìn lên, hẩn vịn bả vai của nàng, nàng ôm hông của hẩn, tại thế giới xem trọng đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân, một đám tài tử đọc Tứ thư ngũ kinh mà lớn lên cũng không dám lên tiếng.

“Đồ nhi.” Về mặt Nguyên Thần Trường Không trầm trọng: “Người đến giờ phút này mới biết bản thân chưa từng nghe theo lời dạy của vi sư sao? Tính tình người bướng bỉnh, vi sư không đành lòng trách móc người nặng lời, vì nghĩ tình người trẻ người non dạ. Nhưng hôm nay, vi sư tuyệt không thể dung túng người nữa.”

Trên đầu Quân Tiểu Tà toát ra ba cái kim quang lấp lánh “!” Trong mắt một mảng nghi ngờ, ông nói gà bà nói vịt, người rốt cuộc đang nói cái gì?

Trong mắt Nguyên Thần Trường Không hiện lên một chút ý cười vì gian kế được thực hiện, trong chớp mắt trở về vẻ yên tĩnh như cũ, ngược mắt nhìn về phía Liên Hoa công tử, về mặt bình tĩnh mà chờ đáp án.

Liên Hoa công tử lay động quạt giấy trong tay, ung dung nói: “Vi công tử này, ta nghĩ là người đã hiểu lầm. Tại hạ cùng vị cô nương này chỉ gặp mặt được hai lần, không phải là đại sư huynh của nàng.”

“Phải không?” Nguyên Thần Trường Không than thở một tiếng: “Đồ nhi của ta ngày ngày đều nhắc tới đại sư huynh thay lòng đổi dạ của nàng, ăn không dám nuốt, đêm ngủ gặp ác mộng. Từ ngày hôm qua sau khi thấy được diện mạo của công tử, liền nhốt mình trong phòng uống rượu giải sầu. Làm sư phụ như ta nhìn thấy nàng như vậy cũng không không biết làm sao, thế nên mới mặt dày tìm đến công tử mong được nói rõ ràng.”

Về mặt chăm chú lộ ra một chút bất đắc dĩ: “Đồ nhi từ nhỏ mệnh khổ, nương sớm chết, cha không thương, bọn tỷ muội lại đem nàng làm nha hoàn sai vặt. Thật vất vả mới gặp được một đại sư huynh đồng ý nói chuyện với nàng, liền đối với hẩn thật lòng thật dạ. Vốn nghĩ rằng có thể tìm được nơi tránh gió che mưa, nhưng không ngờ đại sư huynh nàng xuống núi một chuyến, sau khi trở về lại có thêm một tẩu tử. Nha đầu mới có mười tám tuổi a, cái gì cũng đều cho hẩn, không ngờ lại nhận được kết cục như vậy. Tính tình nha đầu bướng bỉnh, nàng không chịu cảnh một chồng hai vợ, liền bỏ nhà trốn đi, giữa đường gặp cướp, nếu ta không trùng hợp đi qua, không biết bây giờ nàng có kết cục gì nữa. Ta từng khuyên nàng không cần nhớ thương trượng phu của người khác, nhưng nha đầu kia nói không an tâm, chỉ cần từ xa nhìn một chút cũng được, chỉ cần đại sư huynh của nàng hạnh phúc, nàng cũng sẽ vui vẻ.”

“Ai.” Nguyên Thần Trường Không xoa đầu Quân Tiểu Tà, môi lay động, tựa như còn muốn nói thêm điều gì, về mặt lại không biết nói từ đâu.

Quân Tiểu Tà khóc không ra nước mắt, oán hận ngược mắt nhìn Nguyên Thần Trường Không, liền thấy một chút đắc ý chợt lóe trong mắt hần rồi biến mất chỗ đuôi lông mày.

Xong rồi, đáy quần dính đất sét không phải cứt cũng là cứt, đời này của bồn cô nương đã bị hủy ở trên người hàng lậu này! Đau xót cho trái tim đã chết, hai vai Quân Tiểu Tà buông lỏng, suy sụp ngồi xuống.

“Đồ nhi, ngươi cần gì tự làm khổ mình!” Trong lòng Nguyên Thần Trường Không có chút đau, đem nàng ôm lấy. Nhìn về mặt biến đổi không ngừng của Liên Hoa công tử nói: “Công tử thực không phải là đại sư huynh của nàng sao?”

Liên Hoa công tử kiên quyết lắc đầu. Ở trước mặt nhiều người như thế này bản cung tuyệt đối không nhận biết nàng, nếu việc này truyền ra ngoài, bản cung còn gì mặt mũi? Nhưng mà, khi nào thì tiểu sư muội nhận nam nhân này làm sư phụ? Chẳng lẽ đúng như lời hần nói bởi vì bản cung rời đi nàng mới bỏ nhà trốn đi?

Đáy lòng xẹt qua một chút khác thường, Liên Hoa công tử biểu lộ sự đồng tình thâm thiết: “Vị cô nương này nếu tại hạ cùng đại sư huynh của nàng có điểm giống nhau, không bằng tại hạ thuận nước giong thuyền, nhận cô nương làm nghĩa muội, cô nương thấy sao?”

Tiểu sư muội, không phải ta không nhận ngươi, thật sự là có nỗi khổ bất đắc dĩ a.

Ánh mắt Liên Hoa công tử ôn hòa, lời nói oai phong凛冽, chúng tài tử đối với lòng thương người của hần hết sức khen ngợi, đều có chút hâm mộ Quân Tiểu Tà.

Nguyên Thần Trường Không cũng cong khóe miệng, giọng mỉa mai: “Cái gì cần cắt đứt thì nên cắt, hôm nay ta tới đây cũng là muốn nàng chặt đứt niệm tưởng này, những lời công tử vừa nói, không phải là muốn đồ nhi của ta vẫn đắm chìm trong đau khổ không thể thoát ra được chuyện cũ sao? Hay là công tử cam nguyện làm người thay thế?”

Khóe miệng Liên Hoa công tử cứng lại, thành khẩn nói: “Tại hạ không có ý này, chỉ là không đành lòng nhìn thấy cô nương thương tâm mà thôi, là tại hạ đường đột.”

“Ừ.” Nguyên Thần Trường Không thần nhiên quét mắt nhìn mọi người một cái, lời nói mang chút áy náy: “Tại hạ mạo muội thăm viếng, quấy nhiễu nhã hứng của chư vị, mong chư vị thứ lỗi. Nếu đồ nhi của ta nhận sai người, chúng ta cũng không tiện ở lâu, xin cáo từ.”

Xoay người biến mất trong chớp mắt, âm thanh Nguyên Thần Trường Không từ xa truyền đến: “Chuyện hôm nay kính mong chư vị giữ bí mật thay đồ nhi của ta, Liên Hoa công tử, không hẹn gặp lại!”

Đến khi người đã đi xa, mọi người mới từ từ lấy lại tinh thần sau sự việc vừa rồi, tiếc hận thở dài một tiếng, không còn hứng thú để tiếp tục, tiệc trà xã giao cũng liền như vậy mà tàn.

Liên Hoa công tử trở lại tầm cung, gấp rút gọi thị vệ tới: “Gần đây trên Hoa sơn đã xảy ra chuyện gì?”

“Hoa sơn bị Yểm cung đánh bại.”

“Nói rõ một chút bản cung không hiểu.” Chỉ cần không phải kẻ điếc người mù đều biết, hần là thái tử một nước, sao lại không biết? Thanh Phong nhíu mày, đôi mắt hoa đào hiện lên một chút không vui.

“Bẩm Thái tử, tiểu sư muội của ngài, bị sư phụ thân ái của ngài làm đồ tiến cống, sắp đưa đi Yểm cung.” Thị vệ cũng là người có lòng can đảm và sáng suốt, hai tay buông lỏng ở hai bên, nhìn thẳng thái tử, máy móc trả lời.

Thanh Phong ba một tiếng, cầm quạt trong tay ném tới trên mặt thị vệ, thị vệ cũng không né tránh, thăm vụn nội lực đem cây quạt văng ra xa, về mặt bình tĩnh.

“Thiệu Dã, ngươi cũng giỏi thật! Bản cung thật sự là tam sinh hữu hạnh (có duyên ba kiếp) mới được người tới làm thị vệ!” Trong lòng Thái tử không thoải mái, hần là thái tử, dưới một người trên vạn người, thế nhưng lại có rất nhiều việc hần không thể tự mình làm chủ được, thí dụ như việc hần phải cưới cái nữ tử sơn dã kia làm thê tử.

“Đâu có, là Thiệu Dã ta tam sinh hữu hạnh, mới có thể đi theo thái tử.” Thiệu Dã trả lời có nề nếp.

Thanh Phong cơn tức đầy mình không có chỗ phát tác, lại không thể phát tác trên thị vệ không biết nóng lạnh bên người, xoa xoa mi tâm, giọng khó nén mỗi một: “Đi điều tra tên nam tử kia cho bản cung.”

“Thái tử diện hạ, có muốn nhân tiện điều tra thêm về tiểu sư muội của ngài luôn không?”

“Điều tra nàng làm cái gì?” Thanh Phong mày nhíu lại chặt hơn. Sớm chiều ở chung năm năm, ngay cả khi nàng ngủ sẽ ngáy hắt đều biết, cần tra thêm gì nữa?

Thiệu Dã âm vang nói: “Đương nhiên là tra chuyện lúc nhỏ của Tiểu Tà. Thiên kim đại tiểu thư phủ Thừa Tướng sẽ tới Thượng Thiện tự dâng hương mấy ngày, sẽ không rảnh đến phiên ngài.”

“A, Thiệu Dã cũng thông minh rồi?” Thanh Phong xuy cười một tiếng, “Mau nhanh đi làm việc, còn đứng ở đây làm cái gì!”

“Thiệu Dã đi ngay.”

“Tiểu tử hồ đồ này, biết thời điểm nói chuyện lấy lòng bản cung!” Thanh Phong dở khóc dở cười.

Ngoài cửa sổ ánh trăng đang treo cao.

Trở lại khách điểm, Quân Tiểu Tà liên tục nằm cứng đờ, kiên quyết không nói chuyện cùng người ăn nói lung tung đặt điều bịa chuyện.

Nguyên Thần Trường Không cũng không chủ động mở miệng, đem nàng ném lên trên giường, phủi phủi nếp nhăn ở vạt áo, rót chén trà uống.

“Vi sư đi ra ngoài một chút, ngoan ngoãn ở lại phòng.”

Thật tức chết người mà, thực nghĩ bốn cô nương là quả hồng mềm sao, tùy người muốn bóp sao thì bóp à? Quân Tiểu Tà giậm chân đứng lên, người đâu?

Cửa sổ được mở ra, gió đêm thổi vào phòng, Quân Tiểu Tà hóa đá. Nguyên Thần Trường Không, hãy đợi đây, một ngày nào đó ngươi lọt vào tay ta, đến lúc đó.... Hừ hừ hừ!

Trong phòng tối mịt, tiếng nói trầm thấp lạnh lùng phân phó nói: “Đi điều tra Liên Hoa công tử cho bản tọa.”

21. Chương 21: Lửa Giận

Edit: Hồ Diệp Nhi

Ngày hôm sau, tại Đông Cung

“Bẩm Thái tử diện hạ, Thiệu Dã bắt tài, không điều tra được gì về hắc ta.” Trên mặt Thiệu Dã bình tĩnh không gợn sóng, càng không cảm thấy bối rối sợ hãi vì nhiệm vụ thất bại, đứng thẳng lưng, nhìn thẳng vào mắt thái tử.

Thanh Phong khoát tay, tựa hồ sớm có dự liệu, nhíu mày. Theo tình huống tối hôm qua xem ra vị nam tử kia đối với tiểu sư muội có chút để tâm, Tiểu Tà làm hắc rất yên tâm, nhưng...

“Mau đổi xiêm y, cùng bản cung đi ra ngoài một chút.”

Cùng một thời gian, trong khách điểm, Nguyên Thần Trường Không vui mừng ngồi trong phòng Quân Tiểu Tà, vừa uống trà vừa thưởng thức ánh nắng ban mai ngoài cửa sổ.

Tin tức hắc muốn nửa đêm đã truyền đến, tin tức này đúng như phán đoán của hắc. Người nọ chẳng những là đại sư huynh của Quân Tiểu Tà, là đệ tử phái Hoa Sơn, hơn nữa còn là đại hoàng tử của trung thổ. Về phần chuyện hắc phủ nhận việc quen biết Quân Tiểu Tà, Nguyên Thần Trường Không không có hứng thú muốn biết, ngược lại trong lòng còn sinh ra một tia mừng thầm.

Nhưng khi nghĩ tới cảnh hai người sớm chiều ở chung đã nhiều năm, trong lòng có chút không thoải mái, vì sao không thoải mái? Cảm giác giống như đồ vật của chính mình bị nhúng chìm, hẳn bỗng có ý nghĩ muốn tức giận.

Ngắm nhìn người nào đó ngã chổng vó nằm ở trên giường ngáy to, Nguyên Thần Trường Không cười cười, dạo bước đi qua, nắm mũi người nào đó nói: “Đồ nhi ngoan của ta, nằng đã chiều tới mộng rồi!”

Quân Tiểu Tà cảm thấy khó thở, mở đôi mắt còn ngáy ngủ, nhìn thấy là Nguyên Thần Trường Không, liền hất tay hẳn ra chui đầu vào chăn nói: “Đừng âm ỹ ta!”

Còn tức giận sao?

Hôm nay tâm tình Nguyên Thần Trường Không rất tốt, không cùng nằng so đo, liếc nhìn bọc vải trên bàn, khóe miệng mỉm cười xoay người ra cửa.

Xác định hẳn thật sự đã rời đi, Quân Tiểu Tà lại không cảm thấy buồn ngủ, tâm tình phiền chán ngồi dậy, liếc mắt một cái liền thấy được một bọc vải lớn trên bàn, nằng tò mò mở ra, liền thấy một bộ váy dài màu xanh nhạt bằng vải thượng hạng.

Từ khi nằng xuyên qua đến giờ chưa từng được mặc chiếc váy xinh đẹp như thế, không khỏi vui mừng nhướn mày, cầm ở trên người khoa tay múa chân một lát, lại tức giận đem nó vứt ở trên giường, lẩm bẩm: “Một cái váy liền được bốn cô nương tha thứ sao? Trong thiên hạ không có chuyện dễ dàng như vậy!”

Trong lòng lại có một âm thanh khác cãi lại nói: ai ôi, ít nhất người ta cũng có thành ý.

Nhưng, hẳn bịa chuyện hại ta có khả năng cả đời không ai thêm lấy!

Chuyện sau này ai biết được? Lúc này nên nắm chắc cơ hội. Váy này nhìn qua giá trị không nhỏ nga, khó được người keo kiệt như hẳn chịu ra máu, người không mặc chẳng phải là thiệt thòi?

Quân Tiểu Tà vỗ đùi, oán hận nói: “Đúng! Không thể dễ dàng cho hẳn như vậy.”

Mỗi nữ vui mừng như điện lập tức thay quần áo, trang điểm một chút, thời điểm chuẩn bị bước ra khỏi phòng lại xoay người trở về, đem gói bao váy cất đi.

Rầm.

Có vật nặng rơi xuống đất, Quân Tiểu Tà nhặt lên, nhìn thấy là một túi tiền, cân nhắc sức nặng, dường như rất nhiều tiền, nhất thời trong lòng vui mừng, đem bạc cất vào trong người kích động đi tìm Phượng Hoàng.

Trong lúc Quân Tiểu Tà nhặt lấy túi bạc không chú ý đến có một tờ giấy lặng lẽ lướt xuống.

Có bạc, Quân Tiểu Tà cảm giác bước đi như có gió, thất lưng thẳng tắp, hào phóng nói: “Hôm nay các người muốn mua gì thì mua, vì sư ta trả tiền!”

“Sư phụ, người lấy tiền ở đâu?” Phượng Hoàng mắt lé bốn mươi lăm độ, Quân Tiểu Tà vênh mặt tự đắc, ánh mắt phát sáng, vẻ mặt như tiểu nhân đắc chí, khóe miệng Phượng Hoàng co giật, nha đầu kia có biết cái gì gọi là khiêm tốn hay không?

Kích Chiến cũng mặc kệ những thứ này: “Bạc từ đâu có không quan trọng, quan trọng là có bạc nha.”

“Nói đúng, đi chúng ta đi đổ máu!”

“Được, lão tử đã lâu chưa có đánh người, sư công nói đánh người nào lão tử sẽ đánh người đó!” Kích Chiến xắn tay áo, lộ ra cơ bắp rắn chắc, trong mắt hiện vẻ hung ác, gây sợ hãi không ít cho người qua đường.

Phượng Hoàng nhắc chân đá mộng của hẳn: “Người cầm miệng cho lão nương! Đồ ngốc, đổ máu chính là mua đồ, đánh cái rắm a!”

Quân Tiểu Tà cười khanh khách, hai người này thật sự rất buồn cười.

Ba người, từ phố đông mua sang phố tây, lại từ phố tây lướt đến phố nam, cho đến khi Kích Chiến bị chìm ngập giữa những bao lớn nhỏ trong tay làm hẳn phải gào khóc kêu to, Quân Tiểu Tà mới hài lòng dừng lại, lôi kéo Phượng Hoàng hướng hồ Liễm Diễm ở cửa thành đông mà đi.

Làm nữ nhân hạnh phúc nhất là chuyện mua đồ không cần xem giá, Quân Tiểu Tà làm người ở hai thế giới, lần đầu tiên mới cảm nhận được cảm giác gọi là chân chính mua đồ, hai gò má ửng hồng vì hưng phấn.

“Đồ tôn, chúng ta đi dạo chơi trên hồ, người đem những thứ này về khách điểm rồi tới đây.”

Kích Chiến tức giận mang theo từng bao lớn nhỏ rời đi.

Hồ Liễm Diễm là địa phương mà các thi sĩ ở kinh thành thích đến nhất, nơi đây ba mặt bao bọc là núi, hồ nước xanh biếc, nhất là vào mùa hè nóng bức, đi thuyền trên hồ là thoải mái nhất.

Cho nên khi Quân Tiểu Tà cùng Phượng Hoàng đi tới hồ Liễm Diễm, đã không còn chiếc thuyền nào để hai nàng thuê, hai người giương mắt nhìn.

“Cô nương, nàng cũng muốn đi thuyền du hồ sao?”

Ngay lúc Quân Tiểu Tà đang do dự muốn rời đi hay ở lại thì đột nhiên từ phía sau truyền đến tiếng nói trong trẻo mượt mà, làm Quân Tiểu Tà ngơ ngẩn, sững sờ quay đầu.

Dưới ánh mặt trời, áo lam, quạt giấy, một Thanh Phong ôn nhu nho nhã xinh đẹp đang cười yếu ớt đối diện với nàng.

Quân Tiểu Tà loạn cả lên: “Vâng, xin chào Liên Hoa công tử.” Hắn thật sự rất giống đại sư huynh, ngay cả lúm đồng tiền trên má khi cười lộ lên cũng giống như đúc.

Thanh Phong hai bước đi tới, Phượng Hoàng lại liếc hắn một cái, nàng cảm thấy nam nhân này cười giống như hồ ly, liền đề phòng đem Quân Tiểu Tà che ở sau người.

Thiệu Dã nhìn lướt qua Phượng Hoàng, hai tròng mắt híp lại, tựa như đang ngủ, nhưng Phượng Hoàng vẫn phát hiện đáy mắt hắn chợt lóe tia sắc lạnh, không khỏi giật mình.

“Thuyền ở hồ Liễm Diễm cứ vừa đến ngày mùa hè liền khan hiếm, đúng lúc tại hạ có một con thuyền hoa, không biết cô nương có vui lòng du thuyền cùng tại hạ hay không?” Thanh Phong đối với sự đề phòng của Phượng Hoàng không để vào mắt, lịch sự mời nói.

Quân Tiểu Tà lắc đầu, ánh mắt có chút ảm đạm: “Không cần, Phượng Hoàng, chúng ta đi.”

Biết rõ không phải là đại sư huynh, nhưng nàng vẫn là nhịn không được đem người trước mắt nghĩ là đại sư huynh của nàng. Nếu đã nhất định không có duyên phận, cần gì phải tăng thêm phiền não.

Phượng Hoàng chỉ mong sao nhanh rời khỏi nơi này, cái tên mặt lạnh kia thật không dễ chọc.

Thanh Phong thấy sự cô đơn trong mắt nàng, trong lòng hơi rung động, trong nháy mắt cử động thân người, theo bản năng giữ tay nàng lại. Cả người Quân Tiểu Tà cứng đờ, ánh mắt kinh ngạc.

“Cô nương, nàng có thể nói cho ta biết về đại sư huynh của nàng được không?”

“Xin công tử buông tay, chuyện của ta không nhất thiết phải nói với công tử.” Giọng Quân Tiểu Tà chuyển sang lạnh lẽo, giấy tay, cổ tay nàng bị hắn nắm chặt, không khỏi giận nói: “Công tử, nam nữ thụ thụ bất thân, xin công tử tự trọng!”

Thanh Phong cười cười, nghiêng thân, dựa sát vào Quân Tiểu Tà cúi đầu bên tai nàng nói: “Sư muội vẫn là một chút cũng không thay đổi.”

Hơi thở ấm áp rơi vào tai bén nhọn, Quân Tiểu Tà như bị sét đánh.

“Này, người làm gì vậy?” Phượng Hoàng quay đầu lại, hung tợn trừng mắt Thanh Phong. Thiệu Dã đi từng bước về phía trước, ngăn cản Phượng Hoàng, giọng lạnh như băng nói: “Công tử của Thiệu Dã có chuyện muốn nói với vị cô nương này, trẻ con không nên quấy rối.”

“Cút ngay!” Phượng Hoàng ghét nhất bị người khác kêu nàng trẻ con, không chút lễ độ đẩy Thiệu Dã một cái, không nghĩ tới thân mình Thiệu Dã bất động như núi, nắm vạt áo Phượng Hoàng nâng lên kéo đi: “Thiệu Dã mang người đi ăn kẹo hồ lô, công tử, khi nào trở về?”

“Thiệu Dã người xem việc rồi làm.” Thanh Phong mỉm cười, không cho Quân Tiểu Tà cơ hội phản ứng, một phen ôm eo nhỏ của nàng, bay đi trên nước, dừng ở trên thuyền hoa cách bờ ba trượng.

Cũng trong lúc đó, cửa phòng của Quân Tiểu Tà ở khách điểm lại bị một cước của Nguyên Thần Trường Không đá hỏng.

Trong phòng không có người, bao vải đầu giường đã bị mở ra, Nguyên Thần Trường Không nhíu mày, không phải để lại tờ giấy hẹn nàng đến Tử Hoa lâu sao? Vì sao hắn đợi đã ba canh giờ vẫn không thấy nàng đến? Chẳng lẽ tờ giấy đã bị đánh mất?

Trong lòng Nguyên Thần Trường Không bất an, đang muốn xoay người ra cửa, khóe mắt lại thoáng nhìn tờ giấy rơi trên mặt đất, nhặt lên xem, đúng là giấy của hắn viết, mày nhíu càng sâu.

Mà trong lúc này, Kịch Chiến đang xách bao lớn bao nhỏ hướng phòng Quân Tiểu Tà đi đến, đang buồn bực vì sao cửa phòng bị sập, liền nhìn thấy Nguyên Thần Trường Không đang nhíu mày, lập tức kinh hô một tiếng: “Thái Sư phó, khách điểm này bị cướp sao?”

Nguyên Thần Trường Không mắt lạnh nhìn lướt qua hắn, đáy mắt u ám: “Sư công của ngươi đâu?”

“Đang du hồ ở hồ Liễm Diễm.” Kịch Chiến đem từng bao lớn nhỏ thả ở trên giường, vừa mới xoay người liền có một cơn gió thổi qua mặt, hắn lão đảo ngã ngồi trên giường, yếu ớt nghĩ, làm sao đột nhiên lại hạ nhiệt độ vậy?

Quân Tiểu Tà chết tiệt, dám để cho bốn tọa ngồi đợi ba canh giờ, xem bốn tọa chính ngươi như thế nào!

22. Chương 22: Tranh Phong

Edit: Hồ Diệp Nhi

Trên thuyền hoa, Quân Tiểu Tà ngồi nghiêm chỉnh, không hề chớp mắt nhìn người trước mắt.

Thanh Phong cũng không cảm thấy khó chịu, vui mừng rót chén trà đặt trước mặt nàng, dùng tay ra dấu mời.

“Sư huynh không có gì nói với muội sao?” Âm thanh có chút lạnh nhạt, hỗn loạn cùng một chút tức giận. Hắn muốn thành hôn cùng nữ nhân khác, nàng không oán, nhưng vì sao lại không nhận nàng?

Chẳng lẽ hắn sợ nàng quần quít lấy hắn không tha hay sao?

Tuy nàng làm việc thường phạm sai lầm, nhưng tuyệt không để bị coi thường!

Thanh Phong cười yếu ớt không nói, uống một hớp trà, giống như vô tình thuận miệng nói: “Tên nam tử ngày đó thật là sư phụ của muội?”

“Vâng.”

“Những gì hắn nói đều là sự thật?” Thanh Phong không thể nào tin một nam tử như vậy sẽ thu Quân Tiểu Tà làm đồ đệ, càng không tin hắn ta đối với nàng đơn thuần chỉ có tình thầy trò. Nam nhân sẽ không quan tâm đến một nữ nhân nếu như hắn không có mục đích, từ thái độ của hắn đêm qua có thể đoán được chút ít.

Quân Tiểu Tà hỏi: “Sư huynh hôm nay gặp muội chỉ muốn hỏi câu này?”

Thanh Phong ngừng cười, nghiêm mặt nói: “Tiểu sư muội, muội hận ta sao?” Ánh mắt bình tĩnh, không hề có một tia lo lắng, tình cảm mấy tháng của hắn ta sao có thể so sánh với tình cảm năm năm của hắn với tiểu sư muội được?

“Không hận.” Quân Tiểu Tà nhìn chăm chú chén trà trước mặt, khuôn mặt bị phản chiếu bởi sóng nước nên không nhận ra biểu tình gì, không giống như tâm tình của nàng, phức tạp không dứt được.

“Sư huynh, muội đến kinh thành chỉ là trùng hợp, không phải là cố ý làm phiền huynh. Nếu không còn chuyện gì khác, muội muốn trở về khách điểm.”

Nhìn ánh mắt nàng đầy phức tạp, trong lòng Thanh Phong mừng thầm, sư muội quả thực một chút cũng không thay đổi, vẫn là sư muội đơn thuần thanh khiết của hắn khi có tâm sự đều viết ở trên mặt. Sắp xếp

lại suy nghĩ, ánh mắt Thanh Phong tràn đầy nóng bỏng, giọng nói mỗi một: “Tiểu sư muội, mấy ngày nay huynh rất nhớ muội.”

Quân Tiểu Tà cũng sốt, ánh mắt mờ mịt, tự giấu cười cười: “Nhớ muội làm gì, không phải huynh đã có tân nương tử rồi sao?” Từ ngày hấn rời khỏi Hoa Sơn, cả đêm nàng ngủ không ngon giấc, đêm ngón tay từng ngày chờ sư huynh trở về, trong lòng vẽ ra viễn cảnh cuộc sống tốt đẹp của nàng cùng với hấn.

Nàng chưa bao giờ đòi hỏi nhiều cái gì, chỉ muốn có một tương công yêu thương nàng, một nơi có thể che gió tránh mưa cho nàng, tình yêu cùng lợi lộc, không cần suy nghĩ điều gì, nàng vĩnh viễn lựa chọn tình yêu đầu tiên. Nàng từ nhỏ là cô nhi, cái loại cảm giác cô độc mỗi khi đêm về này nàng không muốn nếm trải một lần nào nữa, cho dù phải nhịn đói, chỉ cần có hấn ở bên cạnh, nàng cũng cảm thấy

thỏa mãn.

Biết chờ đợi chỉ là thất vọng, nàng vẫn tiếp tục chờ, người phía trước khuôn mặt tươi cười đón người, người phía sau nản lòng rơi lệ, nàng khóc xong lại nói với chính mình, có lẽ ngày mai sẽ tốt hơn.

Mà sự chờ đợi của nàng đối lại không phải là hấn thực hiện hứa hẹn, mà là tin tức hấn cùng thiên kim phủ Thừa Tướng đính hôn, nàng lại bị bắt làm cống phẩm thay cho nhị tỷ.

Khắp thiên hạ, chắc không có ai ngốc hơn nàng.

Hốc mắt Quân Tiểu Tà ướt át, cố gắng nở nụ cười: “Thời điểm sư huynh thành thân không cần cho muội biết, muội không có rộng lượng để có thể thật tình nói hai tiếng chúc mừng huynh.”

“Tiểu sư muội, huynh thật sự có nỗi khổ.” Ánh mắt Thanh Phong chợt lóe, giải thích nói: “Có một số việc, huynh không thể làm chủ, huynh bị ép buộc.”

“Ít nhất huynh đã thẳng thắn với muội! Mà không phải đối xử với muội như đứa ngốc không biết gì!”

Nói xong nàng rơi nước mắt, có lẽ cảm thấy bản thân quá mức kích động, Quân Tiểu Tà nhanh chóng bình phục cảm xúc, nức nở nói: “Huynh có biết khi muội biết được tin tức huynh đính hôn từ miệng của các sư huynh, lòng của muội đau như thế nào không?”

Thanh Phong lướt qua bàn trà, nhanh chóng ôm nàng vào lòng: “Sư huynh sai rồi, tiểu sư muội đừng khóc nữa.”

“Buông!” Vẫn là cái ôm áp áp, vẫn là người đó, nhưng cảm giác đã không giống!

“Tiểu sư muội, muội cho huynh một chút thời gian, huynh nhất định sẽ cưới muội, huynh bảo đảm.”

Người trong lòng kháng cự, làm cho hấn sinh ra một loại cảm giác đã bỏ qua vĩnh viễn cũng không thể trở lại, hấn chán ghét loại cảm giác này, hấn là thái tử, dưới một người trên vạn người, hấn tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như vậy, tuyệt đối không!

“Sư huynh, chẳng lẽ đến bây giờ huynh còn không biết cách làm người của muội sao?” Nếu lúc trước nàng nguyện ý cùng chung chồng với người khác, hai người cũng sẽ không đi đến tình cảnh như ngày hôm nay. Nàng vẫn luôn nghĩ, hấn hiểu nàng nhất, giờ khắc này, Quân Tiểu Tà chỉ cảm thấy buồn cười.

Thanh Phong chôn đầu ở vai nàng, giọng nói kiên định: “Tiểu sư muội, sư huynh đồng ý với muội, đời này chỉ đối tốt với một mình muội.”

“Sư huynh, huynh tỉnh lại đi.” Quân Tiểu Tà hít vào một hơi thật sâu, cúi đầu nói: “Nguyện chỉ yêu một người, bạc đầu không chia cách, huynh có còn nhớ rõ những lời này không?” Những lời này là chính hấn nói với nàng, lúc đó nàng đã rất vui vẻ, nhưng hiện tại, tất cả đều trở nên châm chọc.

Cả người Thanh Phong chấn động, không biết nên mở miệng như thế nào. Tình cảnh hiện tại, không cho phép hấn chuyên quyền độc đoán, nhưng nếu vì vậy mà bỏ qua cơ hội này, đời này hấn cũng đừng mong được ngồi ở cái vị trí kia. Quyền lợi cùng tình yêu, thật sự khó chọn vậy sao?

Không khí ngưng đọng lại.

Ở phía ngoài bức rèm che của khoang thuyền, một bóng dáng tuyết trắng đang đứng, một đôi mắt như hàn tinh lợi hại nhìn giống như xuyên thấu qua bức rèm che dừng ở trên người nàng, khắp cả người Quân Tiểu Tà phát lạnh, cũng không biết sức lực từ đâu tới, một phen đẩy Thanh Phong ra.

“Sư phụ.” Tùy tiện lau nước mắt trên mặt, Quân Tiểu Tà hoảng sợ đứng dậy, đi về hướng Nguyên Thần Trường Không.

Thanh Phong quay đầu, chỉ liếc mắt một cái, trong lòng giật mình, vì sao bản cung không phát hiện có người tới?

Đi gấp, không cẩn thận vướng chân vào khăn trải bàn trên bàn, Quân Tiểu Tà mất trọng tâm ngã về phía trước. Trong lúc vướng chân ngã, trong lòng nàng vẫn nghĩ, nên giải thích như thế nào với sư phụ đây?

Khi nàng nhìn thấy sự lạnh lùng trong mắt hắn cùng giọng mỉa mai, tâm Quân Tiểu Tà đột nhiên lạnh lẽo, nàng bất lực nhắm mắt lại.

“Quân Tiểu Tà, ngươi là heo ngốc sao?” Nguyên Thần Trường Không đưa tay tiếp được nàng, từ kẽ răng thoát ra một câu như vậy.

“Ta thấy người đang tức giận, nên nóng lòng.” Mỗ nữ chôn mặt ở trong ngực hắn nhỏ giọng yếu ớt cãi lại. Chỉ cần hắn chịu nói chuyện với nàng là tốt rồi, trong lòng Quân Tiểu Tà mừng thầm.

Chỉ nghe Nguyên Thần Trường Không cười lạnh một tiếng: “Ta tức giận cái gì? Ngươi cùng tình nhân cũ gặp gỡ, vì sư vì sao phải giận?”

Tay chân Quân Tiểu Tà lạnh lẽo, hắn kinh ngạc nhìn nàng, hô hấp cứng lại.

Nguyên Thần Trường Không môi mỏng mím lại, không nói một câu, ngũ quan như đao khắc căng thẳng.

“Người nhất định phải nói như vậy sao?” Quân Tiểu Tà cố gắng giữ giọng nói bình thường, trợn to mắt không cho nước mắt rơi xuống.

“Đây là sự thật, dám làm sẽ dám nhận.” Nhìn thấy cảnh hai người ôm nhau, Nguyên Thần Trường Không hận không thể đem đôi gian phu dâm phụ này chém thành tám khúc cho thỏa cơn giận của hắn, nhưng khi thấy nàng rơi lệ, cơn giận chợt tiêu tan, nhưng muốn hắn lập tức bỏ qua cho nàng, làm sao có thể.

“Được, đồ nhi đã hiểu.” Quân Tiểu Tà cảm thấy cả người đều mệt mỏi, cúi đầu nói: “Buông tay.”

Nguyên Thần Trường Không hừ lạnh một tiếng, ngang tàng đem nàng giam ở trong lòng, liền cảm nhận ánh mắt như lưỡi đao của Thanh Phong đang nhìn hắn, khóe môi gợi lên một chút đùa cợt: “Liên Hoa công tử, ngươi biết rõ đồ nhi của ta đối với đại sư huynh của nàng nhớ mãi không quên, còn cố ý mời nàng du hồ, không biết là có dụng ý gì?” Mặc dù hắn hận không thể giết Thanh Phong, nhưng vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì.

“Vị công tử này chắc đã quá khấn trương, tại hạ bất quá cũng là trùng hợp gặp vị cô nương này, liền mời nàng du hồ nói chuyện phiếm mà thôi.” Thanh Phong không mảy may không nhận nói xong, xem chuyện vừa rồi như không có gì xảy ra.

“Nói chuyện phiếm? Nói chuyện phiếm mà cần phải ôm ấp sao?” Nguyên Thần Trường Không nắm chặt cánh tay, giấu cột trong mắt càng sâu: “Chẳng lẽ công tử không biết cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân sao? Đồ nhi của ta tuy rằng bị đại sư huynh thay lòng đổi dạ của nàng từ bỏ, nhưng hiện tại nàng đã có ta, sư phụ như ta tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào gây thương tổn nàng, cho dù kẻ đó là

người nào!”

Đe dọa trắng trợn như vậy làm cho Thanh Phong nổi lên giận dữ, hắn đứng dậy, miệng uy nghiêm:

“Mặc kệ ta có phải là đại sư huynh của nàng hay không, nàng, bản công tử đã định rồi!”

Nguyên Thần Trường Không giận quá thành cười, thản nhiên liếc Thanh Phong một cái, không chút để ý phun ra ba chữ: “Dựa vào người?”

23. Chương 23: Cường Đại

Edit: Hồ Điệp Nhi

“Dựa vào người?”

Lời vừa nói ra, trong nháy mắt không khí đóng băng.

Con người Thanh Phong hơi co lại, đáy mắt hiện lên chút âm hiểm.

Ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ, chiếu vào trong phòng tạo thành những mảng loang lổ. Hắn cứ đứng nhàn hạ như vậy, đạp trên những mảng loang lổ. Mặt mày khinh thường, ngang ngạnh; môi khẽ nhếch, tựa tiếu phi tiếu. Nhìn như vô hại, nhưng trên người toát ra khí phách, không giận mà tự uy, tỏa ra sự tự tin mạnh mẽ không gì so sánh nổi, giống như mọi chuyện đều là của hắn, hắn cần lấy cứ lấy!

Khí thế như vậy, hơi thở như vậy, so với người phụ thân cao cao tại thượng của hắn chỉ có hơn chứ không kém.

Tại sao có thể như vậy? Bản cung là thái tử, vì sao ở trước mặt hắn lại cảm thấy thua một bậc?

Ngực đột nhiên cảm thấy có vật gì chặn lại, cảm xúc tức giận như con ngựa hoang thoát khỏi dây cương đầu đá lung tung trong cơ thể, sắc mặt Thanh Phong hơi chuyển xanh.

Chỉ trong nháy mắt, trong mắt hiện lên muôn vàn suy nghĩ. Thanh Phong hít một hơi thật sâu, khoe miệng nở nụ cười khinh thường: “Chỉ bằng ta, bằng ta là đại sư huynh của Tiểu Tà, bằng ta là thái tử dưới một người trên vạn người, các hạ có ý kiến gì sao?”

Thái tử?

Đầu óc Quân Tiểu Tà không cách nào suy nghĩ, ánh mắt đại ra dừng ở trên người hắn. Mặc dù sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe hắn nói, vẫn cảm thấy hoảng hốt.

Đây là người có nỗi khổ tâm phải thân bất do kỷ sao? Đây là người vì bất đắc dĩ phải cùng người khác đánh hôn sao?

Trong lòng chỉ cảm thấy có một tia may mắn, nhưng cũng nhanh chóng biến mất.

Sớm đã biết chuyện, hắn không cần kinh ngạc. Nguyên Thần Trường Không nâng cánh tay dài, tươi cười càng đậm, cũng lạnh hơn.

“Vậy ngươi muốn dùng thân phận đại sư huynh đến cùng ta tranh cao thấp một trận, hay là dùng quyền thế thái tử đến áp chế ta?”

“Vô luận ta dùng thân phận thể nào, bản cung nhất định sẽ không thua ngươi!” Thanh Phong không chút nào nhường nhịn, hai đầu lông mày hiện lên một chút tàn khốc, khuôn mặt ôn nhu lần đầu tiên biểu lộ khí phách quyền thế vương giả.

Nguyên Thần Trường Không cười khê, cúi mắt nhìn Quân Tiểu Tà đã muốn mềm nhũn, thản nhiên nói:

“Bản công tử thật sự tò mò. Thời điểm ngươi làm đại sư huynh, ngươi bội bạc, thất bại; thời điểm ngươi làm thái tử lại không để ý cảm thụ người khác, mạnh mẽ bắt người, càng thất bại. Phàm hạnh ngươi như vậy không đoan chính, dám làm không dám nhận là người thất bại, rốt cuộc ngươi làm sao có tự tin tranh năng cùng bản công tử?”

Không đợi Thanh Phong phản bác, lại nói: “Bản công tử tuy rằng so với ngươi chậm năm năm mới gặp Tiểu Tà, cũng không có thân phận địa vị hiển hách như ngươi để có thể điều võ dương oai, nhưng bản công tử có thể cho ngươi lời hứa một đời một thể một đôi, thì tuyệt đối sẽ thực hiện được, còn thái tử điện hạ như ngươi có thể làm được hay không?”

Nguyên Thần Trường Không nói chuyện bằng giọng uy nghiêm đáng sợ, khi nói đến những lời cuối đột nhiên cất cao âm điệu, bày tỏ quyết tâm của bản thân.

Thanh Phong nắm chặt quạt giấy trong tay, khớp xương trắng bệch, trán nổi gân xanh, nhưng hắn tu dưỡng rất tốt nên có thể kìm chế được cơn giận muốn bùng phát, cố giữ giọng bình tĩnh, vừa cười vừa nói: “Bản

cung hiện tại quả thực không có biện pháp thỏa mãn tâm nguyện của tiểu sư muội, nhưng đây chỉ là trước mắt, về sau ta chắc chắn làm được?” Chỉ cần ngồi trên vị trí kia, bản cung còn e ngại gì nữa?

Hắn không tin, cảm tình năm năm của hắn sẽ thua kém một Trình Giảo Kim xuất hiện nửa đường này!

“Ha ha ha.” Nguyên Thần Trường Không cất tiếng cười to, cười Thanh Phong không hiểu gì, cười Quân Tiểu Tà trong lòng một mảnh thống khổ.

“Còn không biết xấu hổ nói chính mình là thái tử? Người ngay cả chuyện này còn không thể nắm chắc, có tư cách gì mà nói đến tương lai? Đúng, người là thái tử, tương lai là vua của một nước, về sau mọi chuyện đều do người định đoạt, không ai dám phản bác. Đến lúc đó, người có thể hưu diệu vị hôn thê hiện tại, có thể huỷ bỏ hậu cung ba ngàn giai nhân chỉ độc sủng một người là nàng. Nhưng người đừng quên, người nâng đỡ người đến được cái vị trí kia, là vị hôn thê hiện tại của người, đại tiểu thư phủ Thừa Tướng. Nếu như thật có ngày ấy, người làm như thế nào? Cho dù người làm được, Tiểu Tà sẽ nhìn người bằng ánh mắt như thế nào?”

Chỉ một câu nói của Nguyên Thần Trường Không đã nói hết dự tính của hắn, làm cho thân mình Thanh Phong lay động, hắn cũng không thể nói được lời nào để phản bác.

Nguyên Thần Trường Không nhìn thẳng hắn đôi mắt dần dần ảm đạm, bước từng bước đi về phía hắn, nở nụ cười nhạt nói: “Người vì quyền lợi, làm cho nữ tử bản thân yêu mến phải chịu khổ tìm kiếm vất vả, người vì quyền lợi, có thể cùng nữ nhân khác đính hôn. Người là nhà chính trị gia thành công, nhưng đối với tình yêu trước mặt, người vĩnh viễn là người thất bại!”

“Đủ!” Thanh Phong quát lạnh một tiếng, trợn mắt giận dữ nhìn Nguyên Thần Trường Không: “Bản cung không thể cho nàng, người có thể sao? Không có quyền lợi, lấy cái gì che chở cho nàng? Không có địa vị, sao có thể cho nàng yên vui cùng hạnh phúc?”

Trong lúc Thanh Phong rít gào, Quân Tiểu Tà dồn chút sức lực cuối cùng, nắm ống tay áo Nguyên Thần Trường Không, đột nhiên bật cười, tiếng cười bi thương mà đau khổ. “Đại sư huynh, huynh đến giờ vẫn còn không biết sao? Cái muội muốn chưa bao giờ là vinh hoa phú quý, cái muội muốn là một tướng công yêu muội, là tướng công, không phải quyền lợi, lại càng không phải là địa vị.”

Cảm thấy trời đất quay cuồng, mí mắt Quân Tiểu Tà càng ngày càng nặng, hơi thở yếu ớt, trán đổ mồ hôi lạnh càng nhiều.

“Sư phụ, đồ nhi mệt quá...”

Nguyên Thần Trường Không cắn chặt răng, đem nàng ôm lấy, mắt lạnh hung ác, nói gần từng chữ:

“Người đã làm sai chuyện không chịu thừa nhận cũng thôi, bây giờ còn vì sai lầm của chính mình tìm một đồng lý do.... Người, thật đúng là một tên hèn hạ.”

Váy dài phất lên, nổi lên trận gió, Thanh Phong không kịp đề phòng, bị đánh bay ngược ra sau, oanh một tiếng đụng vào cột thuyền hoa, cổ họng tràn ra một chút máu.

“Đừng tưởng rằng thái tử là giỏi, ở trong mắt bổn tọa, chỉ là đồ chơi mà thôi. Thanh Phong, nghĩ tình người cùng đồ nhi có quen biết, hôm nay bổn tọa tạm thời tha cho người một mạng, ngày khác nếu người dám xuất hiện trước mặt Tiểu Tà lần nữa, bổn tọa nhất định sẽ san bằng Lăng quốc của người!”

Khi Thanh Phong tỉnh hồn lại, người đã đi xa, chỉ có lời nói còn quanh quẩn ở bên tai.

Một mối trượng phu người xuống ngồi trên đất, Thanh Phong mới phát hiện toàn thân đã đổ đầy mồ hôi lạnh, sự ảm đạm nhiều năm qua trong phút chốc lại biến mất, thuyền hoa dưới sự tức giận của hắn, lắc lư dữ dội.

“Nguyên Thần Trường Không, bản cung nhớ kỹ người!” Ánh mắt oán hận như rắn độc, hắn là thái tử, tuyệt sẽ không thua trên tay hắn ta, tuyệt đối không!

Quân Tiểu Tà vì tức giận mà ứ đọng khí huyết, hơi thở càng ngày càng yếu, sắc mặt Nguyên Thần Trường Không âm trầm đáng sợ, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về khách điểm, đem nàng đặt ở trên giường, dùng công lực khai thông khí huyết ứ đọng cho nàng.

Không biết qua bao lâu, Quân Tiểu Tà yếu ớt tỉnh lại, khụ một tiếng, phun ra một ngụm máu đen. Ánh mắt mờ mịt, vẻ mặt Nguyên Thần Trường Không căng thẳng, mồ hôi từ thái dương chảy xuống. Bốn mắt nhìn nhau, nàng thấy trong mắt hắn hiện lên vẻ lo lắng, phút chốc lại bị giận dữ thay thế. “Sư phụ muốn mắng cứ mắng đi ạ.” Trong lòng Quân Tiểu Tà chua xót, đối mặt với Nguyên Thần Trường Không, nàng không thể không tự trách bản thân. Người nàng tin tưởng nhất lại lừa nàng, sư phụ mà nàng chán ghét lại là người giúp nàng, vì nàng còn không tiếc đối nghịch cùng thái tử, nàng còn có mặt mũi gì mà mong hắn tha thứ cho nàng? Nguyên Thần Trường Không mím môi, đưa tay lau đi vết máu trên miệng nàng. “Sư phụ.” Đầu ngón tay hơi lạnh dừng ở trên mặt, Quân Tiểu Tà một trận rung động, trong mắt sương mù dày: “Người không tức giận sao?” “Tức giận cái gì?” Lại khóc? Chưa thấy qua người nào thích khóc như vậy. Nguyên Thần Trường Không phiền chán xoay đầu, gượng gạo nói: “Nghỉ ngơi cho tốt.” “Sư phụ, ta muốn rời khỏi nơi này, người dẫn ta đi có được không? Kinh thành chơi không vui chút nào.” Đang đi tới cửa, Nguyên Thần Trường Không bỗng dừng bước, rốt cục nhịn không được giận dữ nói: “Kinh thành chơi không vui? Cả buổi sáng nay ngươi đã tiêu hết tám trăm lượng bạc hoa ta đưa cho ngươi, một xu cũng không thừa, còn nói là chơi không vui?” Quân Tiểu Tà: “...”

24. Chương 24: Hèn Hạ

Edit: Hồ Diệp Nhi

Ban đêm.

“Sư phụ, mời người dùng bữa tối.” Quân Tiểu Tà gõ cửa phòng Nguyên Thần Trường Không, cung kính gọi. Trong phòng không có người đáp lời, Quân Tiểu Tà nhẫn nại gõ cửa lại lần nữa. “Sư phụ, dùng bữa tối.” Cửa phòng vẫn đóng kín như cũ, cửa phòng cách vách mở ra, lộ ra một cái đầu: “Nha đầu, sư phụ của ngươi đang ở trong phòng, vào đi.” “Nha.” Vì chuộc tội, Quân Tiểu Tà tự mình xuống bếp, biết hắn không ăn cay, đặc biệt chuẩn bị món ăn ngọt Thượng Hải. Nguyên Thần Trường Không ngồi ở trước bàn đưa lưng về phía nàng, một tay chống mặt bàn, một tay cầm chén trà, hai mắt hơi híp lại, không biết là đang suy nghĩ quá chuyên tâm hay là đang tức giận, đối với lời nói của Quân Tiểu Tà không có một tia phản ứng. Quân Tiểu Tà lo lắng, dè dặt nói: “Sư phụ, đồ nhi tự tay làm vài món ăn ngon cho ngài.” “Ừ.” Không mặn không nhạt, không chút để ý. Quân Tiểu Tà có ý muốn nói lại thôi, nhìn hắn liếc mắt một cái, không có biện pháp, đành phải cầm cái khay không rời khỏi. Vong Xuyên sau khi hỗ trợ sắp xếp món ăn trên bàn xong, liếc mắt nhìn hai người có thâm ý, cười nói: “Nha đầu, mọi việc đến trưa rồi, ngồi xuống chúng ta cùng nhau ăn.” “Không được, các huynh từ từ ăn, mọi người trở về phòng chờ Phượng Hoàng và Kích Chiến.” Nói xong, xoay người rời đi, trong lúc khép lại cửa phòng, không biết làm sao đánh thờ dài, từ đầu tới cuối một cái liếc mắt sư phụ cũng không cho nàng, xem ra lần này thật sự rất tức giận.

Nhưng, hấn tức giận cũng rất đúng, ai bảo nàng dùng tám trăm lượng của hấn làm chi? Hấn bình thường ngay cả một lượng bạc cũng tiếc không dám xài, trong một lúc liền mất đi tám trăm lượng, làm sao không thể tức giận cho được?

Quân Tiểu Tà nghĩ như vậy, cũng cảm thấy trong lòng có chút thoải mái. Hôm nào phải nghĩ cách kiếm nhiều hơn tám trăm lượng đưa cho sư phụ, nói không chừng sư phụ sẽ tha thứ cho nàng.

Cho đến khi nàng đã rời đi xa, Nguyên Thần Trường Không mới xoay người, nhìn những món ăn đầy sắc hương vị trên bàn, đặc ý nở nụ cười: “Xem như ngươi có lương tâm.”

“Trường Không huynh không phải thật sự giận dữ nha đầu nhà ta đấy chứ?” Vong Xuyên cũng không khách sáo, gắp một miếng thịt đông pha bỏ vào bát, liền cắn một miếng, “Ừ, mùi vị không tệ, tay nghề nha đầu này càng ngày càng tốt.”

Nguyên Thần Trường Không buông đũa, liếc hấn: “Đây là nàng nấu cho ta, ngươi ăn ít thôi.” Nếu hấn ta mà biết Quân Tiểu Tà hiểu lầm hấn là vì bạc mà giận nàng, không chừng sẽ không bình tĩnh như thế.

“Trường Không huynh, huynh có ngửi được mùi dấm chua không?” Vong Xuyên trừng mắt, biểu tình khoa trương hỏi, khoe miệng Nguyên Thần Trường Không: “Địa thế hoàng cung nắm rõ rồi chứ?”

Che dấu ý cười, Vong Xuyên ung dung gật gật đầu: “Tối nay ra tay.”

“Tốt, chúng ta phải dựa vào bản lĩnh thôi.”

Bên kia, Quân Tiểu Tà ngẩn người nằm úp sấp ở trên bàn, Phượng Hoàng cùng Kịch Chiến hai người này thật ham chơi, trời đã tối còn không trở về? Không phải đã xảy ra chuyện gì đi? Nhưng Kịch Chiến có võ công, người bình thường hấn là không làm gì được hấn mới phải.

Nhưng trái chờ phải chờ, nàng vẫn không thấy bóng dáng hai người trở về, lòng Quân Tiểu Tà nóng như lửa đốt, ở trong phòng đi qua đi lại hồi lâu, cuối cùng quyết định đi ra ngoài tìm người.

Trước khi đi, nàng đi về phía phòng Vong Xuyên cùng Nguyên Thần Trường Không thông báo cho hai người biết, nhưng gõ cửa hồi lâu cũng không thấy có người đáp lại, đành phải to gan đẩy cửa ra, trong phòng không có một bóng người, Quân Tiểu Tà buồn bực, hai người kia luôn thần thần bí bí, hay là thật sự có gian tình với nhau?

Bỗng nhiên Quân Tiểu Tà cảm thấy sợ run cả người, viết mấy chữ xiêu vẹo trên giấy Tuyên Thành —— Đồ nhi đi tìm Phượng Hoàng cùng Kịch chiến, Tiểu Tà thổi cho mực khô, sau đó đem tờ giấy đặt ở trên gối Nguyên Thần Trường Không, khẳng định hấn trở về sẽ thấy tờ giấy nàng nhả lại, mới mở cửa rời đi.

Đêm ở kinh thành, đẹp như tranh vẽ, Quân Tiểu Tà bị bao phủ giữa đám người đa dạng màu sắc, nhìn chung quanh.

“Thái tử điện hạ, có cần Thiệu Dã đem người tới cho ngài không?”

Từ trên cao nhìn xuống, Thanh Phong nhìn thấy một bóng dáng cô đơn kia trong đám người, ánh mắt sâu thẳm. “Không cần, người dẫn người đi tiếp đón Nguyên Thần Trường Không cho tốt, việc này bản cung sẽ tự mình xử lý.”

“Vâng, Thiệu Dã cáo lui.” Thiệu Dã như ma quỷ biến mất vào màn đêm, trong mắt Thanh Phong hiện lên vẻ hung ác rồi nhanh chóng biến mất, lập tức nhảy xuống.

“Đây hai người ngu ngốc kia, rốt cuộc đã chạy đi đâu vậy?” Chen chúc trong biển người đông đúc trên đường phố, nàng cảm thấy không thở nổi. Quân Tiểu Tà liền đứng trên một bậc thang cao đưa mắt nhìn ra xa, nhưng chỉ thấy một vùng đầu người, không thấy bóng dáng hai người bọn họ.

Trong lúc nàng hoảng hốt, cảm thấy hình như có người cười với nàng, Quân Tiểu Tà nheo lại mắt, bình tĩnh nhìn lại, dĩ nhiên là Thanh Phong.

Quân Tiểu Tà xoay người bỏ chạy, cũng không để ý phía trước là nơi nào, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, mau thoát khỏi hấn càng nhanh càng tốt.

Thanh Phong bật cười, nụ cười khổ sở.

Cũng không biết chạy qua bao nhiêu ngõ hẻm, cũng không biết hiện tại đang ở chỗ nào, Quân Tiểu Tà một thở hồng hộc, hai tay chống đầu gối xoay người thở, nhìn xuống đất, bỗng một đôi giày màu trắng để xanh có đinh găm trên mặt xuất hiện trong tầm mắt của nàng, Quân Tiểu Tà quá sợ hãi, em gái người, chạy lâu như vậy cũng không bỏ được người!

”Người dừng tới đây!” (Giận nên đối xứng hô nhé)

“Tiểu sư muội, theo huynh đi.” Thanh Phong đứng lặng im tại chỗ, ánh mắt tha thiết.

“Thái tử, người nhận sai người, ta không phải tiểu sư muội của người.” Quân Tiểu Tà hít một hơi thật sâu, thản nhiên nói.

Thanh Phong đi từng bước về phía nàng, ngọn đèn đứng lúc chiếu lên mặt hắn, chiếu rọi ánh mắt bị tổn thương của hắn: “Tiểu sư muội, thực xin lỗi, huynh không phải cố ý giấu diếm muội. Huynh cam đoan, chỉ cần huynh thuận lợi lên ngôi vua, vị trí hoàng hậu nhất định là của muội.”

Quân Tiểu Tà nhìn trời không nói gì, vì sao người đến bây giờ còn không hiểu rõ ta? “Ý tốt của Thái tử điện hạ ta xin nhận, dân nữ phúc mỏng hưởng thụ không nổi.”

Nói xong, Quân Tiểu Tà bước nhanh qua người hắn, trong mắt một mảnh lạnh lùng.

Tiểu sư muội chưa bao giờ lạnh nhạt với ta như thế, chẳng lẽ nàng thật sự đã thích cái người tên Nguyên Thần Trường Không kia? Trong lòng Thanh Phong cảm thấy khó chịu, lạnh lùng nói: “Tiểu sư muội không muốn biết đồ nhi đồ tôn của muội ở đâu sao?”

Đang nhanh chóng bước chân rời khỏi bỗng Quân Tiểu Tà dừng lại, nàng chậm rãi xoay người: “Thái tử điện hạ, nếu ngài biết bằng hữu của ta ở nơi nào, xin mời điện hạ mau nói, dân nữ vô cùng cảm kích.”

“Tiểu sư muội!” Thanh Phong giận tím mặt, đôi mắt hoa đào yêu mị hiện lên một chút âm hiểm.”Muội nhất định phải như vậy với huynh sao?” Vì sao muội không thể thông cảm cho nỗi khó xử của bản cung?

“Ta thế nào?” Quân Tiểu Tà sắc mặt hơi đỏ, cao giọng hỏi lại: “Người là một thái tử điện hạ dưới một người trên vạn người, chẳng lẽ còn muốn làm khó một người áo vải bình dân như ta!”

Ngực Thanh Phong phập phồng kịch liệt, ba bước thành hai bước chạy vội tới, cầm tay Quân Tiểu Tà, ánh mắt lạnh lẽo dừng ở trên mặt nàng, nói gần từng chữ: “Muội có phải bởi vì Nguyên Thần Trường Không mới lạnh nhạt với huynh đúng không?”

“Ta không biết người đang nói cái gì?” Đại sư huynh làm sao có thể biến thành một người không phân rõ phải trái như thế? Quân Tiểu Tà thực hoài nghi người trước mắt rốt cuộc có phải là người nàng từng biết trước kia hay không.

Quạt cường đón nhận ánh mắt hung tợn của hắn, lạnh lùng nói: “Thái tử điện hạ mời ngài tự trọng.”

Môi nở nụ cười mang chút tàn khốc, Thanh Phong nhìn xuống nàng, dùng giọng nói hết sức ôn nhu chậm rãi nói: “Bản cung thật sự rất hối hận lúc trước không muốn nàng, nhưng hiện tại cũng không muộn, chỉ cần đem nàng hoàn toàn biến thành nữ nhân của bản cung, Nguyên Thần Trường Không cũng không làm gì được bản cung.”

25. Chương 25: Canh Hai

Edit: Hồ Diệp Nhi

“Đại sư huynh!” Ánh mắt Quân Tiểu Tà nặng nề, thất vọng nhìn chăm chú vào nụ cười dữ tợn của Thanh Phong đang ở trước mắt nàng, đau lòng nói: “Người thật sự là đại sư huynh đã từng thương yêu che chở cho ta sao?”

Đại sư huynh của nàng, vẻ mặt luôn tươi cười, gặp người thì rộng rãi cởi mở, là ánh nắng ấm áp nhất vào mùa đông lạnh giá. Nhưng hắn đâu rồi, giữa đôi lông mày che giấu sự ác độc, ánh mắt sâu thẳm, tựa như gió lạnh thấu xương vào thẳng chạc, bọn họ căn bản không phải cùng một người, thật sự không phải!

Thanh Phong hơi ngẩn ra, vẻ ác độc giảm đi, chỉ còn lại vẻ kinh hoàng không biết làm sao.

Ta là thái tử được dân chúng kính yêu, ta không thể lộ ra vẻ mặt không chịu nổi này, ta không thể.

Tạm điều chỉnh cảm xúc không khống chế được, Thanh Phong che giấu ánh mắt, giấu đi nội tâm lo lắng cùng bối rối, mềm nhẹ nói: “Tiểu sư muội, thực xin lỗi, huynh không phải cố ý. Huynh chỉ là rất quan tâm đến muội, cho nên.... Muội đừng giận huynh muội nhé?”

“Được, ta không tức giận, người buông tay ta ra trước đã.” Từ sự thay đổi trong mắt hắc Quân Tiểu Tà đã đoán đúng, trừ bỏ cảm giác cảm thấy xa lạ đồng thời trong lòng nàng cũng sinh ra một cổ cảm giác sợ hãi. Đối mặt với cảm xúc không khống chế được của Thanh Phong, nàng không thể không bắt buộc chính mình phải tỉnh táo.

Thanh Phong xác định nàng không có ý chạy trốn, mới thả lỏng đề phòng.

Vuốt vuốt cổ tay đau nhức, Quân Tiểu Tà kiểm chế trái tim đang đập loạn, mỉm cười thân thiện: “Đại sư huynh, đồ nhi cùng đồ tôn của muội đang ở nơi nào vậy?”

“Ừ, huynh đã cho Thiệu Dã đưa bọn họ đến biệt viện của huynh làm khách, tiểu sư muội, huynh mang muội đi gặp bọn họ.”

Thanh Phong thản nhiên cười, nụ cười ôn nhu sáng ngời, giống như vừa rồi không có xảy ra chuyện gì, nếu không phải cổ tay nàng đang đau đớn, Quân Tiểu Tà thiếu chút nữa sẽ nghĩ tất cả những chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác của nàng.

Mà người thay đổi chính là thay đổi, mặc dù hắc biểu hiện như không có xảy ra chuyện gì, nhưng ánh mắt của hắc đã bán đứng con người của hắc.

Đây là một ngõ tịt, người qua lại rất ít, mà nàng cũng không phải là đối thủ của hắc, nếu xông ra ngoài, nàng không nắm chắc phần thắng, hơn nữa nếu nàng bỏ trốn, Phượng Hoàng cùng Kích Chiến làm sao bây giờ? Trong lòng Quân Tiểu Tà đang diễn ra hơn trăm loại suy nghĩ, dưới ánh mắt chuyên chú gần như si mê của Thanh Phong nàng bất chấp khó khăn đi theo phía sau hắc hướng biệt viện đi tới.

Vì muốn làm dịu đi không khí căng thẳng, Quân Tiểu Tà thuận miệng hỏi: “Đại sư huynh, biệt viện của huynh ở nơi nào?”

“Từ Vi các ở thành đông, là phụ... Phụ thân đại nhân thưởng cho của ta làm nơi ở.” Hai chữ Phụ hoàng không thể nói, hiện tại hắc chỉ muốn làm đại sư huynh của nàng, mà không phải là thái tử quyền cao chức trọng kia.

Hắc chán ghét tranh giành cấu xé lẫn nhau trong hoàng cung, càng mệt mỏi phải đối phó với các âm mưu quỷ kế đưa tới người hắc, nhưng hắc không có lựa chọn nào khác, để đạt được những gì mình muốn phải giẫm đạp lên người khác, hoặc là phải bị người khác giẫm đạp đi lên. Một khi đã như vậy, vì sao hắc phải để cho người khác giẫm nát dưới chân?

Chỉ cần hắc thành công, hắc nhất định sẽ dẹp yên thế gian đầy gập ghềnh này, tạo ra một quốc gia hoàn mỹ!

Trong lòng Thanh Phong nóng rực, vẻ mặt biểu lộ tràn đầy khát khao về tương lai tốt đẹp. “Tiểu sư muội, muội biết không? Huynh đã từng nghĩ muốn mang muội đến kinh thành, mang muội đi xem những cảnh vật huynh thích nhất, mang muội đi ăn những món ăn quý và lạ nhất ở Tử Hoa lâu, du thuyền trên hồ, đi chơi trong tiết thanh minh, bất kể làm huynh làm chuyện gì, đều nghĩ về muội trước tiên.”

Ánh mắt của hắc nóng bỏng như thế, giống nhau muốn thiêu đốt nàng, Quân Tiểu Tà rất nhanh xoay đầu, bối rối nói: “Sư huynh, còn bao lâu nữa mới đến nơi?”

“Tiểu sư muội, vì sao muội không dám nhìn huynh?” Thần kinh Thanh Phong nhạy cảm giống như ra-đa, bước nhanh chặn Quân Tiểu Tà lại, nhíu mày trợn mắt nhìn nàng.

Trong lòng Quân Tiểu Tà cảm thấy sợ hãi, hiện tại Thanh Phong quả thực tựa như dã thú tàn bạo, tùy thời tùy chỗ đều có khả năng làm cho nàng không dám nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra kế tiếp.

“Không phải không dám nhìn huynh, ban đêm trời tối, ta phải chú ý đường đi dưới chân, chúng ta đi thôi.” Từ trong kẽ răng run rẩy nói ra một câu, Quân Tiểu Tà theo bản năng kéo ra khoảng cách với hắc.

Ánh mắt Thanh Phong biến hóa thất thường, Quân Tiểu Tà nhìn như bình tĩnh, nhưng trong mắt lại đầy sợ hãi như nai con bị hoảng sợ lại không tránh được ánh mắt của hắn. Trong lòng không khỏi giận dữ, trước kia tiểu sư muội luôn dính lấy hắn không buông, nhưng từ khi Nguyên Thần Trường Không xuất hiện, tất cả đều thay đổi. Có phải chỉ cần hắn ta biến mất, tiểu sư muội sẽ đối với hắn giống như trước kia?

Thanh Phong cứ khẳng khái nghĩ như vậy, cũng không đè nén cảm xúc của bản thân, không nói hai lời liền đánh ngất xỉu Quân Tiểu Tà, khiêng nâng trên vai biến mất trong màn đêm.

Cùng lúc đó, đang sắp tiến vào hoàng cung bỗng nhiên Nguyên Thần Trường Không cảm thấy tim đập mạnh và loạn nhịp, truyền âm cho Vong Xuyên: “Lúc chúng ta rời đi, Tiểu Tà đang làm cái gì?”

“Chờ Phượng Hoàng cùng Kích Chiến, làm sao vậy?” Vong Xuyên khó hiểu.

“Không xong.” Nguyên Thần Trường Không mày kiếm nhăn lại, hóa thành một tia sáng rồi biến mất.

Hắn sao có thể quên còn một tên thái tử, mặc kệ nói như thế nào thì nơi này cũng là kinh thành mà không phải là Yểm cung.

Nếu Quân Tiểu Tà xảy ra chuyện thì phải làm sao bây giờ? Nguyên Thần Trường Không cũng không biết được, giờ phút này hắn bối rối như thế nào.

Khi hắn chạy về khách điểm, phát hiện tờ giấy nhắn lại của Quân Tiểu Tà để ở đầu giường, đôi mắt nổi lên mưa rền gió dữ, tên ngu ngốc này!

Chửi nhỏ một tiếng, xoay người rời đi.

Hắn vô cùng biết rõ lai lịch Thái tử, hiện tại Thanh Phong nhất định sẽ không kiêng nể gì mà đem Quân Tiểu Tà vào hoàng cung, nếu vậy chỉ còn có một chỗ.

Cưỡi ngựa chạy về hướng Tử Vi các, nhưng khi trên đường đi, phát hiện Thanh Phong đang lén lút.

Lại nhìn thấy người đang được hắn đầu khiêng trên vai, trong mắt Nguyên Thần Trường Không hiện lên một chút ham muốn giết người, dám đem lời nói của bốn tọa vào tai này ra tai kia?

Nguyên Thần Trường Không giận dữ, nhưng không phát tác, mà là yên lặng không tiếng động theo đuôi Thanh Phong lên vào sân.

Trở lại biệt viện của chính mình, Thanh Phong liền thở phào nhẹ nhõm. Tuy chỉ cùng Nguyên Thần Trường Không giao thủ có một lần, nhưng hắn vẫn biết rõ võ công bản thân kém hắn ta. Nhưng việc này đâu có quan trọng, Thiệu Dã mà ra tay, nhất định có thể bắt được người, đến lúc đó, ở trước mặt hắn, bản cung sẽ tự mình phá hủy ý nghĩ không an phận của hắn! Tiểu sư muội là của bản cung, bản

cung muốn người nào, chưa bao giờ thất bại!

Khi nghĩ đến đó Thanh Phong ngửa đầu cười to, cười xong lại thấy bi thương, ôm Quân Tiểu Tà đang hôn mê trong lòng lẩm bẩm nói: “Tiểu sư muội, muội chớ có trách huynh, huynh cũng thân bất do kỷ, huynh cũng không biết vì cái gì mà huynh biến thành như vậy...” Nói xong, lại nhỏ giọng khóc thút thít.

Nguyên Thần Trường Không yên lặng nhìn chăm chú vào mọi hành động của hắn, trong lòng không biết phải nói cảm xúc như thế nào.

Nam nhân vì quyền lợi mà mất đi lý trí, chuyện như vậy hắn đã gặp rất nhiều, thậm chí ngay cả chính hắn cũng từng lún sâu vào, nhưng có được điều đó thì như thế nào? Mọi việc có được sẽ có mất đi, chỉ có đến thời điểm bị mất đi, mới hiểu rõ bản thân lúc trước ngu xuẩn như thế nào. Hắn đã từng mất đi người hắn quý trọng nhất, cho nên, hắn tuyệt đối không cho phép bị kịch tái diễn lần nữa.

Thanh Phong, người có thể cứu người chỉ có bản thân người, chỉ cần người không thương tổn Tiểu Tà, bốn tọa có thể không để ý đến những việc người làm, nhưng nếu làm tổn thương nặng một chút nào, người phải chết!

“Xuất hiện đi.” Không biết khi nào, Thanh Phong đã ngồi ngay ngắn tại đầu giường, vẻ mặt hờ hững nói.

Nguyên Thần Trường Không hơi ngần ra, đang muốn cất bước, ngoài cửa đã có một người đi đến.

26. Chương 26: Thiên Tầm

Edit: Hồ Điệp Nhi

“Nô tì đêm khuya quấy rầy, mong thái tử điện hạ chớ trách.” Cửa bị đẩy ra, một bóng dáng xinh đẹp chậm chậm bước vào.

Mây liễu, mắt phượng, khuôn mặt tròn trịa, da trắng nõn nà, tóc mây búi cao, cử chỉ đoan trang làm người thuận mắt, là đại tiểu thư điển hình chốn khuê phòng. Đối với sắc đẹp của nàng Nguyên Thần Trường Không không có hứng thú, nhưng hấn lại nhú mày rậm vì nghe được có chút đùa cợt trong giọng nói của nàng.

Mọi người ở kinh thành đồn đãi, tiểu thư Thiên Tầm – thiên kim phủ Thừa Tướng đối với đương kim thái tử hết lòng yêu mến, lại thêm dựa vào quyền thế của phụ thân nàng vững vàng làm cho hoàng đế ban hôn cho nàng, là một người bá đạo. Nàng tài sắc song toàn, có dũng có mưu, vì thế cũng không có quá nhiều người nói xấu sau lưng nàng, ngược lại đối với hành động nàng dũng cảm theo đuổi hạnh phúc vô cùng ca ngợi.

Theo lý, khi Thiên Tầm nhìn thấy thái tử, thái độ hấn là nùng tình mật ý mới đúng, vì sao hiện giờ lại khác xa với lời đồn vậy? Có trò hay để xem!

“Đêm đã khuya, thái tử phi tương lai sao không ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi, có chuyện gì quan trọng đến nỗi làm cho người phải tự thân đến đây vào lúc này?” Về mặt Thanh Phong bình tĩnh, thần nhiên nói, ánh mắt tỏ ra sự xa cách. Xem ra hấn đối với vị hôn thê chưa qua cửa rất có thành kiến a.

“Đương nhiên là có chuyện rất quan trọng.” Thiên Tầm không để ý đến thái độ của Thanh Phong, mỉm cười, nở nụ cười lạnh lẽo. “Nàng chính là tiểu sư muội của người?” Nàng nói thẳng vào vấn đề, ngay cả sự lấy lòng trong lời nói cũng giảm đi.

“Thiên Tầm đại tiểu thư, người quân hơi nhiều!” Ánh mắt Thanh Phong nghiêm túc, khí thế mạnh mẽ.

Thiên Tầm nhú mày, trong mắt hiện lên vẻ giễu cợt, ngồi đối diện với Thanh Phong, dáng vẻ đoan trang, ưu nhã nói: “Thiếp dù chưa chính thức vào phủ của chàng, nhưng thiếp nhất định là thê tử của chàng, điều này không cần nghi ngờ. Tương lai thái tử điện hạ sẽ là hoàng đế, có nhiều việc hệ trọng cần xử lý, có chút tiểu tiết khó tránh khỏi sẽ bị xem nhẹ, mà thân là vua của một nước, sẽ là tấm gương cho cả nước noi theo, từng lời nói và việc làm không thể có chút sai lầm nào, thiếp là thê tử của chàng, ở bên cạnh chàng nhắc nhở tuyệt không thể để trách nhiệm này cho người khác.”

Lời nói tuy mạnh mẽ, nhưng giọng nói của nàng dịu dàng, mang theo mềm mại chỉ có ở nữ tử, làm cho người ta không có cảm giác mạnh mẽ mà chỉ thấy thật là dễ nghe.

Nguyên Thần Trường Không nở nụ cười hứng thú, trong bóng có kim, từng chữ như châu như ngọc, quả nhiên là nữ tử có dũng có mưu!

Bị nàng quang minh chính đại chụp mũ như thế, Thanh Phong giận dữ, lại không mở miệng phản bác.

Nếu không phải hấn đang dựa vào sự ủng hộ của Thừa tướng, hấn cần gì phải qua lại cùng nữ nhân này?

“Người muốn thế nào?” Thanh Phong lạnh nhạt hỏi, hiện tại bản cung sẽ không so đo với người, nếu ngày khác người cũng như thế này thì chắc chắn ta sẽ trả lại gấp bội!

Ánh mắt Thiên Tầm đong đưa, cười nói tự nhiên: “Phu quân đã thẳng thắn, thiếp cũng không quanh co lòng vòng, nữ nhân này giao cho ta đi.”

Thanh Phong cười lạnh một tiếng: “Nếu bản cung nói không?” Khinh người quá đáng, người còn không phải là hoàng hậu, cho dù người là hoàng hậu thì cũng chỉ là một quân cờ trong tay bản cung, quân cờ thì có tư cách gì sai khiến chủ nhân?!

“Nếu vậy thì hôn sự của chúng ta cũng không cần làm!” Biểu tình Thiên Tầm vô tội, khéo miệng nở nụ cười mang chút khiêu khích.

“Người đang uy hiếp bản cung?” Trong lòng Thanh Phong một trận kích động, lập tức đứng dậy, ánh mắt sắc bén, hận không thể nuốt chửng nữ nhân này ngay lập tức.

Thiên Tầm trừng mắt nhìn, đôi mi dài như cánh bướm khẽ run lên, trong mắt nổi lên phong ba so với liềm diêm hồ còn xinh đẹp hơn, xem ra là bị kinh sợ, nhưng những lời nàng nói ra lại không có chút điểm gì bị khí thế của hắn làm cho hoảng sợ, thản nhiên làm cho người ta kinh ngạc:

“Thái tử điện hạ nói quá lời, thiếp làm sao có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế. Thiếp chẳng qua là quá để ý thái tử, cho nên trong mắt không thể chứa được hạt cát mà thôi, thiếp mong thái tử điện hạ có thể hiểu được một lòng say mê của thiếp.”

Dứt lời, đầu đẹp cúi xuống, vẻ mặt hết sức chân thành, nếu như xem nhẹ nụ cười như có như không nơi khóe miệng của nàng cùng giọng mỉa mai trong lời nói, thì sẽ cảm thấy bộ dáng của nàng mang theo vài phần tình chân ý thiết.

“Ha, ha ha ha.” Thanh Phong ngửa đầu cười to, cười không kiềm nén. Phút chốc, thay đổi sắc mặt, lời nói sắc bén: “Ít làm bộ làm tịch ở trong này đi, cái ngươi muốn là quyền lợi, là cái mẫu nghi thiên hạ, đừng nghĩ bản cung giống như dân chúng, sẽ tin tưởng vào lời nói và việc làm của người!”

“Ai, thái tử điện hạ, lời này của chàng làm cho thiếp thật thất vọng đau khổ nha.” Ngẩng đầu lên, nở nụ cười càng tươi càng chói mắt, ngay cả giọng mỉa mai cũng lười che giấu, miệng tiếc hận: “Thái tử điện hạ, chàng thành thực như vậy, làm sao có thể cùng phân cao thấp với các hoàng tử khác đây? Thiếp thực lo lắng cho chàng.”

“Không cần ngươi lo lắng, sau này không có việc gì ít làm phiền bản cung là tốt rồi.” Thanh Phong không nề nang khiển trách một tiếng.

Thiên Tầm bày ra biểu tình bị thương, diêm đạm đáng yêu: “Nếu thiếp không đến chỗ của chàng nhiều, làm sao biết thái tử kim ốc tàng kiều? Nếu thiếp cùng thái tử điện hạ xa cách, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ nghi ngờ. Thiếp làm như vậy, cũng là muốn tốt cho thái tử chàng a.”

“Người!” Thanh Phong cắn răng, cảm tức nhìn Thiên Tầm, nàng cũng không sợ hắn, còn nhường mày nhìn hắn, ánh mắt hai người giao chiến, ai cũng không chịu dời đi. Một hồi lâu Thanh Phong mới ấn nhẫn nói: “Thôi, ngươi tạm thời trở về trước, về phần nàng ấy, nếu như nhắc lại, tính nhẫn nại của bản cung trong tưởng tượng của ngươi không tốt như vậy đâu.”

Thiên Tầm che miệng cười khê: “Thái tử điện hạ, thiếp cũng không phải là một nữ tử bình thường, thiếp thân muốn làm chuyện gì, không có nguyên tắc bỏ dỡ nửa chừng.”

“Thiên Tầm!” Thanh Phong giận tím mặt, sắc mặt âm trầm đáng sợ, nói gần từng chữ: “Đừng nghĩ rằng bản cung phải dựa vào ngươi mới ngồi được trên cái vị trí đó, ngươi có tin hiện tại bản cung sẽ làm cho ngươi biến mất một cách dễ dàng!”

“A, thái tử điện hạ bớt giận.” Thiên Tầm sợ hãi tiến lên, cầm lấy ống tay áo thái tử, một bộ dạng lả chã sắp khóc: “Thanh Phong, trong lòng ta chỉ có một mình chàng, chẳng lẽ chàng còn không biết lòng của ta sao?”

Ẩn thân nơi chỗ tối Nguyên Thần Trường Không nhìn thấy sự khinh miệt trong mắt nàng chợt lóe rồi biến mất, không khỏi nở nụ cười. Nữ nhân này, thật sự là người khó chơi a.

“Cút!” Thanh Phong chán ghét đẩy nàng.

“Được, ta cút! Có một điều ngươi phải biết rằng, một khi ta cút đi, muốn ta trở về, không dễ như vậy đâu.” Thiên Tầm không để ý đến thái độ của hắn, ngươi và ta đều là cùng một loại người, Thanh Phong, ngươi đến bây giờ còn không thấy rõ sao?

Thấy hắn không hề trả lời, trong mắt hình như có ý do dự, vẻ mặt Thiên Tầm bình tĩnh, trong lòng lại một trận cười lạnh: Thanh Phong, đời này ngươi đừng nghĩ đến việc bỏ rơi ta, ngươi nhất định là của ta!

“Đêm đã khuya, thái tử điện hạ nên nghỉ ngơi sớm một chút.” Sau khi Thiên Tầm khom người thi lễ bước ra cửa, bỗng có giọng nói mềm mại phân phó nói: “Người đâu, mau đem vị cô nương này đến sương phòng.”

“Người dám!” Quân Tiểu Tà là giới hạn của Thanh Phong, nữ nhân này lại khiêu khích hấn lần nữa, làm cho hấn nổi cơn giận dữ, hét lớn một tiếng, một tay bóp cổ Thiên Tầm, trong mắt nổi lên cuộn cuộn ý muốn giết nàng: “Đừng nghĩ rằng bản cung sẽ không có biện pháp bắt người!”

Hai má Thiên Tầm đỏ bừng, hô hấp dồn dập, thần sắc lại thần nhiên không sợ, nhìn hấn, trong mắt hiện lên một chút tàn khốc: “Giết ta đi, trái tim của người cũng không có ta, ta sống cũng rất thống khổ.”

Bản cung là thái tử, thái tử a, vì sao không thể nắm trong tay vận mệnh chính mình? Ngay cả một nữ nhân nhỏ nhỏ cũng dám vênh mặt hất hàm sai khiến bản cung, bản cung thật sự yếu đuối như vậy sao?

Thanh Phong mất đi lý trí, tàn nhẫn bóp chặt cổ nàng.

Sắc mặt Thiên Tầm trắng bệch, hơi thở càng ngày càng yếu, mắt thấy sẽ đi đời nhà ma, nhưng vào lúc này, “Sư phụ, cứu ta.” Trong lúc hôn mê lại gặp ác mộng, Quân Tiểu Tà yếu ớt nói lầm bầm.

27. Chương 27: Ác Độc

Edit: Hồ Diệp Nhi

“Sư phụ, cứu ta.”

Tay Thanh Phong cứng đờ, khôi phục một chút lý trí, trong lòng lại nổi lên ghen ghét. Ngay cả nằm mơ cũng gọi tên của hấn ta....

“Ha ha a, xem ra.... Tiểu sư muội của ngài, cũng không có yêu ngài như trong tưởng tượng của ngài a! Khụ khụ khụ....” Thiên Tầm đồng tình nhìn Thanh Phong, ánh mắt mang vẻ thương hại nhưng giọng nói lại kèm theo sự mỉa mai.

Tình yêu của nàng, hấn không cần; tình yêu của hấn, nàng ta lại không cần, buồn cười lại thật đáng buồn!

“Cút!” Thanh Phong rít gào một tiếng, đem Thiên Tầm ném ra đất, mặt âm trầm bước về phía giường lớn.

Nhưng, còn không chờ hấn bước tới gần, phía sau đột nhiên thổi tới một trận gió lạnh, cảm giác mát từ lòng bàn chân xông thẳng tới óc, hấn lập tức quay đầu, chỉ thấy một tia sáng đập vào mặt.

Ầm!

Đầu óc Thanh Phong trống rỗng, vẫn chưa lấy lại tinh thần, thì cảm thấy lưng rất đau đớn, thân thể đã té ngã trên mặt đất.

“Thanh Phong!” Thiên Tầm chạy vội tới bên cạnh hấn, đem hấn che ở sau người nàng, cảm tức nói: “Vì sao các hạ ra tay đả thương người?”

Nguyên Thần Trường Không đứng giữa phòng, khuôn mặt không có một tia cảm xúc, ánh mắt dừng ở trên người Quân Tiểu Tà, không nói một lời, không khí trở nên căng thẳng.

Con mắt cũng không nhìn đến hai người ở một cái, chỉ ôm lấy Quân Tiểu Tà đi về hướng cửa.

“Đứng lại!”

Thanh Phong đẩy ra Thiên Tầm: “Buông nàng ra!”

“Đừng thử thách sự nhẫn nại của bổn tọa.” Đầu cũng không quay lại nhìn hấn, giọng nói bình thản như không có chuyện gì, lại làm cho người ta cảm thấy rét lạnh.

Thiên Tầm bước vượt qua đứng chắn trước mặt Thanh Phong, nói mỉa mai: “Chỉ cần các hạ mang nàng rời khỏi kinh thành, phủ Thừa Tướng sẽ thỏa mãn yêu cầu của các hạ.”

“Người dám!” Thanh Phong lau đi vết máu nơi khóe miệng, trong mắt tràn đầy lửa giận: “Tiện nhân, nếu người còn cả gan nhúng tay vào chuyện của bản cung, bản cung nhất định sẽ giết người!”

“Để nàng xuống!” Hung hăng liếc mắt nhìn Thiên Tầm một cái, Thanh Phong tiến lên ngăn lại Nguyên Thần Trường Không: “Người đâu, có thích....” chữ khách còn chưa ra khỏi miệng, Nguyên Thần Trường Không nhường mảy, ngón trỏ đã điểm ngay huyệt cầm của hắn.

Bên ngoài truyền đến tiếng của thị vệ: “Thái tử điện hạ.”

“Không có việc gì, các người mau lui ra.” Thiên Tầm đuổi người, giọng nói mềm mại: “Vị công tử này, chỉ cần người thả hắn, ta có thể cam đoan các người an toàn rời đi.”

Nguyên Thần Trường Không buồn cười nhíu mày, ngược đôi mắt sâu thẳm nhìn vị thiên kim đại tiểu thư đang đứng trước mắt.

Đừng nói là một tòa biệt viện nhỏ nhỏ này, cho dù là đầm rồng hang hổ, hắn muốn đi chỗ nào ai có thể cản trở bước chân của hắn? Hắn không muốn ở lại nơi nào, ai có thể giữ được hắn? Lúc trước còn cảm thấy nữ nhân này thật gan dạ sáng suốt, vì sao giờ phút này càng nhìn nàng hắn càng thấy nàng... ngứa thớ. Không nghĩ tới bốn tọa cũng có thời điểm nhìn nhầm a, ai.

Nhưng mà, người cổ chấp xứng với người kiêu căng, thật đúng là một đôi trời sinh.

“Công tử, người có đồng ý hay không?” Thiên Tầm không cảm thấy chột dạ, bị đôi mắt kia nhìn chăm chú giống như đặt mình trong trời đông tuyết phủ, làm sao mắt của hắn có thể lạnh như thế?

“Người thật là Thiên Tầm? Đại tiểu thư của Phủ Thừa Tướng?” Mắt Nguyên Thần Trường Không đầy mờ mịt mà vô tội, vẻ mặt ngây thơ như trẻ nhỏ.

Thiên Tầm ngẩn ra, đang muốn trả lời, lại phát hiện hắn mỉm cười, ý cười hiện lên, chỉ còn lại giọng mỉa mai cùng khinh thường. Sắc mặt trắng bệch, trầm giọng nói:

“Công tử có ý gì?” Từ trước đến giờ chỉ có nàng chê cười người khác, khi nào thì bị người chê cười qua? Nam nhân này thực đáng chết!

“Người cảm thấy có ý gì thì là ý đó. Với chỉ số thông minh của người, bốn tọa rất khó giải thích rõ ràng.” Nguyên Thần Trường Không hất hàm, lười nói với nàng ta, dùng ánh mắt ý bảo nàng mau tránh ra.

“Người cho là người làm thái tử điện hạ bị thương, người còn có thể toàn thân trở ra?” Dù cho nàng tu dưỡng hơn người, vẫn bị cử chỉ khinh thường của Nguyên Thần Trường Không chọc giận, mày liễu dựng thẳng, uy nghiêm đáng sợ.

Đường đường là thiên kim của Thừa tướng, tương lai là mẫu nghi thiên hạ, ngoại trừ hắn, không người nào có thể coi thường nàng như vậy!

Nguyên Thần Trường Không muốn mở miệng nói chuyện, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng, váy dài phất một cái, nổi lên một cơn gió, không chút lưu tình đem Thiên Tầm ném ra ngoài cách hắn khoảng mười bước.

“Bốn tọa không đánh nữ nhân, nhưng, đàn độn thì không tính.”

Dứt lời, một cước đá văng cửa phòng, lạnh nhạt nhìn đám thị vệ ở bên ngoài, hiên ngang lẫm liệt khiến trách nói: “Các người đứng góc ở trong này làm cái gì? Còn không mau đi mời ngự y!”

Đám thị vệ đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy khó hiểu, đã xảy ra chuyện gì? Vì sao trong phòng thái tử điện hạ lại có người lạ xuất hiện? Nga, không, là hai người?

“Thái tử điện hạ cùng thái tử phi kiêm điệp tình thâm, không cần thận.... Khụ khụ, các người nên biết.” Nguyên Thần Trường Không thần sắc ái muội liếc mắt nhìn bọn họ, thấy bọn họ vẫn còn nghi ngờ, trong lòng cười lạnh một trận. Xoay người sang hướng khác nhưng vẫn không quên nhắc nhở mọi người:

“Có một số việc tốt nhất các người nên làm bộ như không nghe thấy, không phát hiện, nếu không sẽ chẳng có ai bảo vệ được các người.”

Bọn thị vệ lập tức biến sắc, trong lúc nhất thời không biết phản ứng như thế nào.

Thái tử phi ôn nhu đoan trang, đối với thái tử điện hạ thăm thiết, việc này mọi người ở kinh thành đều biết, nhưng đối với thị vệ như bọn họ thì lại có cảm nhận khác. Bởi vì chỉ cần thái tử phi đến một lần, thái tử điện hạ sẽ giận dữ, bọn họ là hạ nhân cũng không dám đi suy đoán lung tung nguyên nhân trong đó.

Về phần mời ngự y, việc này...

Có người kịp phản ứng, lên tiếng nói: “Ngoại trừ thái tử phi, ta nhớ rõ không phát hiện có người tiến vào phòng thái tử điện hạ nhà?”

“A?”

Chờ bọn hán tử trong mộng tỉnh lại, chỉ trong chốc lát, biệt viện như gà bay chó sủa.

“Kinh thành không hổ là thủ đô, kỳ nhân dị sự (chuyện lạ người lạ) gì đều cũng có thể thấy được, chắc chắn.” Nguyên Thần Trường Không khinh thường cười một tiếng, ôm Quân Tiểu Tà đi thẳng về khách điểm.

Trở lại khách điểm, Nguyên Thần Trường Không cùng Vong Xuyên chạm mặt nhau, Vong Xuyên ôm cánh tay bị thương bật cười: “Kinh thành còn có cao thủ, nơi đây không an toàn.”

Về mặt Nguyên Thần Trường Không cứng lại, có thể làm bị thương đao khách đệ nhất Tây Vực, có thể thấy được thực lực người nọ có bao nhiêu hùng hậu.

“Đi Tử Hoa lâu.”

Hai người nhảy lên nóc nhà, động tác mau lẹ biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Trong lúc hai người rời đi, có một đám người ngựa đuổi theo tới, không nói hai lời mạnh mẽ đá văng cửa khách điểm, xông lên lầu tìm người.

“Đường chủ, không thấy người.” Một thân hắc y, khuôn mặt được che giấu sau tấm khăn che màu đen, chỉ lộ ra một đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị đối với nam tử bên cạnh đang khom lưng bấm báo.

“Tiếp tục tìm, sống phải thấy người chết phải thấy xác.” Không có tình cảm, ngay cả giọng nói cũng không có một tia ấm áp, lạnh lẽo giống như máy móc.

Ánh nến đóng đưa, chiếu rọi trên mặt người đang nói chuyện, rõ ràng là thị vệ bên người Thanh Phong —— Thiệu Dã.

“Vâng! Thuộc hạ làm ngay.” Người nọ lĩnh mệnh, mang theo những người khác phá cửa sổ mà đi.

Thiệu Dã thẳng lưng, trong mắt hiện lên một chút suy ngẫm, khuôn mặt nháy mắt trở nên linh hoạt, tràn ngập vẻ tà ác. Tung ra tin tức thủy ngọc huyết vì mục đích dẫn dụ Yểm cung ma chủ, không nghĩ tới còn có thu hoạch ngoài ý muốn – Tây Vực đệ nhất đao, nếu để cho tên điên Mạc Tà Ly biết bá chủ Tây Vực cùng vua Nam Lăng vương tụ họp một chỗ, không biết hán tử có thể ra ngoài trước thời hạn hay không? Nếu thật sự là như vậy, thật đáng để mong đợi.

Qua thời gian nửa khắc, người lĩnh mệnh đi điều tra đã quay lại.

“Đường chủ, những khách điểm trong vòng mười dặm thuộc hạ đã tra xét, cũng không thấy tung tích bọn họ.” Hắc y nhân cung kính nói.

Thiệu Dã gật gật đầu, mặt không chút thay đổi ngoắc ngoắc ngón tay, hắc y nhân khó hiểu, tiến lên từng bước.

“Ngay cả việc nhỏ này cũng làm không xong, giữ người thật là lãng phí bạc của bốn thiếu gia.” Xoa xoa ngón tay dính máu, Thiệu Dã nhẹ nhàng đẩy, một người thẳng tắp té ngã trên mặt đất, máu từ cổ họng của hán tử chảy ra, nhuộm đỏ cả phòng.

Thấy bằng hữu chết ở trước mắt mình, nhóm hắc y nhân còn lại cũng không liếc mắt nhìn một cái, giống như hán tử bị trừng phạt là đúng tội, lạnh lùng làm cho lòng người lạnh lẽo.

“Tiếp tục tìm, không tìm được người, các người cũng không cần quay về.” Thiệu Dã vung tay lên, hờ hững xoay người, đi đến biệt viện của Thanh Phong.

28. Chương 28: Hành Động

Edit: Hồ Điệp Nhi

Tử Hoa lâu.

“Thương thế Lang huynh thế nào?”

Hai người ngồi đối diện, nhìn như hài hòa, kì thực là sóng ngầm mãnh liệt.

Trung Nguyên có nhiều môn phái, nhưng nếu muốn từ trong các môn phái này tìm ra một cao thủ có thể đả thương đệ nhất đao ở Tây Vực cũng là vô cùng hiếm có. Nhìn vết đao chém trên cánh tay Vong Xuyên, sâu đến nỗi có thể thấy được xương, vết cắt trơn nhẵn, thiếu chút nữa đã làm tổn thương gân mạch, trình độ dùng đao đả thương người như vậy chỉ sợ không thua kém Vong Xuyên.

“Vết thương nhỏ không có gì đáng ngại.” Về mặt Vong Xuyên tràn đầy tiếc hận thở dài một hơi nói:

“Đáng tiếc là thủy ngọc huyết còn chưa tới tay, thật lãng phí thời giờ.”

“Nó lại không có chân, tìm thời cơ thích hợp đoạt lại là được.” Nguyên Thần Trường Không lơ đãng, trong lòng có nhiều suy nghĩ.

Ma chủ Yểm cung muốn thủy ngọc huyết, tin tức này vừa được tung ra ở Trung Nguyên, không đến ba ngày tin tức về thủy ngọc huyết đang ở Trung Nguyên được thám tử hồi báo trở về. Phải biết rằng, từ Trung Nguyên đến Nam Lăng, cho dù có khinh công giỏi nhất, thiên lý mã tốt nhất, cũng khoảng mười ngày mới đến được nơi.

Người của Yểm cung, hẳn cũng không nghĩ ngờ, lúc này nghĩ lại, sợ là có người đã sớm đặt cược bẫy chờ hấn nhảy vào.

Nghĩ đến điểm này, trong mắt Nguyên Thần Trường Không tràn đầy tối tăm, dám động thủ trên đầu thái tuế, cũng chỉ có một người. Nếu muốn chơi đùa, bốn tọa sẽ cùng các người chơi đùa thật vui!

“Trường Không huynh, tại sao ta lại có cảm giác hình như huynh đang gài bẫy cho ta nhảy vào thì phải?” Vong Xuyên nhìn thấy trong mắt hấn xuất hiện một tia gian tà rồi biến mất, liền bật cười nói.

Chuyện phong đao thiên hạ không nhất thiết phải có thủy ngọc huyết, nhưng mà ở Tây Vực khù khờ đã lâu, đi ra ngoài muốn học hỏi kinh nghiệm. Nào ngờ hấn mới chỉ bước chân vào Trung Nguyên, trên đường chỉ nghe người ta nói với nhau về việc ma chủ Yểm cung muốn thủy ngọc huyết, vì lòng hiếu kỳ thúc giục, liền tham gia náo nhiệt, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy, thật là.... Vong Xuyên cười khổ một trận.

“Ôi chao, người là Tinh ca ca của đồ nhi ta, làm sư phụ như ta sao có thể gài bẫy chính ca ca của đồ đệ mình? Lang huynh đừng nên lấy lòng của tiểu nhân đến đo lòng quân tử của bản công tử như ta chứ.”

Nguyên Thần Trường Không nhíu đôi mày xinh đẹp, có chút khinh thường, khoát tay áo nói: “Ta muốn đi xem đồ nhi luôn gây chuyện bao đồng của ta, không quấy rầy Lang huynh nghỉ ngơi, cáo từ.”

Đầu năm nay, bắt được một con mồi, không gài bẫy thực có lỗi với chính mình.

Khóe miệng mỉm cười vì suy nghĩ tính kế người khác, Nguyên Thần Trường Không nghênh ngang rời đi, Vong Xuyên ở lại bỗng giật mình. Thật lâu sau hấn mới thở hắt ra, không hổ là ma chủ Yểm cung, hãm hại người cũng không chớp mắt. Thật hao tổn tinh thần nha.

Bên kia, Quân Tiểu Tà mờ mịt nhìn đỉnh màn, đây là nơi nào? Theo bản năng sờ sờ thân thể của chính mình, phát hiện quần áo vẫn nguyên vẹn, nhẹ nhàng thở ra.

Chi nha, cửa bị mở ra, Quân Tiểu Tà xoay người ngồi dậy, cũng không thấy rõ người đến là ai, liền chửi ầm lên: “Người là tiểu nhân hèn hạ, ta nhìn lầm người!”

Trên trán Nguyên Thần Trường Không lập tức hiện ra một cái vết nhăn, khuôn mặt tuấn tú đen lại. Nha đầu không tìm không phổi này, cứu nàng trở về đã không khóc rống cảm ơn cũng đành, lại còn mắng ta là tiểu nhân hèn hạ?

Nhiệt độ trong phòng lập tức đóng băng, miệng Quân Tiểu Tà mở to đến nỗi có thể nhét được một quả trứng, trái tim nhỏ đập mãnh liệt.

Sửng sốt một phần ba giây, Tiểu Tà như đứa trẻ từ trên giường đứng lên chạy như bay, rất không có hình tượng nhào vào trong lòng Nguyên Thần Trường Không, giống như gấu koala quấn chặt lấy hân không buông, dùng âm thanh làm trời đất quỷ thần kinh sợ nói: “Sư —— phụ!”

Người nào đó trên mặt nếp nhăn còn chưa mất đi, bị hành động bất thành hình của nàng làm cho kinh sợ ngây người.

Rèn sắt lúc còn nóng.

Mỗi nữ một phen nước mắt nước mũi tèm nhem kể lể tâm sự: “Sư phụ, ta nghĩ đến sẽ không còn được gặp lại người, ta rất sợ hãi a, rất sợ hãi sư phụ không cần ta.... Ô ô ô, sư phụ!”

Trong lòng chợt mềm nhũn, Nguyên Thần Trường Không vươn tay muốn an ủi Quân Tiểu Tà, nhưng lại dừng giữa không trung, giọng nói cứng ngắt: “Đồ nhi ngoan của ta, người làm dơ quần áo của vi sư.”

Quân Tiểu Tà lập tức ngừng khóc, nước mắt lưng tròng ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt tự nhiên trong mắt hân, trong lòng vui mừng, cuối cùng cũng qua được cửa ải khó khăn này. Vì thế ngoan ngoãn buông tay, sợ hãi đứng sang một bên, cúi đầu nhìn chân, vừa hấp hấp cái mũi vừa lau nước mắt trên mặt.

Nhìn bộ dáng của nàng diễm đam đáng yêu như con chó nhỏ, Nguyên Thần Trường Không lập tức đem những lời nói không lễ độ vừa rồi của nàng ném lên tận chín tầng mây, thần nhiên nói: “Đi rửa mặt.”

“Sư phụ, chúng ta đang ở đâu vậy?” Quân Tiểu Tà vẫn còn chút sợ hãi, cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

“Khách điểm.” Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới trong lòng Nguyên Thần Trường Không lại nổi lên lửa giận bùng bùng. “Quân Tiểu Tà cô nương! Ai cho phép người một mình ra ngoài?”

Ngay cả Quân Tiểu Tà cô nương cũng dùng tới, chẳng lẽ bộ dáng đáng thương vừa rồi không thành công? Trong lòng Quân Tiểu Tà tính toán, trên mặt cũng không dám qua loa, dùng sức nặn ra một giọt nước mắt, nghẹn ngào nói: “Ta, ta sợ quấy rầy sư phụ nghỉ ngơi, cho nên mới, mới một mình đi tìm Phượng Hoàng cùng Kích Chiến.”

“Nếu sợ quấy rầy đến vi sư nghỉ ngơi, vậy thứ này là sao?” Nguyên Thần Trường Không lấy ra một tờ giấy đặt lên bàn, ngón trỏ thon dài chỉ vào chữ ‘Kích chiến’ gõ gõ, thanh âm không lớn nhưng khí thế mạnh mẽ.

“Cái đó.... cái này....” Thật là người khó chơi. Quân Tiểu Tà một chút, suy nghĩ như chong chóng: “Sư phụ, đồ nhả ra ngoài một mình là đồ nhả không phải, Nhưng đồ nhả không ngờ tới sẽ gặp thái tử, càng không ngờ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy.”

Về mặt Nguyên Thần Trường Không đen lại, người này sao chuyên nói những lời làm hân bực bội không vậy? Nếu hân đến muộn một bước, hân không dám nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra với nàng.

“May mắn! May mắn là ta phúc lớn mạng lớn, đã bái người làm sư!” Hai mắt Quân Tiểu Tà tỏa sáng, vẻ mặt chân thành.

Thế này đã đủ chưa!

Cảm xúc Nguyên Thần Trường Không giống như giá cổ phiếu, lên xuống thất thường vì hai ba câu nói xạo của Quân Tiểu Tà.

“Sư phụ, người đã tìm được Kích Chiến cùng Phượng Hoàng rồi sao?” Hai đứa ngu ngốc này, hại ta lãng phí nhiều nước mắt như vậy, chờ các người trở về ta sẽ cho các người đẹp mặt.

“Tạm thời chưa có.” Nguyên Thần Trường Không liếc mắt Quân Tiểu Tà một cái, bĩu môi, ý bảo nàng ngồi xuống. “Đồ nhả, người và ta nếu là thầy trò, có phải nên chân thành thẳng thắn với nhau?”

Thân phận ma chủ Yểm cung này chỉ sợ giấu giếm không được bao lâu, có một số việc vẫn là nên sớm nói rõ, tránh cho đến lúc đó lại ầm ĩ.

Nguyên Thần Trường Không nhìn thẳng Quân Tiểu Tà, thấy vẻ mặt nàng kinh ngạc mà bối rối, không hề giận hờn.

“Sư phụ, người muốn hỏi cái gì?” Quân Tiểu Tà dè dặt nhìn Nguyên Thần Trường Không một cái, thấp thỏm nói.

“Những chuyện liên quan đến người!” Nguyên Thần Trường Không ôn hoà nói, vẻ mặt lạnh như băng tựa như đang nói: thẳng thắn thì được khoan dung, kháng cự thì nghiêm trị.

Đây không giống như đang hỏi chuyện với nàng, mà chính là đang ép cung nàng thì có? Quân Tiểu Tà nghẹn khuất nghĩ, nhưng khí thế hắn ta quá mạnh mẽ, một tiểu nữ tử như nàng không thể chống đỡ nổi, áy náy liếc mắt nhìn Nguyên Thần Trường Không một cái.

Chuyện gì nàng cũng có thể nói, chỉ có chuyện nàng là một linh hồn từ nơi khác đến thì không thể nói.

Sau khi cảm thấy cảm giác tội lỗi trong lòng được giảm bớt, Quân Tiểu Tà liền nhuần nhuần cổ họng, đem những chuyện lúc nàng còn ở Hoa sơn từng chuyện từng chuyện kể cho hắn nghe.

Nghe xong những chuyện của nàng, Nguyên Thần Trường Không đắn đo dùng từ, thử dò xét nói: “Nếu, vì sư nói là nếu. Nếu vì sư nói cho người biết, vì sư chính là ma chủ Yểm cung, người cảm thấy như thế nào?”

29. Chương 29: Canh Hai

Edit: Hồ Diệp Nhi

“What?” Quân Tiểu Tà cảm thấy bản thân nghe nhầm, chớp mắt liên tục, ghé sát mặt vào Nguyên Thần Trường Không nói: “Sư phụ đại nhân, người có thể lặp lại lời nói vừa rồi có được không?”

“Cái kia, khụ khụ, vì sư là nói, nếu vì sư nói cho người biết vì sư chính là ma chủ Yểm cung, người cảm thấy như thế nào?” Ánh mắt Nguyên Thần Trường Không chợt lóe, trong lòng có điểm chột dạ.

Cái cảm giác không thể khống chế này làm cho hắn cảm thấy phiền chán, không khỏi tự hỏi, tại sao trong lòng hắn lại có cái loại cảm giác vừa chờ mong lại vừa sợ bị tổn thương này?

Quân Tiểu Tà lại ghé sát vào hắn vài phần, cho đến khi nhìn thấy hình ảnh chính mình trong đôi mắt sâu không thấy đáy của hắn, mới khen ngợi nói: “Sư phụ, người kể chuyện cười ngày càng tiến bộ.”

“Ừ?” Nguyên Thần Trường Không nhất thời không phản ứng, trừng mắt nhìn, lông mi dài giống như cánh bướm nhẹ nhàng run rẩy, đôi mắt thâm thúy có chút mờ mịt. Vẻ mặt vừa vô tội lại ngây thơ, Quân Tiểu Tà sững sốt, tên phúc hắc này tại sao có thể lộ ra vẻ mặt dụ người phạm tội như thế?

Về mặt kia là gì? Nàng dựa gần như vậy là muốn làm gì?

Nguyên Thần Trường Không nhíu mày, vì che giấu bất an trong lòng, vươn ngón trỏ đặt trên ót Quân Tiểu Tà, đem nàng đẩy ra, tủi thân nói: “Quân Tiểu Tà cô nương, bản công tử cũng biết chính mình rất anh tuấn, rất phong độ, rất mê người, nhưng ta là sư phụ của người, mong người không cần có suy nghĩ kỳ quái đối với ta.”

Em gái người!

Trong lòng Quân Tiểu Tà thầm nguyên rửa hắn, trên mặt lại cười sáng lạn: “Sắc đẹp của sư phụ có thể ăn được, nên đồ nhi kim lòng không đau.”

“Người còn chưa có trả lời vấn đề của vi sư.” Chỉ trong chớp mắt, vẻ mặt Nguyên Thần Trường Không lại lạnh lùng như ngày thường, cổ chấp hỏi.

“Sư phụ, người đừng đùa. Ma chủ Yểm cung là một tên đao phủ giết người không chớp mắt, người làm gì phải tự hạ giá trị con người của mình để đánh đồng với cái tên bại hoại kia?” Quân Tiểu Tà bĩu môi, đối với việc này cảm thấy khinh thường.

Tên đao phủ giết người không chớp mắt? Khóe miệng Nguyên Thần Trường Không co rút, không biết tên nào ăn cơm no không có việc gì làm mà nhiều chuyện, lại dám bôi nhọ danh dự của bản tọa, nếu như để bản tọa biết tên đó là ai, bản tọa nhất định sẽ cho người từ chết tới chết!

“Lời đồn không thể tin!” Người nào đó mặt đen như tờ giấy lạnh quất.

Quân Tiểu Tà xuy cười một tiếng, vẻ mặt khinh thường, có vài phần giống Nguyên Thần Trường Không. “Không có lửa làm sao có khói, cho dù lời đồn này là không thể tin, đồ nhi cũng sẽ không tin tưởng ma chủ Yểm cung là một con chim tốt.”

“Ma chủ Yểm cung biến thành chim khi nào vậy?” Hay cho người Quân Tiểu Tà, dám có can đảm miêu tả ta như thế, đợi xem ta trừng trị người như thế nào.

“Ách... Sư phụ, hôm nay sao thấy người là lạ như thế nào ấy?” Không có chuyện gì sao lại nói tốt cho ma đầu kia? Vẻ mặt Quân Tiểu Tà nghi hoặc, liếc mắt nhìn người nào đó.

Vẻ mặt Nguyên Thần Trường Không như tờ giấy, lạnh lùng nói: “Đừng nhìn trái phải mà nói chuyện khác, hãy trả lời vấn đề của vi sư!”

Quân Tiểu Tà cảm thấy rất bức bối, vấn đề mang tính giả dụ này có gì hay mà trả lời? Bất chấp khó khăn, nói ra suy nghĩ của chính mình: “Nếu sư phụ ngài thật sự là cái gì mà ma chủ Yểm cung, đồ nhi chỉ có thể nói, sư phụ ngài rất lừa gạt người. Đồ nhi chạy trốn không phải là vì tên kia hay sao? Giả dụ như ngài chính là ma chủ Yểm cung thật sự, đồ nhi thừa nhận, ai bảo ta là đồ đệ của người làm chi. Nhưng mà, nếu quả thật người chính là ma chủ Yểm cung, cho phép đồ nhi nhắc nhở ngài một câu, trăm ngàn lần đừng tỏ ra quá thân thiết với đồ nhi.”

“Chỉ dạy cho?” Cũng không biết là ai chủ động thân thiết với hắn? Nguyên Thần Trường Không tỏ ra khinh thường.

“Chẳng lẽ sư phụ chưa từng nghe qua, nữ tử cùng tiểu nhân đều khó nuôi sao? Đồ nhi hận hắn, khao khát có thể rút gân lột da cái tên đao phủ kia!” Vẻ mặt Mỗ tà đau buồn cười nói.

Nguyên Thần Trường Không coi thường cười một tiếng: “Dựa vào người?” Ai lột ai da còn chưa biết đâu.

Vẻ mặt Quân Tiểu Tà suy sụp: “Đừng xem thường ta. Hôm nay ta không có bản lĩnh này, không có nghĩa là về sau ta sẽ không có, ai bảo hắn hại ta có nhà không thể về.”

Nguyên Thần Trường Không im lặng, thật lâu sau mới yếu ớt thở dài: “Không nghĩ tới người lại căm hận Yểm cung như thế, thôi, vi sư thả người tự do, hiện tại người có thể đi rồi.”

Kiều ngạo, quá kiêu ngạo, uống phí bốn tọa đối tốt với người như vậy, không nghĩ tới... Ai.

Nhìn vẻ mặt sầu muộn của hắn, Quân Tiểu Tà không hiểu ra sao, dần dần nói: “Sư phụ, người thật sự là ma chủ Yểm cung?”

“Ừ, ta mệt mỏi, người đi đi.” Nguyên Thần Trường Không phất ống tay áo một cái, xoay người đi về giường lớn. Đột nhiên Mỗ tà cảm thấy trong lòng có vị chua xót xen lẫn cô đơn khi nhìn vào tấm lưng của hắn.

Quân Tiểu Tà, ta cũng không tin người thật sự có thể tuyệt tình như thế, cho dù người không quan tâm đến lòng tốt của ta đối với người, người cũng phải nhớ là ta đã từng cứu người nhiều lần. Nếu người thật sự có can đảm bỏ đi, bốn tọa liền đem người...

Trong lòng Nguyên Thần Trường Không đang tính toán nhỏ nhặt, hắn có thể dự đoán được hàng trăm lí do từ chối của Quân Tiểu Tà, lại không nghĩ đến việc suy nghĩ của nàng không giống người thường, hắn chỉ nghe người nào đó yếu ớt nói: “Sư phụ, này, này là phòng của ta.”

Dáng người cao to đột nhiên cứng ngắc, trường bào phiêu dật tự dung tung bay, liền chán nản rơi xuống.

Trời đất ơi, đây là cái thế gian gì vậy?

Nguyên Thần Trường Không khóc không ra nước mắt, nếu không phải vì lo lắng mất đi hình tượng, thiếu chút nữa sẽ phun ra một ngụm máu tươi để biểu đạt tâm tình của hắn vào giờ phút này.

“Quân Tiểu Tà, đời này người có phải đến để đòi nợ ta hay không?” Giọng nói nhẹ nhàng yếu ớt nhưng vang dội, lộ ra bi thương nói không nên lời.

Quân Tiểu Tà cắn cánh môi, nói: “Ta không phải, đời này ta hận nhất chính là đòi nợ. Sư phụ, người thật là ma chủ Yểm cung sao?”

“Phải thì thế nào, không phải thì thế nào. Quân Tiểu Tà cô nương, ta sẽ cứu bằng hữu của ngươi ra, chúng ta sau này sẽ không gặp lại.” Nguyên Thần Trường Không than thở một tiếng, chân dài bước ra khỏi phòng. “Nghỉ ngơi cho tốt, qua ngày mai, ngươi được tự do.”

Như sấm đánh giữa trời quang, cả người Quân Tiểu Tà mềm nhũn.

Một cơn gió lạnh thổi vào từ cửa sổ, Quân Tiểu Tà chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, trong lòng không khỏi tự hỏi: đây là sự thật sao? Sư phụ không cần nàng.... Vì sao lúc trước khi biết phải làm công phẩm thay cho nhị tỷ, thậm chí ngay cả khi biết tin đại sư huynh kết tóc xe tơ cùng người khác nàng cũng không có cảm giác đau lòng như vậy? Chẳng lẽ, nàng đã thích sư phụ? Hay là không cam lòng bị

người nhiều lần vứt bỏ?

Trong đầu hỗn loạn như đay rối, Quân Tiểu Tà ngơ ngác nằm trên giường, dùng chăn che kín đầu.

Ở phòng bên cạnh

“Lang huynh, cùng uống rượu với ta.” Nguyên Thần Trường Không kéo Vong Xuyên đang trong ổ chăn ngồi dậy, không nói hai lời rót đầy rượu cho hắn: “Cạn chén vì đã quấy rầy.” Một hơi uống cạn ly rượu, trong lòng tràn đầy khổ sở.

Vong Xuyên cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn hắn tâm tình không tốt, cũng không dám hỏi, chỉ yên lặng uống rượu cùng hắn.

Nâng ly cạn chén cho đến khuya, Nguyên Thần Trường Không say mềm, loạng choạng thân mình cáo từ.

Lúc hắn mở cửa phòng, nhìn thấy Quân Tiểu Tà đang cầm ngọn đèn đứng lặng ở ngoài cửa, ngọn đèn yếu ớt chiếu rọi trên mặt nàng, sắc mặt nhợt nhạt, đôi mắt thì hồng, cùng với nước mắt đang ở trên vành mắt chỉ trực chờ để trào ra.

“Ngươi đi theo ta!” Không nói lời nào, Mỗ tà nhanh nhẹn dùng mảnh nắm lấy tay Nguyên Thần Trường Không dìu hắn đi vào phòng.

Vong Xuyên vuốt vuốt mi tâm, lẩm bẩm nói: “Có lẽ ta đã uống quá nhiều.” Liền đóng cửa phòng, ngã đầu nằm ngủ.

“Có chuyện gì?” Từ trong men say Nguyên Thần Trường Không đã tỉnh ba phần, nhưng không bỏ tay nàng ra.

Vào phòng, Quân Tiểu Tà đem hắn đẩy lên giường, nghiêm túc nói: “Ngồi xuống, ta có việc muốn nói.”

“Ừ.” Không có hào hứng đỡ đầu, mắt say lơ lơ mang theo lạnh lùng cười gât gât đầu.

Quân Tiểu Tà ưỡn ngực, hai tay chống nạnh, vẻ mặt nghiêm túc tựa như tráng sĩ một đi không trở về, gằn từng chữ nói: “Ngươi sẽ chịu trách nhiệm với ta!”

Nguyên Thần Trường Không: “?”

“Tục ngữ nói, một ngày làm thầy cả đời làm cha, nếu ta đã bái ngươi làm thầy, ngươi đã là trưởng bối của ta, là người thân của ta, ngươi không thể muốn vứt bỏ ta là bỏ!”

“Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Quân Tiểu Tà yên lặng một chút, đáng thương nói: “Cho dù ngươi muốn vứt bỏ ta, cũng phải chờ ta tìm được phiếu cơm dài hạn mới được.”

“Quân Tiểu Tà, ngươi dám!”

30. Chương 30: Tính Kế

Edit: Hồ Diệp Nhi

Tại biệt viện của thái tử.

“Thiệu Dã, người nói Nguyên Thần Trường Không là ma chủ Yểm cung?” Bút lông sói trong tay Thanh Phong mạnh mẽ đâm thủng tờ giấy Tuyên Thành, trong đôi mắt hoa đào hiện lên vẻ sợ hãi. Thiệu Dã là tâm phúc của hắn, là đường chủ của Diễm Sát đường, tin tức của hắn tuyệt đối không sai.

Khuôn mặt của Thiệu Dã vẫn bình tĩnh, gật gật đầu. “Thời điểm Thiệu Dã ta đi căn đường Nguyên Thần Trường Không ở hoàng cung, còn phát hiện có phong dao thiên hạ —— Vong Xuyên.”

“Cái gì? Người nói là đệ nhất đao khách ở Tây Vực – Vong Xuyên?” Tiếng bút lông sói bị bẻ gãy vang lên, Thanh Phong liền ném đi, đứng dậy bước đi trong phòng.

Ở Trung Nguyên, môn phái trên giang hồ nhiều như cá diếc qua sông, nhiều không kể xiết. Triều đình cũng muốn đem sự uy hiếp này loại trừ, chỉ tiếc những người này bề ngoài nhìn như không đoàn kết, nhưng nếu gặp phải sự uy hiếp, lập tức sẽ đoàn kết với nhau, nguồn sức mạnh đó, cho dù triều đình có trăm vạn đại quân, cũng không dám nói hoàn toàn có thể chiếm được lợi thế.

Giết địch tám trăm lại tổn hại một ngàn, cái giá phải trả quá thê thảm!

Mà trong các môn phái đó, làm người ta đau đầu nhất đó là Yểm cung, là một tổ chức thần bí tại Nam Lăng. Vẫn không có ai biết hình dạng ma chủ Yểm cung như thế nào, càng không biết thực lực của Yểm cung mạnh như thế nào, tất cả những gì về Yểm cung đều mờ mịt không rõ.

Tuy Yểm cung cách xa ngàn dặm, mà sức ảnh hưởng của nó đã vượt xa các môn phái trên giang hồ, chỉ sợ là đến cả tam sơn trong Ngũ Nhạc phái, cũng không dám lỗ mãng trước mặt Yểm cung. Gặp phải kẻ địch như vậy, cho dù là ai cũng đều cảm thấy đau đầu bội phần, lại thật là trùng hợp, ngay cả phong dao thiên hạ luôn luôn không hồi thế sự cũng đến tham gia, thật không biết phải làm sao?

Nguyên Thần Trường Không từng nói, nếu bản cung còn xuất hiện trước mặt tiểu sư muội, sẽ san bằng Lăng quốc. Lúc ấy chỉ nghĩ là hắn thuận miệng nói thôi, không nghĩ tới... Về mặt Thanh Phong tối tăm, nói: “Thiệu Dã, nếu Yểm cung cử binh đến xâm phạm Lăng quốc, chúng ta có bao nhiêu phần thắng?”

Mặt Thiệu Dã không chút thay đổi: “Hắn sẽ không làm thế, người giang hồ tuy rằng e ngại Yểm cung, nhưng lại càng muốn Yểm cung biến mất. Thái tử điện hạ sao không thuận theo lòng dân?”

Không biết có phải là ảo giác hay không, lúc Thanh Phong ngược mắt, nhìn thấy một chút tà khí lướt qua trong mắt Thiệu Dã.

Thanh Phong bỗng giật mình sửng sốt trong chốc lát, không xác định nói: “Những người đó sẽ tin triều đình?”

“Tin hay không, làm mới biết được.”

“Làm như thế nào?”

Hai người thảo luận gần một canh giờ, Thiệu Dã mới rời khỏi thư phòng thái tử. Lúc này mặt trời đã không còn, cả không gian tối tăm.

Thiệu Dã không về phòng để ngủ, mà đi đến một sương phòng hẻo lánh, đẩy cửa bước vào, Kịch Chiến đem Phượng Hoàng che ở sau người, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

“Người rút cuộc muốn làm gì?” Kịch Chiến trợn mắt, giận dữ hét.

Thiệu Dã không nói chuyện, đi thông thả đến trước mặt Kịch Chiến, trên cao nhìn xuống hắn: “Tránh ra.”

Tay chân đang bị trói chặt, Kịch Chiến giãy dụa muốn thoát ra, không nghĩ tới bị Thiệu Dã nhắc chân cho hắn một cước, đem hắn đá bay.

Thiệu Dã ngồi xổm người xuống trước mặt Phượng Hoàng, trừng mắt nhìn nàng, trên khóe miệng mang theo nụ cười quỷ dị nói: “Độc của người, ta có thể giải, theo ta đi.”

“Ta không tin.” Trong lòng Phượng Hoàng khiếp sợ, nhưng vẻ mặt lại bình tĩnh, nhẹ nhàng từ chối.

Thiệu Dã nắm cằm của nàng, ngón tay vuốt ve hai má trắng nõn của Phượng Hoàng, tiến tới gần:

“Người tin hay không là chuyện của người, ta có thể hay không là chuyện của ta.”

Hơi thở ẩm áp phả trên mặt nàng, khuôn mặt bá đạo không ngừng tới gần nàng, trong lòng Phượng Hoàng loạn nhịp, cười khẩy nói: “Không ai có thể nắm được cuộc sống của ta, cho dù ngươi là ai.”

“Phải không?” Thiệu Dã trừng mắt nhìn, hung hăng cắn môi của nàng, cho đến khi nếm được vị tanh ngọt mới buông tay.

Phượng Hoàng ngã xuống đất, khiêu khích cười nói: “Lão nương cũng không phải là tiểu hài tử ba tuổi, ngươi đừng dùng những thủ đoạn đối phó với các thiếu nữ ngây thơ không biết gì đến đối phó ta!”

“Phải không? Vậy sao tim của ngươi đập nhanh như vậy?” Thiệu Dã lơ đãng lau đi vết máu nơi khóe miệng bị cắn, thản nhiên liếc mắt nhìn Kịch Chiến đang lằm bằm nằm trên mặt đất.

Phượng Hoàng cười lạnh một tiếng: “Lão nương cũng không phải người chết, tim đập là chuyện đương nhiên.” Trong lòng nàng lo lắng không yên, lạnh lùng nhìn Thiệu Dã: “Mau thả lão nương ra, nếu không ta nhất định cho ngươi đẹp mặt!”

“Chờ bản Thiệu Dã ta chơi đã, tự nhiên sẽ thả ngươi.” Thiệu Dã đứng lên, đi tới bên cạnh Kịch Chiến:

“Phế vật này giữ lại cũng lãng phí lương thực, không bằng giết đi cho rảnh.”

Phượng Hoàng chấn động, nhưng không mở miệng.

“Như thế nào, không thèm để ý hấn sao?” Thiệu Dã quay đầu nhìn nàng, nhú mày trêu tức.

“Hấn cũng không phải là người nào của ta, ta mặc kệ sống chết của hấn.”

“Vậy thì tốt.” Thiệu Dã nói xong, chậm rãi rút ra bội kiếm bên hông, vung tay chém xuống. Phượng Hoàng quá sợ hãi hét: “Dừng tay!”

Thiệu Dã dừng tay, mũi kiếm đi lệch, đâm vào cánh tay Kịch Chiến, máu tươi bắn ra, văng lên mặt của hấn.

Kịch Chiến cũng kiên cường, không rên một tiếng, cố hết sức ngẩng đầu, phun nước bọt: “Chó săn, có bản lĩnh giết lão tử đi!”

“Kịch Chiến ngươi câm miệng cho ta!” Phượng Hoàng giận quát một tiếng: “Ngươi rút cuộc muốn như thế nào?”

Thiệu Dã khẽ cười, nụ cười lạnh lẽo trên khuôn mặt đầy máu đỏ tươi, làm cho người ta sợ hãi: “Ta muốn mạng của Nguyên Thần Trường Không.”

Tử Hoa lâu.

“Sư phụ, thoải mái không?” Người nào đó nịnh nọt hỏi.

“Ừ, xuống chút nữa đi.”

“Như vậy phải không?”

“Cũng không tệ lắm.”

Quân Tiểu Tà đưa tay lau mồ hôi trên trán, duỗi đôi tay cứng ngắc thở hổn hển.

“Thế nào, muốn làm biếng sao?” Nguyên Thần Trường Không một tay chống đầu, nằm nghiêng trên giường, lười biếng nói.

Em gái ngươi, cho ta nghỉ một chút không được sao? Tay nàng đã mỏi nhừ, còn muốn nữa sao. Trong lòng Quân Tiểu Tà rơi nước mắt như mưa, trên mặt lại cười tươi như hoa: “Sư phụ, người xem đi đồ nhi đã mệt xa cho người được một canh giờ, có thể cho đồ nhi nghỉ ngơi một lát hay không?”

“Lòng của vị sư bị thương còn chưa hồi phục, đồ nhi còn phải tăng thêm sức lực.” Nguyên Thần Trường Không nhắm mắt lại, tiếp tục hưởng thụ sự phục vụ của người nào đó, khóe miệng mỉm cười không dừng lại được.

Em gái ngươi!

Nước mắt chảy dài trên mặt, Quân Tiểu Tà nhìn trời không nói gì, còn nghĩ rằng bản thân đã thoát khỏi hang hổ, không nghĩ tới lại xông vào hang sói, số mạng ta thật khổ a, ô ô ô...

Khoảng qua nửa canh giờ, có tiếng gà gáy truyền đến, Quân Tiểu Tà một bên mát xa cho Nguyên Thần Trường Không, một bên ngủ gà ngủ gật, đầu gật cứ như gà con mổ thóc một chút cũng không ngừng.

“Ồn nhì.”

“Có!” Quân Tiểu Tà tinh thần lập tức tỉnh táo, trợn to hai mắt nhìn chăm chăm Nguyên Thần Trường Không, nhưng chỉ trong chớp lát, mí mắt lại bắt đầu đánh nhau.

Nguyên Thần Trường Không bật cười, vẫy vẫy tay: “Lại đây.”

“Nga.” Quân Tiểu Tà bò qua người hắn, ngẩng đầu lên mơ màng hỏi: “Sư phụ có gì phân phó?”

“Lúc vì sư ra cửa quên mang gối ôm, sư phụ nhìn hình dáng của người cùng gối ôm của ta cũng không khác lắm, miễn cưỡng ôm cũng được.” Cánh tay dài duỗi ra, đem Quân Tiểu Tà ôm vào lòng. “Tuy rằng hơi cứng một chút, nhưng cũng tạm được.”

Quân Tiểu Tà nằm trong lòng của hắn, ngửi mùi thơm trên người hắn, mở miệng, than thở nói: “Sư phụ người thật xấu xa nga.”

“Xấu xa?” Nguyên Thần Trường Không nhú mày, cúi đầu nhìn nàng, Quân Tiểu Tà nằm nghiêng trong ngực hắn, đôi mi dày nhẹ nhàng đóng lại, khẽ run run. Cái miệng nhỏ nhắn cong lên. Hắn nhìn không khỏi bật cười, ánh mắt lại dừng trên cánh môi của nàng không rời.

Trong phòng yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của chính mình, Nguyên Thần Trường Không kìm lòng không đậu cúi đầu, để sát vào môi của nàng.

Hôn? Không hôn? Trong lòng đấu tranh.

Hít một hơi thật sâu, khi hắn hạ quyết tâm muốn hôn nàng, đột nhiên ngoài phòng bay tới một làn gió thơm kỳ lạ, ngay sau đó liền nghe được tiếng nói mềm mại quen thuộc:

“Quân chủ.”

31. Chương 31: Nữ Nhân

Edit: Hồ Diệp Nhi

“Quân chủ.” Tiếng nói mềm mại yếu ớt từ cửa sổ truyền đến.

Trên trán Nguyên Thần Trường Không hiện ra cái ‘#’, năm ngón tay nắm chặt, trong mắt đầy lãnh lẽo.

Chết tiệt, khi nào không trở về, lại trở về ngay lúc này!

“Vào đi!”

Cửa sổ được mở ra một cơn gió lạnh liền thổi vào phòng, Tử Tịch cùng Sơ Lâu Anh phong trần mệt mỏi tiến vào phòng, cung kính hành lễ: “Quân chủ!”

Nguyên Thần Trường Không ngồi thẳng dậy, vẻ mặt âm tình bất định, nhẹ nhàng hỏi: “Chuyện đã làm xong?”

“Khởi bẩm quân chủ, chương môn Hoa sơn vừa nạp thêm một nữ đệ tử cho đủ số.” Sơ Lâu Anh nửa cúi thấp đầu, khóe mắt liếc về phía sau lưng Nguyên Thần Trường Không, phát hiện có người nằm ở trên giường, khóe miệng co rút, mắt to chính mình là ngu ngốc, sao lại chọn ngay lúc này để trở về?

Tử Tịch cũng nhận thấy tình hình không thích hợp, liền nở một nụ cười xinh đẹp: “Quân chủ, ta cũng đã thay mặt ngài ân cần thăm hỏi chương môn Hoa sơn. Khoảng chừng không quá ba tháng hẳn không thể bước xuống giường được.”

“Hửm?” Nguyên Thần Trường Không mắt tập trung, ánh mắt nhìn Tử Tịch một cách khó hiểu.

“Quân chủ ngài nhìn gì vậy? Mặt của ta có dính gì sao?” Tử Tịch sờ sờ mặt mình, Sơ Lâu Anh bỗng ho khan hai tiếng, nói: “Tử Tịch cho hẩn uống triền miên hoan.”

Khóe miệng Nguyên Thần Trường Không run lên, triền miên hoan không phải là thức tình được, mà là một loại thuốc mê làm cho người ta thích ngủ. Nằm ngủ trên giường đúng ba tháng, Tử Tịch này cũng đủ ngoan độc.

“Nay các người đã trở về, bồn tọa có việc giao cho các người.” Nguyên Thần Trường Không nói xong, liền cất bước đi ra ngoài.

“Đây không phải là phòng riêng của quân chủ sao?” Tử Tịch buồn bực, Sơ Lâu Anh dờ khóc dờ cười cho nàng một cái ánh mắt: Đừng nói nữa, cẩn thận sẽ gặp tai ương.

Thính lực của Nguyên Thần Trường Không rất cao, nghe được những lời của Tử tịch liền bước chậm lại, lạnh lạnh nói: “Tả hộ pháp, người muốn trở về hang Bách Hoa bế quan phải không?”

Nhìn đi! Sơ Lâu Anh lực bất tòng tâm lắc đầu, miệng nhỏ của Tử Tịch khê nhếch, vừa nghĩ đến phải nuôi dưỡng trên trăm loại rắn độc tại hang Bách Hoa, liền đỏ mồ hôi gượng nói: “Cám ơn quân chủ quan tâm, tạm thời ta còn chưa có muốn đi.” Ta không có nói cái gì hết mà, sao hôm nay tính tình của quân chủ khó chiều thế?

Đi vào một gian phòng khác, Nguyên Thần Trường Không ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc nói: “Người của Diễm Sát đường cũng đã đến kinh thành.”

Hai người ngơ ngẩn, không dám đáp lời.

Người của Diễm sát đường xuất quỷ nhập thần, thủ đoạn hung tàn không chứa đường sống, trên giang hồ là một môn phái rất khó đối phó. Cho tới nay, diễm sát đường ở trong tối, Yểm cung ở ngoài sáng, hai bên xung đột không ngừng, nhưng Yểm cung chưa từng đuổi tận giết tuyệt, nay nó lại xuất hiện tại kinh thành, chỉ sợ chuyện không đơn giản.

Có chút suy xét, Sơ Lâu Anh nói: “Diễm sát đường đến kinh thành có phải là vì thủy ngọc huyết hay không?” Sự xuất hiện của bọn họ quá trùng hợp, làm cho người ta phải suy nghĩ.

“Quân chủ gặp bọn họ khi nào?”

Nguyên Thần Trường Không liếc Tử Tịch một cái, ánh mắt bình tĩnh lại hiện lên tia sắc bén. Tử Tịch lung túng quay đầu, trong lòng oán thầm: ta chọc giận quân chủ lúc nào vậy, sao hẩn luôn nhắm vào ta không vậy?

“Tả hộ pháp, hiện tại người đi liên lạc với các cứ điểm của tử sĩ ám dạ. Bồn tọa sẽ lấy khói làm tín hiệu báo động, gặp khói báo động, lập tức hội hợp.”

Tử Tịch: “...” Ta vừa mới trở về, còn chưa được tắm, ngủ một giấc, uống một miếng trà nóng...

“Thế nào? Tả hộ pháp không hài lòng với ý của ta?” Nguyên Thần Trường Không nhẹ nhàng cười, trong mắt phượng hiện lên một chút trêu tức. Đừng nghĩ rằng là trợ thủ đắc lực của bồn tọa có thể phá hư chuyện tốt của bồn tọa, cho dù là Thiên Vương lão tử cũng như thế!

“Quân chủ...” Đã nhiều ngày đi đường mệt nhọc, ngay cả Sơ Lâu Anh là nam nhân cũng có chút không chịu nổi, huống chi Tử Tịch là nữ nhân yếu ớt? Sơ Lâu Anh cả gan cầu tình, không nghĩ tới mới nói hai chữ, đã bị ánh mắt như đao của Nguyên Thần Trường Không bay tới đành phải ngậm miệng.

“Như vậy đi, nhiều người thì đỡ tốn sức, hữu hộ pháp người hãy đi theo trợ giúp tả hộ pháp đi.” Nói xong, người nào đó nhắm hai mắt.

Hai người hóa đá, kinh ngạc nhìn quân chủ anh minh vĩ đại của bọn họ khóc không ra nước mắt.

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh!”

“Ừ.” Cho đến khi hai người ra khỏi phòng, khóe miệng Nguyên Thần Trường Không mới khê cong lên.

Ngoài phòng, bóng đêm kết thúc, ánh mặt trời vẫn chưa lên, không khí buổi sáng vẫn còn mờ sương, tuy đã là tháng năm, nhưng gió thổi qua vẫn làm người ta cảm thấy rét lạnh.

“Ôi chào, ta chộc giận quân chủ chỗ nào vậy, lúc trước cũng không thấy hấn như vậy.” Tử Tịch không vui, oán giận nói.

Sơ Lâu Anh bật cười: “Người cũng đừng hởi, nên đi làm chính sự trước đã. Việc của Diễm sát đường quả thật kỳ quái, chúng ta cũng không thể khinh thường.” Nói xong, đem áo khoác chính mình cởi xuống choàng cho Tử Tịch, ánh mắt mềm nhẹ: “Sau khi làm xong chuyện, ta làm chủ, mời người đến Quế Hương lâu uống trà.”

“Hữu hộ pháp, người không phải có tình ý với ta đấy chứ?” Tử Tịch quay đầu, mỉm cười hỏi.

Cách một tầng sương mỏng manh mờ ảo, khéo mắt nàng rơi lệ càng làm cho người ta mê muội, Sơ Lâu Anh thất thần trong giây lát, cười cười: “Mị lực của đại tiểu thư Tử Tịch, nam nhân trên thế gian này có mấy ai có thể chống đỡ được?”

“Vậy là người thừa nhận?” Tử Tịch ôm cánh tay, ung dung nhìn hấn. Trong mắt Sơ Lâu Anh có chút mất tự nhiên, liền ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh nhu hòa, trong vắt như suối.

Tử Tịch nhìn thấy hình ảnh chính mình trong đôi mắt chân thành tha thiết kia, trong lòng chua chát, giọng xa cách nói: “Ta phải đi trước, cáo từ.” Dứt lời, thân mình nhoáng lên một cái, biến mất trong màn sương mờ mịt.

Tử Tịch đi cực nhanh, Sơ Lâu Anh còn chưa kịp hoàn hồn.

“Tử Tịch, người biết không? Ta tuyệt đối không để ý đến quá khứ của người.”

Sơ Lâu Anh tự cười chính mình. Trong lòng không biết làm sao, nhưng lại rất thoải mái. Cũng đúng, một nữ tử hoạt bát đã bị cha dượng bán vào thanh lâu từ nhỏ, thấy nhiều trò hề của nam nhân, làm sao có thể dễ dàng trao tình cảm cho một nam nhân nào?

“Thôi, cứ để mọi chuyện tùy duyên.”

Tử Tịch chưa đi cũng nghe thấy một tiếng thở dài bất đắc dĩ kia, đỏ mắt nói: “Sơ Lâu Anh, không phải ta không biết tâm ý của người, nhưng thật sự là ta không xứng với người. Một nam tử như người, phải có một nữ nhân thật sự tốt mới xứng đáng với người.”

Một lát sau, Phượng Hoàng xuất hiện trên đường phố kinh thành, chạy hối hả như có thú dữ đuổi theo phía sau. Cách nàng không xa, một bóng dáng như ma quỷ không nhanh không chậm đi phía sau. Cảnh tượng này giống như mèo vờn chuột, kì lạ đến nỗi nói không nên lời.

“Đồ khốn kiếp nhà người, người mà tới gần lão nương sẽ chết cho người xem!” Phượng Hoàng chạy hết nổi phải dừng lại, chống đầu gối xoay người mắng hấn.

“Ha ha a, mạng của người là của ta, ta không cho người chết, diêm vương hấn cũng không dám lấy.”

Thiệu Dã một thân màu đen đứng ở xa xa, giọng bi thương cười nói.

Phượng Hoàng giận đến nỗi hai mắt đỏ lên, cắn răng hỏi: “Người thật sự muốn như thế nào?” Cố ý thả nàng đi, hiện tại lại đuổi theo, nam nhân này tâm lý biến thái!

“Muốn như thế nào liền như thế ấy, Thiệu Dã ta luôn luôn thích gì làm đó!”

“Phi! Người ít tự cho là đúng đi!” Phượng Hoàng đứng thẳng người, thở phì phò: “Nếu người có bản lĩnh thì tự mình ra tay, lão nương tuyệt đối không để người uy hiếp.”

“Phải không? Đừng quên mạng của Kích Chiến còn đang trong tay của ta.” Thiệu Dã lơ đãng đi tới trước mặt nàng, đưa tay sờ cằm Phượng Hoàng, nhẹ cười nói: “Mạng của hấn, sớm hay muộn bản Thiệu Dã ta sẽ lấy. Về phần người, đời này đừng mơ tưởng thoát được lòng bàn tay của bản Thiệu Dã ta.”

Phượng Hoàng kinh ngạc nhìn hấn, nụ cười của hấn tựa như lưỡi dao của ác ma cắt qua lòng nàng, nàng đau đến nỗi phải thở dồn dập.

Trong trí nhớ của nàng, cũng có một nam nhân cuồng vọng như vậy, tùy ý đoạt lấy tất cả của nàng.

Nhưng sau khi đoạt lấy nàng thì sao? Cho nàng uống thuốc độc, quăng vào hang sói, nhìn nàng đau đớn giãy dụa sống không bằng chết!

Phượng Hoàng bỗng cất tiếng cười to, cười cười, nước mắt chảy ra: “Đem đầu của tên cầu quan Hưởng Nam Thiên giao cho lão nương, cả đời này ta sẽ theo ngươi, có dám hay không?”

“Bổn thiếu gia dựa vào cái gì phải làm việc này cho ngươi?” Trong mắt Thiệu Dã hiện lên một chút tối tăm.

“Vậy ngươi cũng đừng mơ tưởng ra lệnh cho ta.” Phượng Hoàng nói xong, liền đâm đầu vào tường...

32. Chương 32: Cường Thế

Edit: Hồ Diệp Nhi

“Ngươi thật là không biết nghe lời a.”

Lúc Phượng Hoàng đâm đầu vào tường, trong mắt Thiệu Dã có chút tối tăm, ngay lập tức chuyển qua trước người Phượng Hoàng, điểm huyết đạo của nàng. Thô bạo nắm cằm của nàng, nở nụ cười tà, tiếng nói khàn khàn trầm trầm nói những lời hung ác:

“Nếu ngươi vẫn còn dám tự tìm cái chết một lần nữa, ta sẽ từng đao từng đao băm thịt tên phế vật kia, sau đó lột sạch quần áo của ngươi đưa cho Hưởng Nam Thiên làm nhục.”

Khi thấy sự sợ hãi trong mắt Phượng Hoàng, Thiệu Dã mới cười lớn đem người khiêng trên vai biến mất ở ngã tư đường.

Sắc trời dần dần sáng ngời, ánh nắng ấm áp chiếu khắp mặt đất, Quân Tiểu Tà vẫn còn ngon giấc nồng ở trên giường, nếu không phải do bụng đói đánh thức nàng, cũng không biết sẽ ngủ tới khi nào.

Trong phòng không có người, nhưng trên bàn lại có thức ăn sáng đang bốc khói nghi ngút.

Quân Tiểu Tà bật người ngồi dậy, ngay cả giày cũng không mang, vội vã nâng bát lên ăn.

Chi nha, cửa mở, Nguyên Thần Trường Không chấp tay sau lưng, tựa tiểu phi tiểu nhìn mõ tà không có hình tượng, thần nhiên nói: “Đã tỉnh ngủ?” Nha đầu này quả thực chính là heo, ngủ gần bốn canh giờ.

“Sư phụ.” Quân Tiểu Tà bưng bát đứng thẳng thân mình, nhìn hắn tâm tình không tệ, nhanh chóng húp thêm một ngụm. Nàng hiện tại thật sự rất đói!

Nguyên Thần Trường Không đen mặt, hắn bỗng nhiên cảm thấy sức thu hút của hắn ngay cả một chén cháo cũng không bằng.

“Phượng Hoàng cùng Kịch Chiến đến bây giờ còn chưa rõ tin tức, ngươi còn có tâm tư ăn uống?”

Nguyên Thần Trường Không liếc mắt khinh thường.

Quân Tiểu Tà nói không kịp suy nghĩ: “Thái tử cũng không phải là người xấu, chắc sẽ không làm khó bọn họ. Chờ ta ăn no sẽ đi đòi người.”

“Quân Tiểu Tà cô nương.” Bỗng nhiên Nguyên Thần Trường Không thay đổi thành vẻ mặt tươi cười mềm mại có thể vắt ra nước nói: “Xin hỏi ngươi lấy cái gì mà đòi người? Tại sao thái tử phải đem người giao cho ngươi? Nga, vì sư nhớ ra rồi, thái tử là đại sư huynh của ngươi, sẽ nể mặt thanh mai trúc mã của hắn là ngươi, không có điều kiện gì mà đem người giao cho ngươi, đúng hay không?”

Quân Tiểu Tà lạnh người, tức giận trừng mắt nhìn hắn, lại húp một ngụm cháo thật to. Giống như đem hắn trở thành cháo, hung hăng nhắm nuốt.

“Mới sáng sớm đã nổi điên, sư phụ, ta khinh bỉ ngươi!”

“Khinh bỉ ta?” Nguyên Thần Trường Không nhú mày, vẫn không bị những lời của nàng ảnh hưởng đến tâm tình lắc lắc đầu: “Vi sư thừa nhận có rất nhiều người ganh tị với vi sư, ngươi khinh thường vi sư vì muốn che giấu tự ti của bản thân thôi, vi sư sẽ không so đo với ngươi.”

Quân Tiểu Tà hừ một tiếng, liếc mắt bốn mươi lăm độ: “Mèo khen mèo dài đuôi, biết rõ ta không muốn nhắc tới người kia, người còn đi xát muối vào miệng vết thương của ta. Ta hổ thẹn thay cho người!”

Người nào đó vừa định mở miệng nói chuyện, nhưng thấy bộ dáng tức giận của nàng không giống làm bộ, trong lòng lại một trận mừng thầm. Lấy tay che miệng, ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: “Quân Tiểu Tà cô nương, đừng quên ngày hôm qua ai làm tổn thương lòng của bản công tử.” Dứt lời, người nào đó rất vô sỉ ôm trái tim, ưu thương nói: “Gặp người không tốt, tội nghiệt a.”

Em gái người!

Quân Tiểu Tà mếu máo, nếu về sau chuyện ăn uống ta không dựa vào người, bỗng cô nương sẽ mặc kệ người.”Đồ nhi sai rồi.”

“Không đủ thành ý.” Người nào đó được tiện nghi còn khoe mẽ, vẻ mặt đau thương không để ý tới người.

“Sư phụ, đồ nhi sai rồi, thực xin lỗi!” Người sẽ không muốn ta cúi đầu đi? Sao người này nhỏ mọn quá vậy! Quân Tiểu Tà bối rối không biết làm sao.

Hừ, sao bỗng toạ đối với người tốt như vậy. Nguyên Thần Trường Không tự thương tự cảm nghĩ, liếc mắt nàng một cái, miễn cưỡng nói: “Lần này bỏ qua, nếu còn có lần sau, vi sư sẽ không dễ nói chuyện như vậy đâu.”

Người mà dễ nói chuyện, OK? Quân Tiểu Tà đặt mông ngồi xuống ghế, từng ngụm từng ngụm ăn cho no bụng.

Nhìn nàng ăn uống vui vẻ, Nguyên Thần Trường Không mỉm cười: “Ăn no chúng ta sẽ ra ngoài.”

“Đi nơi nào?” Đầu cũng không nâng.

Đây là thái độ gì? Nguyên Thần Trường Không mắt trầm xuống: “Đương nhiên là đi cứu người, chẳng lẽ còn muốn du hồ ngắm hoa, uống rượu mua vui?”

Em gái người a!

“Đừng luôn ở trong lòng mắng vi sư, vi sư lo lắng nha!” Nguyên Thần Trường Không nở nụ cười đau thương, dọa Quân Tiểu Tà lạnh run.

Ai mới là người gặp người không tốt, các người đã thấy được chưa! Ai...

Biệt viện thái tử.

“Bẩm Thái tử điện hạ, một vị tự xưng là Quân Tiểu Tà cô nương tới thăm.” Tiếng nói cung kính của thị vệ truyền đến, đang nhắm mắt Thanh Phong liền mở mắt: “Cho nàng vào.”

“Thái tử điện hạ, chúng ta lại gặp mặt.” Người chưa tới tiếng đã tới trước, Nguyên Thần Trường Không nắm tay Quân Tiểu Tà xuất hiện trước mặt Thanh Phong.

Nguyên Thần Trường Không với thân phận là ma chủ Yểm cung làm cho Thanh Phong có chút kiêng kỵ, nhưng thấy hai người tay trong tay xuất hiện trước mặt hắn, trong nháy mắt hắn bị sự ghen tị cắn nuốt lý trí, hừ lạnh một tiếng: “Bản cung tuyệt đối không muốn gặp người, người đâu, tiền khách!”

“Thái tử điện hạ, kỳ thật bản công tử cũng không muốn gặp người, nhưng ta vì đồ nhi của ta, phải miễn cưỡng bản thân một lần.” Nguyên Thần Trường Không mang vẻ mặt tươi cười ngồi xuống.

Quân Tiểu Tà đứng ở phía sau người Nguyên Thần Trường Không, ánh mắt nhìn ở chỗ khác, ngay cả hắn cũng không nhìn một cái, làm trong lòng hắn cảm thấy khó chịu.

“Tiểu sư muội...”

“Thái tử điện hạ, hôm nay dân nữ đến đây là hy vọng ngài có thể thả bằng hữu của dân nữ, nếu có chỗ nào quấy rầy, mong thái tử điện hạ thứ lỗi.” Mắt Quân Tiểu Tà nhìn mũi chân của mình, không kiên nhẫn không siểm nịnh nói.

Thanh Phong hoảng hốt, “Tiểu sư muội, muội vẫn còn giận đại sư huynh sao? Huynh không phải cố ý, thực không phải cố ý.”

Quân Tiểu Tà ngược mắt, nhẹ nhàng nói: “Chuyện ngày hôm qua ta đã sớm quên. Chỉ mong người nghĩ tình sư huynh muội của chúng ta, đem bằng hữu của ta thả ra.”

Giọng nói lễ độ mà xa cách, làm cho Thanh Phong lạnh lẽo cười ra tiếng. Nữ nhân thật đúng là động vật hay thay đổi a, leo lên được cảnh cao, liền đem người cũ ném qua một bên.

“Bản cung cũng không biết bằng hữu của người, lại càng không vô duyên vô cớ giam giữ bọn họ. Quân cô nương, người đến lắm nơi rồi! Bản cung còn có rất nhiều việc cần xử lý, thứ cho không tiễn xa được!”

Quân Tiểu Tà bật cười, nhìn Thanh Phong trở mặt còn nhanh hơn lật sách, vẻ mặt thất vọng nói. “Sư phụ, chúng ta đi thôi.”

“Thái tử diện hạ, chỉ mong người không gạt ta.” Vạch mặt cũng tốt, bốn tọa ghét nhất là vương vấn không dứt tình! Nguyên Thần Trường Không vui vẻ mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Đời này bốn tọa oán hận nhất chính là người nói một đằng lại làm một nẻo, theo tính tình của bốn tọa, nếu để bốn tọa gặp người như thế, gặp một người giết một người, gặp một đôi giết một đôi.”

Sự uy hiếp ngầm của Nguyên Thần Trường Không làm cho sắc mặt Thanh Phong thay đổi, gương mặt âm u căm tức nhìn Nguyên Thần Trường Không, không chút nào nhường cho: “Bản cung cũng căm hận nhất cái loại người ngụy quân tử, mặc kệ hấn là ai, bản cung cũng giết không tha!”

“Ai, khoác lác ai cũng có thể nói, nhưng khi có chuyện chưa chắc ai cũng có thể làm được, thái tử diện hạ, ngài nói xem có đúng không hả?”

Bốn mắt nhìn nhau, tia lửa văng khắp nơi, Nguyên Thần Trường Không hờ hững liếc mắt nhìn Thanh Phong đang tức đến xanh cả mặt, mỉm cười: “Có một số người là như vậy đấy, có lúc không biết cần phải nắm chặt trong tay, đợi lúc mất đi lại đâm ngực đâm chân, lại còn trách người khác. Lại không biết, việc làm ấy thật ngu xuẩn biết bao.”

“Nói nhiều như vậy, tin tưởng người nghe cũng không hiểu. Đồ nhi, chúng ta đến Bách Hoa lâu nghe hát đi.”

“Sư phụ, Phượng Hoàng bọn họ làm sao bây giờ?” Hiện tại Thanh Phong lại thay đổi thành như vậy, Quân Tiểu Tà rất lo lắng nếu hấn nổi giận sẽ xuống tay với Phượng Hoàng và Kích Chiến.

Nghe thấy tiếng đánh nhau ở Tây Uyển vọng lại, Nguyên Thần Trường Không đắc ý nhếch miệng cười, chắc Vong Xuyên đã nắm phần thắng.”Nữ nhân không được nói nhiều, đi theo ta là được rồi.”

Quân Tiểu Tà thực vô tội trừng mắt nhìn hấn, nàng mới hỏi một câu, làm sao lại nói nhiều?

Hai người vừa đi, Thanh Phong ném hết văn chương trên bàn, hỗn hển tuyên Thiệu Dĩ tiến vào: “Kế hoạch tiến hành như thế nào?”

“Rất thuận lợi!”

“Tốt, bản cung muốn nhìn xem, ma chủ Yểm cung có phải thật sự có bản lĩnh như vậy hay không!”

33. Chương 33: Lời Đồn

Edit: Hồ Diệp Nhi

Bách Hoa lâu, là quán nổi danh của các thanh quan ở kinh thành. Những cô gái ở lâu này người nào cũng là mỹ nữ, giỏi ca hát. Bởi vì Bách Hoa lâu chỉ kinh doanh là bán nghệ không bán thân, khách nhân đến đây chỉ để nghe hát uống trà, cho nên Bách Hoa lâu so với những chốn giải trí khác có đẳng cấp hơn hấn, làm cho những vị quan to hiển quý ở nơi này đổ xô mà đến.

Nguyên Thần Trường Không hé ra khuôn mặt yêu nghiệt hại nước hại dân rêu rao khắp nơi, thiếu chút nữa làm cho giao thông bận rộn ở ngã tư đường kinh thành bị tê liệt.

Quân Tiểu Tà cảm thấy vạn phần đồng tình với những nữ nhân háo sắc nhìn Nguyên Thần Trường Không mà chảy nước miếng thèm thuồng. Các nàng chỉ thấy dung mạo khuynh thành, lại không biết lòng dạ của hấn thâm độc không gì sánh được. Những cô em gái ngây thơ a, ta không phải là hội viên của hiệp hội yêu bề ngoài biết không, thật tầm thường!

“Đồ nhi ngoan của ta a.” Nguyên Thần Trường Không bước chân chậm lại, đi song song với Quân Tiểu Tà, vô cùng thân thiết nắm tay Quân Tiểu Tà, cố ý bước đến trước người nàng, cười tủm tỉm nói:

“Làm sao vậy? Nhìn vẻ mặt người u buồn, vi sư đau lòng.” Vừa nói, vừa đưa tay vén tóc cho nàng.

Nguyên Thần Trường Không làm ra vẻ rất thâm tình, hơn nữa trong đôi mắt còn toát lên sự thâm tình mềm mại, trong nháy mắt làm mê đảo không ít nữ nhân. Quân Tiểu Tà thì ngược lại, tướng mạo bình thường, biểu tình ngây dại, cùng hắn đứng chung một chỗ liền thấy không hài hòa, quả thực ảnh hưởng bộ mặt thành phố!

Bị những ánh mắt ghen tị phóng tới, Quân Tiểu Tà cả người run lên, tươi cười giống như khóc nói: “Sư phụ, người có thể cách ta xa một chút được không?”

“Vì sao?” Nguyên Thần Trường Không rất vô sỉ biết rõ còn cố hỏi, cánh tay dài duỗi ra, đem nàng ôm vào lòng, mặt mày vui vẻ vì thực hiện được gian kế: “Người là đệ tử duy nhất của vi sư, vi sư thương người còn không kịp, sao có thể cách xa người được.”

Quân Tiểu Tà co rúm người run lên một chút, cảm thấy buồn nôn kêu lên: “Sư phụ.”

Người nào đó yếu ớt kêu một tiếng, muốn đẩy hắn ra, ai ngờ Nguyên Thần Trường Không đứng bất động, Quân Tiểu Tà tuyệt không muốn trở thành người xuyên qua đầu tiên trong lịch sử bị chết trong ánh mắt ganh tị của mọi người, mắt chuyển động, bỗng nhiên mang vẻ mặt ngây thơ, ngọt ngào hô: “Cha, con muốn ăn kẹo hồ lô.”

Một tiếng này không lớn, nhưng cũng đủ để cho những người vây quanh cách bọn họ trong vòng mười bước nghe rõ. Trong thoáng chốc vẻ mặt những người này tràn đầy kinh ngạc, nhưng mà trong giây lát, ánh mắt so với lúc trước còn nóng bỏng hơn.

Người nào đó thay đổi sắc mặt, nhẹ giọng nói: “Người vừa rồi gọi ta là gì?” Ấm áp trong ngực trong nháy mắt biến mất.

Hừ!

Quân Tiểu Tà cười gượng: “Ta muốn ăn kẹo hồ lô, ha ha ha ha a...” Cười cười, mồ hôi lạnh túa ra đầy trán.

“Được, lão cha ta sẽ cho người ăn thỏa thích.” Hắn rõ ràng đang cười, nhưng tiếng cười kia lại lạnh lẽo, làm cho trong lòng Quân Tiểu Tà cảm thấy rét lạnh.

Đi tới Bách Hoa lâu, ngoài cửa có hai cô gái xinh đẹp khoác trên người bộ váy xanh biếc, tươi cười nghênh đón, ngọt ngào nói: “Công tử mời vào bên trong.”

Nguyên Thần Trường Không ung dung thoải mái bước vào, mà Quân Tiểu Tà theo sát phía sau lại bị ngăn cản không cho vào.

Thị nữ rất lễ độ nói: “Cô nương, trong Bách Hoa lâu không thể bán kẹo hồ lô.”

Quân Tiểu Tà không chống đối, nhanh chóng đem cây gậy cắm đầy xâu kẹo hồ lô để xuống đất, lau mồ hôi trên trán, giải thích nói: “Ta không phải muốn vào để bán kẹo hồ lô, ta đi cùng với hắn tới đây.”

Thị nữ nhìn bóng dáng cao ngất của Nguyên Thần Trường Không, mày liễu nhíu lại: “Cô nương là đi cùng với vị công tử kia? Làm sao có thể?” Cô nương chờ một chút.” Thị nữ nói xong, chạy bộ tiến lên hỏi, một lát sau quay trở lại, nở nụ cười xinh đẹp: “Cô nương có thể đi vào, nhưng kẹo hồ lô của người không thể đem vào.”

Bách Hoa lâu là nơi cao quý, sao có thể chứa đựng những đồ vật thấp kém như thế?

“Vì sao?” Quân Tiểu Tà khóc không ra nước mắt, chính là sư phụ lòng dạ đen tối của nàng nói, muốn nàng phải như hình với bóng với kẹo hồ lô này mà, cho đến khi nàng ăn xong mới không tính toán với nàng. Hiện tại nếu nàng bỏ nó đi, nhất định sẽ bị hắn chinh cho thê thảm!

Ô ô ô, nàng chỉ là thuận miệng gọi hắn một tiếng ‘Cha’, liền bị hắn bắt phải đem kẹo hồ lô đi qua ba con phố, còn bị trẻ nhỏ hiểu lầm là bán kẹo hồ lô liền vây quanh nàng không buông. Nàng có thể chống đối được sao!

Thị nữ sững sốt, trong lòng oán thầm, người này thật sự là kỳ quái, nàng chỉ là không cho phép mang kẹo hồ lô đi vào, sao lại khóc?

“Làm ơn cho ta mang thứ này vào đi.” Quân Tiểu Tà ngừng khóc, nước mắt lưng tròng nhìn thị nữ. Nếu không làm theo lời hắn ăn xong đồng kẹo hồ lô này, nàng nhất định sẽ bị chính thê thăm.

Thị nữ tỏ vẻ khó xử, quy củ của Bách Hoa lâu ai cũng không thể phá. Nếu có ngoại lệ, về sau nhất định sẽ có người phạm phải, nàng chỉ là một hạ nhân, không làm chủ được.

Hai người cứ giằng co với nhau ở ngoài cửa, không ai nhường ai.

Một hồi lâu, Nguyên Thần Trường Không đi tới chỗ hai người: “Vất vả cho các cô, cái này là một chút tâm ý của bản công tử.” Ôn nhu lấy kẹo hồ lô đặt trong tay thị nữ, tươi cười mê người như yêu nghiệt làm thị nữ ngơ ngẩn mất hồn, đến khi nàng bừng tỉnh, Nguyên Thần Trường Không đã nắm tay Quân Tiểu Tà đi vào Bách Hoa lâu.

“Sư phụ.” Quân Tiểu Tà ủy khuất bĩu môi.

“Ừ.” Nhìn bộ dáng ngốc nghếch khiêng kẹo hồ lô của nàng, Nguyên Thần Trường Không liền nhin không được bật cười. Quân Tiểu Tà, xem người về sau còn dám chống đối với bốn tọa hay không.

“Ta còn chưa ăn hết kẹo hồ lô đó.” Nàng khiêng lâu như vậy, vẫn chưa được nếm mùi vị của kẹo hồ lô, cảm giác lần này bị lỗ vốn.

Nguyên Thần Trường Không ngăn ra, thản nhiên nói: “Đi ra cửa lấy nó đem đến đây, vì sư cho người ăn thỏa thích!”

“Không cần. Ta hay nói giỡn.”

“Hừ!”

Dưới sự dẫn dắt của thị nữ, hai người ngồi ở một góc nhỏ ở đại sảnh. Một bình trà xuân, mấy đĩa điểm tâm, ngồi chờ Vong Xuyên trở về.

“Nghe nói gì chưa?” Một vị nam tử trẻ tuổi áo gấm thêu hoa ngồi bên cạnh mắt nhìn bốn phía, sau đó gõ mặt bàn, hạ giọng thần bí nói: “Người của Yểm cung đã đến kinh thành.”

Giọng bình tĩnh, vẻ mặt của người nghe lộ ra vẻ không thể tin nhường chỗ cho hắn ngồi chung, tò mò đến gần hỏi: “Lưu huỳnh, việc này cũng không thể nói lung tung, người nghe tin này đâu?” Nhắc tới Yểm cung, vẻ mặt của mấy người này đều có vẻ ngưng trọng mà kinh ngạc.

Khơi gợi thành công lòng hiếu kỳ của mọi người, Lưu Chí đắc ý mỉm cười.”Việc này cũng không phải là ta nghe nói, mà là tận mắt nhìn thấy.” Nói đến chỗ này, cố ý dừng một chút, làm cho bọn họ tò mò hơn, mở to hai mắt nhìn hắn.

“Đem qua, người của Yểm cung xuất hiện trên đường cái ở hướng đông nam, ta tận mắt nhìn thấy bọn họ đem mấy người qua đường...” Tay để ngang cổ nhẹ nhàng kéo một đường, ý tứ trong đó không nói mà rõ.

“Sao người có thể chắc chắn đó là người của Yểm cung?” Vẫn có người mang theo hoài nghi.

Lưu Chí khinh thường cười: “Giết người không chớp mắt, tác phong thủ đoạn như vậy, trừ bỏ Yểm cung, còn có ai làm được?”

Những người khác như có điều suy nghĩ gật gật đầu, cũng không tiếp tục đề tài này nữa.

Yểm cung, đại diện cho sự chết chóc, là những từ cấm kỵ, cho dù trong lòng của bọn họ có bất mãn, cũng không có lá gan nói chuyện thị phi của Yểm cung một cách công khai. Đầu năm nay, đạo hữu chết bần tăng không chết, muốn giữ mạng, phải kín miệng.

Lưu Chí có chút phẫn nộ bĩu môi, nói sang chuyện khác: ” Hôm nay sao không ai thu hoạch Mầu đơn hết vậy?”

Cuộc trò chuyện ngắn ngủi nhưng một chữ cũng không lọt vào tai Nguyên Thần Trường Không, khóe môi mỉm cười. Thủ đoạn hạ lưu như thế cũng dùng, nếu bốn tọa không đáp lễ các người cho tốt, sẽ làm cho Yểm cung yếu ớt của ta phải gánh chịu ác danh này!

Một lát sau, Vong Xuyên được thị nữ dẫn đến trước bàn hai người.

Quân Tiểu Tà hỏi vợ vãi: “Ca ca, Phượng Hoàng cùng Kích Chiến đâu? Bọn họ có khỏe không?”

Vong Xuyên xoa đầu Quân Tiểu Tà, cười nói: “Kích Chiến đã trở về.”

Kích Chiến đã trở về, vậy Phượng Hoàng đâu? Nguyên Thần Trường Không khẽ chau mày, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng.

34. Chương 34: Thủ Đoạn

Edit: Hồ Điệp Nhi

Ở Bách Hoa lâu gần một canh giờ, Nguyên Thần Trường Không cùng Vong Xuyên liên tiếp trao đổi ánh mắt với nhau, Quân Tiểu Tà thì mang vẻ mặt khinh thường ngồi ở một bên che miệng cười trộm, mọi chuyện đều có khả năng xảy ra a!

Ra khỏi cửa, Quân Tiểu Tà mặt dày yêu cầu hai thị nữ trả kẹ hồ lô cho nàng. Vong Xuyên rất ngạc nhiên: “Nha đầu, muội mua nhiều kẹ hồ lô như vậy làm cái gì?” Không sợ bị sâu răng sao?

“Hắc hắc, đây là ý tốt của sư phụ, muội nào dám từ chối.” Người nào đó nói rất có thâm ý.

Nguyên Thần Trường Không đang suy nghĩ đến chuyện khác, cũng không để ý đến chuyện nhỏ này.

Trên đường trở về, có mấy bóng dáng lén lút đi theo, Vong Xuyên nhíu mày, ban ngày ban mặt dám theo dõi bọn họ, quả nhiên là không sợ chết.

“Lang huynh, ta đã đặt chỗ tại Phúc Thọ lâu, các người đi trước đến đó gọi thức ăn chờ ta, ta có chút chuyện cần đi xử lý.” Nguyên Thần Trường Không nói xong, hai người trao đổi ánh mắt, ba người liền chia làm hai ngã mà đi.

“Sư phụ, tiện thể mua một ít bánh hoa quế cho Phượng Hoàng nha.” Nha đầu kia phải chịu khổ, phải đền bù một chút cho nàng, Quân Tiểu Tà vui tươi hơn hở nghĩ, cũng không có chú ý tới thân hình Nguyên Thần Trường Không hơi ngừng lại.

“Được.” Không quay đầu, sẵn khoải đáp ứng nàng.

Vong Xuyên dẫn Quân Tiểu Tà đi vào đám người trên đường, đến khi xác định đã bỏ rơi cái đuôi theo sau, mới đi đến Phúc Thọ lâu.

Bên kia, Nguyên Thần Trường Không ung dung nhàn nhã đi dạo phố, thích xem cái gì liền cầm lấy mà xem, không thấy có nửa điểm khác thường. Ngoại trừ, đám người trên đường bị dung mạo xinh đẹp của hắn làm cho kinh sợ mà dờ dẫm.

Vô tình, đã đi đến một nơi hẻo lánh, trong lòng Nguyên Thần Trường Không vui vẻ ngừng chân đứng nghỉ dưới tàng cây, hai tay chấp sau lưng, mắt nhìn về nơi xa.

Từ bóng dáng có thể nhìn ra, hắn đang thả lỏng tâm tình ngắm nhìn phong cảnh xinh đẹp ở nơi xa.

Người bám theo giấu mặt ở cách đó không xa đã quan sát một hồi lâu, không thấy có gì khác thường, liền đánh bạo bước ra.

“Ma chủ Yểm cung?” Tiếng nói vang dội mang theo một tia không xác định xa xa truyền đến.

Nguyên Thần Trường Không ngoảnh mặt làm ngơ, đứng yên bất động.

Trầm mặc không nhất định là thừa nhận, cũng có thể là cam chịu.”Người của Yểm cung làm nhiều việc ác, ai cũng muốn giết, mọi người cùng tiến lên, vì dân trừ hại!”

Không biết là ai hiện ngang lăm liệt quát một tiếng, đao phong đột nhiên hiện ra, tấn công về hướng Nguyên Thần Trường Không.

Khóe miệng gợi lên một chút mỉa mai, ngay cả người là ai cũng không xác định liền dám ra tay, người bị xúi giục đến đây thật đúng là ngu xuẩn, xứng đáng làm kẻ chết thay!

Đao phong hướng tới rất gần, Nguyên Thần Trường Không không chút hoang mang tiếp tục đi về phía trước, giống như hắn chưa từng nghe qua câu nói vừa rồi, xem bản thân chỉ là người qua đường Giáp mà thôi.

Người xuất đao ngây người, chẳng lẽ bản thân nhận sai người?

Những người khác cũng hai mặt nhìn nhau, biểu tình kinh ngạc.

Rất nhanh có người phản ứng nói: “Có thể dễ dàng né tránh đao của người, có thể thấy được người này võ công rất cao thâm, nhất định hắn là người của Yểm cung không sai.”

Cũng có người không nể mặt phun một bãi nói: “Đao pháp của hắn ta, tiểu hài tử ba tuổi đã có thể né tránh, huống chi là người lớn?”

“Người có ý gì!” Bị người giáp phun vào mặt, cảm thấy như bị sỉ nhục! Người có thể nói ta lớn lên không đẹp, không cao, không dũng mãnh, nhưng không thể nói đao pháp của ta thấp kém? Người xuất đao mặt đỏ tai hồng, thiếu chút nữa đã xông thẳng vào người đã sỉ nhục hắn.

“Lúc này người kêu lớn tiếng như vậy, người ta không phải không thừa nhận rồi sao? Hơn nữa, người đã từng gặp qua bộ dáng của ma chủ Yểm cung sao?”

Phi! Trừ bạo an dân, giúp đỡ chính nghĩa? Cứu cái rắc a, còn không phải đã nhận ba ngàn lượng bạc của người khác để ở chỗ này diễn trò sao? Ngay cả đao pháp của người giống như giết heo cũng không biết xấu hổ đem ra làm trò hề, người kém cỏi, nhìn người ta còn sợ làm mù mắt của ta!

Suy nghĩ khinh thường viết hết trên mặt, người xuất đao hận nghiêng rằng nghiêng lợi, nếu không phải vì ba ngàn lượng bạc kia, nói đủ điều với những người này mới có thể tăng thêm can đảm cho họ, hắn rất muốn đem thẳng nhai này chặt thành từng khúc. Không phục nói: “Ta chưa thấy qua, người thấy qua sao?”

“Ta là bị người tìm đến, ta nghĩ là người đã gặp qua.” Chê cười! Toàn võ lâm đều biết, người Yểm cung xuất quỷ nhập thần, không dễ dàng xuất hiện, càng không nói đến ma chủ kia giống như thần long thấy đâu không thấy đâu? Nghe nói diện mạo ma chủ Yểm cung kia là đứng đầu bảng trong mười chuyện thần bí nhất trong chốn võ lâm! Cũng không phải là hồng nương đứng đầu ở Di Hồng Viện, mỗi

người đều được biết!

“Hừ! Đừng đứng nói chuyện tào lao nữa, thật giả thế nào, tiến lên hỏi một chút chẳng phải sẽ biết.”

Người xuất đao thực khó chịu bị hắn trách móc, cầm theo đại đao chói lọi đi đến trước mặt Nguyên Thần Trường Không, lớn tiếng nói: “Này, tiểu tử, người có phải là người Yểm cung hay không?”

Lúc trước nhận được tin tức, nói người Yểm cung đi Bách Hoa lâu nghe hát, một nam một nữ. Nam vô cùng xinh đẹp, nữ thì bình thường. Bọn họ mai phục ngoài cửa Bách Hoa lâu gần một canh giờ, cũng thấy được một nam nhân trên cả xinh đẹp, cũng nhìn người cùng đi với hắn.

“Ngu ngốc, có ai sẽ thừa nhận mình là người của Yểm cung?” Thấy người nọ tiến lên ‘Kiểm tra’ đã qua nửa khắc cũng không có kết quả, người phun nước bọt lại chán nản phun một bãi.

Người ở tại chỗ chờ cũng không kiên nhẫn, hỏi một câu cần hỏi lâu như vậy sao? Cho nên có chút nóng nảy bước tới chỗ hai người.

Kết quả, hai người giống như pho tượng, đứng ở bên cạnh Nguyên Thần Trường Không không nhúc nhích, những người phía sau nhìn về mặt hai người ngu ngơ như hòa thượng đứng ở chỗ đó có chút không hiểu.

Người khác cảm thấy có chuyện kì lạ, liền xông lên.

Lúc bọn họ tới gần, Nguyên Thần Trường Không quay đầu, trong mắt đầy ý cười lại mang chút lạnh lẽo: “Các người không phải là tìm người của Yểm cung sao?”

Ý cười không đạt ở đáy mắt làm cho bọn họ có chút ngu ngơ, nhất thời cũng không biết mở miệng như thế nào.

“Các người tìm lầm người, ta không phải là người của Yểm cung, ta là...”

Nguyên Thần Trường Không khẽ nâng tay lên, đầu ngón tay ngưng khí, nhẹ nhàng xẹt qua, một đạo kiếm quang lạnh lẽo, nhanh như tia chớp quét ngang qua. Trên cổ bảy tám người chảy máu vì một vết cắt vừa nhỏ vừa sâu.

“Ta không phải người Yểm cung, bởi vì Yểm cung nằm trong lòng bàn tay của ta.”

Bọn họ muốn biết đáp án, chỉ tiếc cuối cùng bọn họ cũng không nghe được.

Xoay người, chân không chạm đất, bay bổng vượt qua những thi thể nằm dưới đất, khuôn mặt tuần tú bình tĩnh ung dung rời đi.

“Đã xử lý tốt?” Nguyên Thần Trường Không trở về tốc độ quá nhanh, Vong Xuyên cảm thấy kinh ngạc.

Đem bánh hoa quế để lên trên bàn, Nguyên Thần Trường Không gật gật đầu, nói có thâm ý: “Buổi tối có khách đến thăm, Lang huynh muốn nhìn một chút không?”

“Ách, hay là thôi đi.” Vong Xuyên cười gượng hai tiếng, hắn cũng không muốn bị cuốn vào trận phân tranh kì lạ này. Huống hồ, thủy ngọc huyết còn chưa tới tay, người đả thương hắn còn chưa có bắt được, hắn bề bộn nhiều việc, không rảnh.

“Cũng tốt, dù sao người của Diễm Sát đường đối với đệ nhất đao Tây Vực rất có hứng thú, người khách này để cho bản công tử tiếp đãi đi.”

Diễm Sát đường? Lòng mày Vong Xuyên run lên, không nghĩ tới chính mình lại trêu chọc phải nhân vật ngoan độc khó chơi như thế. Thằng nhãi Nguyên Thần Trường Không này không hổ là ma chủ Yểm cung hãm hại người cũng không chớp mắt, có đủ hiểm độc!

Quân Tiểu Tà hoàn toàn tập trung vào thức ăn trước mắt, nâng đầu đang vùi ở trong bát lên, nhìn đồng một cái nhìn tây một cái: “Hai người đang nói gì vậy?”

“Người lớn nói chuyện, trẻ con đừng xen vào!”

Hai người trăm miệng một lời, không nể mặt nhẹ giọng khiển trách.

Quân Tiểu Tà khinh bỉ nói: “Ta phải đi về tìm Phượng Hoàng cùng Kích Chiến, các người từ từ ăn.”

“Đợi chút.” Nguyên Thần Trường Không lôi kéo tay nàng, vẻ mặt nghiêm túc, đứng đắn hỏi: “Đồ nhi tính tiền rồi đi?”

Vong Xuyên: “...”

Quân Tiểu Tà: “...” =__=! Lại bị hãm hại!

35. Chương 35: Sóng Ngầm

Edit: Hồ Điệp Nhi

Phủ Thái tử.

“Hôm nay tiến triển như thế nào?” Thanh Phong một tay kéo tay áo, một tay cầm bút, ung dung viết chữ trên mặt giấy Tuyên Thành.

Thiệu Dã nghiêm túc nói: “Đám người theo dõi đều bị diệt khẩu.”

Xuống tay thật đúng là ngoan độc. Nhưng mà, kết quả mà bản cung muốn chính là cái này, Thanh Phong hơi hơi gờ lên khóe miệng, tươi cười lạnh lẽo: “Tiến hành bước tiếp theo.”

“Bây giờ vẫn chưa được.”

“Hửm?” Thanh Phong không vui ngẩng đầu, ánh mắt ngằm xem xét Thiệu Dã.

Thiệu Dã đứng yên, cứng nhắc trả lời: “Hắn không như ngài nghĩ đơn giản như vậy.”

“Thì tính sao, mạng người quan trọng, cho dù là một dân chúng bình thường, bản cung cũng có thể trị tội hắn!” Nguyên Thần Trường Không sống thêm một ngày, hắn cảm thấy như bị tra tấn thêm một ngày.

Thiệu Dã cúi đầu, mắt nhìn mũi chân chính mình, trong mắt có chút mỉa mai. Chỉ có chuyện đơn giản như vậy đã nghĩ là đã đánh bại được Yểm cung ma chủ, Thanh Phong người thật quá ngây thơ! Nhưng miệng lại nói: “Chỉ vài tên tiểu tốt, không thể nào kích động được lão hồ ly này ra tay. Thái tử điện hạ nếu ngài muốn mọi chuyện không có sai sót, nhất định phải chờ.”

Thanh Phong âm thầm cắn răng, kìm nén tức giận: “Bản cung phải đợi tới khi nào?”

Đương nhiên là chờ các người lưỡng bại câu thương, chờ tên điên kia xuất quan, bản Thiệu Dã mới có thể ngồi xem hổ đấu.

“Thái tử điện hạ ngài không phải là môn sinh của phái Hoa sơn sao?”

Thanh Phong nhíu mày, có chút suy nghĩ, sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Người muốn ta mời sư phụ xuống núi, sau đó...” Làm sao có thể, sư phụ là cha của tiểu sư muội, là ân sư của hắn, hắn làm sao có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế!

“Không được! Hãy tìm những người khác. Môn phái ở giang hồ rất đông, có sức ảnh hưởng không phải chỉ có phái Hoa Sơn!”

Thiệu Dã cười nhẹ: “Thái tử điện hạ nói rất đúng, vậy ngài cần phải chờ thêm chút nữa.”

“Người!” Thanh Phong bị nụ cười tà khí của hắn làm cho tức giận nổi gân xanh, đập mạnh bút sớ xuống mặt bàn, đúng là lập luận sắc sảo.”Thiệu Dã, có phải ngay cả người cũng muốn bức bản cung hay không?”

Hoàng đế bức hắn, Thừa tướng bức hắn, tiện nhân Thiên Tầm kia cũng bức hắn, ngay cả tiểu sư muội hắn yêu nhất cũng bức hắn, hiện tại Thiệu Dã cũng muốn bức hắn, rốt cuộc hắn đã làm sai cái gì? Tại sao hắn phải bị các người từng bước ép sát? Hắn không cho phép! Không cho phép!

Sát khí thổi đến, ngọc quan trên đầu Thanh Phong rớt ra, tóc bay tán loạn, một thân điên cuồng!

“Thái tử điện hạ, ngài nói quá lời. Thiệu Dã sao có thể bức ngài? Thiệu Dã chỉ là nói sự thật, chờ đợi hay không phải xem ý của thái tử.” Bình tĩnh nói xong, Thiệu Dã liếc mắt nhìn Thanh Phong đang thịnh nộ, không chút để ý nói: “Thái tử điện hạ, ngài suy nghĩ cho cẩn thận rồi tuyên Thiệu Dã tới.” Dứt lời, trước đôi mắt đỏ như máu của Thanh Phong nghênh ngang rời đi.

Tại Tây Uyển.

Phượng Hoàng ngồi một mình ngơ ngẩn trước cửa sổ.

Đột nhiên chỉ ca một tiếng, cửa mở ra, Phượng Hoàng không quay đầu, theo bản năng cứng người lại.

Dáng người cao to lười biếng nghiêng người tựa vào khung cửa, Thiệu Dã nghiêng ngẫm nói: “Sao, vẫn còn giận ta vì ta đã thương bạn của người?”

“Không dám.” Lạnh lùng, không có một chút cảm xúc. Nhưng từ sự bình tĩnh trong lời nói của nàng Thiệu Dã cảm thấy được một tia sợ hãi.

Khóe môi gợi lên một chút tươi cười, tốt lắm, Thiệu Dã ta muốn chính là loại cảm giác này.

Chậm rãi đi đến gần Phượng Hoàng, ngón trở thon dài sờ tóc đen rũ xuống của nàng, Thiệu Dã cúi người, nhẹ nhàng cắn vành tai của nàng, hơi thở ấm áp phả ra trên tai nàng, Phượng Hoàng rung mình, có ý nghĩ muốn giết người.

“Như thế nào, không muốn để ý đến gia sao?” Thiệu Dã đối với phản ứng của nàng có chút không hài lòng, buông miệng, kéo đầu vai của nàng, bắt buộc nàng đối diện với hắn.

Đón nhận đôi mắt tà mị kia, Phượng Hoàng lạnh lùng cười: “Quả thật lão nương không muốn để ý người, nhưng lão nương muốn giết người.”

“Nga, hôm nay tâm tình của Thiệu Dã ta rất tốt, sẽ cho người một cơ hội.” Ý cười Thiệu Dã trong suốt lấy ra một thanh đoản kiếm nhét vào tay Phượng Hoàng, chỉ vào trái tim của hắn, lẩm bẩm nói: “Đâm mạnh vào, Tiểu Phượng Hoàng của ta.”

Tiếng nói trầm thấp mang theo dụ hoặc, nhẹ nhàng truyền vào tai Phượng Hoàng, tay nắm đoản kiếm có chút run rẩy.

“Người cho là lão nương không dám sao?”

Thiệu Dã cười mà không nói, ánh mắt mang theo tà khí nhìn vào mắt Phượng Hoàng, giống như cười nhạo sự yếu đuối của nàng.

“Đi chết đi!” Phượng Hoàng giận dữ, vung đao lên, đâm thật sâu vào vai trái Thiệu Dã, máu tươi chảy ra, Phượng Hoàng bối rối. Tại sao hắn không phản kháng?

“Tiểu Phượng Hoàng của ta.” Thiệu Dã quay đầu liếc mắt nhìn đoản kiếm trên vai, đùa cợt cười:

“Người có phải yêu bản Thiệu Dã ta hay không?”

Trong mắt Phượng Hoàng có chút kinh hoảng, mạnh mẽ đẩy hắn ra, mắng chửi nói: “Biến thái!”

Thiệu Dã lui về phía sau vài bước, chẳng hề để ý rút đoản kiếm ra, nhẹ dõ nói: “Thay ta bằng bó vết thương.”

“Ta không làm!” Phượng Hoàng căm tức nhìn Thiệu Dã, âm thầm oán hận chính mình thủ hạ lưu tình.

Giống như kẻ điên vậy, nên đâm hắn từng đao từng đao!

”Cút ra ngoài!” Lòng Phượng Hoàng rối loạn, quay lưng không chịu nhìn hắn.

Thật lâu sau, chỉ nghe ‘Phanh’ một tiếng, hình như có vật nặng rơi xuống đất, Phượng Hoàng xoay người lại, nhìn thấy Thiệu Dã nằm trong vũng máu. Trong lòng căng thẳng, Phượng Hoàng đi tới chỗ hắn, nhìn sắc mặt Thiệu Dã trắng bệch, lại nhìn đoản kiếm dính đầy máu, trong lòng đấu tranh dữ dội.

Cuối cùng, Phượng Hoàng ngồi xổm xuống, xé vạt áo chính mình, băng bó cầm máu cho hắn.

Suy yếu mở đôi mắt đang nhắm chặt, Thiệu Dã một tay xoa hai má Phượng Hoàng, cười vui mừng mà tự tin. “Tiểu Phượng Hoàng, ba ngày sau Thiệu Dã ta nhất định đem đầu Hưởng Nam Thiên đến cho người làm bóng để đá.”

Tay Phượng Hoàng cứng đờ, hung tợn trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái: “Câm miệng!”

Tử Hoa lâu.

Đêm khuya, là thời gian rất tốt để ngủ, nhưng hai cái đại nam nhân lại ngồi ở trong phòng cầm đuốc ngồi đánh cờ, cộng thêm người trên giường còn ngáy to để làm nhạc đệm.

“Trường Không huynh, ta có thể đi ngủ trước hay không?” Vong Xuyên đã xuất hiện quảng thâm quanh mắt, đánh giấc hỏi.

Nguyên Thần Trường Không tinh thần tươi tỉnh đặt xuống một quân cờ trắng, cười nói: “Đương nhiên có thể, chờ bản công tử thắng ván cờ này, Lang huynh có thể yên nghỉ.”

“Khụ khụ, thầy bói nói qua, số mạng ta lớn, phúc tinh chiếu rọi, không đến trăm tuổi sẽ không yên nghỉ.” Vong Xuyên xoa xoa mi tâm: “Qua hai canh giờ, chúng ta đã chơi tổng cộng gần mười hai ván cờ, Trường Không huynh muốn đánh với ta mười hai ván cờ, có phải cố ý không cho ta ngủ hay không?”

“Hi hi.” Chìm trong mộng đẹp Quân Tiểu Tà cười ra tiếng, mí mắt Nguyên Thần Trường Không run lên hai cái. Nha đầu kia đã dùng ánh mắt đâm loạn nhìn hắn cả một ngày, lúc này ngay cả nằm mơ cũng bật cười, không phải là lại nghĩ đến cái gì đi?

Không được, chờ chuyện này kết thúc, thế nào cũng phải đem nàng tử hình ngay tại chỗ mới được!

“Nếu Lang huynh mệt mỏi, vậy thì nghỉ ngơi đi.” Nguyên Thần Trường Không để xuống con cờ cuối cùng, tay áo dài vung lên, tắt đi ngọn đèn.

Vong Xuyên cười gượng hai tiếng: “Hay là thôi đi, chúng ta tiếp tục chơi cờ.” Lại muốn hại ta, không có cửa đâu!

Đốt đèn, đã thấy Nguyên Thần Trường Không nằm nghiêng trên giường, ôm Quân Tiểu Tà nhắm mắt ngủ. Vong Xuyên trêu tức nói: “Trường Không huynh, muội tử của ta vẫn là hoàng hoa khuê nữ, người làm như vậy hình như không ổn lắm?”

“Bản công tử làm việc luôn luôn có trách nhiệm, Lang huynh không nên làm phiền.”

Một câu làm Vong Xuyên cười gượng liên tục, Nguyên Thần Trường Không, người cũng thật bá đạo đi.

Quên đi, vẫn là nắm chặt thời gian nghỉ ngơi cho tốt, đánh nhau là chuyện mất rất nhiều thể lực.

Chân trước Vong Xuyên vừa mới rời đi không đến một khắc, ngoài cửa Tử Hoa lâu liền truyền đến một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Khóe miệng Nguyên Thần Trường Không gợi lên một chút cười yếu ớt, làm cho bốn tọa đợi lâu như vậy mới hiện thân, các người thực đáng chết. Thích thú mở ra cửa sổ, nhảy lên nóc nhà, giả tiếng chim đỗ quyên kêu hai tiếng nói: “Người ở lầu hai, phòng chữ Thiên.”

Những người đó vừa nghe ám hiệu, nhất thời kích động như gà chọi, xông vào phòng chữ Thiên như châu chấu.

Giây lát, trong phòng Vong Xuyên truyền ra tiếng đánh nhau, Nguyên Thần Trường Không cười tủm tỉm trở lại trên giường, tiếp tục ôm Quân Tiểu Tà nghỉ ngơi.

Những nhân vật nhỏ này còn không tới phiên bốn tọa ra tay, chờ khi cá lớn mắc câu, bốn tọa nhất định sẽ đưa các người một phần đại lễ!

Vong Xuyên người chỉ muốn lo cho thân mình, không đơn giản như vậy đâu.

Ngày hôm sau, trời tờ mờ sáng, Tử Hoa lâu đã bị rất nhiều quan binh vây chặt ngay cả con kiến cũng không lọt, thủ lĩnh đội quân một thân quân phục ngồi ngay ngắn trên ngựa, vùng tay lên, uy nghi nói:

“Lục soát!”

36. Chương 36: Hãm Hại

Edit: Hồ Diệp Nhi

“Bản tướng nhận được mật báo của dân chúng, nói nơi này đã xảy ra án mạng, vì giữ gìn sự yên bình của kinh thành, phụng mệnh đến đây tra xét!”

Tiếng quát mạnh mẽ vang dội, làm cho người dân trên phố đều nghe thấy, túm tụm ở bên ngoài Tử Hoa lâu, chỉ trở nói nhỏ với nhau.

Quan binh mở từng gian phòng vào lục soát ở bên trong, hét to làm cho khách ở trọ phải xuống lầu.

Khi Quân Tiểu Tà nghe được tiếng đập cửa, mơ mơ màng màng ngồi dậy muốn mở cửa, xoa xoa ánh mắt hỏi: “Ai a?”

“Kiểm tra phòng!” Người bên ngoài không kiên nhẫn quát.

Con sâu ngủ trong nháy mắt hoảng sợ bay mất, Quân Tiểu Tà nói lấy lệ: “Ta vẫn còn chưa có mặc quần áo, các người đợi một chút.” Vội vàng chạy đến bên giường, đánh thức Nguyên Thần Trường Không đang giả bộ ngủ, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, có quan binh kiểm tra phòng, người mau trốn đi.”

Mặc dù hai người chỉ là đắp chăn bông nói chuyện phiếm, người không biết nhất định sẽ hiểu lầm.

Quân Tiểu Tà gấp đến độ trán đổ mồ hôi, nhưng người trên giường vẫn không động đậy, duỗi cánh tay tê dại, nói: “Vi sư còn chưa ngủ đủ mà.”

“Sư phụ!” Quân Tiểu Tà nổi giận xốc chăn lên, Nguyên Thần Trường Không chỉ mặc áo lót màu trắng hoảng sợ ôm lấy ngực: “Đồ nhi, người muốn làm gì?”

Người nào đó vẽ mặt hắc tuyến, giả bộ cái rắm a, không biết là ai xem nàng như gối ôm mà ôm cả đêm.

“Có quan binh kiểm tra phòng!”

“Kiểm liền kiểm, chúng ta lại không làm chuyện gì không hợp pháp.” Nguyên Thần Trường Không giắt lại chân, vẽ mặt cổ quái nhìn chăm chú Quân Tiểu Tà đang tức giận, cười ái muội nói: “Đồ nhi có phải sợ vì sư nói lời không nên nói hay không?”

Cơn giận Quân Tiểu Tà bùng nổ, cầm lấy quần áo nhảy lên giường, kéo qua trên người hắn, vẽ mặt hung ác: “Người đứng lên mặc quần áo cho ta!”

Quan binh ngoài cửa mắt hết kiên nhẫn, một cước đạp cửa phòng, liền nhìn thấy một màn không hài hòa đến như thế, trong nháy mắt đều ngưng.

“Ách, cái kia, ha ha a, ta đang hầu hạ phu quân nhà của ta mặc quần áo.” Quân Tiểu Tà sưng sốt một phần ba giây, lập tức cười như hoa nở, giải thích nói: “Thân mình phu quân ta đã nhiều ngày không khoẻ, người hơi yếu. Thật có lỗi đã để cho quan gia đợi lâu.”

Ảo não bước xuống giường, nâng thân mình không khoẻ của người trong truyền thuyết ngồi dậy, lúc này sắc mặt Nguyên Thần Trường Không lại hồng hào, tinh thần phấn chấn, ôn nhu dỗ nói: “Tướng công, đến đây nào, nên rời giường.”

Đám quan binh nhịn không được sợ run cả người, cả người nổi da gà.

“Động tác nhanh chút đi!” Sau một lúc lâu, đám quan binh mới lấy lại tinh thần, cầm giận quát một tiếng rời khỏi phòng.

“Đồ nhi tốt của ta, người vừa rồi kêu vi sư là gì? Ngoan, kêu lại một tiếng cho ta nghe xem nào.”

Người nào đó vô sỉ nói.

Quân Tiểu Tà dữ dội, đem quần áo ném trên đầu hắn, thở phì phì xuống giường.

Ra bên ngoài khách sạn, dưới sự bao vây của quan binh, mười mấy người khách ngủ trọ bị vây cùng một chỗ, vẽ mặt khó hiểu nhìn thủ lĩnh của đám quan binh.

“Đêm qua nơi này đã xảy ra án mạng, các người không biết sao?” Từ trên cao nhìn xuống đám người, thấy trong số họ có người sợ hãi, lại có người buồn bực, khóe miệng Lưu tướng quân mỉm cười khinh thường. Ánh mắt sắc đảo qua từng người, cuối cùng dừng ở trên người lạnh nhạt hồ hững của Vong Xuyên: “Người là người nơi nào?”

“Người trong giang hồ, tự nhiên là người giang hồ.” Vong Xuyên mỉm cười đáp: “Tướng quân nhìn không ra sao?”

“Vậy người giang hồ, bản tướng hỏi người, sát thủ đêm qua có phải là người hay không?” Lưu tướng quân hất hàm, thuận miệng hỏi.

Vong Xuyên mím môi, như có chút suy nghĩ: “Tướng quân tận mắt nhìn thấy?”

Lưu tướng quân bỗng giật mình, không trả lời.

“Nếu không tận mắt nhìn thấy, vì sao phải ngậm máu phun người? Triều đình tra án không phải đều coi trọng hai chữ chứng cứ sao? Hay chúng tôi là những nhân sĩ nhân hạ sức yếu thể cơ, nên muốn bắt nạt chúng tôi!”

Vong Xuyên nói ra tiếng lòng mọi người, mọi người bất mãn thâm thì với nhau.

“Lớn mật!” Lưu tướng quân thấy hắn châm ngòi quần chúng, đột nhiên giận dữ: “Dám to gan nói xấu mệnh quan triều đình, người có tin bản tướng sẽ trị tội người!”

Vong Xuyên cũng không giận, thẳng lưng, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng Lưu tướng quân: “Nếu tướng quân cảm thấy đó là bị sỉ nhục, vậy thì trị tội ta đi.”

“Người!” Lưu tướng quân tức giận mắt hết tỉnh táo, hần đường đường là tướng soái, lại bị một tên nhãi nhép trên giang hồ trả lời mỉa mai xem thường, thật sự là nhục nhã. Quát chói tai một tiếng: “Người đâu, đem tên ngông cuồng này xuống dưới cho ta!”

Quan binh nghe lệnh, lập tức có hai người đi ra áp giải Vong Xuyên, Nguyên Thần Trường Không từ từ bước đến cười lạnh một tiếng: “Tướng quân, người không phân tốt xấu liền đem người áp giải đi, hình như không đúng cho lắm.”

Nguyên Thần Trường Không toàn thân áo trắng, khí phách trầm tĩnh đứng trong đám người, giống với bốn chữ: hạc trong bầy gà! Đi đến trước người Vong Xuyên, ngữ điệu thân thiết cười cười: “Lang huynh, đem qua vất vả cho huynh.”

Vong Xuyên cười khổ nói: “Đa tạ Trường Không huynh coi trọng.”

“Đâu có đâu có, do huynh có tài.” Hai người bằng mặt không bằng lòng nói xong, Nguyên Thần Trường Không xoay người, liếc mắt nhìn Lưu tướng quân một cái, lạnh lạnh nói: “Tướng quân nói nơi này đã xảy ra án mạng, như vậy, thi thể đâu?”

Lưu tướng quân đã trải qua nhiều cuộc chiến ở sa trường, cũng đã nhìn quen thủ đoạn ác độc của kẻ địch, nhưng đối mặt với một Nguyên Thần Trường Không hờ hững, trong lòng lại có chút chột dạ.

Phụng mệnh tra xét, là làm theo chỉ thị của thái tử, làm việc này chẳng qua cho có lệ, mục đích cuối cùng là muốn đem nhóm người này nhốt vào đại lao, chuyện còn lại cũng không liên quan đến hắn.

“Bản tướng đã đến tra xét, tất nhiên là có chứng cứ.” Lưu tướng quân cười lạnh một tiếng: “Người đâu, đem thi thể đến đây.” Không phải là thi thể sao, muốn bao nhiêu có bao nhiêu.

Mọi người giương mắt nhìn lại, chỉ thấy vài tên quan binh khiêng mấy thi thể máu tươi đầm đìa trên cổ từ bên trong Tử Hoa lâu đi ra, máu nhỏ giọt trên đường đi, ai nhìn thấy cũng đều hoảng sợ.

“Người còn có gì để nói?”

Nguyên Thần Trường Không cùng Vong Xuyên trao đổi ánh mắt, chỉ thấy Vong Xuyên khẽ lắc đầu, trong lòng Nguyên Thần Trường Không vui mừng, câu môi cười: “Tướng quân ở nơi nào phát hiện những thi thể này?”

Lưu tướng quân giương cao hàm, nói như đương nhiên: “Tất nhiên là tìm được trong Tử Hoa lâu.”

Quân Tiểu Tà núp sau lưng mọi người, vụng trộm liếc mắt nhìn mấy cỗ thi thể bị chết thê thảm, nhìn không được cãi lại nói: “Những người này chết do đao kiếm, chắc là đã trải qua một trận tử chiến. Nhưng tối hôm qua chúng tôi ngủ tại khách sạn cũng không có nghe được động tĩnh gì.” Hơn nữa, cho dù tối hôm qua những người này đã bị giết, tại sao thi thể vẫn còn chảy máu? Chuyện này rất không

khoa học!

Lưu tướng quân không nghĩ tới còn có người mở miệng phản bác, sắc mặt trầm xuống: “Các người không có nghe thấy âm thanh đánh nhau?”

Vong Xuyên được giáo dục rất tốt, nâng trán mười lăm độ, nhìn lên trời; Nguyên Thần Trường Không vẫn nhàn nhây kiêu, tư thế tao nhã, liếc mắt nhìn, Quân Tiểu Tà như trẻ nhỏ cúi đầu nhìn kiến xếp hàng bên chân mình, đối với sự kiên trì của chúng không ngừng ca ngợi. Có sự phụ ở đây, mọi chuyện sẽ OK!

Những người khác đều sợ run cả người, rục rịch không dám tùy tiện phát biểu ý kiến.

“Làm càn! Bản tướng đang hỏi các người đấy!” Dám can đảm coi thường quân uy? Lưu tướng quân nổi giận, rút ra thanh kiếm tùy thân, trong mắt lộ hung quang: “Ai không có nghe thấy tiếng đánh nhau?”

Xích, công khai uy hiếp nói.

Thái tử là quân vương tương lai, lương thần chọn lương quân, hắn có thể nào không xử lý chuyện này cho tốt?

“Có, có, tiểu nhân có nghe được tiếng đánh nhau.” Không biết là ai sợ hãi lên tiếng, kêu ngao của Lưu tướng quân nhất thời tăng cao, chỉ thẳng Quân Tiểu Tà: “Không phải ngươi vừa mới nói không có nghe được động tĩnh gì sao?”

Mắt Nguyên Thần Trường Không lạnh lẽo, đem Quân Tiểu Tà che ở sau người, không giận mà uy:

“Nghe được thì sao, không nghe được thì thế nào?”

37. Chương 37: Tâm Tư

Edit: Hồ Diệp Nhi

Nguyên Thần Trường Không lạnh mắt mà đối phó, lộ ra khí phách, chỉ liếc mắt một cái, liền làm Lưu tướng quân trên lưng ngựa kinh sợ đổ mồ hôi lạnh. Nhưng nghĩ đến chỗ dựa sau lưng là quốc quân tương lai, bèn thẳng lưng, tỏ ra mạnh mẽ nói: “Ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn...”

Không đợi hắn nói xong, vẻ mặt Nguyên Thần Trường Không đã thay thành khuôn mặt tươi cười nhã nhặn, thân nhiên nói: “Tướng quân đại nhân không phải muốn áp giải chúng tôi vào thiên lao hay sao? Có thể khởi hành được rồi.”

Bốn phía đồng loạt ồ lên, Quân Tiểu Tà vừa muốn ca ngợi phong cách của sư phụ rất khí phách, lại bị sự thay đổi đột nhiên của hắn làm cho bị sặc ho khan hai tiếng.

Chỉ có Vong Xuyên lắc đầu bật cười, quả nhiên gừng càng già càng cay.

Bỗng nghe thấy tiếng lọc cọc từ nơi xa vọng đến, một chiếc xe ngựa đơn giản mà không mất trang trọng chậm rãi đến gần, bọn quan binh không ngăn cản, ngược lại trực tiếp dẫn tới trước mặt Lưu tướng quân.

Bức rèm che được vén lên, một bàn tay thon nhỏ trắng nõn mềm mại nhẹ nhàng đặt trên khung cửa màu đỏ thẫm, sau đó lộ ra gương mặt như hoa sen.

“Lưu tướng quân.” Tiếng nói nữ tử mềm mại nhẹ nhàng truyền đến, trong mắt Lưu tướng quân hiện lên một chút kinh sợ, lập tức nhảy xuống lưng ngựa, nịnh nọt nói: “Thiên tiểu thư, sao tiểu thư lại đến đây?”

Thái tử phi tương lai, hẳn phải nắm chắc cơ hội nịnh bợ cho tốt mới được.

“Ha ha, Lưu tướng quân, ở nơi này có hai vị là bằng hữu của ta, có thể cho ta mang bọn họ đi được không?” Thiên Tầm cười giấu giếm, đôi mắt nhìn vào Quân Tiểu Tà cùng Nguyên Thần Trường Không dịu dàng nói.

Về mặt Lưu tướng quân do dự, có chút khó xử ôm quyền: “Thiên tiểu thư, những người này là....”

Tội phạm, là người thái tử muốn, không có mệnh lệnh thái tử, hẳn sao dám thả người.

“Như thế nào, Lưu tướng quân là lo lắng ta kết giao bằng hữu cầu thả, hay là không tin vào thái độ làm người của Thiên Tầm? Hay là ngài muốn ta tự mình hướng thái tử đòi người?” Nàng cười như vô hại, nhưng trong mắt lại lóe lên sự cố chấp không bỏ qua nếu như hắn không thả người.

Chuyện Thiên Tầm nàng muốn làm, chẳng lẽ phải đến phiên một tướng quân nho nhỏ như ngươi xen vào?

“Mặt tướng không dám!” Lưu tướng quân cảm thấy sợ hãi, Thừa tướng là người như thế nào, hẳn cho dù có mười cái mạng cũng không dám đắc tội nổi. Huống chi, tương lai Thừa tướng sẽ là quốc trượng!

”Thiên tiểu thư, xin đợi một lát.”

Lưu tướng quân nói xong, đi đến bên người Nguyên Thần Trường Không, nghi hoặc quét hắt liếc mắt một cái: “Các hạ quen biết Thiên Tầm tiểu thư?”

“Ừm?” Nguyên Thần Trường Không xuy cười một tiếng: “Có quen biết hay không, liên quan gì ngươi?”

“Ngươi!” Lưu tướng quân tức giận trừng lớn mắt, ngoảnh đầu nhìn Thiên Tầm, bên kia một đôi mắt mỉm cười mang chút thành khẩn nhìn chằm chằm chính mình.”Xem như ngươi may mắn.” Tức giận bất bình hừ một tiếng, Lưu tướng quân không thể không giao hai người này.

Nguyên Thần Trường Không nhú mày nhìn về phía Vong Xuyên, dùng môi ngữ nói: “Bổn tọa ở phủ Thừa Tướng xin đợi Lang huynh đại giá, tự người nghĩ cách mà đến.”

“Người lại gài bẫy ta?” Vong Xuyên cười khổ.

“Gài bẫy thành thói quen, cáo từ.”

Vong Xuyên: “...”

Cứ như vậy, ở trước mắt bao người, Nguyên Thần Trường Không cùng Quân Tiểu Tà theo Thiên Tầm lên xe ngựa nghênh ngang rời đi. Lưu tướng quân hét lớn một tiếng: “Đem toàn bộ người ở đây mang đi!”

Người đến mau, đi lại càng nhanh hơn, sau một lát Tử Hoa lâu lại khôi phục yên tĩnh. Chưởng quầy nhìn theo đám người đã đi xa, cười hì hì quay người trở vào, mặc thêm áo khoác thật dày, đi thẳng đến tầng hầm.

Bên trong tầng hầm sáng ngời, có vài người đang bị treo ngược trên cọc gỗ, lạnh run người vì quần áo đã bị lột sạch sẽ, chung quanh là những khối băng trong suốt, chưởng quầy ngồi bắt chéo chân, uống trà nóng, cười hì hì nói: “Các vị đại gia, hài lòng chứ?”

Người bị treo lạnh cóng đến nỗi răng đánh lập cập, sắc mặt tím tái tràn ngập sợ hãi, nói đứt quãng:

“Lạnh... Ta, ta đâu hàng...”

Tại phủ Thừa Tướng.

“Công tử, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt.” Thiên Tầm mỉm cười yếu ớt với Nguyên Thần Trường Không, ánh mắt lại nhẹ nhàng đảo qua trên mặt Quân Tiểu Tà, cúi mắt che lại sự khinh thường trong mắt.

Nữ nhân này có chỗ nào tốt? Diện mạo bình thường, khí chất hoàn toàn không có, ngay cả nha hoàn bên người của ta so với nàng còn đẹp hơn, rốt cuộc Thanh Phong coi trọng nàng ta ở điểm nào nhất?

Dù thần kinh của Quân Tiểu Tà chậm chạp, vẫn bị ánh mắt tràn ngập địch ý của Thiên Tầm nhìn cả người không được tự nhiên. Trong lòng không khỏi có chút giận dữ, ta lại không thiếu tiền của người, tại sao lại trù dập ta?

Trên mặt Nguyên Thần Trường Không lộ vẻ cười yếu ớt, nụ cười khinh miệt mà càn rỡ.” Thái tử phi tương lai, người đưa chúng ta đến đây không phải để nói những lời khách sáo nhằm chán chứ?” Nói xong, nắm tay Quân Tiểu Tà, đem nàng kéo đến bên người, nhìn sự tức giận của Thiên Tầm.

Cái nha đầu này không có chút nhan sắc, tại sao lại có nhiều nam nhân ưu ái như vậy?

“Công tử thắng thắn, ta cũng không quanh co lòng vòng.” Thiên Tầm lạnh lùng liếc Quân Tiểu Tà một cái, cũng không che giấu bản tính chính mình, lạnh lẽo nói: “Mang theo nàng rời khỏi nơi này.”

Quân Tiểu Tà cắn phẫn ngẩng đầu: “Thiên Tầm đại tiểu thư, chúng ta mới gặp mặt nhau lần đầu, người vì sao muốn nhắm vào ta?” Còn nghĩ rằng vị hôn thê đại sư huynh là thần thánh phương nào, không nghĩ tới lại là một thùng dấm chua.

“Đồ nhi ngoan của ta, sao lại tức giận?” Nguyên Thần Trường Không ôn nhu nói: “Chớ điên cấn người một cái, chẳng lẽ người cũng muốn cấn lại nó một cái?”

Sự so sánh này cũng quá không cho người ta mặt mũi, nhưng mà, nàng thích!

Quân Tiểu Tà cười khê thè lưỡi, hì hì cười.

Thiên Tầm bị tức đến bốc khói trên đầu, nam nhân này thật là rất không coi ai ra gì! Cầm phẫn mà chụp bàn: “Người vừa rồi nói gì?”

“Tiếng người!” Nguyên Thần Trường Không cười càng sáng rỡ, so với ánh nắng bên còn chói mắt hơn:

“Nếu người đã không nghe rõ, bản công tử có thể lặp lại lần nữa.”

“Sư phụ, ta sẽ không cùng nàng so đo.” Quân Tiểu Tà làm như thật nói: “Thiên Tầm đại tiểu thư, ta nghĩ nên nói rõ một chút, thái tử là vị hôn phu của ngươi, không có nửa xu quan hệ với ta, nếu ngươi đem ta trở thành tình địch, điều đó nói lên ngươi không tự tin, còn rất hẹp hòi.”

“Hừ! Dựa vào ngươi, ngươi cũng có tư cách cùng bốn tiểu thư tranh giành thái tử?” Cũng không soi gương nhìn xem mình là cái dạng gì!

Nguyên Thần Trường Không ha ha cười, tiếng cười lạnh như băng. Nữ nhân của bốn tọa, chỉ có bốn tọa mới được khi dễ, khi nào thì đến phiên người ngoài như ngươi chỉ trở?

Cảm nhận được tức giận trên người hắt phất ra, Quân Tiểu Tà ẩn ẩn trong lòng bàn tay hắt, ưỡn ngực nói: “Ta nghĩ đến thiên kim Thừa tướng đã được dạy dỗ rất tốt, có đức hạnh của danh môn khuê tú, hôm nay vừa thấy, thật là làm cho người ta thất vọng!”

Quân Tiểu Tà đón nhận ánh mắt như bắn lửa cả Thiên Tầm, lạnh nhạt nói: “Một người có tu dưỡng có nội hàm, tuyệt sẽ không dễ dàng nói lời tổn thương người!”

Ánh mắt Thiên Tầm khinh miệt nhìn Quân Tiểu Tà từ trên xuống dưới, lại nhìn thấy bộ dạng chính mình như người đàn bà chanh chua bên trong đôi mắt trong suốt của Tiểu Tà, trong lòng chấn động, vẻ mặt vẫn kiêu căng như cũ: “Tùy ngươi muốn nói thế nào thì nói, hôm nay ta cứu ngươi, ngươi phải nghe mệnh lệnh của ta rời khỏi kinh thành.”

“Ngươi cho là ngươi có tư cách ra lệnh cho ta?”

Nguyên Thần Trường Không hừ lạnh một tiếng, dáng người cao lớn như núi cao bao phủ xuống, hơi thở mạnh mẽ đầy áp lực làm ngực Thiên Tầm cứng lại, sắc mặt trắng bệch.”Bản công tử không ngại nói cho ngươi biết, chỉ là một thiên lao nho nhỏ, bản công tử không để vào mắt, đi theo ngươi, chỉ là muốn nhìn xem một tôm tép nhãi nhép như ngươi nhảy nhót muốn diễn xiếc gì thôi, như thế lại nghĩ rằng ngươi đã cứu chúng ta?”

“Sư phụ.” Quân Tiểu Tà ngăn lại Nguyên Thần Trường Không: “Nói chuyện với người không có nhân phẩm, sẽ làm hạ thấp phẩm vị của chính mình, chúng ta đi.”

Một cho ngươi ra dáng tiểu thư, lại nói ra những lời như thế, đáng đời ngươi bị Thanh Phong coi thường!

“Nguyên Thần Trường Không!” Thiên Tầm hít vào một hơi thật sâu, kiềm nén lửa giận, nói gần từng chữ: “Không bằng chúng ta hợp tác, theo như nhu cầu?”

“Hợp tác? Ngươi có tư cách gì cùng bản công tử hợp tác?”

Nguyên Thần Trường Không nói chưa hết lời, ngoài cửa có người đến truyền báo: “Tiểu thư, thái tử điện hạ tới.”

Thiên Tầm cắn môi, bộ mặt dữ tợn nhìn Quân Tiểu Tà. Đến thật đúng lúc, chẳng lẽ sợ ta ăn thịt tiểu sư muội của ngươi!

38. Chương 38: Phân Ly

Edit: Hồ Diệp Nhi

“Ồn nhĩ, vì sư mang ngươi đi xem trò hay.” Nguyên Thần Trường Không vui sướng khi người gặp họa liếc mắt nhìn Thiên Tầm một cái, nắm tay Quân Tiểu Tà nhảy ra ngoài cửa sổ.

Thiên Tầm oán hận hít vào một hơi, đóng kín cửa sổ sửa sang lại quần áo, ung dung ngồi xuống.

Phanh!

Cửa bị thô lỗ đá văng, Thanh Phong mang theo tức giận xông vào, liếc mắt đảo qua bốn phía, không thấy có bóng dáng của người nào khác, không khỏi bộc phát lửa giận: “Người đâu?”

“Thái tử điện hạ, ngài vào phòng ta là muốn tìm ai?” Thiên Tầm bưng miệng cười, giọng mỉa mai:

“Hay thái tử điện hạ nghĩ rằng ta tư thông với người khác tại chốn khuê phòng?”

“Câm miệng!” Thanh Phong giận không thể át, hung tợn trừng mắt nhìn Thiên Tầm cười không có ý tốt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ít giả bộ hồ đồ trước mặt bản cung, người đã giấu nàng ở nơi nào?”

Thiên Tầm kinh ngạc há miệng, nhìn chung quanh: “Ai ở trong phòng của ta? Ai?”

Không đợi Thanh Phong lại nổi giận, nở nụ cười xinh đẹp: “Thái tử điện hạ thật thích nói giỡn, trong phòng của ta có người hay không không phải vừa liếc qua liền thấy ngay sao? Ngài cần gì phải gán cho nô tì cái tội danh đấy, rất không thích hợp.”

“Tiện nhân!” Thanh Phong trợn mắt, hấn thật vất vả thiết kế mới tóm được tên Nguyên Thần Trường Không kia, không nghĩ tới lại bị tiện nhân này phá hư, sau này nếu muốn bắt được Nguyên Thần Trường Không lần nữa chỉ sợ khó càng thêm khó!

Ba!

Tiếng bạt tai thanh thúy đột nhiên vang lên, Thiên Tầm ôm hai má đau rát, căm tức nhìn Thanh Phong, trong lòng rất phức tạp, đến khi cảm nhận được sự nóng bỏng nơi đầu ngón tay, mới chợt bùng nổ.

Mạnh mẽ đẩy Thanh Phong một cái, gương mặt xinh đẹp trở nên dữ tợn rít gào nói: “Thanh Phong, người đừng quá đáng!”

Thanh Phong hơi sững sốt, nhưng lập tức lại ngửa đầu cười to, ý cười tràn ngập đùa cợt nhưng lại lạnh lẽo như một thanh đao sắc bén cắm vào trái tim Thiên Tầm, nỗi đau đớn làm nước mắt nàng tràn mi.

“Ta quá đáng? Rốt cuộc là người quá đáng, hay là bản cung quá đáng!” Một tay nắm cổ áo của nàng, mắt Thanh Phong đỏ tươi như rắn độc, âm hàn ngoan độc:

“Người biết rõ bản cung rất hận người kia, lại càng biết rõ bản cung muốn diệt trừ hấn thế nào, nhưng người đã làm cái gì? Người không phải một lòng khát vọng vị trí kia sao? Bản cung thà làm ngọc vỡ, người càng muốn nó bao nhiêu, bản cung lại càng muốn phá hủy nó! Bản cung hiện tại sẽ đi gặp phụ hoàng, yêu cầu phụ hoàng hủy bỏ hôn ước của bản cung và người!”

“Người dám!” Tóc đen rơi xuống, khóe môi Thiên Tầm dính máu, mặt cười tràn đầy nước mắt, bộ dáng chật vật nhưng đôi mắt lại tràn đầy sự quyết tuyệt: “Người nếu dám giải trừ hôn ước, ta sẽ đổi mặt người, tự tay phá hủy tiện nhân kia!”

“Phải không?” Thanh Phong cong lên khóe môi, ôn nhu lau đi vết máu trên miệng nàng, tàn khốc cười nói: “Vậy người hãy mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ, nếu người dám làm gì nàng, bản cung sẽ trả người gấp bội. Nếu không tin, người cứ thử xem.”

Thiên Tầm như bị sét đánh, ngã ngồi trên đất, “Nàng thực sự đáng giá cho người làm vậy?”

Thanh Phong quay người, để lại cho nàng một bóng dáng cực đoan.

“Ha ha a, ta đoán chắc người sẽ không nghĩ tới người sẽ bại dưới tay Nguyên Thần Trường Không phải không? Người cho rằng người là thái tử, thái tử thì không có gì là không làm được, cho nên không nghĩ sẽ thua, cũng thua không nổi, đúng không?”

Thanh Phong làm như không nghe thấy, lạnh lùng nói: “Bản cung chỉ hỏi người một câu, người, người giao hay là không giao?”

Từ trên mặt đất đứng dậy, Thiên Tầm sửa sang lại tóc, cầm khăn lụa lau khóe miệng, không mặn không nhạt nói: “Bốn tiểu thư đã đem người rời khỏi. Thanh Phong, người và ta đều cùng một loại người, người nhấn tâm bao nhiêu, bốn tiểu thư cũng có thể tuyệt tình bấy nhiêu.”

“Tốt! Rất tốt.” Thanh Phong vỗ tay, ngữ điệu mang ý khen ngợi: “Không hổ là nghiệt chủng được một tay Thừa tướng dạy dỗ! Bản cung sẽ chờ xem, cuối cùng bản lĩnh phủ Thừa Tướng của người cao, hay của bốn cung cao hơn.”

“Thứ cho không tiễn xa được.” Bóng dáng lạnh lùng kia khiến nàng vừa yêu lại vừa giận, trong mắt Thiên Tầm hiện lên một chút sát khí.

Cho dù chết, bốn tiểu thư cũng muốn kéo người làm đệm lưng, Thanh Phong, đời này người đừng mơ tưởng thoát được lòng bàn tay của bốn tiểu thư!

Móng tay bén nhọn đâm thật sâu vào da thịt, Thiên Tầm đột ngột bật cười, cúi đầu trong tiếng cười tràn ngập sự điên cuồng.

“Đồ nhi ngoan của ta, không thể tưởng được lại có người ghét người như vậy.” Ngoài phòng, Nguyên Thần Trường Không nhìn Quân Tiểu Tà một cách đầy thâm ý.

Quân Tiểu Tà suy nghĩ hỗn loạn, nhìn Nguyên Thần Trường Không: “Sư phụ.” Nàng không nghĩ tới sự tình sẽ diễn biến đến nông nổi này a.

“Người nha, chính là quá ngu ngốc. Nếu không cho người mở rộng tầm mắt, chết như thế nào cũng không biết!” Nguyên Thần Trường Không chỉ tiếc rên sắt không thành thép, thở dài mang nàng trở lại phòng.

Thiên Tầm cũng không nhìn đến hai người bọn họ, lạnh lùng nói: “Chuyện hợp tác, các hạ suy nghĩ thế nào?”

Người vì quyền lợi chuyện gì cũng làm được, nếu dồn ép nữ nhân nóng nảy này quá chỉ sợ sẽ phá hỏng kế hoạch của mình. Chỉ có thu xếp ổn thỏa đồ nhi thật tốt, bốn tọa mới có thể yên tâm cùng người nọ độ sức. Sớm ngày xong việc, sớm ngày trở về Nam Lăng, tránh cho đêm dài lắm mộng. Nguyên Thần Trường Không suy nghĩ một chút, nói: “Hợp tác thế nào?”

“Đừng lấy mạng thái tử, đừng cho nữ nhân này xuất hiện trước mặt thái tử, điều kiện khác tùy người!”

“Sảng khoái!” Nguyên Thần Trường Không thực vừa lòng quyết tâm của Thiên Tầm, “Đồ nhi, người nên tránh mặt một lát.”

Quân Tiểu Tà theo nha hoàn đi đến một gian phòng khác, lo lắng ngồi không yên đi qua đi lại trong phòng.

Ước chừng khoảng nửa canh giờ, Nguyên Thần Trường Không đi đến: “Đồ nhi, tạm thời người ở chỗ này được không?”

“A?” Tại sao muốn nàng ở chỗ này? Nàng tuyệt không thích nơi này.

“Người yên tâm, nàng không dám làm gì với người.” Nguyên Thần Trường Không than thở một tiếng:

“Vi sư có việc gấp cần làm, tạm thời không thể mang người theo.”

“Có phải là chuyện rất nguy hiểm hay không?” Quân Tiểu Tà mở to hai mắt, không thể tin nhìn Nguyên Thần Trường Không, có phải sư phụ chê nàng phiền phức hay không, cho nên mới không mang nàng theo?

Nguyên Thần Trường Không cười cười: “Người là đệ tử duy nhất của ta, vi sư không phải là không cần người. Người ngoan ngoãn nghe lời, ta rất nhanh sẽ trở về đón người.” Dứt lời, hắn từ trong áo lấy ra một vật nhét vào trong tay Quân Tiểu Tà: “Đem vật này mang trên người, khi gặp nguy hiểm liền ném nó lên trời, ta nhất định sẽ trở về cứu người.”

Nhìn vật tròn tròn màu vàng cam trong tay, lại nhìn ánh mắt ôn nhu đầy sủng ái của Nguyên Thần Trường Không, tuy rằng không đành lòng nhưng Quân Tiểu Tà vẫn kiên định gật đầu, mỉm cười: “Ta sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, sư phụ người đi làm việc của người đi.”

Nguyên Thần Trường Không vừa vui mừng lại không đành lòng vuốt vuốt tóc trên đầu nàng, cúi người nhìn thẳng Quân Tiểu Tà, nghiêm túc nói: “Trừ bỏ vi sư, ai cũng không thể khi dễ người! Nếu có người nào dám đối với người không tốt, không cần phải để ý người ấy là ai, vi sư sẽ làm chỗ dựa cho người, người cứ việc đáp trả lại! Hiểu chưa?”

“Ừ.” Tâm Quân Tiểu Tà đau xót, trong mắt tràn đầy sương mù, trên đời này, chỉ sợ sẽ không tìm thấy ai đối với nàng tốt như sư phụ của nàng.”Sư phụ, ta có thể ôm người được không?” Nàng dè dặt nói.

“Khụ khụ, đương nhiên có thể.”

Yêu cầu này, thật đúng là hợp tâm ý bốn tọa. Nguyên Thần Trường Không duỗi cánh tay, đem người ôm vào lòng. Tham lam hít lấy mùi hương mát lạnh trên người nàng, tâm dần dần trầm luân, mà đột nhiên trong đầu Quân Tiểu Tà lại hiện lên hình ảnh của Tử Tịch.

“Sư phụ người bảo trọng.” Nàng hoảng sợ đẩy ra Nguyên Thần Trường Không, Quân Tiểu Tà lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, đem người đuổi ra khỏi phòng. Tựa người trên khung cửa, tâm loạn như ma.

Nguyên Thần Trường Không không hiểu ra sao, lo lắng gõ cửa, không nghe thấy đáp lại, liền rời khỏi, mỗi bước đi đều quay đầu lại nhìn.

Để một mình nàng ở chỗ này thật đúng là không yên lòng, xem ra phải tìm người thích hợp để chăm sóc nàng mới được.

Đêm khuya, biệt viện thái tử bỗng dưng xảy ra hỏa hoạn, ánh lửa đầy trời, khói đen dày đặc bay lên, thật lâu không tiêu tan.

39. Chương 39: Học Cái Xấu

Edit: Hồ Diệp Nhi

Tử Tịch cùng Sơ Lâu Anh nhìn thấy khói báo động, cho là đã xảy ra chuyện lớn, ngựa không ngừng vó mang theo một nhóm tử sĩ ám dạ chạy thẳng đến kinh thành.

Một lúc lâu sau, đi vào Tử Hoa lâu hội hợp. Hai người gõ cửa, mở cửa bước vào phòng Nguyên Thần Trường Không, cung kính nói: “Quân chủ!”

“Ừ, đã trở lại.”

“Quân chủ, người của Diễm Sát đường đã hành động?” Sơ Lâu Anh gấp chủ tử tâm thần không yên dạo bước ở trong phòng, dè dặt hỏi.

Nguyên Thần Trường Không khoát khoát tay: “Không phải.”

Không phải? Nếu không phải sao lại có khói báo động? Chuyện này chẳng lẽ là...

Tử Tịch kinh ngạc liếc mắt nhìn Nguyên Thần Trường Không một cái, không nghĩ tới bị người nào đó tóm gáy, bị ánh mắt có thâm ý của hắn dọa, chạy nhanh cúi đầu: “Quân chủ, ta...” Ta lại không đắc tội ngài.

“Tả hộ pháp, hiện tại người lập tức tiến vào phủ Thừa Tướng, bảo vệ sự an nguy cho đồ nhi của ta!”

“A?” Tại sao Quân Tiểu Tà lại ở phủ Thừa Tướng? Tử Tịch sửng sốt một giây, khoe miệng mắt tự nhiên co rút, thả khói báo động chỉ vì cái nha đầu kia? “Quân chủ.”

Người cũng quá chuyện bé xé ra to! Trong lòng bất mãn oán thầm một câu. “Ta sẽ lên đường ngay.”

Cho đến khi Tử Tịch rời đi, Sơ Lâu Anh mới bắt đầu thở hắt ra, quân chủ anh minh thần võ của chúng ta trúng độc không nhẹ nha. “Quân chủ, thời điểm chúng tôi trở về, phát hiện có một đám võ lâm nhân sĩ ở vùng ngoại ô đang đi về hướng kinh thành, phụ thân Quân cô nương cũng ở trong đó.”

“Ừm?” Nguyên Thần Trường Không lạnh lẽo lên tiếng, mắt phượng hẹp dài hiện lên chút rét lạnh, vì để đánh bại bốn tọa, Thanh Phong thật đúng là không tiếc bỏ vốn nặng. “Không sao, hữu hộ pháp, người mang phụ thân của đồ nhi ta đến Tử Hoa lâu làm khách. Còn có...”

Thanh âm dần dần thấp xuống, sắc trời ở kinh thành vào giờ phút này, biến hoá kỳ lạ không lường được!

Phủ Thừa Tướng.

Nằm ở trên giường Quân Tiểu Tà quần chắn không ngừng lăn qua lộn lại, trong đầu đều là dung nhan khuynh quốc khuynh thành kia tựa như ruồi bọ làm phiền lòng của nàng xưa đi không được.

“Thật phiền a!”

Sư phụ đã có Tử Tịch tỷ tỷ, ta làm sao có thể.... trong lòng Quân Tiểu Tà rất phức tạp, một bên khinh bỉ chính mình có hành vi không đạo đức, một bên lại kim lòng không dậu nhớ tới những điểm tốt của Nguyên Thần Trường Không, cảm xúc tuôn trào, làm nàng ngồi cũng không yên.

“Khanh khách, muối muối ngây thơ, đêm đã khuya sao không ngủ, đang làm gì thế?” Tiếng cười quynh rũ thấu xương tủy từ trên không truyền xuống, Quân Tiểu Tà sững sốt, sau đó chỉ thấy dáng người xinh đẹp của Tử Tịch từ trên trời giáng xuống.

Phong trần mệt mỏi, trên mặt có chút mệt mỏi, nhưng không có chút tổn hại nào đến sự xinh đẹp quynh rũ của Tử Tịch, nghĩ đến Tào Tháo Tào Tháo liền đến, trong lòng Quân Tiểu Tà có chút chột dạ, giống như bị người bắt gặp quả tang đang làm chuyện xấu, lúng túng nói: “Tử Tịch tỷ tỷ, sao tỷ lại tới đây?”

“Ai, còn không phải tại sự phụ tốt của muối hay sao.” Tử Tịch ai oán thở dài: “Là hắc bảo tỷ đến bảo vệ muối.”

“A?” Quân Tiểu Tà nhảy đến trước mặt Tử Tịch, hai mắt tỏa sáng: “Tử Tịch tỷ tỷ không gạt ta đúng không?” Sự phụ, người đối với đồ nhi thật tốt.

Tử Tịch chớp chớp đôi mắt như nước mùa thu, trong lòng nổi lên ý trêu chọc, nói: “Tiểu Tà muối muối, muối không phải đã thích sự phụ của muối chứ?”

Quân Tiểu Tà sững người, không được tự nhiên cười nói: “Tỷ là sư nương của muối, hắc là sự phụ của ta, Tiểu Tà đều thích hai người.”

“Phải không?” Ngữ điệu Tử Tịch mang oán hận nói: “Nhưng quân chủ lại đối với Tiểu Tà muối muối đặc biệt tốt đấy.” Dứt lời, lén nhìn Quân Tiểu Tà, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, mới biết chính mình vui đùa hơi quá. Nhưng mà, nàng thật đúng là rất thích tâm tư đơn thuần của tiểu muối muối.

“Tiểu Tà muối muối làm sao vậy?” Tử Tịch nắm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng, cười cười:

“Muối mau nói thật, có phải muối rất thích quân chủ hay không?”

Quân Tiểu Tà cắn cắn môi, không xác định được cảm giác lo được lo mất này có tính là thích hay không, chỉ biết vào ngày nàng cùng hắc vừa tách ra, trong lòng liền cảm thấy mất mát kì lạ, chán nản giống như bị thế giới vứt bỏ.

“Tử Tịch tỷ tỷ, muối không nghĩ sẽ gạt tỷ, muối hình như đã thích sự phụ. Nhưng mà tỷ yên tâm, muối sẽ không phá hư hôn nhân của tỷ cùng sự phụ.” Quân Tiểu Tà bỗng cảm thấy thực chán ghét chính mình, xen vào hôn ước của người khác có khác gì là kẻ thứ ba.

“Tử Tịch tỷ tỷ, hay là tỷ đưa muối rời khỏi nơi này đi.”

Trong mắt trong vắt, mang theo tự trách cùng khẩn cầu hèn mọn. Tử Tịch thấy bộ dáng nàng đáng thương, không nhịn được khanh khách cười lên tiếng.

“Muội ngốc! Quân chủ năm nay mới hai mươi tuổi, ta đã hai mươi bốn, làm tỷ tỷ của hắc thì đúng hơn, muối quả thật nghĩ tỷ là thê tử của quân chủ sao?” Tử Tịch sững ái điểm nhẹ lên chiếc mũi xinh đẹp của Quân Tiểu Tà: “Quân chủ chưa có hôn ước, tỷ chẳng qua là tả hộ pháp của quân chủ, sao có thể trèo cao được.”

“A!” Cầm Quân Tiểu Tà cơ hồ rơi trên mặt đất, trong lòng không biết là kinh ngạc hay là vui mừng.

“Tử Tịch tỷ tỷ, tỷ đang gạt muối phải không?”

“Gạt muối làm cái gì.”

Quân Tiểu Tà do dự nói: “Tử Tịch tỷ tỷ, tỷ đẹp như vậy, tấm lòng lại tốt, nếu ngay cả tỷ cũng trèo cao không tới, trong thiên hạ còn ai có thể có tư cách sánh vai cùng hắc?” Được rồi, ta thừa nhận chính mình rất kém cỏi.

“Muội a, chính là rất đần độn.” Tử Tịch leo lên giường, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, chờ Quân Tiểu Tà tới bên cạnh, mới dùng lời thăm thía giáo dục nói: “Người giàu có anh tuấn như quân chủ, thì phải liêu chết mà bắt lấy.”

Đồng thời nói chuyện, tay Tử Tịch trong không trung diễn tả (dùng ngón tay bắt lấy ngón cái), từ trong lòng lộ ra sự mạnh mẽ quyết tâm. “Trong thiên hạ không biết có bao nhiêu nữ nhân muốn lên giường của hắc đấy, muối còn ở trong này có tâm tư ai oán, ta không thích sự không tự tin của muối muối.”

“Ừ ừ.” Quân Tiểu Tà như lâm đại địch, trợn to hai mắt thỉnh giáo: “Tử Tịch tỷ tỷ, muội nên làm thế nào mới có thể nắm chặt được sư phụ?”

“Quân chủ không giống những nam nhân khác, nếu đã không giống thì phải dùng những thủ đoạn đặc biệt để đối phó!”

Quân chủ, ngài cũng không nên trách ta dạy hư Tiểu Tà, ta là vì tốt cho ngài. Tử Tịch nở nụ cười xinh đẹp, xấu xa nói: “Quân chủ là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, muốn sánh vai cùng hán phải có thực lực tương đương. Tiểu Tà muội muội, muội có biết kiếm pháp không?”

Quân Tiểu Tà uể oải lắc đầu.

“Vậy muội biết cái gì?”

“Nấu cơm! Đây là sở trường giỏi nhất của muội!” Trước kia khi còn ở Hoa sơn, lo thức ăn cho một đám người đều do nàng phụ trách. Tuy không phải do nàng tự nguyện, nhưng tốt xấu gì cũng là một môn tay nghề. Quân Tiểu Tà đắc ý suy nghĩ.

Tử Tịch gõ đầu của nàng: “Vậy muội muội có biết thân phận của quân chủ hay không?”

“Biết, ma chủ Yểm cung.” Nói thật, đến bây giờ nàng cũng còn rất rung động.

“Thì đúng rồi, một người quyền cao chức trọng, có thể thiếu người nấu cơm giặt quần áo cho hán hay sao? Muội phải học bản lĩnh khác mới được!” Trong mắt Tử Tịch nổi lên phong ba, dục dõ nói: “Tiểu Tà muội muội, muội có biết sở trường giỏi nhất của tỷ là gì không?”

Quân Tiểu Tà lắc đầu.

“Độc!” Trong mắt Tử Tịch lấp lánh tự tin mạnh mẽ không gì sánh được, đó là vẻ mặt của một người đối với lĩnh vực chuyên nghiệp của chính mình đạt tới tuyệt đỉnh mới có. Quân Tiểu Tà kinh ngạc há miệng: “Tử Tịch tỷ tỷ, tỷ giấu tài a!”

Tất nhiên! “Nếu không, muội theo tỷ học dùng độc nha?” Tử Tịch lo lắng nàng không đồng ý, lại nói:

“Múa đao múa kiếm rất hại người, bào chế độc thì không giống như vậy, không cần thiên phú gì hết, càng không cần làm bản thân mệt mỏi chết đi sống lại, chỉ cần sức nhớ đủ mạnh, hiểu được suy một ra ba, có tính nhẫn nại, vậy là có thể hành tẩu trên giang hồ không ai ngăn cản! Thực không dám giấu diếm, tỷ cũng không có bản lĩnh gì, nhưng nếu ai dám làm cho tỷ không thoải mái, tỷ khiến cho hán sống không bằng chết.”

“Oa! Lợi hại như vậy a!” Quân Tiểu Tà sùng bái nhìn Tử Tịch, dùng sức gật gật đầu: “Tử Tịch tỷ tỷ, nếu muội theo tỷ học luyện độc, sư phụ có vui hay không?”

“Quân chủ sẽ vui vẻ!” Mắt Tử Tịch không chớp, còn thật sự nói: “Nếu muội theo tỷ học xong bản lĩnh này, chẳng những có thể phòng thân, còn có thể chế ngự kẻ địch thay cho quân chủ, nhất cử lưỡng tiện, ai không hài lòng?”

“Đúng nga, Tử Tịch tỷ tỷ nói có đạo lý.” Quân Tiểu Tà có chút suy nghĩ gật gật đầu, nhưng lại thất vọng thở dài: “Nhưng hiện tại muội đang tá túc trong nhà cái cô Thiên Tầm chán ghét kia, chỉ sợ không có cách để học được.” Thiên Tầm chán ghét chính mình, những ngày tháng sau này đâu ai biết rõ?

Tử Tịch lơ đãng hừ một tiếng: “Ở nơi nào cũng giống nhau, chỉ cần muội muốn học, lúc nào tỷ cũng có thể dạy cho muội.”

Ngày hôm sau, sáng sớm, Quân Tiểu Tà bị tiếng đập cửa làm tỉnh giấc. Đứng dậy mở cửa, đứng ngoài cửa là một nha đầu nhanh nhẹn.

“Quân cô nương, tiểu thư nhà ta mời cô nương đến sau hoa viên ngắm hoa.” Nha đầu nói lời khách sáo, nhưng khề nhếch hàm, cùng với khinh thường hiển thị trong đôi mắt khôn khéo kia, nhìn không thấy có chút thiện ý nào.

Sư phụ nói, ngoài hắc không ai có thể khi dễ ta! Quân Tiểu Tà cũng không nghĩ làm khó một tiểu nha đầu, nhưng nàng lại không quen nhìn cái bộ dạng vênh vác tự đắc như vậy, thản nhiên ừ một tiếng: “Ta còn chưa trang điểm, đợi chút đi.” Dứt lời, phịch một tiếng đóng cửa phòng, nha đầu bị chọc tức thở hắt hừ.

Người của Phủ Thừa Tướng thật đúng là ăn tim gấu gan báo, người được quân chủ che chở bảo vệ các người lại đối đãi như thế, nếu ta không trừng trị các người thật tốt, làm sao dám trở về giao phó với quân chủ!

“Tử Tịch tỷ tỷ, muội không muốn ngắm hoa với đại tiểu thư Thiên Tầm kia, muội không thích nàng ta.”

Quân Tiểu Tà đơn giản nói vài câu, nói sơ quan hệ của hai người, sau đó yên lặng chờ Tử Tịch lên tiếng.

“Loại nữ nhân này, tỷ đã gặp nhiều. Muội đừng sợ, cứ việc đi đến đó.” Tử Tịch tiến đến bên tai nàng, nhẹ giọng nói nhỏ vài câu, nhét một bao thuốc bột vào tay Quân Tiểu Tà.

“Thuốc này kêu là thất nhật dương (ngứa 7 ngày), nếu nữ nhân kia dám nói nhiều lời vô ích, muội liền đem thất nhật dương vẩy trên người nàng ta, bảo đảm nàng ta sẽ gãi đến da tróc thịt bong!”

“Thật sự?” Tử Tịch tỷ tỷ, tỷ thật nham hiểm. Nhưng nàng vẫn nhếch miệng cười: “Muội đi thử xem!”

40. Chương 40: Mũi Nhọn

Edit: Hồ Diệp Nhi

Được thái tử mời, chương môn phái Hoa sơn – Quân Bất Hối cùng các võ lâm đồng đạo dừng chân tại ngoại ô, chờ thái tử triệu kiến.

Lẽ ra mọi người là khinh thường triều đình không muốn kết làm bạn, nhưng Quân Bất Hối ra mặt, mọi người nể mặt Hoa sơn, lại nghe thấy trong mật hàm thái tử đề cập đến Yểm cung, lúc này mới huy động lực lượng tiến đến kinh thành. Bọn họ cứ cho là hành động bí ẩn, không bị kẻ nào phát hiện, kỳ thật mọi hành động của họ đã rơi vào lưới Nguyên Thần Trường Không giăng ra.

Ngày hôm đó, mọi người dậy thật sớm, ở trong sân tự hoạt động gân cốt.

“Quân chương môn, không biết thái tử có gửi thư đến không?” Người giang hồ tự do không ai quản thúc đã quen, hiện tại lại phải tụ cùng một chỗ chờ một cái thái tử bọn họ khinh thường nhất đến ra lệnh, ít nhiều có chút bức bối.

Quân Bất Hối đã năm mươi tuổi, thân thể gầy, tính tình ngay thẳng, đứng trong đám người, có vài phần phong thái của bậc tôn sư. Chỉ thấy hắc ngữnngiêmkiếm trong tay, cầm phía sau lưng, một tay vuốt râu, đôi mắt trầm tĩnh nhìn về hướng kinh thành, do dự nói: “Không có.”

“Chẳng lẽ muốn chúng ta ở trong này chờ đợi mãi sao?” Chương môn phái Thái Sơn nhin không được quát khê ra tiếng, khuôn mặt cương nghị khí sắc hồng hào mang theo một chút tức giận.

Mục đích lớn nhất hắc tới đây là ma chủ Yểm cung. Năm đó, khi đưa thi thể nữ nhi bảo bối của hắc trở về, phái Thái Sơn cùng Yểm cung thê không đội trời chung!

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta không thể chờ đợi như vậy.”

Những người khác nghe xong câu nói của chương môn phái Thái Sơn, nhất thời có dũng khí lên tiếng ồn ào.

Quân Bất Hối thấy mọi người cảm xúc kích động, khoát tay áo, ý bảo mọi người an tâm một chút chờ nóng nẩy. “Như vậy đi, nếu các vị tin tưởng phái Hoa Sơn, tại hạ nguyện ý vào kinh thành trước để điều tra tin tức.”

Mọi người ngời nhìn ta ta nhìn người, tuy có do dự, lại không ai dám nói chữ không. Người ta đã đem danh dự phái Hoa Sơn ra dùng, lẽ nào không có đạo lý mà không nể mặt. Không ai bảo ai, ánh mắt mọi người dừng ở trên người chương môn phái Thái Sơn.

“Như vậy cũng tốt. Quân huynh, chúng ta ở chỗ này chờ tin tức tốt của người. Tối nay có thể nhận được tin chứ?”

Quân Bất Hối bất đắc dĩ bật cười, chuyện nhỏ không nhin sẽ hư chuyện lớn, các người... ”Được, quân mõ lập tức xuất phát, tranh thủ cho các vị câu trả lời thuyết phục.”

“Làm phiền.” Mọi người lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, rồi rít rời khỏi bắt đầu buổi luyện công.

Nguyên Thần Trường Không đã đến chỗ này từ sớm nghe thấy lời mọi người nói, trong mắt hiện lên một chút khinh thường.

Bốn tọa chỉ dùng một kế nhỏ nhỏ, cho Sơ Lâu Anh truyền tin cho Thanh Phong, nói cho hẳn những người này mười ngày sau mới đến kinh thành, lại dùng danh nghĩa thái tử truyền lời cho Quân Bất Hối, bảo bọn họ chờ ở nơi này, hai nhóm người của thái tử cùng Quân Bất Hối sẽ sinh ra nghi kỵ lẫn nhau.

Tín nhiệm lẫn nhau là điều cơ bản nhất cũng không có, còn vọng tưởng hợp tác diệt trừ Yểm cung của bốn tọa? Thật là một đám ô hợp!

“Sơ Lâu Anh, đi, chúng ta đi gặp đám người ngu xuẩn này!”

Sơ Lâu Anh cười khẽ một tiếng: “Vâng, quân chủ!”

Hai người giống như khách từ nơi xa đến, tay áo bay bay từ trên trời giáng xuống, từ từ đáp xuống ở giữa sân.

“Các người là người nào!”

Một tiếng quát chói tai, đem ánh mắt của mọi người đều tập trung lại. Đập vào mắt họ là hai người mang mặt nạ quý.

“Bốn tọa, là người các người muốn diệt trừ, ma chủ Yểm cung.” Nguyên Thần Trường Không nhanh nhẹn xoay người, để lại đối diện với họ là một bóng lưng tuyết trắng đầy vẻ lạnh lùng.

Sơ Lâu Anh toàn thân màu tím ha ha cười: “Chưởng môn Thái sơn – Lâu Thiên Nguyệt, chưởng môn Hoa sơn – Quân Bất Hối, chưởng môn Khanh Thành – Đạo Tu Nha, chưởng môn Nga Mi – Mạc Thanh Từ.” Hẳn không chút để ý điểm tên từng người một, người bị điểm tên vẻ mặt sa sầm, trong lòng vô cùng nặng nề.

Lai lịch của bọn họ Yểm cung lại biết rõ ràng như thế, hiển nhiên đã có chuẩn bị, giờ này khắc này ai còn có thể yên tĩnh cho được?

“Còn có người.”

Trong đám người có đại hán người cao lớn đội nón bị ánh mắt Sơ Lâu Anh đảo qua, đúng là có loại cảm giác khốn cùng khi không có chỗ nào che giấu, theo bản năng rụt lui về phía sau đám người, muốn che giấu chính mình.

“Không nghĩ tới ngay cả đệ tử tục gia của Thiếu Lâm tự cũng đến đây. Lòng Tư Mã Chiêu của các vị rất rõ ràng nha.”

“Người, người đang nói cái gì, chúng ta nghe không hiểu.” Đệ tử tục gia của Thiếu Lâm tự không được tự nhiên, lộ rõ sự bối rối, hoàn toàn mất đi bộ dạng tràn đầy cảm phần vừa rồi.

Nguyên Thần Trường Không cũng không quay đầu, tiếng nói lạnh lùng mang theo cảm giác áp bức thối tới: “Các người cho bốn tọa là tiểu hài tử ba tuổi hay sao, hay là quá đề cao chỉ số thông minh của chính mình?”

Về mặt mọi người cứng đờ, không tự chủ được thối lui hai bước. Trong nháy mắt dồn toàn bộ trách nhiệm to lớn ở trên người Quân Bất Hối, dùng ánh mắt chờ mong đẩy hẳn ra trận hoả tuyến.

Quân Bất Hối kiên trì tiến lên, ôm quyền nói: “Ta không biết ma chủ Yểm cung đại giá quang lâm, sơ suất không có tiếp đón mong được thứ lỗi.”

Một câu khách sáo, nhưng không xoa dịu được bầu không khí căng thẳng, ngược lại đưa tới một tiếng cười lạnh sâu không lường được của Nguyên Thần Trường Không: “Nếu các người biết bốn tọa hiện thân, còn có thể ở chỗ này sao?” Làm cho không khí đang giương cung bạt kiếm càng thêm biến hoá kỳ lạ khó lường.

Nguyên Thần Trường Không trách móc không chút nào nề mặt, làm cho vẻ mặt mọi người khó xử đến mức tận cùng. Bọn họ nếu sớm biết ma chủ Yểm cung đích thân tới nơi đây, nếu không chạy là đồ ngu!

“Ma chủ, không biết ngài tới nơi này là vì chuyện gì?” Đám lao phải theo lao, Quân Bất Hối không thể yếu thế, nhưng cũng không dám biểu hiện ra vẻ cường thế, chỉ phải thản nhiên hỏi.

Đột nhiên Nguyên Thần Trường Không cười ha ha, trong tiếng cười tràn ngập ý trào phúng vô cùng.”Bổn tọa tới đây là cho các ngươi một cơ hội, một cơ hội để sống.” Tiếng nói bình tĩnh lộ ra sự bá đạo.

“Ngươi! Chớ có điên cuồng ngang ngược!” Chưởng môn Thái sơn nét mặt già nua đỏ lên, to gan quát lớn nói. Kẻ thù giết nữ nhi gần ngay trước mắt, còn kiêu ngạo như thế, làm cho người đứng đầu một môn phái như hắn làm sao mà chịu nổi? Nếu không nói một hai câu, về sau sẽ không có chỗ đứng trên giang hồ?

Lâu Thiên Nguyệt nói xong, ngực cũng phập phồng kịch liệt, ở trong mắt vô lâm đồng đạo, được nói là không biết sợ! Nhưng chỉ có hắn biết, hắn có bao nhiêu hối hận khi nói câu đó.

“Chắc chắn, bổn tọa trời sinh đã điên cuồng ngang ngược, Lâu Thiên Nguyệt ngươi không biết sao?”

Nguyên Thần Trường Không lười biếng cười một tiếng, nghe qua như vô hại, nhưng sát khí từ người hắn đã tỏa ra, thẳng tắp bức hướng Lâu Thiên Nguyệt.

Thời gian tựa như dừng lại, sau đó, mọi người chỉ thấy một tia sáng trắng, lại nhìn chăm chú một lần nữa, Nguyên Thần Trường Không vẫn đứng yên tại chỗ, giống như chưa từng rời đi. Nhưng người tinh mắt lại phát hiện, tại vạt áo trường bào hắn khẽ lay động. Mà Lâu Thiên Nguyệt vừa rồi hiên ngang lẫm liệt, sắc mặt lại trắng bệch, hai mắt mở to, vẻ mặt biểu lộ sự phức tạp không biết là sợ hãi hay là phẫn nộ, tầm mắt di chuyển xuống chút nữa, vải dệt mềm mại trên ngực hắn lõm xuống một chút, có thể thấy rõ ràng một vết chườm.

“A!” Sau một lát, có người phát ra một tiếng kêu thảm vô cùng thống khổ, một luồng gió nhập vào cơ thể, đánh bay Lâu Thiên Nguyệt.

Sắc mặt mọi người đột nhiên biến đổi, giống như thấy quỷ sống, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Lâu Thiên Nguyệt lại càng đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, thanh đao trong tay run rẩy kịch liệt.

Đây là thực lực của ma chủ Yểm cung sao? Thật đáng sợ!

Nguyên Thần Trường Không câu môi cười, trong mắt hiện ra sự tàn bạo, bộc lộ tài năng nói: “Hôm nay tâm tình bổn tọa rất tốt, cho các ngươi hai con đường để chọn. Một, chết! Hai, hàng phục!”

41. Chương 41: Thu Hoạch

Edit: Hồ Diệp Nhi

“Khốn kiếp!”

Quân Tiểu Tà đi theo nha đầu vào hoa viên, nhìn đôi môi vừa hé vừa mở của Thiên Tầm, không để ý hình tượng mà hét lên!

Phòng Thái tử bị cháy? Người phóng hỏa là sư phụ của ta sao?

Em gái ngươi!

Ngươi có chứng cứ sao? Con mắt nào của ngươi nhìn thấy?

Thiên Tầm chán ghét xoay đầu, bàn tay trắng nõn khẽ che ở hai má, sợ nước miếng Quân Tiểu Tà văng lên người của nàng. “Quân cô nương, hãy tự trọng.” Nha đầu thô lỗ không có giáo dục, thật sự là làm cho người ta phiền chán.

Quân Tiểu Tà tay trái chống nạnh, một tay chống lên đùi phải, dáng vẻ lưu manh bĩu môi: “Thiên đại tiểu thư, không có bằng chứng thì đừng nói lung tung.”

Sư phụ của ta là người nào? Là ma chủ của Yểm cung đó! Loại việc nhỏ như phóng hỏa này, lão nhân gia như hắn vốn khinh thường. Cho dù thật sự là ý của hắn, người ra tay nhất định cũng là người khác!

“Thái tử đã dám nói như vậy, tất nhiên là có căn cứ xác thực. Ngược lại là Quân cô nương, cô vì cái gì mà bảo vệ Nguyên Thần Trường Không như vậy?” Thiên Tầm dùng ánh mắt cổ quái quét nhìn Quân Tiểu Tà, bỗng bước lui hai bước. Cùng nói chuyện với loại người ngu lâu năm không được dạy dỗ này, thật làm hạ thấp nhân phẩm của nàng.

“Hắn là sư phụ của ta, ta không bảo vệ hắn chẳng lẽ phải bảo vệ thái tử?” Quân Tiểu Tà cười chế nhạo, vò vò thất nhật dương trong tay. Người nha, nếu còn dám mở miệng mắng chửi sư phụ của ta, ta sẽ cho người tróc da tróc thịt, muốn chết không được muốn sống cũng không xong!

“Sư phụ?” Thiên Tầm cười quái dị, vừa nhìn đã biết là một đôi chẳng ra làm sao, còn sư phụ nữa à?

Khinh thường liếc mắt nhìn Quân Tiểu Tà, Thiên Tầm nói: “Tìm người tới là muốn nói cho người, tối nay trong phủ có yến tiệc, hy vọng Quân cô nương có thể đến dự đúng giờ.”

Không có hứng thú! Quân Tiểu Tà vốn định nói lời từ chối, nhưng thấy vẻ mặt suy tư của Thiên Tầm, nhếch miệng cười nói: “Tốt a, ta sẽ diện thật xinh đẹp và tham dự đúng giờ.” Chờ chúc tết gà, có thể có chuyện tốt gì. Dù sao nàng cũng đang rảnh rỗi, tìm việc gì đó để làm cho vui cũng tốt.

Dứt lời, Quân Tiểu Tà khí phách quay người, khoát tay nói: “Không cần tiễn, ta tự trở về.” Trở về xin Tử Tịch tỷ tỷ thất nhật dương nhiều một chút, cho các người hưởng thụ một lần cho đủ, hắc hắc hắc....

Nha đầu đứng ở bên cạnh Thiên Tầm nhìn không quen bộ dáng kiêu ngạo của Quân Tiểu Tà, nhìn bóng dáng của nàng phun một bãi nước bọt nói: “Không biết xấu hổ!”

“Tiểu Liên.” Thiên Tầm nhỏ giọng mắng: “Chú ý lời nói và cử chỉ của người!”

Mắng người như thế, chỉ dơ miệng mình. Tiểu Liên cảm miệng, nhưng không cam lòng trừng mắt nhìn Quân Tiểu Tà đã đi xa, oán giận nói: “Tiểu thư, nô tỳ nhìn không quen bao cổ (người ngu ngốc) này kiêu ngạo như thế.”

“Để cho nàng đi thôi, tối nay sẽ có trò hay để xem.”

“Vâng.”

Ngoại ô kinh thành.

Nguyên Thần Trường Không nói xong những lời hết sức điên cuồng, bầu không khí trở nên căng thẳng, chỉ vang lên tiếng hít thở không khí liên tục.

“Ma chủ Yểm cung quả nhiên danh bất hư truyền, thật hết sức ngông cuồng a!”

Quân Bất Hối nội lực sung mãn nói, trường kiếm trong tay phát ra một tiếng rít dài, một lần khời cuộn bay, cầm tức những lời của Nguyên Thần Trường Không.

*trường kiếm: thanh kiếm dài

Sơ Lâu Anh cười nhớn nhoe: “Chưởng môn Hoa sơn thật khí thế!” Lại nhanh chóng nói sang chuyện khác, giọng mỉa mai nói: “Súng bắn chim đầu đàn, ngài đã từng tuổi này, thân thể chịu nổi sao?”

“Hừ! Chịu được hay không, thử qua mới biết được.” Trong mắt Quân Bất Hối hiện lên vẻ nghiêm nghị, trường kiếm bắn ra nhiều đóa hoa kiếm, ra tay tấn công Sơ Lâu Anh trước để mong giành phần thắng, làm cho Yểm cung mất mặt! Phái Hoa Sơn của ta cũng không phải là quả hồng mềm cho người muốn nắn sao thì nắn!

“Ai nha nha, không nghĩ tới ngài đã sống đến tuổi này, tính tình vẫn nóng nảy như vậy.” Sơ Lâu Anh thở dài mang theo chút thương tiếc, ung dung tránh kiếm của Quân Bất Hối đâm tới, nhanh chóng hạ mắt, cung kính nói: “Quân chủ, những người này giao cho thuộc hạ xử lý được không?”

“Một chiêu.” Lời nói không mang chút cảm xúc từ trong mặt nạ quỷ truyền ra, Sơ Lâu Anh chỉ ‘dạ’ một tiếng, phong thái ôn hòa trong phút chốc lạnh lẽo như băng.

Chỉ thấy từ cổ tay Sơ Lâu Anh hiện ra một đoản kiếm dài ba tấc, hai mặt của đoản kiếm xinh đẹp này đều sắc bén, trở tay cầm, giờ cao bên tai. Dưới ánh bình minh, thanh đoản kiếm phát ra ánh sáng tím lạnh lẽo. Ai hiểu biết đều biết thanh đoản kiếm này đã được ngâm kích độc.

“Quân chưởng môn, kính trọng người là người đứng đầu một phái, nhường người nửa chiêu.”

“Ngưng nói nhảm đi!” Quân Bất Hối không dám chậm trễ, vận khí vào kiếm, sở trường phái Hoa Sơn là kiếm pháp — Thu Minh kiếm pháp được hắn thi triển lưu loát sinh động như mây bay nước chảy phát ra uy lực mạnh mẽ.

Kiếm quang như dệt, um tùm bao phủ, bao vây Sơ Lôu Anh. Hắn cũng đứng bất động như núi, ngưng mắt mà đối phó.

Đợi kiếm quang tới gần bên cạnh, mới giơ tay lên chém một nhát, ánh tím như cầu vồng, thổi ra từng đoạn, dùng tốc độ mắt thường không thể thấy được chém tan rã kiếm quang.

“Thật có lỗi, người thua.” Giọng nói nhẹ nhàng chưa dứt, mọi người liền nhìn thấy rất nhiều ánh sáng màu tím tiến đến.

Quân Bất Hối đứng cứng ngắc, tay vẫn còn duy trì tư thế múa kiếm, mà Sơ Lôu Anh đã đứng ở bên cạnh người hắn, liếc mắt nhìn ở cả vai chính mình, nơi đó chỉ cắm nửa thanh đoản kiếm, máu đen từ đoản kiếm chảy ra.

“Người!” Thân pháp thật nhanh, thủ đoạn rất độc ác! Dù Quân Bất Hối không cam nguyện, giờ phút này cũng không thể không cúi đầu xưng thần: “Lão phu thua.”

Mọi người có thể thấy được đôi mắt thâm thúy mang theo ý cười nhạt nhẽo của hắn dưới tấm mặt nạ kia, mà Sơ Lôu Anh ngay cả mày cũng không nhíu, nhanh chóng rút thanh đoản kiếm ra.

Phốc xích!

Trong lòng đau như nước lũ đánh tới, thân mình Quân Bất Hối lung lay hai cái, lấy kiếm cắm xuống đất để chống đỡ, mới đứng vững thân người. Than thở nói: “Lão phu vô năng, hổ thẹn với mọi người.”

Nói xong, giơ kiếm muốn tự vẫn.

Mọi người phát ra tiếng thét kinh hãi, cảm thấy thanh kiếm sẽ cắt đứt cổ họng trong nháy mắt, đột nhiên Nguyên Thần Trường Không cười lạnh ra tiếng: “Bốn tọa có cho người chết sao?”

Quân Bất Hối chỉ cảm thấy một trận gió thổi tới trước mặt, trường kiếm rời khỏi tay, trên cổ hiện lên vết máu. “Người thắng làm vua, thua làm giặc, lão phu đã thua, chết cũng không tiếc!”

“Không được bốn tọa cho phép, sống chết của người không phải do người định đoạt!” Nguyên Thần Trường Không xoay người, ánh mắt lạnh lùng đảo qua từng người, cuối cùng dừng lại trên người Lô Thiên Nguyệt – chưởng môn phái Thái Sơn: “Quân Bất Hối, quân tử nhất ngôn, nếu nhận thua, từ nay trở đi hãy ở lại Hoa sơn an hưởng tuổi già cho tốt, càng không thể bước ra khỏi Hoa sơn nửa bước, trừ phi bốn tọa cho phép, nếu không, bốn tọa sẽ làm cho Hoa sơn gà chó không yên!”

Lô Thiên Nguyệt nghe những lời hắn nói với Quân Bất Hối, rõ ràng là đang cảnh cáo chính mình, giận tím mặt, trợn mắt quát: “Người Yểm cung cũng rất ngang ngược, người khác sợ người, phái Thái Sơn ta sẽ không sợ người, có bản lĩnh cùng lão phu đại chiến ba trăm hiệp!”

Nguyên Thần Trường Không khinh thường cười một tiếng, không để Lô Thiên Nguyệt vào mắt, ngang ngược nói: “Quân Bất Hối, bốn tọa nói chuyện chưa bao giờ nói lần thứ hai, người nghe rõ chưa?”

Sắc mặt Quân Bất Hối xanh mét, bị người bức đến tình cảnh này, theo tính tình của hắn đã sớm đâm đầu chết, nhưng nếu hắn chết đi, phái Hoa Sơn sẽ ra sao? Chẳng lẽ vì bản thân nhất thời xúc động mà liên lụy đến toàn bộ phái Hoa Sơn sao? Trong lòng rất mâu thuẫn, giống như trải qua một thế kỷ, Quân Bất Hối suy sụp thở dài: “Quân Bất Hối tuyệt không nuốt lời, cáo từ.”

Nhặt lên trường kiếm bị Nguyên Thần Trường Không dùng nội lực đánh bay, bóng dáng Quân Bất Hối gầy yếu chỉ trong nháy mắt cảm thấy già đi rất nhiều, bóng lưng đã hơi cong.

“Khoan đã.” Sơ Lôu Anh tiến lên, lấy ra một lọ nhỏ đưa cho Quân Bất Hối: “Thuốc giải này là ý tốt của quân chủ, hy vọng Quân chưởng môn có thể bảo trọng thân thể cho tốt.” Năm sau vẫn khỏe mạnh để tham dự hôn lễ của quân chủ cùng nữ nhi của người.

Đánh một bạt tai, lại thưởng cho một viên kẹo, người Yểm cung quả nhiên khác thường. Quân Bất Hối nhận thuốc giải, cười khỏ một tiếng, lão đảo bước đi.

Đợi người đã đi xa, Nguyên Thần Trường Không mới liếc mắt nhìn Lâu Thiên Nguyệt bị chọc tức đến đầu bốc khói xanh: “Người muốn cùng bổn tọa đại chiến ba trăm hiệp?”

Lâu Thiên Nguyệt nghiêng răng ken két, bây giờ mới chịu trả lời ta, ngươi coi lão phu là gì?

“Sơ Lâu Anh, giết!” Nguyên Thần Trường Không cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái, hồ hững nhăm mắt lại.

Sơ Lâu Anh ‘dạ’ một tiếng, âm cuối còn chưa mất đi, bên tai mọi người đã vang lên tiếng leng keng.

Dao nhanh, đoản kiếm còn nhanh hơn, làm rối loạn mắt người, mê hoặc lòng người.

Lâu Thiên Nguyệt là lão già hồ đồ ngu xuẩn đã không còn linh hoạt, giữ lại người này sau này sẽ trở thành vật cản, nếu muốn thu phục được một đám ngu xuẩn lại tự xưng là chính nghĩa này, thì phải lấy Lâu Thiên Nguyệt làm tấm gương mới có thể làm cho họ kinh sợ.

Không có người nào hiểu rõ tâm tư của Nguyên Thần Trường Không hơn Sơ Lâu Anh. Cho nên lúc quyết đấu cùng Lâu Thiên Nguyệt, xuống tay không một chút lưu tình.

Ước chừng khoảng nửa nén hương, trên người Lâu Thiên Nguyệt đã có rất nhiều vết thương, mà vạt áo Sơ Lâu Anh chỉ bị mất một mảnh vải.

“Sơ Lâu Anh, ngươi quá chậm.”

Nguyên Thần Trường Không thần nhiên nói xong, Lâu Thiên Nguyệt hoảng sợ mất hồn mất vía, Sơ Lâu Anh cười khỏ một tiếng: “Thuộc hạ biết tội.” Xuống tay lại càng tàn nhẫn, chiêu nào cũng muốn lấy mạng, luôn tấn công vào những chỗ hiểm.

Một luồng ánh sáng lóe lên, Sơ Lâu Anh quỳ một gối xuống, dừng ở sau người Lâu Thiên Nguyệt, mà đoản kiếm trong tay hắn đã cắm ở huyệt Bách Hội của Lâu Thiên Nguyệt.

Đồng!

Thân thể ngã xuống đất, phát ra tiếng vang nặng nề, không gian bỗng lặng ngắt như tờ!

42. Chương 42: Gặp Chuyện Không May

Edit: Hồ Điệp Nhi

Phủ Thái tử.

“Thiệu Dã, bản cung đã phát thư mời, ít ngày nữa sự phụ của bản cung có thể đến kinh thành, ngươi nên thu xếp cho tốt.” Thanh Phong đứng ở trước đình viện đã bị cháy đen, trong đôi mắt bình tĩnh chứa sự tàn ác như ẩn như hiện.

Hai tay buông thõng bên người, Thiệu Dã lạnh nhạt nhìn bóng dáng Thanh Phong, nghiêm túc nói:

“Thái tử điện hạ, tối nay Thiệu Dã ta đã có hẹn với giai nhân, ta sẽ thu xếp mọi việc vào ngày mai.”

Thanh Phong nắm tay thành nắm đấm, móng tay đâm thật sâu vào da thịt, tựa như đang hết sức chịu đựng cái gì. Miệng lại nói bình tĩnh: “Ừ, người lui xuống đi.”

“Vâng, thái tử điện hạ.” Thiệu Dã xoay người ra khỏi phủ thái tử, chạy thẳng đến biệt viện cách đó không xa.

Hậu viện.

Phượng Hoàng lấp tên kéo cung, nhắm vào mục tiêu cách xa ba trượng (khoảng 30 thước), vẻ mặt nghiêm túc hít mắt ngắm vào mục tiêu, buông tay, vèo một tiếng, tên lướt nhanh trong không khí, xuyên thủng liên tiếp ba hồng tâm của ba tấm bia.

Nhìn kiệt tác của mình, Phượng Hoàng vừa lòng nở nụ cười. Đang muốn lấy tay lau mồ hôi trên trán, một bàn tay to với những ngón tay thon dài đầy vết chai cầm khăn mặt đưa đến trước mặt nàng.

“Tiểu Phượng Hoàng, tài bắn cung của nàng lại tiến bộ rồi.”

Đã quen thuộc với âm thanh tà mị vang lên bên tai, Phượng Hoàng xoay người, lại rơi vào cái ôm mang chút lạnh lẽo của Thiệu Dã. “Tiểu Phượng Hoàng, Thiệu Dã ta đã đồng ý tặng quả bóng cho nàng đá, tối nay sẽ được đưa đến.”

Phượng Hoàng không nói, thân thể cứng ngắc run rẩy: “Vì sao ngươi lại giúp ta?”

“Thiệu Dã ta thích.”

“Nhưng ta không muốn nợ ân tình của ngươi.” Phượng Hoàng không hiểu rõ đây là cảm giác gì, rõ ràng nàng chán ghét hắn, chán ghét sự tự cho là đúng của hắn, chán ghét sự bá đạo của hắn, càng chán ghét sự chuyên quyền độc đoán của hắn. Nhưng khi nghe hắn nói muốn đi giết Hưởng Nam Thiên cho nàng, trong lòng nàng lại có chút lo lắng cho hắn.

Thiệu Dã cười ha ha, ôm nàng ngồi xuống ghế dựa ngồi bên cạnh hắn, đôi mắt sâu thẳm hiện lên trêu tức: “Tiểu Phượng Hoàng không muốn nợ ân tình của Thiệu Dã ta, nhưng Thiệu Dã ta thích làm cho nàng nợ ta, nàng có ý kiến sao?”

Phượng Hoàng xụ mặt: “Ngươi nghĩ mình là ai? Ngươi có biết võ công của Hưởng Nam Thiên cao như thế nào hay không?”

“A, nàng giận sao?” Thiệu Dã vô lại cười nói: “Tiểu Phượng Hoàng, nhớ kỹ đừng có yêu thương bản Thiệu Dã. Bản Thiệu Dã là quỷ chết yếu, yêu thương bản Thiệu Dã sẽ trở thành quả phụ.”

“Lão nương mặc kệ sống chết của ngươi!” Phượng Hoàng cầm cây cung hung hăng đâm vào ngực Thiệu Dã, hắn không tránh cũng không trốn, buồn bực khụ một tiếng: “Tiểu Phượng Hoàng ngươi càng hung dữ, bản Thiệu Dã càng thích.”

“Ngươi, cái người điên này!” Phượng Hoàng đỏ khốc đỏ cười, trong lòng lan tỏa cảm giác ngọt ngào.

Ban đêm.

Phủ Thừa Tướng đèn đuốc sáng trưng, Thiên Tầm trang phục lộng lẫy, phong cách cao quý bức người đứng ở giữa đám đông.

Quân Tiểu Tà chỉ mặc áo xanh quần trắng, không trang điểm, ngồi ở một góc không ai nhìn thấy để được lấp đầy bụng, ai nói gì nàng cũng để vào tai. Số thuốc thất nhật dương muốn mười phần có mười phần, trong lòng suy nghĩ số thuốc này có phát huy tác dụng tối đa hay không.

Tương lai Thiên Tầm sẽ mang danh hiệu là thái tử phi điều này đã được mọi người công nhận, cho nên lúc này có rất nhiều người vây quanh nịnh hót nàng, nàng cũng rất thích về điều đó, thỉnh thoảng liếc mắt Quân Tiểu Tà một cái, hy vọng nàng có thể nhìn cho rõ ràng, chỉ có Thiên Tầm nàng mới là người thích hợp với thái tử nhất.

Không nhìn thì không sao, nhưng vừa nhìn chỉ muốn nổi trận lôi đình.

Chỉ thấy trong miệng Quân Tiểu Tà đầy thức ăn, mắt chỉ nhìn thấy điểm tâm trên bàn, rất giống quỷ chết đói. Thì ra nàng ta không để lời nói của nàng vào tai?

“Các vị, rất khó khăn chúng ta mới được gặp nhau ở nơi này, chúng ta hãy cùng nhau thưởng thức một tiết mục biểu diễn đầy hứng thú được không?” Thiên Tầm ngồi ở trên cao, trong mắt chứa đựng sự tính toán, cười tươi lướt qua khuôn mặt từng người trong buổi tiệc, tỏ ra tư thế của thái tử phi.

“Thiên Tầm tỷ tỷ, ngài là tài nữ của kinh thành chúng ta. Cẩm kỳ thư họa mọi thứ đều biết, chúng tôi sao lại không biết xấu hổ mà làm trò cười trước mặt ngài a.” Nữ tử nói chuyện hé ra khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, cái miệng anh đào nhỏ nhắn nói chuyện, ánh mắt khôn khéo lại nhìn trên người Quân Tiểu Tà ngồi ở trong góc khuất.

Mọi người nghe xong liền lên tiếng hòa theo, nữ tử đặc ý chớp mắt nhìn, lại nói: “Ồ quý phủ của Thiên Tầm tỷ tỷ không phải có một vị nữ hiệp mới đến sao? Chúng tôi chưa từng được nhìn thấy nữ tử cảm thương múa đao, Thiên Tầm tỷ tỷ hãy cho chúng tôi được mở rộng tầm nhìn.”

“Tiểu Anh.” Thiên Tầm tỏ vẻ khó xử liếc nàng một cái, “Quân cô nương là khách của tỷ, tỷ sao lại không biết xấu hổ mà làm phiền người ta?”

Quân Tiểu Tà vuốt bụng tròn vo, cười hì hì nói: “Không sao, không sao, nếu các người đã muốn nhìn, ta đành phải làm trò cười thôi.” Nha nha, bỗng cô nương đang lo không có cơ hội ra tay, nay các người đã đưa tới cửa, ta còn khách sáo làm gì?

Tay cầm trường kiếm, Quân Tiểu Tà biểu diễn tư thế vô cùng xinh đẹp, một chân đạp đất, trường kiếm chỉ lên trời, mắt liếc một cái, rút trường kiếm về, kiếm rít, dùng kiếm xẹt ngang qua gương mặt nữ tử vừa đề nghị, cắt đứt một lọn tóc đen rủ trước ngực nàng.

Không đợi nàng phản ứng, từng chiêu từng chiêu của thu minh kiếm pháp của phái Hoa Sơn được thi triển, tuy rằng có thể không lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, nhưng đối với một đám nữ tử chỉ biết ở khuê phòng ngâm thơ đối câu mà nói, vẫn có sức mạnh làm cho bọn họ hoảng sợ. Mọi người nhìn xem đều trợn mắt há mồm, vốn là muốn làm cho nàng mất mặt, không ngờ tới Quân Tiểu Tà cũng có thể có tư này, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản ứng như thế nào.

Một bộ thu minh kiếm pháp sắp kết thúc, Quân Tiểu Tà nhanh chóng đem thất nhật dương nắm ở trong tay, đem thân mình xoay tròn bay lên trời, trong lúc xoay tròn, đem thuốc bột tung ra trong không khí.

Đáp xuống đất, bễ khí, thu kiếm, ôm quyền: “Trò cười.” Về mặt Quân Tiểu Tà khiêm tốn, lau mồ hôi trên trán: “Mới vận động một chút lại đói bụng, ta đi ăn chút gì để bổ sung thể lực.”

Mọi người hoàn toàn không biết nên đáp lại sự tự quyết định của nàng như thế nào, sau một lúc lâu mọi người mới cười ha ha kiếm chuyện để nói.

Ôm một mâm điểm tâm ngồi găm ở góc khuất, còn chưa động đây, bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, người hầu vẽ mặt kinh hoảng chạy đến truyền lời, quỳ xuống đất nói: “Tiểu thư, trong phủ đã xảy ra chuyện!”

Thì ra nữ tử nói chuyện lúc nãy tên Hường Tuyết Anh, là hòn ngọc quý trên tay Hường Nam Thiên, mà Hường gia cùng Thiên gia lại rất thân thiết. Sắc mặt Thiên Tầm hơi trầm xuống: “Vội vàng hấp tấp còn ra thể thống gì, có chuyện gì từ từ nói.”

“Vâng.” Người hầu không dám chậm trễ, dừng một chút nói: “Đêm nay Lí đại nhân cho mời Hường lão gia cùng đến Quê Hoa lâu uống rượu. Trên đường trở về bị thích khách không rõ lai lịch đâm bị thương.”

Hường Tuyết Anh vừa nghe phụ thân bị thích khách đâm bị thương, đầu tiên là ngẩn ra rồi lập tức nổi giận nói: “Hồ ngôn loạn ngữ (nói nhảm)! Cha ta là người như thế nào, kẻ nào to gan dám đả thương cha ta?”

“Tiểu nhân không dám nói bậy, việc này là sự thật!”

“Hừ!” Hường Tuyết Anh hung tợn liếc mắt người hầu một cái, xoay người đối diện Thiên Tầm nói:

“Tỷ tỷ, thứ cho Tiểu Tuyết cáo lui trước.”

Thiên Tầm lôi kéo tay Hường Tuyết Anh, trấn an nói: “Tỷ tỷ sẽ đi cùng với muội, nếu chuyện này không có thì hãy bỏ qua, nếu chuyện này là thật, giữ lại kẻ vô dụng này cũng chỉ chướng mắt.” Hường Nam Thiên gặp chuyện, không thể để người nào biết, tên người hầu này lại náo động ngay lúc này, quả thực là phế vật (đồ vô dụng)!

“Chúng muội muội, buổi tiệc hôm nay tạm thời kết thúc, ngày sau tỷ tỷ sẽ tạ tội.” Nói xong, Thiên Tầm nắm tay Hường Tuyết Anh nghênh ngang rời đi.

Cũng trong thời gian đó, tại phủ thái tử.

Về mặt Thanh Phong bình tĩnh, nhìn chăm chú tên thị vệ đang chạy đến báo tin, không nói một lời.

Thị vệ chạy nhanh như tên, nhanh chóng cúi đầu: “Thái tử điện hạ, ngài có cần đi quan sát trước không?”

“Tiếp tục do thám, nếu là thật, lập tức dẫn người đi thiêu Tử Hoa lâu!” Một tiếng rít gào, làm cho thị vệ rừng mình, khúm núm nhận mệnh rồi đi.

“Nguyên Thần Trường Không, bản cung sẽ không bỏ qua cho ngươi, tuyệt đối không!”

Tử Hoa lâu.

“Quân chủ, Hướnɡ Nam Thiên đã chết.”

“Ừm.” Ngón trỏ thon dài của Nguyên Thần Trường Không gõ gõ mặt bàn, thản nhiên nói: “Truyền tin cho tả hộ pháp, bảo nàng mang theo đồ nhi của ta trở về Yểm cung trước.”

Sơ Lâu Anh ‘dạ’ một tiếng, xoay người rời khỏi, Nguyên Thần Trường Không lại nói: “Gọi ám dạ Nhất Hào vào gặp ta.”

“Vâng, quân chủ.”

Qua một lát, truyền đến tiếng gõ cửa.

“Quân chủ!”

“Ừm, vài ngày trước quốc sư tìm người bàn bạc muốn mua Tử Hoa lâu, hiện tại bàn bạc như thế nào?”

Ám dạ Nhất Hào nói: “Quốc sư muốn dùng tám mươi lăm vạn mua Tử Hoa lâu, thuộc hạ đang chờ chỉ thị của quân chủ.”

Nguyên Thần Trường Không nhíu mày: “Bây giờ ngươi hãy đem bằng khoán nhà đất đến phủ quốc sư, nói cho hắn biết bốn tọa muốn làm bạn với hắn, bán Tử Hoa lâu cho hắn với giá chín mươi vạn, có thể ký hợp đồng!”

“Còn nữa, phải làm việc này cho tốt trong vòng canh ba!”

Khóe miệng ám dạ Nhất Hào run lên, nhận mệnh rồi đi.

Thời gian khoảng hai khắc, ám dạ Nhất Hào đã đem bằng khoán nhà đất đã được sang tên đưa đến tay Nguyên Thần Trường Không, cho đến khi nhìn thấy khóe miệng chủ tử nhà mình thật sự lộ ra một chút ý cười, mới nhẹ nhàng thở mạnh ra.

“Làm rất tốt, lập tức rời khỏi đây, đến Vu Hằng Sơn trang hội hợp. Bốn tọa, cho các ngươi thời gian một khắc.” Nói xong, bóng trắng chợt hiện, Nguyên Thần Trường Không đã phá cửa sổ rồi đi.

Ám dạ Nhất Hào lau mồ hôi lạnh, quân chủ, ngài đây là muốn ép chết chúng tôi a, ai, mệnh khổ.

43. Chương 43: Yêu Nguyệt (1)

Edit: Hồ Diệp Nhi

Hướnɡ phủ.

Khi Hướnɡ Tuyết Anh cùng Thiên Tầm chạy trở về, Hướnɡ gia đang náo gà bay chó sủa, nhìn thấy tiểu thư nhà mình trở về, đều khóc không thành tiếng: “Tiểu thư, lão gia người...”

“Câm miệng!” Trong lòng Hướnɡ Tuyết Anh vẫn luôn tin tưởng phụ thân nàng tài cán như vậy thì sẽ không có khả năng gặp chuyện, cho dù thật sự có người gây bất lợi với phụ thân cùng lắm cũng là sợ bóng sợ gió một lúc thôi. Cho nên đối với bộ dáng người hầu đang khóc sụt sùi cảm thấy thập phần chán ghét, khi nâng làn váy đi thẳng vào phòng ngủ của Hướnɡ Nam Thiên, lời nói còn mang theo tức giận bất bình kêu lên:

“Phụ thân, Tiểu Anh đã trở về.” Đợi lát nữa nàng nhất định phải giết gà dọa khỉ,

để cho bọn hạ nhân này biết cái gì gọi là chừng mực.

Thiên Tầm đi theo sát phía sau nàng, nhìn lướt qua phủ đệ rộng lớn, sắc mặt bọn hạ nhân thấp thỏm lo âu như chim sợ cành cong, đột nhiên trong lòng có dự cảm không tốt. Hướnɡ Nam Thiên đang nắm bình

quyền trong tay, là tâm phúc của phụ thân, nếu hần thật sự xảy ra chuyện gì, chẳng phải Thiên gia sẽ bị mất đi một cánh tay?

Suy nghĩ đến đó, Thiên Tầm bước nhanh đi vào bên trong, vừa mới bước vào cửa phòng, bên trong vang lên tiếng kinh hô của hạ nhân “Tiểu thư!”

Ngước mắt lên nhìn, đập vào mắt là tất cả mọi chỗ đều là máu tươi, đầu Hướng Nam Thiên bị người treo cao ở nóc phòng, hai mắt tràn đầy hoảng sợ, nửa người dưới cũng bị kiếm chém máu thịt lẫn lộn, cảnh tượng làm người hoảng sợ, dù cho Thiên Tầm tự xưng là tiểu thư khuê các được giáo dục rất tốt, giờ phút này cũng không tránh khỏi cúi người nôn mửa.

Cùng thời gian đó, thái tử Thanh Phong cũng nhận được tin tức, dưới cơn tức giận lỗ tay giết chết tên thị vệ đến báo tin, vung tay lên: “San bằng Tử Hoa lâu!”

Thái tử đem đội quân tinh nhuệ lực lượng hùng hậu do mình đào tạo bí mật đi thẳng đến Tử Hoa lâu, lửa pháo thấp sáng cả kinh thành u ám.

Ánh lửa ngút trời, quốc sư đang âm thầm đặc ý vì đã có trong tay bằng khoán nhà đất, nếu nhìn xa một chút, một khi được sự giúp đỡ âm thầm của Yểm cung, hần có phần thắng rồi. Tuy cuộc đời này vô duyên với ngai vàng, nhưng có thể ở sau lưng thao túng mọi chuyện cũng coi như thỏa tâm nguyện của kiếp này.

Không nghĩ tới quân gia chạy vọt vào phòng, đánh gãy mộng đẹp của hần: “Lão gia, Tử Hoa lâu bị cháy!”

“Cái gì!” Quốc sư vỗ bàn đứng lên: “Ai làm!”

“Thái tử.”

Quốc sư như bị sét đánh, trong lòng oán hận thay nhau nổi lên, sau một lúc lâu mới hạ giọng nói: “Lập tức mời tam hoàng tử đến phủ.”

“Vâng.”

Thái tử, người dám làm một, lão phu sẽ làm mười lăm, chúng ta chờ xem!

Ngày hôm sau, Thiên Tầm mang theo Hướng Tuyết Anh đang rất thương tâm trở lại phủ Thừa Tướng, sau khi dàn xếp tốt cho Hướng Tuyết Anh liền trở về phòng ngủ, hoảng sợ khi nhìn thấy Nguyên Thần Trường Không đứng ở trong phòng.

“Các hạ tự mình đến thăm có gì chỉ thị sao?” Có lẽ là mệt mỏi do cả đêm không ngủ, Thiên Tầm cảm thấy da chính mình dinh dính khó chịu, đưa tay gỡ gỡ, không nghĩ tới chỉ gỡ có một cái, lại càng thấy ngứa, ngại Nguyên Thần Trường Không còn ở đây, chỉ đành phải cắn răng nhịn.

“Đương nhiên là tới đòi người, đồ nhi của bốn tọa đâu?” Nguyên Thần Trường Không xoay người, lơ đãng nhìn lại thấy có vết cào thật sâu trên mu bàn tay của Thiên Tầm, khước miệng chột mỉm cười đầy thú vị.

Thiên Tầm lạnh lùng rũ mắt xuống: “Người tất nhiên được chiêu đãi thật tốt, nếu các hạ không tin lời nói của ta, tự đi nhìn một chút là biết.” Chết tiệt, sao lại càng ngày càng ngứa?

“Hừm?” Đến lúc này còn chưa biết người đã bị mang đi, chắc chắn. Nguyên Thần Trường Không giấu đi sự coi thường trong mắt, thản nhiên nói: “Vậy thì tốt rồi, nếu đồ nhi bốn tọa thiếu một sợi lông... Khi nào thì tổ chức hôn lễ của người cùng thái tử?”

Đột ngột chuyển đề tài, Thiên Tầm hơi ngẩn người, không chút để ý nói: “Hoàng đế hạ chỉ, cuối năm tổ chức.”

“Người không phải sợ đêm dài lắm mộng chứ?” Tiếng nói tràn ngập trêu tức, bỗng nhiên Thiên Tầm liên tưởng đến chuyện Hướng Nam Thiên bị giết, đôi mi thanh tú nhú lại: “Hướng Nam Thiên là do người giết?”

“Cái loại người này, giết chỉ làm dơ tay bốn tọa.” Nguyên Thần Trường Không khinh thường cười một tiếng: “Bốn tọa sẽ không ở lại kinh thành quá lâu đâu, nếu người muốn trở thành thái tử phi sớm một chút, tốt nhất là nhanh chóng ra tay, nếu không... Chỉ nói bấy nhiêu thôi, bốn tọa sẽ lại đến thăm người.” Dứt lời, lười nhìn đến Thiên Tầm, xoay người rời đi.

Người vừa đi, cả người Thiên Tầm đều thả lỏng, chỗ gỡ lúc nãy lại càng ngứa, hung hăng gỡ vài cái.

Một cái gãi này, khiến cho chỗ khác cũng ngứa theo, càng gãi càng ngứa, cho đến khi có tiếng hoảng sợ của nha đầu vang lên ở ngoài cửa mới tạm ngừng.

“Chuyện gì mà hoảng sợ như vậy!” Thiên Tầm giận dữ.

Nha đầu sợ tới mức quỳ xuống đất vừa khóc vừa kể lể: “Bẩm tiểu thư, Hường tiểu thư không biết sao lại thế này, gãi ngứa liều mạng, bọn hạ nhân ngăn cản như thế nào cũng không được.” Gãi đến hỷ dung nhan.

Trong lòng Thiên Tầm hoảng sợ, nhìn mu bàn tay hiện đầy vết cào trong lòng bông cảm thấy lo lắng, vội vàng đi vào phòng Hường Tuyết Anh, bên trong như ong vỡ tổ.

Chỉ thấy Hường Tuyết Anh giống như người điên, quần áo nửa cởi, ra sức gãi trên người như không muốn sống, máu tươi theo móng tay nàng chảy xuống, cả người xấu xí khó coi.

“Toàn một lũ tổn cơm, còn không mau đi mời đại phu!”

Ở vùng ngoại ô kinh thành, trong một quán trà.

“Tử Tịch tỷ tỷ, chúng ta vội vàng rời đi như vậy, là muốn đi nơi nào?” Giờ này chắc hẳn đại tiểu thư Thiên Tầm đang liều mạng gãi ngứa đi, nàng muốn nhìn thấy tận mắt a. Quân Tiểu Tà thất vọng thở dài, tiếp tục cắn bánh bao.

Tử Tịch dịch dung, đã biến thành bộ dáng của người bình thường không thể bình thường hơn, mặc dù quần áo trên người chỉ là vải thô sợi dai nhưng không thể che giấu được dáng người quyến rũ của nàng, nhìn nàng mà Quân Tiểu Tà cảm thấy trong lòng không có mùi vị gì.

Cùng là nữ nhân, tại sao lại chênh lệch nhau nhiều vậy?

“Khanh khách, sao tỷ không phát hiện muội cũng có mặt dễ thương nhỉ?”

“Khụ khụ, quá khen quá khen.” Chỉ là trò đùa dai của ta được không? Con người của ta rất hiền lành a.

Quân Tiểu Tà đỏ mồm hôi lạnh.

Ăn uống qua loa cho đầy bụng, hai người chuẩn bị tiếp tục lên đường, Tử Tịch quay người lại, bị một trận gió thổi vào mặt, cảm thấy ngực như có cái gì đâm vào, cảm giác mát lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên óc.

Tử Tịch cảnh giác lấy ra một nắm thuốc bột, cho đến khi trận gió biến mất, xác định nó đã đi xa mới xoa người, sắc mặt trắng bệch nhìn Quân Tiểu Tà điềm tĩnh như không có việc gì: “Muội muội.”

“Làm sao vậy, Tử Tịch tỷ tỷ.” Quân Tiểu Tà rất buồn bực nhìn vẻ mặt đầy kì lạ của Tử Tịch, lắc lắc cánh tay của nàng: “Đã xảy ra chuyện gì?” Mới ăn xong bữa sáng đã thiếu máu?

Trong mắt Tử Tịch hiện lên một chút ngạc nhiên, trong giây lát khôi phục lại bình tĩnh, cười cười:

“Không có việc gì, chúng ta mau khởi hành.”

Hai người xoa người lên ngựa, Tử Tịch giục ngựa chạy gấp, giống như có thú dữ đuổi theo phía sau, tốc độ nhanh chóng làm cho Quân Tiểu Tà lú lờ. Nhưng nàng không hỏi nhiều, ra sức vung roi trong tay.

Chạy liên mười dặm, Tử Tịch mới thả chậm tốc độ, lòng còn sợ hãi dặn dò nói: “Muội muội, dọc đường đi dù gặp bất cứ ai hoặc xảy ra chuyện gì cũng không được dừng lại, đây là nơi chúng ta sẽ đến, mau cất giữ bản đồ cho kỹ.”

“Tử Tịch tỷ tỷ?” Quân Tiểu Tà bị vẻ mặt thận trọng có chút nghiêm khắc của Tử Tịch dọa sợ: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Trong một lúc tỷ không nói rõ được, tóm lại muội phải nhớ kỹ, chỉ để ý đi theo đường của mình, đừng nhúng tay vào chuyện gì.” Tử Tịch nhìn xa xa, lầm bầm nói: “Chỉ mong là ta lo lắng quá nhiều.”

Có lẽ do không khí quá mức nghiêm túc, sắc mặt Quân Tiểu Tà có chút trắng bệch, để làm dịu không khí căng thẳng, Tử Tịch đổi đề tài: “Muội muội, lần trước tỷ đã chỉ cho muội cách nhận biết thuốc, muội còn nhớ rõ chứ?”

“Ừm.” Quân Tiểu Tà còn thật sự gật gật đầu, trong lòng cảm thấy rất bất an.

“Vậy muội cho tỷ biết, thuốc này có đặc điểm gì, dùng như thế nào?” Tử Tịch kẹp bụng ngựa một cái, chậm rãi đi về phía trước, coi như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra, nhìn qua thấy rất nhàn nhã.

Quân Tiểu Tà đi theo bên cạnh nàng, lấy ra từ thắt lưng thuốc độc mà Tử Tịch đã đưa cho nàng lúc trước.

“Ha ha, muội muội quả nhiên có thiên phú về học độc, chờ chúng ta trở lại Nam Lăng, tỷ sẽ dạy muội cách điều chế thuốc độc.”

“Dạ.”

Tử Tịch đi cách Quân Tiểu Tà một đoạn ngắn rồi dừng lại, ánh mắt phức tạp nhìn Quân Tiểu Tà:

“Muội muội, tỷ có một việc muốn nhờ muội giúp.”

“Chuyện gì?”

“Nếu, tỷ nói nếu, nếu tỷ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, muội giúp tỷ nói với Sơ Lâu Anh, là tỷ phụ hấn, bảo hấn hãy quên tỷ đi.”

“A!” Tử Tịch nở nụ cười nhạt, nhưng Quân Tiểu Tà vẫn phát hiện có cảm giác đau buồn được che giấu dưới nụ cười kia, nàng cảm thấy giờ phút này thái độ của Tử Tịch giống như đang để lại di ngôn làm cho nàng sợ hãi. Quân Tiểu Tà lắc lắc đầu: “Muội không nói, những lời này chính tỷ tự nói với huynh ấy thì tốt hơn.”

“Chắc chắn, tiểu cô nương muội đoán đúng rồi, tả hộ pháp của Yểm cung đang để lại di ngôn đấy.”

Đột nhiên có tiếng nói chen vào làm cho trong lòng Tử Tịch căng thẳng, quả nhiên vẫn phải gặp mặt...

44. Chương 44: Yêu Nghiệt (2)

Edit: Hồ Diệp Nhi

“Ôi chao, người này thực không lễ phép!” Quân Tiểu Tà không phát hiện sự căng thẳng trong mắt Tử Tịch, xoay người, trong phút chốc trợn to mắt.

Mặc quần áo màu đen, tóc trắng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng cầm trong tay một cây quạt làm bằng ngọc được mạ vàng, trên cây quạt còn vẽ một đóa hoa mẫu đơn màu đỏ, dáng người cao to đứng giữa ánh mặt trời yên tĩnh như núi, mặc cho phong cảnh xinh đẹp, giờ phút này cũng mất hết màu sắc, thế giới dường như chỉ còn lại hai màu đen trắng.

Hắn bước chậm rãi, tay áo bay bay, giống như cười mà không cười lướt gió mà đến, làm cho người ta cảm thấy không phải là thật, xinh đẹp đến nỗi làm cho người ta hít thở khó khăn.

Trái tim Quân Tiểu Tà càng đập dồn dập theo từng bước chân hắn đi đến gần, trong ngực như có con thỏ nhỏ chạy loạn, càng lo lắng.

“Đồ nhi ngoan của ta, người đang nhìn chỗ nào thế?” Trong đầu đột nhiên hiện ra vẻ mặt hờn dỗi của Nguyên Thần Trường Không, dung nhan tuyệt mỹ nở nụ cười như có như không, trong nháy mắt Quân Tiểu Tà chợt bình tĩnh, mắng to bản thân hão sắc. Đứng che ở trước người Tử Tịch, hai tay chống thắt lưng, hất nhẹ hàm cằm vắn: người muốn làm gì!

Sắc mặt yêu nghiệt hơi tái nhợt, môi như củ ấu nhẹ nhàng mỉm cười, mắt đẹp mang theo sự bí hiểm, thân sĩ nói: “Tiểu cô nương, nàng tên là gì?”

Hắn trời sinh có đôi mắt đẹp, đôi lông mày vừa mịn lại dài, đuôi mắt phượng khê cong, giống như lúc nào cũng cười. Lúc hắn nói chuyện, hai mắt rất nghiêm túc nhìn Quân Tiểu Tà, tỏ ra hết sức lễ phép, thật đúng là làm cho người ta khó lòng từ chối.

Nhưng Quân Tiểu Tà không muốn mua thêm nợ tình, nàng đã có sư phụ hoàn mỹ, lại chảy nước miếng với khác nam nhân, thật không biết xấu hổ, cho nên, yêu nghiệt hãy tránh ở một bên đi.

“Vì sao ta phải nói cho người biết? Lần đầu tiên gặp mặt liền hỏi tên nữ hài tử, người có âm mưu gì.”

Quân Tiểu Tà hừ một tiếng, khước mắt lại nhìn thấy Tử Tịch đang thù người ra, vẻ mặt như không biết gì, giống như hồn vía đã bị người lấy đi.

Quân Tiểu Tà hoảng sợ: “Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?” Lực sát thương của yêu nghiệt mạnh như vậy sao?

Chạy nhanh lắc lắc Tử Tịch, nàng như ở trong mộng chợt tỉnh liền nhanh chóng đẩy Quân Tiểu Tà ra, không nói hai lời nhanh chóng ném một nắm thuốc bột, rút ra thanh đoản kiếm ở trên người.

“Tả hộ pháp, quân chủ nhà ngươi tiếp đãi bạn cũ như vậy sao?” Yêu nghiệt cười tươi tỏ vẻ vô tội, nhẹ nhàng vung lên chiếc quạt trong tay, chân cũng không di chuyển nửa bước, Tử Tịch bị hất đánh bay thẳng ra ngoài.

Quân Tiểu Tà vừa đứng yên, liền nhìn thấy một màn như thế, nhất thời nổi cơn giận dữ: “Người làm gì thế!”

“Đương nhiên là.... Giết người.” Vẻ mặt yêu nghiệt tùy ý, giống như đang nói thời tiết hôm nay rất tốt.

“Ban ngày ban mặt người giết người cướp của, trong mắt người có còn vương pháp hay không!” Quân Tiểu Tà nổi giận, tay không đánh tới, tập trung sức ra chưởng, không cho tên yêu nghiệt này thời gian suy nghĩ.

Trong mắt yêu nghiệt lóe lên sự gian xảo như hồ ly, môi tràn ngập tươi cười giống như đã tìm thấy được con mồi vừa miệng.

Đối với nhiếp hồn đại pháp của bản công tử không bị làm sao, nha đầu kia khẳng định là đồ con lừa.

Lại được tả hộ pháp của Yểm cung tự mình hộ tống, lai lịch của con lừa này không tầm thường, ít nhất cũng có chỗ đứng ở trong mắt của tên thối tha kia, mặc kệ, trước bắt đi rồi nói sau.

Lúc Quân Tiểu Tà tung chưởng đối phó tên yêu nghiệt, duỗi cánh tay dài, bóng dáng như quỷ mị biến đổi lướt qua, ôm eo Quân Tiểu Tà, biến mất nhanh như ánh sáng lướt qua liền biến mất không thấy tăm hơi, từ xa truyền đến một câu: “Tả hộ pháp, trở về nói cho quân chủ nhà ngươi, ba ngày sau vào lúc buổi trưa canh ba đến Ngõ Diễm Sơn gặp bản công tử.”

Tử Tịch cử động thân thể sắp ngã, bất đắc dĩ nhìn bóng dáng đã đi xa, cầm dây cương đuổi theo hướng lên kinh thành.

“Huynh đài, người nên tự trọng.” Quân Tiểu Tà bị điểm huyết, chỉ có miệng và đôi mắt cử động được, sau một lúc lâu mới thốt lên một câu như vậy. Nếu như để sự phụ nghe được, nhất định sẽ giận dữ.

“Tiểu cô nương, người quả thật rất nặng, đi xuống dưới đi.” Yêu nghiệt cười hì hì, liền nhanh chóng ném người xuống đất khi đang bay như tên bắn.

Quân Tiểu Tà lảo lộn không ngừng trên mặt đất giống như quả bóng cao su, cho đến khi đụng vào một tảng đá mới dừng lại.

Yêu nghiệt a, lão nương ân cần thăm hỏi cả nhà ngươi. Trong lòng mắng thầm, liền nhanh chóng hôn mê.

Tên yêu nghiệt nghỉ chân ở trên cao, cúi đầu nhìn chăm chú Quân Tiểu Tà đã bất tỉnh nhân sự, môi xinh đẹp liền nở nụ cười. Con lừa này rốt cuộc có cái giá trị gì để lợi dụng? Muốn đáng không có đáng, muốn sắc cũng không có sắc, ngay cả khí chất đều như đá sỏi bình thường, hay bản công tử đã đoán sai? Hay là giết đi!

Trong mắt hiện lên sự ác độc, yêu nghiệt chậm rãi cúi người, chuẩn bị ra tay kết liễu tánh mạng Quân Tiểu Tà, lại nhìn thấy trên vạt áo có dính chút bột phấn, nhất thời giận tím mặt, xuất ra nội lực, đánh bay Quân Tiểu Tà ra xa.

Mồ tả bị đau nên tỉnh, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị đảo lộn, trên khước miệng dính đầy máu tươi.

“Khụ khụ khụ....”

“Tĩnh! Mau đi giặt quần áo cho bản công tử!” Yêu nghiệt từ kẽ răng nặn ra mấy chữ này, trán nổi gân xanh, giống như đang phải chịu đựng cái gì.

Không khí chung quanh tựa như đông lại, Quân Tiểu Tà cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, hết nhìn quần áo bị yêu nghiệt ném xuống đất, lại nhìn yêu nghiệt có thể giết nàng bất cứ lúc nào, thức thời nhặt quần áo trên mặt đất lên.

Không còn sự phụ, phải bảo vệ cái mạng nhỏ, bằng không thành quỷ cũng không an tâm.

“Nước ở đâu?”

Hai mắt yêu nghiệt tràn ngập tơ máu, nhìn chằm chằm Quân Tiểu Tà giống như sói đói, nàng nhìn thiếu chút tim lọt ra ngoài.

“Đi ba dặm về phía trước.” Yêu nghiệt tích chữ như vàng.

Em gái người a! Chạy ba dặm đường chỉ để giặt quần áo cho người?

Quân Tiểu Tà liếc hẳn một cái, ôm quần áo đi cà nhắc về phía trước. “Ngu ngốc, lão nương đi trước.”

Trong lòng người nào đó đang tính toán, không nghĩ tới khi nàng vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy yêu nghiệt giống như quỷ hai chân cách mặt đất bay ở phía sau nàng, liền hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh.

Dòng suối nhỏ nằm dưới bóng cây cổ thụ, cho dù ngày hè nóng như lửa, nước suối vẫn rất lạnh. Một bên Quân Tiểu Tà nhỏ giọng ho khan, một bên ra sức giặt quần áo cho yêu nghiệt.

Giặt cho đến khi làn da ngón tay xuất hiện nếp nhăn, yêu nghiệt mới cực không tình nguyện hừ một tiếng tỏ vẻ giặt như thế đã được.

“Phơi ở đâu?”

Con mắt yêu nghiệt cũng không thèm nhìn Quân Tiểu Tà một cái, cách đó không xa có một giá gỗ phơi đồ, cầm quần áo dùng nội lực hong khô. Nhìn yêu nghiệt thích sạch sẽ giống như biến thái, về mặt Quân Tiểu Tà đen lại, âm thầm may mắn sự phụ đẹp trai của nàng không có bị bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng như vậy, nếu không bốn cô nương nhất định sẽ nổi điên.

“Không còn chuyện gì của ta, ta có thể đi rồi chứ?” Tên này là một quả bom không hẹn giờ, chẳng may đập đến quả địa lôi này, bản thân chết như thế nào cũng không biết.

Một bên Yêu nghiệt vuốt nếp nhăn trên quần áo, một bên nói không chút để ý: “Bản công tử có cho người đi sao?”

“Vậy người muốn thế nào?”

“Con lừa, đương nhiên chỉ dùng để làm việc nặng.” Yêu nghiệt nhướng mày, đôi mắt hẹp dài như trăng non, nở nụ cười mang theo một chút trêu tức, cả người Quân Tiểu Tà lại sợ hãi. Yêu nghiệt cười thật là khủng khiếp a!

“Ta muốn về nhà.”

Yêu nghiệt gật gật đầu, tóc trắng xòa xuống theo động tác rất nhỏ hẳn như ánh mặt trời hạ trên mặt biển trông rất đẹp mắt. Chỉ tiếc, cái gì càng xinh đẹp, lại càng độc.

“Người đã chết, cũng sẽ về nhà. Con lừa, người thật sự muốn trở về?”

Con lừa? Quân Tiểu Tà nhanh chóng trừng mắt nhìn: “Người gọi ta là gì?”

Yêu nghiệt liếc mắt, nở nụ cười trêu tức.

Trên đầu Quân Tiểu Tà như có sấm nổ “Em gái người, yêu nghiệt!”

“Con lừa, bản công tử đói bụng, cho người thời gian trong vòng một khắc đem thức ăn đến cho bản công tử, nếu không bản công tử lập tức đưa người về nhà.” Yêu nghiệt mỉm cười, như hoa núi nở đón gió, như hoa mai chuyển động.

45. Chương 45: Mất Tích

Edit: Hồ Điệp Nhi

“Con lừa, tài nấu nướng của người cũng không tệ lắm.” Yêu nghiệt tao nhã rửa răng, cười hì hì nói. Kỳ thật giữ ở bên người một nha đầu biết giặt quần áo nấu cơm cũng không phải chuyện tồi, ít nhất trước khi giết Nguyên Thần Trường Không, nàng vẫn là có tác dụng.

Về mặt Quân Tiểu Tà đen lại, đỏ mồ hôi như tắm, ôm ngực ngồi dưới đất thở, không quan tâm đến lời nói của tên yêu nghiệt.

“Như thế nào, người không vui?” Ánh mắt yêu nghiệt vô tội, giống như đứa nhỏ làm sai chuyện, nhìn khuôn mặt dính bẩn của Quân Tiểu Tà, nhặt nhánh cây trên mặt đất chọc chọc vào hai gò má đang tức giận của nàng.

“Không có.” Quân Tiểu Tà đưa tay đẩy ra nhánh cây, đi cà nhắc đến dòng suối.

Suối nước chảy róc rách, phản chiếu thân hình chật vật, Quân Tiểu Tà thở dài, cũng không biết có thể chống đỡ được cho đến lúc sư phụ đến hay không. Mới nửa ngày ngắn ngủn, mạng nhỏ của nàng đã bị yêu nghiệt này hành hạ chỉ còn nửa cái mạng... Sống một ngày như một năm a.

Bên kia, Tử Tịch ra roi thúc ngựa chạy về kinh thành, mới vào cửa thành, chỉ nghe dân chúng bàn bạc sôi nổi. Nàng không quan tâm lắm, lại nghe loáng thoáng cái gì ‘trước ngày cử hành hôn lễ Thái tử, quốc sư dẫn quần thần đòi bãi bỏ thái tử’...

Trong lòng bỗng giật mình một cái, liền chạy thẳng đến địa điểm liên lạc.

Lúc nàng tới, Nguyên Thần Trường Không không có ở đây, chỉ có Sơ Lâu Anh canh gác, thấy Tử Tịch bị thương, ánh mắt Sơ Lâu Anh trầm xuống, lo lắng nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Mạc Tà Ly đã bắt đi Tiểu Tà!”

“Làm sao xảy ra được? Hắn không phải vẫn đang bế quan sao?” Sơ Lâu Anh đỡ nàng đi đến ghế ngồi xuống, thay nàng bắt mạch. Ra tay rất ác độc, cắt đứt ba đường gân mạch của Tử Tịch. “Người hãy nghỉ ngơi trước đi, chuyện còn lại giao cho ta.”

Tử Tịch lắc đầu: “Người không phải đối thủ của hắn.”

“Quân chủ đang có việc cần xử lý, lúc này không thể phân thân, ta đi cản hắn để kéo dài thời gian, lúc này người ở nơi này chờ quân chủ trở về.” Sơ Lâu Anh dặn dò xong, liền vội vã bước ra khỏi phòng, không ngờ lại gặp được Nguyên Thần Trường Không đang trở về.

“Hữu hộ pháp, có việc sao?” Hắn là người có tiếng thận trọng, bộ dáng vội vàng hấp tấp này của hắn vẫn là lần đầu tiên được gặp. Nguyên Thần Trường Không ung dung nhìn Sơ Lâu Anh, ánh mắt sắc bén làm cho hắn có cảm giác khó khăn không thể che giấu.

“Quân chủ, Quân cô nương bị Mạc Tà Ly bắt đi.”

“Ừ.” Nguyên Thần Trường Không hồ hững ừ một tiếng, âm thanh cực kỳ bình tĩnh: “Người ở chỗ nào?”

Trong lòng Sơ Lâu Anh sợ run cả người, quân chủ càng tỏ ra như thế này chứng tỏ trong lòng hắn càng tức giận, không dám nhiều lời, chỉ chỉ hướng tây nam. Trong phút chốc, bóng trắng chợt lóe, trong vòng ba dặm không thấy bóng người.

Không xong! Sơ Lâu Anh phát hiện tình thế nghiêm trọng, gọi thêm hơn mười tử sĩ ám dạ chậm rãi đuổi theo.

Giờ phút này, bên dòng suối.

“Con lừa, người cùng Nguyên Thần Trường Không kia có quan hệ gì?”

“Không có quan hệ.” Quân Tiểu Tà nói như không có việc gì, trong lòng lại cảnh giác cao độ. Yêu nghiệt chết tiệt này vui buồn thất thường, lại đánh Tử Tịch tỷ tỷ bị thương, nhất định là kẻ địch của sư phụ, giờ phút này nàng không thể lơ là mất cảnh giác.

Yêu nghiệt càng thêm thích thú liếc mắt nhìn Quân Tiểu Tà, cười giả vờ nói: “Con lừa, ngươi không thành thật. Nếu ngươi không có quan hệ với hắn, tại sao lại đi cùng với tả hộ pháp của Yểm cung?” Tả hộ pháp còn là Hắc Quả Phụ này, không phải người nào cũng có thể thân thiết.

“Cái gì? Ngươi nói Tử Tịch tỷ tỷ là người của Yểm cung?” Vẻ mặt Quân Tiểu Tà đầy vẻ khoa trương la lớn, vội vàng xua tay: “Ngươi nói vớ vẩn, Tử Tịch tỷ tỷ làm sao có thể là người của Yểm cung!”

Người bình thường không nói dối, một khi nói dối, thật thật giả giả làm cho người ta khó lòng phân biệt. Chỉ ít tên yêu nghiệt bị dọa nên hơi sững sốt.

“Vậy ngươi làm sao quen được Hắc Quả Phụ kia?” Muốn gạt bản công tử, lá gan của con lừa ngươi cũng không nhỏ!

“Ta không nói cho ngươi.” Quân Tiểu Tà chợt dạ trừng mắt liếc mắt nhìn hắn một cái.

Yêu nghiệt cười ha ha, đi đến bên người Quân Tiểu Tà, từ trên cao nhìn xuống nàng, nở nụ cười hung ác: “Bản công tử giữ lại mạng chó của ngươi, chỉ muốn nhìn phản ứng của Nguyên Thần Trường Không, nay ngươi đã không có quan hệ gì với hắn, bản công tử cũng không giữ ngươi lại nữa.”

Trái tim Quân Tiểu Tà bị dọa thắt chặt lại, vẻ mặt lại tỏ ra rất bình tĩnh: “Ngươi giết ta, đi đâu mà tìm được một nha đầu biết nấu cơm giặt quần áo như ta? Chỉ ít hiện tại ngươi vẫn chưa tìm thấy.”

“Con lừa như ngươi cũng không phải gốc.” Yêu nghiệt tỏ vẻ giống như đồng ý với những lời Quân Tiểu Tà nói, nhưng giây tiếp theo, mặt yêu nghiệt liền sầm xuống, đặt đuôi quạt trên vai Quân Tiểu Tà, toàn thân Quân Tiểu Tà sợ hãi, thân thể cứng ngắc nghiêng đầu sang chỗ khác, cố nén sợ hãi trong lòng nhìn hắn.

“Con lừa, chỉ cần ngươi đồng ý nói Nguyên Thần Trường Không là người hèn nhất, bản công tử lập tức thả ngươi đi.”

“Ta đều không biết cái gì là không a không, tại sao muốn ta mắng hắn là người hèn nhất?”

“Bản công tử thích nghe! Kêu ngươi nói thì nói, không nên nói nhiều lời vô ích?” Trong mắt Yêu nghiệt bắt đầu đỏ lên, giống như thú dữ nổi điên, vẻ mặt dữ tợn.

Bỗng nhiên Quân Tiểu Tà cảm thấy người này thật đáng thương, trong lòng cũng không còn sợ hãi, khoe miệng mỉm cười đùa cợt: “Lão sư của ta đã từng dạy ta, khi ngươi dùng một ngón tay chỉ vào người khác, còn bốn đầu ngón tay còn lại chỉ vào chính mình.”

“Con lừa, ngươi không sợ chết sao?” Đã lâu không được nhìn thấy ánh mắt như vậy, bỗng nhiên yêu nghiệt nở nụ cười, nụ cười kia còn lạnh hơn dao, làm Quân Tiểu Tà đau nhức.

Nếu thật sự tránh không được cái chết, vì sao phải để cho người chém giết? Ít nhất, vào giờ khắc này, nàng muốn làm chủ sinh mệnh của bản thân!

Quân Tiểu Tà chống đỡ thân thể, âm thầm xuất ra nội lực đẩy hắn ra, nơm nớp lo sợ đứng thẳng người, ánh mắt thấy chết không sợ: “Giết đi, dù sao ngươi cũng không có dự định cho ta sống. Nhưng trước khi chết ta muốn nói một câu với ngươi.”

“Nói cái gì?”

“Ngươi, là cái tên khốn kiếp! Không cần cảm ơn sự thẳng thắn của ta, nếu không ta sẽ kiêu ngạo.”

Quân Tiểu Tà lấy ra một gói thuốc độc do Tử Tịch đưa lần trước, mở gói thuốc ra trước mặt yêu nghiệt.

“Ngươi muốn tự tử?” Yêu nghiệt chỉ cảm thấy người này cũng quá buồn cười, thật là đồ tôm tép nhãi nhép.

Quân Tiểu Tà liếc hắn một cái: “Đương nhiên là... Kéo ngươi chết theo!” Nói xong, thổi thuốc bột về phía hắn.

Đối diện, yêu nghiệt đứng bất động như núi, nín thở. Cho đến khi bụi thuốc bay hết, yêu nghiệt mới cúi đầu nhìn thấy có bột thuốc dính trên người, liền ngửa đầu cười to.

“Làm dơ quần áo của bản công tử, con lừa, ngươi đáng chết muôn lần a!” Yêu nghiệt giận tím mặt, tung ra một chưởng, thân mình Quân Tiểu Tà như điều đứt dây, âm một tiếng ngã vào dòng suối.

Mặt nước nhanh chóng bị máu nhuộm đỏ, lại không thấy tung tích của nàng trong dòng nước. Yêu nghiệt vẫn chưa hết giận, đánh một chưởng vào dòng nước, làm nổi lên cột nước cao hơn 10 thước.

Đang vội vàng chạy đến, Nguyên Thần Trường Không nghe thấy tiếng động, càng nhanh chóng chạy đến.

Mà hắn chỉ nhìn thấy một Mạc Tà Ly đang giận dữ, nhìn xung quanh không thấy bóng dáng của Quân Tiểu Tà, trong đôi mắt phượng nổi lên mưa rền gió dữ, giọng nói rét lạnh: “Đồ nhi của ta đâu?”

Mạc Tà Ly ngoái đầu nhìn lại, mắt mở to, trong mắt có chút điên cuồng lại hưng phấn.

“Cuối cùng ngươi cũng đến.”

“Người đâu?” Khí thế Nguyên Thần Trường Không cao như núi, bước từng bước đến gần Mạc Tà Ly, trong mắt tràn ngập tơ máu lại điên cuồng muốn giết người.

Mạc Tà Ly nhếch miệng cười: “Đã chết.”

46. Chương 46: Kích Chiến

Edit: Hồ Diệp Nhi

“Đã chết.” Về mặt Mạc Tà Ly hờ hững, thuận miệng nói nhưng lại làm thần kinh Nguyên Thần Trường Không bị kích động.

Đã chết? Hắn lại nói đồ nhi của bốn tọa đã chết?

Ngoài dự đoán của hắn, Nguyên Thần Trường Không cũng không nổi cơn thịnh nộ, ngược lại khoe miệng hơi mỉm cười, một nụ cười ôn nhu có thể làm tan chảy cả núi tuyết: “Mạc Tà Ly, ngươi cứ tùy ý chọc giận ta, ta đối với ngươi luôn dễ dàng tha thứ.”

“Ha! Quả thực là nực cười, bản công tử có mời ngươi dễ dàng tha thứ cho ta sao? Những điều này đều do chính ngươi một bên tình nguyện.” Mạc Tà Ly khinh thường nói.

“Được, lời này là do chính miệng ngươi nói. Chớ trách bốn tọa lòng dạ độc ác!” Nguyên Thần Trường Không gầm nhẹ một tiếng, tụ khí ở đầu ngón tay, trong không trung phát ra một chuỗi âm thanh trầm thấp, ý đi khí động, tạo ra một thanh trường kiếm với thể đi như cầu vồng, chém vào đầu Mạc Tà Ly.

Mắt Mạc Tà Ly trầm xuống, dùng quạt giấy bá một tiếng phản công.

Thương!

Tiếng kim loại va chạm nhau, lúc binh khí chạm nhau phát ra âm thanh vừa nặng lại thấp, không khí như biển nổi phong ba, phát ra cuộn cuộn khắp bốn phía, trong vòng mười thước, cát bay đá chạy, cỏ cây không còn!

Trong lúc hai người đứng đối diện nhìn nhau, cả hai đều im lặng, bầu không khí xung quanh bọn họ càng trở nên căng thẳng nặng nề.

“Hỏi ngươi thêm lần nữa, người đâu?” Giọng nói nhẹ nhàng, lời nói lạnh nhạt, Nguyên Thần Trường Không như băng tuyết đúc thành, nói gần từng chữ.

“Đã chết.” Những chữ từ trong kẽ răng nặn ra mang theo sự giễu cợt và khinh thường. Mạc Tà Ly nhíu mày mà trả lời, nụ cười trên miệng mang theo tà khí.

“Vậy ngươi sẽ được chôn cùng!” Đột nhiên nổi giận, như núi lửa bùng nổ, từ trên người Nguyên Thần Trường Không nổi lên ý nghĩ điên cuồng muốn giết người, tóc dài như mây hất lên, tóc trắng như tuyết.

Mạc Tà Ly dường như lại được nhìn thấy cái làm cho máu hắn sôi trào như cái máy giết người, hai mắt từ từ đỏ ngầu, sự hiếu chiến trong cơ thể đang rít gào, xung đột dữ dội.

“A! Ha ha ha!” Mạc Tà Ly cười to điên cuồng: “Có còn nhớ rõ cái ngày ngươi đánh ta trọng thương không? Giờ phút này ta đã chờ thật lâu, chờ thật lâu! Đại ca!”

Ánh mắt Nguyên Thần Trường Không trốn tránh, dùng sự lạnh lùng thay thế.

Một tay đã tạo nên sai lầm, nếu không thể sửa được, vậy thì, hãy tiếp tục sai đi!

Chỉ thấy, gối phải của Nguyên Thần Trường Không khê cong, chấp hai tay trước ngực, chậm rãi nhắm lại mắt, môi khê nhúc nhích.

Thân thể Nguyên Thần Trường Không bay lên khỏi mặt đất, lơ lửng giữa không trung. Hắn mở mắt, ánh mắt sắc bén. Tóc đen nhiễm sương, ánh mắt yên tĩnh, giống như thần thánh ngồi ở trên cao, liếc nhìn chúng sinh!

“Bốn tọa đã giết ngươi một lần, có thể giết ngươi lần thứ hai.”

“Phải không?” Mạc Tà Ly mỉm cười, cầm quạt giấy trong tay ném vào giữa không trung. Nhìn hành động như bình thường không có gì lạ nhưng trong nháy mắt cây quạt mở ra, thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ đón gió bay vút lên, giống như thần linh thời khai thiên lập địa, bay vào mây xanh.

“Đại ca, cách gọi thật buồn cười cỡ nào a.” Mạc Tà Ly cười lạnh một tiếng, trong nháy mắt thân thể cũng bay lên khỏi mặt đất, đứng ở trên chuôi kiếm.

Nguyên Thần Trường Không hờ hững nhìn hắn, khê quát một tiếng: “Lên!”

Muôn vàn thanh kiếm như được gọi, phá vỡ không khí mà ra, tạo nên cảnh mưa kiếm đồ sộ rơi xuống.

Mạc Tà Ly đứng trên kiếm của hắn, cười nhạt một tiếng: “Phá!” Kiếm của hắn phá không chém xuống, uy lực khổng lồ bao phủ xuống, muôn vàn kiếm bị chém đứt, hóa thành nhiều mảnh vụn bay ngược ra.

Thoáng chốc, trong vòng phạm vi mười dặm, không sinh vật nào có thể sống sót.

Khi Sơ Lâu Anh cùng tử sĩ ám dạ đuổi tới, liền được nhìn thấy một màn đồ sộ hoa lệ này, mọi người không đi tiếp mà nghỉ chân ngồi quan sát.

“Hữu hộ pháp, lúc này chúng ta phải làm gì?” Loại chiến đấu đẳng cấp này, bọn họ không có tư cách nhúng tay vào, nhưng chờ ở chỗ này cũng không phải biện pháp.

Sơ Lâu Anh nhanh chóng dò xét một chút địa hình bốn phía, nơi đây giống như có dấu tích bị hai người phá hủy, Quân Tiểu Tà nếu còn ở trong đó nhất định khó giữ được tánh mạng. Nhưng ở hiện trường cũng không gặp thi thể của nàng, chứng tỏ Quân Tiểu Tà đang ở nơi khác. Lúc này hắn không thể giúp đỡ cho quân thượng, chỉ có thể dùng hết toàn lực tìm được Quân Tiểu Tà, nếu không...

Sơ Lâu Anh nghĩ đến đây, trên trán rịn mồ hôi: “Đi dọc theo dòng suối, tìm người!”

“Vâng!”

Mọi người nhanh chóng rời đi, Nguyên Thần Trường Không thấy một màn này, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, chuyên tâm đối phó với Mạc Tà Ly.

Anh em trong nhà bất hòa, đánh nhau là tàn nhẫn nhưng cũng là bất đắc dĩ.

Về mặt Nguyên Thần Trường Không phức tạp nhìn Mạc Tà Ly, hỏi: “Nếu lúc trước ta nghe lời ngươi tiếp nhận vị trí ma chủ, chúng ta sẽ không phải rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay đúng không?”

“Không biết.” Mạc Tà Ly đưa mắt nhìn lại hắn, cười nhạt nói: “Ngươi vẫn còn ngây thơ như vậy sao?”

Ngươi cho rằng ngươi là thần sao? Ngươi cho là khắp thiên hạ, chuyện gì cũng đều do ngươi quyết định?” Nguyên Thần Trường Không này rất ngu ngốc, cho dù ta không muốn cái vị trí kia, ngươi cho là lão già ấy sẽ đồng ý buông tha cho ngươi? Huống chi, ta vốn cũng không muốn đem quyền lợi chấp tay nhường cho ngươi!

“Ít nhất, mẹ ta sẽ không bởi vì thế mà mất mạng!” Trong mắt Nguyên Thần Trường Không hiện lên một chút thống khổ trong đôi mắt sâu thẳm: “Tại sao ngươi lại giết mẹ ta, mẹ ta chưa từng đối xử tệ bạc với mẹ con các ngươi.”

Mạc Tà Ly cười lạnh ba tiếng, chỉ kiếm vào Nguyên Thần Trường Không, không còn bình tĩnh nói:

“Mẹ ngươi chỉ là một cô nương ở thanh lâu, có tư cách gì so sánh cùng mẹ của ta? A!”

“Chỉ cần cha yêu mẹ là đủ rồi.” Đến bây giờ, người vẫn cho rằng ta không có đủ tư cách cùng người xưng anh gọi em sao? Là bởi vì mẹ ta xuất thân từ thanh lâu? Là bởi vì cha đối với ta chú ý hơn một chút, người liền hận ta vậy sao? Cho dù ta đã bỏ đi, thay tên đổi họ, người vẫn không chịu buông tha ta.... Nguyên Thần Trường Không nhẹ thở ra:

“Ra tay đi.”

Nếu số phận đã định người và ta không thể thành anh em, vậy thì hãy làm kẻ thù của nhau! Không chết không ngừng!

Nguyên Thần Trường Không nói xong, giống như tâm tình giờ phút này của hắn, không chút hối hận chém Mạc Tà Ly.

Nguyên Thần Trường Không lần đầu tiên ra tay giết hắn ta, là vì mẹ hắn chết thảm trước mặt hắn; mà lần này, là vì Quân Tiểu Tà. Hai người nữ nhân hắn yêu nhất, hai nữ nhân đều hiền lành hồn nhiên, đều bởi vì hắn mà chết ở trên tay hắn ta, hắn còn lý do gì mà cho hắn ta đường sống?

Tình thân như thế cũng thật buồn cười, đi gặp quỷ đi!

“Hừ!” Mạc Tà Ly nghe thấy cười một tiếng, quét ngang cự kiếm, trận gió như lưỡi dao.

“Một kiếm động núi sông.” Mạc Tà Ly ngửa mặt lên trời hét lớn, cách không nắm lên cự kiếm, đâm Nguyên Thần Trường Không. Hắn không né tránh, cũng quát lên: “Một kiếm động núi sông.” Dùng nội lực tạo kiếm khí, lấy chiêu thức tương tự nghênh đón Mạc Tà Ly.

Hai thanh kiếm kiếm khí hoàn toàn khác nhau đồng thời xuyên qua bảo vệ cả hai, máu tuôn như mưa phún chảy ra, hai người đều nở nụ cười khinh thường, rút kiếm đấu tiếp.

Giống như cái máy chỉ biết chém giết không có cảm giác đau, một kiếm lại một kiếm chém vào thân thể lẫn nhau, hơi thở càng ngày càng rối loạn, nhưng ý chí chiến đấu lại càng mãnh liệt, càng sôi nổi.

Cãi nhau mười năm, đấu nhau mười năm, không ngừng nghỉ, ai có thể chấm dứt được đây?

“Quân chủ, tìm được người rồi!”

Ngay lúc ý thức của bọn họ lâm vào hết sức mơ hồ, Sơ Lâu Anh ôm Quân Tiểu Tà đang hôn mê bất tỉnh chạy vọt ra.

Mạc Tà Ly giống như chưa tỉnh, nhưng tinh thần Nguyên Thần Trường Không lại chấn động, môi tái nhợt nở nụ cười lạnh như băng: “Tiểu đệ, đây là lần cuối cùng bốn tọa gọi người như vậy.” Nói xong, nâng lên thân thể bị thương nặng, dùng toàn lực đánh ra sát chiêu mạnh nhất.

“Vạn kiếm chém ra, núi cao cúi đầu, đẹp yên thiên hạ!” Nội lực thúc giục đến mức tận cùng, Nguyên Thần Trường Không như cây tùng đứng vững giữa trời đất, hai tay cầm kiếm chỉ lên trời, rồi đột nhiên chém xuống.

Gió lớn thổi mạnh, mây bay đi!

Mắt Mạc Tà Ly chợt co rút lại, như muốn chảy máu. Phụ thân tu luyện một chiêu kia cũng thất bại, hắn lại luyện thành? Tại sao có thể như vậy? Làm sao có thể.... Ta không cam lòng, ta không cam lòng a!

“Kiếm thần khai đạo.” Mạc Tà Ly chịu một kích của Nguyên Thần Trường Không, nỗ lực ra chiêu bảo vệ bản thân, bị thương trốn đi.

“Quân chủ, có đuổi theo không?” Lòng Sơ Lâu Anh vẫn còn sợ hãi nhìn bóng dáng đã chạy thoát, như vậy mà cũng để hắn chạy thoát, nếu không diệt trừ tên Mạc Tà Ly này, chính là họa lớn cho cả Yểm cung.

Nguyên Thần Trường Không yếu ớt lắc đầu: “Nàng thế nào?”

“Trọng thương, phải nhanh chóng chữa trị.”

“Trở về Yểm cung.”

47. Chương 47: Thế Cục

Edit: Hồ Điệp Nhi

Tại Yểm cung.

Dạ minh châu được gắn trên vách đá, chiếu sáng mặt thất, giống như ánh sáng của ánh trăng, yên tĩnh nói không nên lời.

Chính giữa mặt thất trồng một gốc hồng mai hiếm thấy, tuy rằng lúc này trời đang tháng sáu, hồng mai lại nở hoa, trên nhụy hoa màu đỏ còn vương chút sương trắng. Dưới tàng cây là một chiếc giường hàn ngọc, nằm trên giường là một nữ tử dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần.

Nữ tử giống như đang ngủ, hai tay xanh miết đặt trên bụng, vẻ mặt hòa nhã yên tĩnh, đôi môi mỉm cười.

Nguyên Thần Trường Không quỳ gối đầu giường, nhẹ nhàng nắm tay nữ tử, vuốt ve như bảo vật trân quý, sự đau thương thấm thiết không muốn người biết được che giấu trong sự nhu hòa của ánh mắt:

“Mẹ, là con bất hiếu, mong người tha thứ cho sự kém cỏi của con.”

Phảng phất như ngày hôm qua, hắc nằm trong lòng của nàng, nghe những lời ân cần dạy bảo của nàng, nhưng chớp mắt, cảnh còn người mất. Từng có thói quen nương tựa vào nhau, chỉ trong giây lát đã trở trở thành hi vọng xa vời.

Đời người không có nếu như, chuyện hắc có thể làm chỉ là nên nắm chắc cơ hội.

Đồn rằng, đem thủy ngọc huyết để vào trong miệng người chết, có thể làm cho người chết giống như đang ngủ, có thể gìn giữ thi thể hơn mười năm không bị hủy hoại, chỉ cần tìm được biện pháp thích hợp, có thể làm cho người chết sống lại.

Mười năm, nàng nằm ở trên giường này mười năm, nhưng hắc vẫn không thể tìm được cách làm cho nàng sống lại.

Nguyên Thần Trường Không không biết phải chọn lựa như thế nào, một bên là mẹ ruột, một bên là Quân Tiểu Tà cần gấp rút cứu chữa, nghĩ rằng bản thân đã sớm có quyết định, nhưng khi thật sự hành động, hắc lại cảm thấy khó xử, lòng bị dày vò.

“Mẹ, cho con biết, con nên làm gì?” Ai có thể nghĩ đến, người này là ma chủ Yểm cung sát phạt quyết đoán, cũng có một mặt bất lực như vậy. Hắc tựa như một tin đồ mờ mịt vô thố, dùng sự tin tưởng trong lòng, khẩn cầu được sự chỉ dẫn.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, Nguyên Thần Trường Không cúi đầu trên giường hàn ngọc, lại không hề hay biết đầu ngón tay đã nhiễm sương.

“Quân chủ.” Ngoài cửa truyền đến tiếng Sơ Lâu Anh gọi thật cẩn thận, Nguyên Thần Trường Không sức tĩnh từ trong cõi mộng, mờ mịt trong mắt từ từ bị sự đau khổ thay thế, trong nháy mắt, liền đứng dậy, giống như hạ quyết tâm rất lớn, vội vàng nói: “Đem người mang vào.” Tựa hồ nếu người ngoài cửa dám do dự một giây, hắc sẽ thay đổi quyết định.

Trong lòng Sơ Lâu Anh căng thẳng, ôm Quân Tiểu Tà đi vào, đem người đặt ở trên giường hàn ngọc.

“Cho nàng ăn cái này.” Nguyên Thần Trường Không nói xong, ôm thi thể mẫu thân nhanh chóng rời đi, hình dáng đầy vẻ hoảng sợ.

Cho tới bây giờ Sơ Lâu Anh chưa từng thấy qua quân chủ luống cuống như vậy, vẻ mặt phức tạp nhìn Quân Tiểu Tà hôn mê, trong đầu hiện lên một ý niệm: nếu giết người, quân chủ có dễ chịu chút nào không? Ý niệm này hiện lên trong đầu, toàn thân Sơ Lâu Anh đổ mồ hôi lạnh. Ngay cả thủy ngọc huyết quân chủ đều bỏ được, sao hắc lại có thể làm ra chuyện khiến cho quân chủ thất vọng?

Quân Tiểu Tà a Quân Tiểu Tà, người thật sự là cái... Ai.

Người đi, bên trong khôi phục sự yên tĩnh của lúc trước, chỉ có tiếng thở dài, thật lâu không tiêu tan...

Đại sảnh Yểm cung.

Về mặt Nguyên Thần Trường Không bình tĩnh ngồi trên ghế ma chủ, một tay chống đầu, trán lộ ra chút mệt mỏi nhẹ, nói: “Sự tình tiến triển thế nào?”

“Khởi bẩm quân chủ, quốc sư cùng Thừa tướng hai phái đối lập, đang làm âm ỹ chuyện hôn sự thái tử cùng với việc huỷ bỏ ngôi thái tử.”

“Ừ, còn gì nữa không?”

“Chủ tịch phong đao thiên hạ đang trên đường trở về Tây Vực, người của Diễm Sát Đường không rõ tin tức.” Sơ Lâu Anh nói xong, cúi đầu yên lặng.

Diễm Sát Đường vẫn là mối hiểm họa lớn đối với Yểm cung, nhưng quân chủ luôn cứ dễ dàng tha thứ, hơn nữa đối với việc của mấy ngày trước đây, nếu quân chủ không ra thủ đoạn, sự yên bình của ngày tháng sau này nhất định không tốt.

Sơ Lâu Anh suy nghĩ, vẫn là quyết định góp lời. Nào biết Nguyên Thần Trường Không khoát tay áo:

“Bổn tọa biết ngươi muốn nói cái gì, truyền lệnh xuống, ban bố lệnh truy sát, đuổi giết Diễm Sát Đường.”

“Vâng.” Sơ Lâu Anh nhẹ nhàng thở ra, cước bộ nhẹ nhàng rời đi.

Truy sát lệnh vừa ban ra, toàn bộ Nam Lăng lâm vào chấn động, áp lực vô hình làm cho trong lòng dân chúng toàn Nam Lăng đều run sợ, không khí cả thành thị hết sức căng thẳng nặng nề.

Sơ Lâu Anh phái người đi Tây Vực trước, báo cho phong đao thiên hạ biết chuyện này, cũng mang quà hậu đãi tạ lễ, hy vọng đến được tay phong đao thiên hạ bang chủ.

Người được phái đi ba ngày sau trở về truyền lời, chủ tịch phong đao thiên hạ đồng ý phối hợp, nhưng không nhận lấy tạ lễ, chỉ nói nếu một ngày nào đó Yểm cung tổ chức hôn lễ, hy vọng Nguyên Thần Trường Không có thể đến Tây Vực đón dâu.

Sơ Lâu Anh liên tục cười khổ, Vong Xuyên này cũng thật sự lo sợ thiên hạ không loạn, cố ý làm cho quân chủ khó xử.

Khi hắc đem những lời Vong Xuyên nói cho Nguyên Thần Trường Không, Nguyên Thần Trường Không chỉ gật gật đầu, không nói đồng ý hay không đồng ý, làm cho Sơ Lâu Anh kêu khổ thấu trời.

Ít ngày sau nữa, Quân Tiểu Tà đã từ mật thất chuyển tới sương phòng, ý thức dần dần khôi phục, nhưng không thể xuống giường. Nguyên Thần Trường Không thỉnh thoảng đi thăm nàng, thời gian còn lại là ở thư phòng xử lý công sự.

Thăm tử ở trung nguyên truyền về tin tức không quá tuyệt diệu, môn phái giang hồ không cam lòng chủ động tìm tới triều đình, ngay cả Diễm Sát Đường yên lặng cũng gia nhập.

Nguyên Thần Trường Không lạnh lùng cười: “Truyền tin cho phong đao thiên hạ, bảo hắc tự mình tới đón Quân Tiểu Tà đến Tây Vực, mười lăm tháng sau bổn tọa tới cửa đón dâu!”

Sơ Lâu Anh hóa đá, sau một lúc lâu vẫn không tỉnh lại.

“Sao thế, hữu hộ pháp đối với quyết định của bổn tọa có ý kiến khác?” Ngoài cười nhưng trong không cười liếc xéo Sơ Lâu Anh đang ngẩn người, Nguyên Thần Trường Không nói trêu tức: “Chẳng lẽ trong lòng hữu hộ pháp không thoải mái khi thấy bổn tọa là người cô đơn muốn thành thân? Hay hữu hộ pháp đang thâm oán trách bổn tọa không tìm cho người một giai nhân như ý?”

Từ Tịch dưỡng thương đang có chuyện muốn cầu kiến, đi đến ngoài cửa chợt nghe quân chủ nói như thế, đang định xoay người bước đi, lại ma xui quỷ khiến dừng bước.

“Thuộc hạ không dám.” Về mặt Sơ Lâu Anh đen lại, lão nhân gia quân chủ như ngài không cần lừa dối một cái hạ nhân như ta được không?

“Không dám? Bổn tọa lại cảm thấy ngươi thực dám.” Trêu ghẹo hắc một câu, phát hiện có người ở bên ngoài, sắc mặt Nguyên Thần Trường Không nghiêm nghị, nghiêm trang nói: “Không phải có một nữ tử có chút ái mộ với hữu hộ pháp hay sao? Bổn tọa cũng không phải người ý chí sắt đá, ta sẽ đem nàng này thưởng cho ngươi.”

“Quân chủ!” Sơ Lâu Anh biến sắc, lập tức quỳ xuống, âm vang nói: “Thuộc hạ đã có người trong lòng, cầu quân chủ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

“Hữu hộ pháp, người đã thấy bốn tọa nói mà không làm chưa?” Nguyên Thần Trường Không không khỏi giận dữ.

Trong nháy mắt, khuôn mặt trắng nõn tuấn tú của Sơ Lâu Anh đỏ lên, tranh chấp nói: “Quân chủ, lòng của thuộc hạ rất nhỏ, chỉ chứa được một người. Ý tốt của Quân chủ thuộc hạ nhận, ngoài nàng ra, ai thuộc hạ cũng sẽ không muốn!”

“Hữu hộ pháp, đây là muốn kháng lệnh?”

Tử Tịch cảm nhận được phòng trong truyền ra sát ý, cũng bất chấp thân phận, xông vào.

“Tả hộ pháp, có việc?” Về mặt Nguyên Thần Trường Không hờ hững, không hờn giận liếc Tử Tịch một cái. Trong lúc không ai để ý, trong mắt hiện lên một chút cười xấu xa.

“Quân chủ, ta.... Ta là tới cầu mong quân chủ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Sơ Lâu Anh kinh ngạc nhìn Tử Tịch, nhìn nàng lắc lắc đầu. Tử Tịch cắn răng một cái, lấy can đảm nói:

“Ta cùng hữu hộ pháp yêu thương lẫn nhau, mong quân chủ niệm tình chúng ta theo ngài nhiều năm, đừng chia rẽ chúng ta.”

48. Chương 48: Nhanh Nhẹn

Edit: Hồ Diệp Nhi

“Bốn tọa chia rẽ các người?” Nguyên Thần Trường Không mỉm cười, trong đôi mắt phượng tràn đầy màu sắc: “Khi nào thì các người cùng một chỗ, sao bốn tọa lại không biết?”

BOSS chính là BOSS, tươi cười không đặt ở trong mắt, khiến cho hai người cảm giác như bị mũi nhọn đâm, ánh mắt Tử Tịch né tránh: “Quân chủ, hữu hộ pháp theo ngài nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, mong ngài niệm tình hẩn trung thành và tận tâm, bỏ qua cho hẩn đi.”

“Bốn tọa có nói sẽ đổi với hữu hộ pháp thế nào sao?” Nguyên Thần Trường Không sửa sang ống tay áo, thờ ơ nói: “Bốn tọa muốn thưởng người đẹp cho hẩn, sao tả hộ pháp lại cho rằng ý tốt của ta là ý xấu vậy?”

“Ta, ta thích hẩn, không muốn ở bên người hẩn có nữ nhân khác!” Ánh mắt Tử Tịch sáng rực, thấy chết không sợ nói ra.

Nguyên Thần Trường Không không nói, chỉ thản nhiên nhìn lướt qua Sơ Lâu Anh.

Sơ Lâu Anh cúi đầu, dập trán xuống đất: “Quân chủ, kiếp này của thuộc hạ chỉ cần một người là Tử Tịch, mong quân chủ tác thành.”

Đúng là một đôi đôi hơi a!

“Lui xuống đi.” Nguyên Thần Trường Không quay người, khoát tay áo, tựa hồ không muốn nói đến chuyện này.

Hai người lo lắng nhìn nhau, lần lượt rời khỏi đại sảnh.

“Tử Tịch, ta thích nàng. Mặc kệ vừa rồi lời nàng nói là thật hay giả, ta là thật lòng.” Sơ Lâu Anh nắm cổ tay Tử Tịch, ánh mắt nóng bỏng lại tràn đầy ôn nhu.

Tử Tịch nhìn chăm chú vào lồng ngực nhấp nhô của hẩn, hai má ửng đỏ. “Chờ quân chủ gật đầu đồng ý rồi nói sau.” Thì ra, có một số việc khi đi đối mặt càng phải có thật nhiều can đảm.

“Ta sẽ không miễn cưỡng nàng, ta nguyện ý chờ, chờ nàng gật đầu đồng ý.” Sơ Lâu Anh nói xong, hôn nhẹ môi Tử Tịch một cái, liền nhanh chóng chạy đi như chạy trốn cái gì.

Tử Tịch sững sờ ở tại chỗ, sau một lúc lâu mới rời đi như người mất hồn, vô tình lại đi tới phòng của Quân Tiểu Tà.

“Tử Tịch tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?” Quân Tiểu Tà tựa vào đầu giường, ngấm ngấm chai lọ trong tay đã phát chán, Tử Tịch đi vào như người mất hồn, muốn người khác không chú ý cũng khó, huống chi trong phòng này cũng không có người nào khác.

Tử Tịch mờ mịt ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một chút sương mù: “Tiểu Tà muối muối, muối đã khỏe chút nào chưa?”

“Đã khỏe rất nhiều.” Quân Tiểu Tà nhếch miệng cười, “Tử Tịch tỷ tỷ có tâm sự?”

“Ai.” Tử Tịch cũng không biết mở miệng như thế nào, ngồi ở đầu giường ngẩn người. Chuyện như vậy, không thể nói với người ngoài, nếu không nói trong lòng lại bối rối hoảng sợ. Do dự hết lần này đến lần khác, yếu ớt nói: “Quân chủ cố ý ban mỹ nữ tiến cống cho hữu hộ pháp, trong lòng của tỷ không thỏa mái.”

Người ngoài cuộc tỉnh táo – người trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ mà ngoài ngõ đã tường, tuy Quân Tiểu Tà không biết cảnh tượng lúc ấy như thế nào, nhưng mà có thể làm cho một nữ nhân luôn bình tĩnh lại luống cuống như thế, lại không ngoài một chữ ‘tình’.

“Vậy hữu hộ pháp nói sao, huynh ấy đồng ý?”

Tử Tịch lắc đầu.

“Sư phụ thật đáng ghét, không có việc gì lại chỉ loạn uyên ương.” Quân Tiểu Tà bĩu môi: “Để đó cho muối!” Nói xong, xốc chân lên bước xuống giường.

“Tiểu Tà muối muối, quân chủ đã quyết định chuyện gì sẽ rất khó thay đổi.”

“Thà hủy đi một ngôi miếu không hủy đi một cuộc hôn nhân, hần là quân chủ, sao có thể làm ra chuyện không phúc hậu như thế, muối là đồ đệ của hần, có nghĩa vụ nhắc nhở hần.” Quân Tiểu Tà nói lời thề son sắt cùng cam đoan, càn nhắc bước ra cửa phòng.

Cốc cốc cốc.

“Chuyện gì?” Nguyên Thần Trường Không đang vui đầu vào trong đồng văn kiện lớn, âm thanh lạnh lùng không vui nói.

“Quân chủ, Tiểu Tà cô nương muốn gặp ngài.” Người bên ngoài tỏ vẻ thực khó xử.

Nguyên Thần Trường Không nhíu mày, có thương tích trong người sao không nghỉ ngơi cho tốt, chạy loạn làm gì?

“Không gặp.”

“Tiểu Tà cô nương, mời cô trở về, quân chủ có việc.”

Quân Tiểu Tà khẽ há miệng, không muốn gặp ta? “Ta chỉ muốn nói với sư phụ một câu, đại ca xin huynh thương xót, làm ơn cho ta vào đi.” Người ta đang bị thương, thông cảm đi mà.

“Tiểu Tà cô nương, xin cô đừng làm kẻ hạ nhân như chúng tôi khó xử.”

Quân Tiểu Tà, cô đơn xoay người, đi hai bước, lại quay đầu, ai oán trừng mắt liếc nhìn tên tử sĩ ám dạ đứng yên trước cửa phòng, im lặng lên án hần là người không có tình cảm.

Tử sĩ nhìn không chớp mắt, đứng thẳng lưng, trong lòng có chút chột dạ. Tuy rằng Quân Tiểu Tà này vừa mới đến Yểm cung, nhưng toàn bộ người Yểm cung ai cũng biết nàng là đệ tử duy nhất của quân chủ đại nhân, với thân phận địa vị này cũng đủ để cho hạ nhân như bọn họ tiếp đãi long trọng hơn.

“Sư phụ!” Bỗng nhiên Quân Tiểu Tà nhảy nhót hoan hô.

Tử sĩ theo bản năng quỳ một gối xuống nghênh đón chủ nhân.

Trong mắt Quân Tiểu Tà tràn đầy bồn chồn, lấy tốc độ trăm mét chạy về phía trước, lúc sắp đụng tay đến cửa phòng, mắt thấy sẽ phải kéo ra cửa phòng.

Không nghĩ tới cửa phòng không hề báo trước đã tự mở ra, người nào đó chạy quá nhanh, không kịp thắng lại, cứ như vậy hoa lệ đi một đường vòng cung chật vật, cái mông tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Nguyên Thần Trường Không nhìn Quân Tiểu Tà nằm ngay đơ trên mặt đất, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó khóe miệng lập tức mỉm cười.

Tử sĩ hoảng sợ nhắm mắt lại, chuyện này không liên quan đến hắn, hắn không làm gì hết.

“Ồ.... Ô ô ô....” Ôi, trời đất ơi, không gãy chân thật là tốt, có cần nhục vậy không? Quân Tiểu Tà khóc thút thít cử động thân thể, ánh mắt trời trên đầu bị dáng người cao to che hơn phân nửa.

“Đồ nhi ngoan của ta, ngươi muốn thành người tàn phế, để vì sư phải nuôi người cả đời sao?”

Ngươi mới là tàn phế ba cấp!

“Đỡ ta đứng lên!” Quân Tiểu Tà méo mào, mắt lộ hung ác.

Nhanh nhẹn dùng mãnh nói ra một câu, tử sĩ hóa đá.

“Đồ nhi, vi sư... Vi sư eo đau.” Nguyên Thần Trường Không nói những lời này xong, mắt lạnh nói:

“Ngươi muốn nói chuyện với sư phụ với tư thế này?”

Quân Tiểu Tà ngang bướng, lé mắt bốn mươi lăm độ không hề chớp mắt trừng mắt nhìn Nguyên Thần Trường Không: “Ngươi đối xử với đồ đệ như vậy?” Tỷ đây không dễ dàng nổi giận, một khi nổi giận ngay cả chính tỷ cũng phải sợ!

“Quân Tiểu Tà cô nương.” Nguyên Thần Trường Không ngồi xổm xuống, mắt phượng hẹp dài thâm u:

“Ngươi tức giận?”

“Không dám.” ánh mắt Quân Tiểu Tà trốn tránh, trong lòng chột dạ. Nhưng vì hạnh phúc của Tử Tịch tỷ, nàng phải kiên cường một chút. “Sư phụ, Tử Tịch tỷ tỷ thích Sơ Lâu Anh, người vì sao không tác thành cho bọn họ?”

Bồn tọa có nói không đồng ý sao?

“Vi sư đều có tính toán.” Sắc mặt Quân Tiểu Tà tái nhợt làm cho cơn tức của hắn không có chỗ phát được, đưa tay nắm cổ áo của nàng kéo nàng đứng lên. “Về phòng, không có mệnh lệnh vi sư không được bước ra cửa phòng nửa bước.”

Quân Tiểu Tà cắn môi, hốc mắt đỏ lên, đi hai bước, trong lòng thật sự rất giận. Nàng lại không có làm sai chuyện gì, tại sao động một chút liền cấm nàng ra cửa? Lại xoay người, nghe răng nhếch miệng cười cười, thừa dịp Nguyên Thần Trường Không phân tâm, cho hắn một đập vào lưng.

“A.” Khóe miệng Nguyên Thần Trường Không co rút, nhưng mỗ tà đã thở hỗn hển rời khỏi. Vừa chuyển mắt, đã thấy tử sĩ nửa quỳ ở cửa trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn.

“Ngươi lại đây.” Người nào đó ‘Ôn nhu’ cười cười, tử sĩ da đầu run lên.

“Quân chủ.” Âm thanh run run vang lên.

“Mấy ngày trước bồn tọa có rút một văn tiền dưới hàn đàm (đám nước lạnh), ngươi đi nhặt lên cho bồn tọa.”

Tử sĩ rất muốn chạy, nhưng cũng phải nhặt một văn tiền này lên trước mới có thể chạy, quyết đoán lệ rơi đầy mặt. “Vâng, quân chủ.”

Quân Tiểu Tà, đợi mười lăm tháng sau, xem bồn tọa phạt ngươi như thế nào.

49. Chương 49: Cút Đi

Edit: Hồ Diệp Nhi

Lăng quốc.

Hôn lễ của Thái tử, khắp chốn mừng vui, toàn bộ kinh thành đô tràn ngập màu đỏ vui sướng, nhưng bên trong phủ thái tử, lại truyền ra tiếng gào thét giận dữ không thể giải thích.

“Cút! Toàn bộ các người cút hết cho bản cung!”

Giấy đỏ rải đầy trên đất, nhỏ vụn rách nát, giống như khuôn mặt dữ tợn của thái tử.

Mặt Thiệu Dã không chút thay đổi đứng ở một bên, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, một bộ dáng như chuyện không liên quan đến mình.

“Sao người còn ở nơi này?” Ánh mắt Thanh Phong lạnh lùng, vẽ tàn bạo trên khuôn mặt càng thêm bức người, khiến cho hơi thở tỏa ra trên người hắn hết sức sắc bén.

“Thái tử diện hạ, mười lăm tháng sau là hôn lễ của ma chủ Yểm cung.” Thiệu Dã khẽ nhắc lên mí mắt, lạnh nhạt nhìn chăm chú vào hai mắt Thanh Phong. Trong mắt hắn ta, hắn lại thấy sự điên cuồng nào đó đang rục rịch.

Thanh Phong khoát tay áo, gần từng chữ: “Cút ngay đi!”

“Thái tử gia, bản Thiệu Dã chỉ biết đi, không biết cút.” Thiệu Dã không mẫn không nhạt dứt lời, nghênh ngang rời đi.

Ngày ở lại thái tử phủ rốt cục cũng chấm dứt.

“Nguyên Thần Trường Không, bản cung sẽ không bỏ qua của ngươi! Tuyệt đối không!” Cơn giận của Thanh Phong còn sót lại chưa tan, dùng kiếm chém cái bàn dày làm từ gỗ lim thành hai đoạn, sau đó ngửa đầu cười to: “Tiểu sư muội, ngươi cho là bản cung sẽ cho ngươi như ý nguyện sao?” Cái gì bản cung không chiếm được, thù hằn đi, người khác cũng đừng mong có được.

“Người đâu, giúp bản cung thay quần áo!”

Thiệu Dã sau khi rời khỏi, lập tức trở lại biệt viện. Từ rất xa đã nghe được tiếng tức giận của Phượng Hoàng, trong lòng Thiệu Dã chấn động, nhanh chân bước đến.

Phượng Hoàng cầm cung tiễn trong tay, sắc mặt đỏ lên nói: “Mong người tự trọng, còn dám nói những lời khiêu khích, đừng trách ta không khách khí!”

Bên kia, Mạc Tà Ly mặc đồ đen nửa nằm nửa ngồi trên ghế thái sư, tựa tiểu phi tiểu: “Người không muốn khách khí với bản công tử, vậy phải nhìn xem người có bản lĩnh ấy hay không.” Hờ hững liếc nàng một cái rồi nhìn tới Thiệu Dã vừa đến, thanh âm lạnh hơn: “Tìm một nữ nhân không biết nấu cơm lại không biết giặt quần áo, người muốn ngược đãi bản thân hay sao?”

“Nữ nhân lấy về là để yêu thương, những việc này đều đã có hạ nhân làm.” Thiệu Dã thay đổi bản tính thường ngày, mỉm cười quỷ quái, vẫy tay gọi Phượng Hoàng, tiếng nói trầm thấp lại mang theo một chút sủng nịch: “Lại đây.”

Phượng Hoàng ngơ ngác một chút, từ từ buông ra cung tiễn trong tay đi đến bên cạnh Thiệu Dã. Thiệu Dã ra tay nhanh như điện, kéo Phượng Hoàng vào lòng, trước mặt Mạc Tà Ly, hung hăng hôn môi của nàng, trần trọc dây dưa.

Đầu óc Phượng Hoàng oanh nổ một tiếng, sau một lúc lâu mới có phản ứng, nhanh chóng cho Thiệu Dã một cái tát tai vang dội. “Người vô sỉ.” Xấu hổ và giận dữ trừng mắt nhìn Thiệu Dã một cái, nhanh chóng rời khỏi người hắn.

“Đây là người ngươi thích?” Dinh dưỡng không đủ coi như xong, cá tính còn nóng nảy như thế. Mạc Tà Ly không vui nhìn Thiệu Dã, ánh mắt lạnh lẽo.

“Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm. Thương thế ra sao?” Thiệu Dã hờ hững sờ sờ hai má nóng rát, trong lúc vô tình liếc mắt nhìn thấy đồ ăn đầy trên đất, trong mắt dâng lên một cỗ giận dữ: “Người khi dễ nữ nhân của ta?”

Trong mắt Mạc Tà Ly tức giận càng lớn, cách không trung tung ra một chưởng, đẩy Thiệu Dã lùi ba bước.

“Điên tử, ngươi lại khi dễ nàng, đừng trách Thiệu Dã ta không nhớ đến tình cảm huynh đệ.” Nói xong, Thiệu Dã nện một quyền trên đất, làm mặt đất nứt ra. “Mười lăm tháng sau là hôn lễ của Nguyên Thần Trường Không, muốn báo thù cũng phải chờ thương thế cho tốt đi.”

“Với ai?”

“Người mà người gọi là con lừa.”

Con lừa muốn kết hôn cùng hần ta? Mạc Tà Ly khẽ nheo lại đôi mắt, đôi mắt như trắng non đang cười, nếu bị người quen biết hần nhìn thấy, chỉ sợ bị nụ cười này dọa cho hồn bay phách tán.

Yểm cung – Nam Lăng

“Quân chủ.”

Vẻ mặt Sơ Lâu Anh nghiêm túc đứng ở bên cạnh bàn làm việc của Nguyên Thần Trường Không, cúi mắt nhìn hằm của hần, trong lòng có trăm ngàn suy nghĩ, nhưng một chữ cũng không dám nói.

Không khí trong thư phòng được ánh mặt trời chiếu rọi ấm áp, nhưng không khí so với trời có tuyết còn lạnh hơn, Sơ Lâu Anh thật cẩn thận điều hòa hơi thở chính mình, sợ quấy nhiễu quân chủ đại nhân phê duyệt sổ sách.

“Quân chủ.” Hai chân Sơ Lâu Anh tê dại, giọng nói có chút ai oán.

“Hữu hộ pháp cũng muốn đến hàn đàm giúp bổn tọa tìm một văn tiền kia?” Nguyên Thần Trường Không cũng không nâng đầu, bút sồi trong tay vẫn không dừng lại trên sổ sách. Trong phút chốc, bút sồi lại bị ném nhẹ nhàng trên bàn.

Tim Sơ Lâu Anh nhảy lên một cái.

“Quân chủ, thuộc hạ có việc muốn báo.” Lệ rơi a, hần chỉ cầu xin quân chủ đại nhân giúp một việc nhỏ, tác thành cho hần và Tử Tịch mà thôi, cần gì giày vò hần như vậy? Tốt xấu gì người ta cũng đã đi theo hần mười lăm năm a, thật không có lương tâm!

“Nói!” Ngón tay thon dài xoa xoa mi tâm, trong đôi mắt Nguyên Thần Trường Không hiện lên một chút buồn bực.

“Quân chủ đại nhân, sáng sớm hôm nay đồ nhi ngoan của ngài đã theo chủ tịch phong đao thiên hạ đến Tây Vực!” Sơ Lâu Anh không sợ chết nói, hai tay cầm một tờ giấy trình lên: “Đây là tờ giấy đồ nhi ngoan của ngài để lại.”

Vẻ mặt Nguyên Thần Trường Không bình tĩnh mở ra tờ giấy Tuyên Thành, chỉ thấy trên giấy viết ——

Sư phụ bụng dạ nham hiểm cùng lời nói ác độc, Nguyên Thần Trường Đại Không tiên sinh:

Sư phụ kiếm pháp cao siêu, võ nghệ siêu quần, từng là hình tượng mà đồ nhi tha thiết ước mơ, nhưng từ khi sớm chiều ở chung, đồ nhi mới phát hiện, tư chất đồ nhi ngu dốt, thật sự không thể kế thừa chân truyền của sư phụ, cho nên đành phải nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, cùng huynh trưởng cũng chính là Lang huynh trong miệng ngài đến Tây Vực học tập đao pháp, vì để đảm bảo sự thành công, nhân tiện mang đi thuộc hạ của sư phụ —— Tử Tịch tỷ tỷ. Vì vậy, tình cảm thầy trò của chúng ta tạm dừng ở đây.

Từng là đồ đệ của ngài, Quân Tiểu Tà tối thượng, 88.

“Sơ Lâu Anh!”

Nguyên Thần Trường Không cười như gió xuân, toàn thân Sơ Lâu Anh phát lạnh, không dám thở mạnh.

“Hữu hộ pháp, người nói xem tả hộ pháp xinh đẹp như vậy, nếu bổn tọa đem nàng gả cho phong đao thiên hạ chắc cũng được xem như là không bạc đãi nàng, đúng không?”

Khóe miệng Sơ Lâu Anh run rẩy: “Quân chủ, Tử Tịch là vợ chưa vào cửa của thuộc hạ.”

“Người cũng nói, là chưa vào cửa. Nếu vẫn chưa vào cửa, bổn tọa có quyền tìm cho nàng một vị phu quân thật tốt.” Nguyên Thần Trường Không dựa lưng vào ghế, ngón trỏ thon dài gõ tay vịn, trong mắt phát ra ánh sáng lạnh, tuy Sơ Lâu Anh cúi đầu, da đầu căng thẳng, giống như có người đang lấy dao cạo da đầu của hần.

“Thuộc hạ biết sai, cầu quân chủ trách phạt.”

“Nói trách phạt rất xa cách, người cũng theo bổn tọa nhiều năm như vậy, về tình về lý bổn tọa đều không đành lòng.” Nguyên Thần Trường Không cười tủm tỉm nhíu mày: “Bổn tọa vốn định chờ giải quyết xong mọi chuyện, lúc tổ chức hôn lễ của bổn tọa cũng tiện thể đem hôn lễ của các người tổ chức một thể, nếu lòng của hữu hộ pháp chỉ nghĩ đến công sự, hôn lễ hoãn lại cũng tốt.”

Quân chủ đại nhân không cần a, thuộc hạ chờ ngày hôm nay đã chờ thật nhiều năm.... Sơ Lâu Anh lại rơi lệ.

“Dù sao tính nhẫn nại của hữu hộ pháp cũng vô cùng tốt, hoãn mười năm tám năm cũng không có vấn đề gì.” Người nào đó nhìn về mặt khóc không ra nước mắt của Sơ Lâu Anh, thực vô sỉ cười cười.

Sơ Lâu Anh không chút nghĩ ngợi, buột miệng nói ra: “Thuộc hạ sẽ nhanh chóng đón chủ mẫu tương lai trở về.”

Nguyên Thần Trường Không nhắm mắt, giống như không nghe không thấy cái gì, chỉ có tiếng gõ tay không ngừng trên tay vịn đã tiết lộ tâm sự của hắn vào giờ phút này.

Chuyện thực sự đơn giản như vậy sao?

50. Chương 50: Đại Hôn

Edit: Hồ Diệp Nhi

“Quân chủ...” Sơ Lâu Anh lo âu thấp thỏm, len lén liếc nhìn Nguyên Thần Trường Không một cái, vừa lúc gặp được ánh mắt suy nghĩ vừa xấu xa lại đầy hứng thú của quân chủ, trong nháy mắt lỗ chân lông cả người đều mở ra, đầu cúi càng thấp.

Đột nhiên Nguyên Thần Trường Không dừng động tác gõ, ngoắc ngoắc ngón tay. Sơ Lâu Anh bước về phía trước, cách khoảng ba bước chân thì dừng lại.

“Hữu hộ pháp, nếu người không muốn sau mười năm tám năm mới được thành hôn thì bổn tọa cho người một cơ hội lấy công chuộc tội.”

“Xin quân chủ chỉ rõ.”

Nguyên Thần Trường Không cúi đầu cười: “Đưa lỗi tai lại đây.”

Sau một lúc lâu, Sơ Lâu Anh vẫn trong trạng thái bị hóa đá, Nguyên Thần Trường Không rộ lên hắc hắc cười gian, tiếng cười âm u, khiến người nghe đều run lên.

Ngày hôm sau, hôn lễ ma chủ Yểm cung, mời toàn bộ anh hùng hào kiệt trong thiên hạ đến dự tiệc, tin tức vừa truyền ra làm toàn bộ võ lâm chấn động, nhốn nháo.

Ba ngày sau, Sơ Lâu Anh phụng mệnh đi Tây Vực bảo hộ an nguy của chủ mẫu tương lai của Yểm cung, đồng thời cũng chỉ định hắn hộ tống tân nương về Yểm cung trong ngày hôn lễ, Nguyên Thần Trường Không thì trấn giữ tại Yểm cung, tự mình đốc thúc hạ nhân sắp xếp mọi việc cho ngày hôn lễ.

Toàn bộ Nam Lăng đều chìm đắm trong sự vui mừng, mà việc vui vừa xong, giờ phút này ở kinh thành sóng ngầm lại bắt đầu nổi lên. Hoàng đế nhìn bá quan văn võ đang đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, ai cũng né tránh không có lá gan dám nhận nhiệm vụ đến Nam Lăng để tham gia tiệc cưới tại nơi Yểm cung phức tạp này, từng giọt mồ hôi xuất hiện trên nét mặt già nua đầy nham hiểm.

“Khởi bẩm Thánh Thượng, thái tử cầu kiến.”

Trên Kim Loan điện đang yên tĩnh nặng nề bị tiếng nói chói tai của công công phá vỡ, mọi người bắt đầu nhỏ giọng bàn bạc xì xào.

Thái tử đắc tội quốc sư, đã bị mất quyền lực, chỉ còn là hư danh thôi, lúc này sao còn có dũng khí đến Kim Loan điện để chuốc lấy xấu hổ?

“Cho vào!”

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Sau khi thái tử trang nghiêm thi hành đại lễ, âm vang nói: “Nhi thần nguyện ý nhận nhiệm vụ làm sứ giả, đến Yểm cung chúc mừng.”

Trong mắt Hoàng đế hiện lên một chút nghi hoặc, do dự nói: “Thái tử vừa mới thành thân, dường như không thích hợp.”

Quốc sư thành khẩn nở nụ cười: “Thái tử đang nhàn rỗi, đi ra ngoài học hỏi thêm một chút kiến thức cũng tốt.”

“Quốc sư không cần ở trong này châm chọc khiêu khích, vì phụ hoàng phân ưu vốn là chuyện ta nên làm.” Thái tử không nề mặt nói trách móc: “Bản cung nghĩ quốc sư trung thành và tận tâm với phụ hoàng, phải là người đầu tiên giúp đỡ phụ hoàng suy nghĩ mới phải? Lúc này xem ra, chỉ thường thôi.”

Quốc sư bị sặc, nét mặt già nua trắng bệch, thân thể run nhè nhẹ, miệng ngập ngừng lại không nói được nữa chữ, hừ lạnh một tiếng: “Thái tử điện hạ hiểu thuận là tấm gương cho dân chúng noi theo, tin tưởng Thánh Thượng sẽ cho thái tử toại nguyện.”

Ánh mắt Hoàng đế đa mưu túc trí nhìn từng người trên điện, gật gật đầu: “Thái tử còn trẻ đi ra ngoài học hỏi kinh nghiệm cũng tốt, có nhiều kiến thức mới có thể thống trị quốc gia tốt được.”

Trong mắt Thái tử hiện lên một chút kinh ngạc, lập tức dập đầu tạ ơn. “Nhi thần nhất định không phụ sứ mệnh!”

Biệt viện.

“Điên tử, ngươi muốn làm gì?” Mạc Tà Ly bỗng thay bộ áo bào màu đen luôn không rời khỏi thân thành bộ áo bào đỏ thẫm, làm cho Thiệu Dã nghĩ bản thân sinh ra ảo giác, giống như nhìn thấy quỷ nhìn chằm chằm vào hắn.

“Bản công tử muốn đi cướp cô dâu.” Mạc Tà Ly hờ hững sửa sang áo, nhìn trong gương thấy một thiếu niên văn nhả môi hồng răng trắng mới mỉm cười hài lòng.

Thiệu Dã liếc trắng mắt: “Thương thế đã tốt?”

“Chuyện của bản công tử không cần người xen vào, tập hợp toàn bộ người của Diễm Sát Đường đến đây, bản công tử muốn đi bắt đầu con lừa kia về từ từ tra tấn.” Nếu có ý định muốn bản công tử mắc câu, nếu bản công tử không đi sẽ phụ ý tốt của ngươi. Mạc Tà Ly nở nụ cười xấu xa, bản công tử nhất định phải ở trước mặt của ngươi, đem con lừa kia chặt thành tám khối!

“Liên theo ý ngươi.”

Tây Vực.

“Chủ tịch, hữu hộ pháp Yểm cung tới chơi.” Hạ nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh gõ cửa phòng, cung kính nói.

Đang ở thư phòng làm việc Vong Xuyên cười nhẹ: “Đưa hắn đến phòng khách, ta sẽ theo sau.”

Vừa bước vào cửa, Vong Xuyên liền tò mò nhìn chằm chằm Sơ Lâu Anh đang ngồi trên ghế uống trà, nhúu mày nói: “Hữu hộ pháp, sao ngươi lại cao thêm nữa rồi?”

“Ai nha, chủ tịch đại nhân thật hài hước.” Sơ Lâu Anh cười một tiếng, ánh mắt nghiền ngẫm: “Chủ tịch, hộ pháp ta đã có người trong lòng, ngươi chú ý ta như vậy, ta sẽ hiểu lầm.”

Khóe miệng Vong Xuyên co rút, chủ tử có dạng gì sẽ bồi dưỡng ra hạ nhân cái dạng ấy, ngay cả miệng mồm cũng độc giống nhau.

“Hộ pháp mới hài hước. Không biết hộ pháp tới đây có chuyện gì, ngày mười lăm vẫn chưa đến.”

“Quân chủ đại nhân của chúng tôi nói, trước ngày thành hôn, nếu chủ mẫu tương lai mất một sợi lông, sẽ khiến cho bốn hộ pháp cả đời khổ sở, bốn hộ pháp này cũng rất bất đắc dĩ a.” Sơ Lâu Anh bất đắc dĩ bật cười.

Vong Xuyên hé miệng cười: “Quân chủ nhà ngươi đối với các người vẫn đều không tốt như vậy sao?”

Không tốt? Bỏ tọa khi nào không tốt?

Chỉ thấy mắt Sơ Lâu Anh trầm xuống, thần nhiên nói: “Chủ tịch, quân chủ đại nhân là thưởng phạt phân minh, tại sao lại nói không tốt?” Trong nháy mắt khí chất nhỏ nhả biến mất, biến thành cả vú lấp miệng em.

Vong Xuyên liếc mắt, nhìn hần từ đầu đến chân, đập bàn nói: “Người không phải Sơ Lâu Anh, rốt cuộc là người nào? Có can đảm giả mạo hữu hộ pháp của Yểm cung! Người đâu, mau bắt tên tặc tử này!”

Một tiếng giận dữ, đột nhiên từ ngoài cửa xông vào mười mấy tên hộ vệ bao vây Sơ Lâu Anh.

“Lang huynh, người làm thật sao?”

Lang huynh? Quả nhiên là người. Vong Xuyên xấu xa cười, mắt nghiêm túc: “Còn không ra tay!” Lần trước hần để cho ta phải chịu khổ, món nợ này ta vẫn còn chưa có tính sổ đấy!

Sơ Lâu Anh giả lạnh lùng hừ nói: “Xem ra người cũng nham hiểm không kém.” Không nói hai lời, ra tay nhanh chóng đem mười mấy tên hộ vệ đánh ngã, sau đó liền tấn công Vong Xuyên.

“Ai nha nha, nguyên lai là người a, Trường Không...” Chữ huynh còn chưa nói ra miệng, Vong Xuyên đã bị Sơ Lâu Anh giả tóm được, “Chủ tịch, người nhận sai người.”

“Ha ha ha ha, bản chủ tịch già rồi, còn mong hữu hộ Pháp rộng lòng bỏ qua cho.” Vong Xuyên vuốt ve móng vuốt của hần ta, hạ giọng hỏi: “Tại sao người lại cải trang như vậy? Cãi nhau với nha đầu?”

Đường đường là ma chủ Yểm cung, lại lén lút như vậy, muốn cho người khác không suy nghĩ này nợ cũng rất khó.

“Người cho là vậy sao?” Sơ Lâu Anh giả trừng mắt liếc nhìn Vong Xuyên một cái: “Ngày mười lăm có trò hay để xem, phong đao thiên hạ sẽ không muốn chỉ lo cho thân mình chứ?”

Vong Xuyên thuận miệng đáp: “Không thể nói như vậy, phong đao thiên hạ luôn luôn không hỏi chuyện thế sự, đột nhiên qua lại với kẻ xấu, danh bất chính ngôn bất thuận chẳng phải làm cho người trong thiên hạ chê cười.”

“Chắc chắn, nàng là nghĩa muội của người.” Sớm đã biết người này không dễ dàng đồng ý, không dùng thuốc liều mạnh là không được. Sơ Lâu Anh giả khí định thần nhàn ngồi xuống, ung dung nhìn hần.

“Người giang hồ không biết, không tính.” Vong Xuyên cáo già đáp.

Sơ Lâu Anh giả nhếch miệng cười, hất tóc, mắt phượng khê cong mang theo một chút tính kế: “Lúc trước là chủ tịch đưa ra yêu cầu, muốn người của Yểm cung đến phong đao thiên hạ đón đầu.”

Vong Xuyên đưa tay nâng trán, muốn đánh chính mình ngắt đi. Lúc trước chỉ là muốn làm cho Nguyên Thần Trường Không kia bất ngờ, không nghĩ tới lại biến thành gây ông đập lưng ông, cái này gọi là gì?

Là tự làm tự chịu a!

“Đó là lời nói đùa của bản chủ tịch, lúc này hữu hộ pháp có thể đem người đi, bản chủ tịch coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

“Lúc bốn hộ pháp đến đây, thấy cảnh cát vàng vạn dặm khí thế phi phàm, so với cảnh non xanh nước biếc càng có sự thú vị, không bằng bốn hộ pháp liền cả gan thay quân chủ chúng tôi làm chủ, tổ chức hôn lễ ở chỗ này, để cho người trong thiên hạ biết đến cái đẹp nơi Tây Vực!”

Vong Xuyên tươi cười cứng ngắc: “Hôn nhân đại sự sao có thể xem như trò đùa? Hôn lễ của ma chủ Yểm cung là chuyện lớn cỡ nào, phải tổ chức thật rình rang, quyết định qua loa như vậy thật không thỏa đáng. Quân chủ nhà người có thể sẽ tử thân, nhưng tuyệt đối không thể để nghĩa muội của chủ tịch phong đao thiên hạ ta phải gánh chịu điều đó.”

“Ai nha, chủ tịch lo lắng thực chu đáo. Nhưng mà chủ tịch không cần lo lắng, về điểm này quân chủ chúng tôi đã sớm chuẩn bị tốt. Đồ trang sức màu đỏ dài mười dặm đã ở ngoài thành!”

51. Chương 51: Đại Hôn (2)

Edit: Hồ Điệp Nhi

“Tử Tịch tỷ tỷ, tỷ đi theo muội như vậy, hữu hộ pháp có thể không vui hay không?”

Quân Tiểu Tà vừa cân thảo dược, vừa hỏi Tử Tịch đang bào chế thuốc.

“Không đâu, nhưng mà tỷ sợ đến lúc đó quân chủ lại trách tội.”

“Vì sao sư phụ phải trách tội?” Quân Tiểu Tà không hiểu, cho dù có muốn trách phạt gì chẳng nữa cũng phải do nàng chịu, có liên quan gì đến Tử Tịch? Tuy rằng xúi giục người khác bỏ nhà trốn đi cũng không phải là hành động tốt đẹp gì, nhưng làm chuyện này là muốn kháng nghị với Nguyên Thần Trường Không mà.

Tử Tịch hơi mỉm cười liếc mắt nhìn Quân Tiểu Tà ngây thơ một cái: “Muội muội ngây thơ của ta, muội thật không biết?” Thần kinh cũng quá không bình thường đi.

“Không biết, muội chính là thấy sư phụ hơi quá đáng khi không tác thành cho tỷ.” Quân Tiểu Tà đến bây giờ còn tức giận bất bình: “Cho dù hắc không có người muốn lấy, tại sao lại không đồng ý cho Sơ Lâu Anh cưới tỷ?”

Quân chủ không có người muốn?

Tử Tịch chảy mồ hôi lạnh ròng ròng: “Muội muội, ai nói quân chủ chúng ta không có người muốn?”

Nếu quân chủ nói muốn tìm nữ nhân, chỉ sợ nữ nhân xếp thành hàng dài từ kinh thành đến Nam Lăng.

“Hắc trừ bỏ khuôn mặt, thân thể cân đối, những cái khác sẽ không làm cho người ta thích. Khất khe, lời nói ác độc, keo kiệt lại nham hiểm, cả người hắc đều là khuyết điểm, nữ nhân nào bị mù mới muốn lấy hắc!” Quân Tiểu Tà càng nói càng tức giận, đem cái cân để trên bàn, bắt đầu quở trách Nguyên Thần Trường Không.

Cùng Vong Xuyên bàn bạc kế hoạch Sơ Lâu Anh giả vừa lúc đi đến cửa, nghe hai người đang nói về bản thân mình, liền dừng chân. Ai ngờ, lại nghe được những lời chê bai bản thân mình từ người ngày đêm mình thương nhớ, khuôn mặt tuần tú nhất thời đen lại có thể vắt ra nước.

Nhờ được tu dưỡng tốt hắc mới không nổi cơn giận tại chỗ, mặt mày âm u, đợi người nào đó nói đến miệng đắng lưỡi khô đừng nói để uống nước, hắc mới gõ cửa.

“Ai?”

“Tả hộ pháp, ta là Sơ Lâu.” Người ngoài cửa lạnh nhạt nói, liền đẩy cửa mở ra cũng không nhìn đến Tử Tịch, mắt phượng xinh đẹp nhìn chằm chằm Quân Tiểu Tà, ánh mắt kia mang ý vị sâu xa cơ hồ có thể nhìn Quân Tiểu Tà thành hai cái lỗ thủng.

Trong lòng Tử Tịch không vui, tới gần hai bước, một mùi hương đặc trưng xông vào mũi, liền dừng bước, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, giọng nói có chút cứng nhắc: “Hộ pháp, người tới nơi này có việc gì sao?”

“Quân chủ cho người trở về Yểm cung, hỗ trợ hắc xử lý một chút việc vặt vãnh.”

“vâng, hộ pháp.” Tử Tịch lo lắng liếc mắt nhìn Quân Tiểu Tà một cái, muốn mượn ánh mắt nói cho nàng biết, nhưng về mặt Quân Tiểu Tà đề phòng trừng mắt nhìn Sơ Lâu Anh giả, không chú ý tới ánh mắt cảnh cáo của Tử Tịch.

Không xong.

“Hộ pháp còn không mau lên đường?” Trên mặt mang ý cười, nhưng trong giọng nói mang theo ý uy hiếp làm cho Tử Tịch sợ run cả người, nhanh chân rời khỏi phòng. Muội tử, người tự mình cầu phúc đi.

“Hữu hộ pháp, người làm gì nhìn ta chằm chằm vậy?” Quân Tiểu Tà ôm ngực, nhú mày.

Sơ Lâu Anh giả ngả người trên giường mê mại, vừa nhàn nhã vừa lười biếng nằm nghiêng ở trên giường, chậm rãi nói: “Quân Tiểu Tà cô nương, cô nương có biết sự phụ của cô nương sắp thành thân hay không?”

“Hắn thành thân thì có liên quan gì tới ta? Ta cũng không có tiền đưa bao lì xì.” Quân Tiểu Tà lơ đãng hừ một tiếng.

Ba giây sau.

“A!” Quân Tiểu Tà giống như con mèo, lông dựng đứng, hai tay nắm cổ áo Sơ Lâu Anh giả, hai mắt gần như phun ra lửa: “Hắn thành thân với ai?”

“Quân cô nương, phản ứng của cô nương rất kích động nha.” Trong lòng Sơ Lâu Anh giả vẫn còn sợ hãi bị tiếng hét như sấm từ Hà Đông làm điếc lỗ tai, nghĩ thấy sợ nói: “Quân chủ lão nhân gia hẳn lại không muốn bao lì xì của cô nương.”

“Đưa cái rắm!” Quân Tiểu Tà tức giận, nước miếng văng khắp nơi: “Nói mau, là nữ nhân nào muốn gả cho hắn!”

Suy nghĩ của người nào đó không được ngay thẳng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trên mặt lại mang đầy vẻ tiếc hận: “Nghe nói là phái Hoa Sơn đưa tới, cụ thể là ai, ta cũng không rõ ràng lắm.”

Đầu óc Quân Tiểu Tà trống rỗng, bỏ áo của hắn ra, như người điên chạy ra bên ngoài.

“Người chạy đi đâu?”

“Ta muốn đi tìm đôi gian phu dâm phụ kia tính sổ!” Trong lòng rất khó chịu, tại sao có thể như vậy? Vì sao trong lòng ta đau quá? Quân Tiểu Tà như người điên chạy vội ra ngoài, hoàn toàn quên mất bản thân không mang hài, lại không hề cảm nhận được sự đau đớn do lòng bàn chân bị rách da truyền đến.

Vui đùa hơi quá rồi.

Nguyên Thần Trường Không vội vàng đuổi theo nàng, đuổi theo Quân Tiểu Tà đã đi vào nơi cát vàng.

“Quân Tiểu Tà, người đứng lại đó cho ta!” Nhìn vết máu loang lổ dưới dấu chân thưa thớt kia, trái tim Nguyên Thần Trường Không co rút lại, không khỏi giận dữ hét.

Người phía trước giống như vẫn không tỉnh lại, trong đầu đều là hình ảnh sự phụ cùng người khác thành thân.

Từ lúc gặp nhau cho đến giờ, hắn chưa từng nói thích nàng, cũng chưa bao giờ hứa hẹn gì với nàng, hắn thành thân làm đồ nhi như nàng hẳn là phải vui vẻ không phải sao? Vì sao nàng lại khó chịu như vậy? Nếu nàng nói cho hắn biết nàng thích hắn, hắn sẽ thế nào?

Có thể thay đổi được sao?

Quân Tiểu Tà cũng không biết, mờ mịt giơ tay lên, bầu trời âm u, trời muốn mưa sao?

Thì ra, mọi chuyện đều do chính nàng tự cho là đúng, nghĩ đến hắn là sự phụ của nàng, nàng yêu thương sự phụ, nàng có thể danh chính ngôn thuận đứng ở phía sau hắn, có thể hưởng thụ sự che chở của hắn.

Nếu hắn sớm có vợ con, có lẽ nàng sẽ chặt đứt ý niệm này trong đầu. Nhưng hiện tại.... Giống như đã muộn.

“Hữu hộ pháp, người có thể cho ta mượn một ít tiền được không?” Quân Tiểu Tà vô lực ngồi ở trên bãi cát vàng, thở hổn hển.

Nguyên Thần Trường Không sững sờ: “Cần tiền làm cái gì?”

“Mua lễ vật tân hôn cho sự phụ.” Quân Tiểu Tà ha ha nở nụ cười, nụ cười kia so với khóc còn khó coi hơn. Nguyên Thần Trường Không ngồi xổm xuống, muốn cười lại cảm thấy đau lòng: “Nàng khóc.”

“Đúng vậy, ta cảm thấy khổ sở cho nữ nhân sắp gả cho sự phụ, nam nhân vô lương tâm như sự phụ, làm sao nàng ta lại có thể đem hạnh phúc cả đời trao cho hắn được.” Quân Tiểu Tà xoay đầu, buồn bã nói:

“Sư phụ có tính ưa thích sạch sẽ một chút, lại không thích ăn cay, sư phụ lại thích bắt nạt người khác một chút, lại nói lời thực ác độc, sư phụ rất nham hiểm, võ công lại rất cao, lại không thích giết người, lúc sư phụ tức giận sẽ cười, lúc sư phụ tức giận rất đáng sợ, sư phụ... Người nói khuyết điểm của sư phụ ta nhiều như vậy, một nữ nhân sao có thể chịu được?”

Ánh mắt Nguyên Thần Trường Không suy sụp: “Thực sự không chịu nổi hấn như vậy sao?”

“Không biết, ta cũng không biết vì sao, nam nhân giống hấn như vậy, rốt cuộc ta coi trọng hấn ở điểm nào?” Quân Tiểu Tà thở một hơi thật dài: “Người nói đầu của ta có phải bị lừa đá hư hay không? Ta lại thích người giống sư phụ như vậy.”

“Bị lừa đá cũng không đến mức đó, ta xem người giống như nào bị thấm nước.” Về mặt Nguyên Thần Trường Không âm trầm: “Quân chủ của chúng ta là nhân vật lớn như vậy lại thích một nữ nhân như ngươi, tám phần là bị sét đánh.”

“Người mới bị sét đánh, cả nhà người đều bị sét đánh!” Quân Tiểu Tà trở tay đẩy Nguyên Thần Trường Không ra, đang chuẩn bị chửi ầm lên, phút chốc dừng lại: “Sơ Lâu Anh, ngươi vừa rồi nói cái gì?”

Sư phụ thích ta? GOD! Đây là sự thật sao?

Nguyên Thần Trường Không mất tự nhiên vội ho một tiếng: “Ta không nói gì cả.”

“Đi chết đi!” Quân Tiểu Tà thở hổn hển đi về phía trước: “Thích thì có ích gì, hấn sắp phải cưới người khác. Người không chịu cho ta mượn tiền, ta đành phải dùng cái này hiệu kính lão nhân gia hấn.”

Nguyên Thần Trường Không: “...”

“Hắc hắc, đây là thuốc ta cực khổ nghiên cứu chế tạo ra tên là ba bước đổ, ta làm cho hấn không có cách nào động phòng, ta muốn làm cho nữ nhân kia sống ba năm như quả phụ!”

“Ồn, ngươi muốn sống ba năm như quả phụ vì sư không có ý kiến, nhưng vì sao ngươi lại muốn cướp đoạt vì sư...” Mọi người biết. Người nào đó ác liệt nở nụ cười.

Muội muội ngây thơ Quân Tiểu Tà xoay người, nói lên án: “Ai cho ngươi bắt chước cách nói chuyện của sư phụ của ta? Người mà nói như vậy nữa, ta sẽ thiên ngươi!”

52. Chương 52: Đại Hôn (3)

Edit: Hồ Diệp Nhi

Về mặt Nguyên Thần Trường Không đen lại, tại sao trước kia cũng không phát hiện nha đầu này cũng có một mặt nhanh nhẹn dũng mãnh?

“Ồn, ngươi đem vì sư đi thiên, vậy hạnh phúc của ngươi làm sao bây giờ?” Người nào đó lưu manh nói xong, đưa tay tháo bỏ mặt nạ trên mặt, lộ ra khuôn mặt thật.

Trong nháy mắt Quân Tiểu Tà hóa đá.

Nửa ngày sau, mạnh mẽ như lửa thiêu đốt cả vùng đất, cát vàng bay múa, vẫn kéo dài đến cuối tầm mắt, đẹp không sao tả xiết.

Quân Tiểu Tà choáng váng làm ồ ở trong lòng Nguyên Thần Trường Không, hai má ửng hồng.

“Ồn, ngày mai là sinh nhật của ngươi, ngươi muốn quà sinh nhật gì?”

Quân Tiểu Tà suy nghĩ: “Ồn muốn nam nhân.” Thật cảm động, hấn lại biết ngày sinh nhật của ta.

Trực tiếp như vậy? Nguyên Thần Trường Không hơi cong khóe môi: “Muốn nam nhân như thế nào?”

“Hấn không cần quá đẹp trai, nhưng phải săn sóc dịu dàng, võ công cái thế, anh tuấn tiêu sái, trước sau như một...”

Trong lòng người nào đó hơi rối rắm, trừ bỏ điểm thứ nhất, những điểm khác bổn tọa hoàn toàn phù hợp. Trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một chút đắc ý.

“Sư phụ, người làm sao vậy?” Ta lại chưa nói là người, làm gì lộ ra vẻ mặt say mê như thế? Sư phó người là con chim kiêu ngạo đáng yêu a!

“Khụ khụ, không có việc gì.” Nguyên Thần Trường Không quỳnh một chút, hỏi: “Vậy người cảm thấy vì sư như thế nào?”

Quân Tiểu Tà ngược cổ, tinh tế nhìn.

Không xong, càng nhìn càng cảm thấy người này càng đẹp càng mê người, tại sao trên đời lại có nam nhân hoàn mỹ như vậy?

Nguyên Thần Trường Không bị nàng quan sát có chút không được tự nhiên, ánh mắt tủi thân: nhìn đủ chưa?

“Sư phụ, người không xấu chút nào!” Quân Tiểu Tà nghĩa chính ngôn từ nói ra một cái kết luận như vậy, khoe miệng Nguyên Thần Trường Không giật giật, nếu bốn tọa xấu, chỉ sợ trên thế gian này toàn bộ nam tử sẽ tự sát tập thể bởi dung mạo của bản thân.

Cần nhắc một chút trước khi dùng từ, Nguyên Thần Trường Không nhìn chỗ khác, thuận miệng nói:

“Vậy bốn tọa sẽ cố mà thỏa mãn nguyện vọng này của người.”

Quân Tiểu Tà như bị sét đánh.

Sư phụ, nam nhân này là ta muốn đưa cho Tử Tịch tỷ tỷ a! Lật bàn!

Nhưng mà, không đợi Quân Tiểu Tà nói xong, Nguyên Thần Trường Không vung về dùng môi cắn đứt kháng nghị của Quân Tiểu Tà.

Khi hai cánh môi tiếp xúc, trong nháy mắt có một dòng điện thật nhỏ chạy khắp toàn thân, đầu óc Quân Tiểu Tà trì trệ, kinh ngạc tròn to mắt. Hàng mi dài của Nguyên Thần Trường Không run run, cũng giống như lông của hắc, nhảy nhót không yên.

Trong mắt Quân Tiểu Tà hiện lên một chút ý cười xấu xa, các người đều cho rằng ta dễ bị hạ gục vậy sao? Hôm nay muội muội ngây thơ như ta muốn phản công! Phản công! Phản công!

Phút chốc, ngón tay nhỏ bé của mỡ tà không an phận dao động trên lồng ngực rộng lớn, nhận thấy được cơ bắp rắn chắc của hắc cứng lại, Tiểu Tà cười càng giảo hoạt, hé miệng, thô lỗ cắn môi của hắc, thừa dịp Nguyên Thần Trường Không ngăn người, dùng sức đẩy, đem hắc ném đi.

Hai người giống như bánh xe, từ trên đồng cát vàng lăn xuống...

Kết quả...

Nguyên Thần Trường Không từ trên cao nhìn xuống người nằm dưới thân hắc, trong đôi mắt phượng tràn đầy bốn cột: “Ồ nhi, người nôn nóng vậy sao?”

Một góc nào đó trong lòng tối tăm, Tiểu Tà không ngừng hô vang khẩu hiệu: người ta muốn phản công, ô ô ô.

Hắc cúi người xuống, hơi thở ấm áp phun trên cổ của nàng. Tiếng nói hơi khàn mang theo mỉa mai hoặc dụ người: “Ồ nhi, gả cho ta.”

Bị cầu hôn? Nàng bị cầu hôn?

Trong lòng Quân Tiểu Tà như nổi trống, hung hăng nuốt một ngụm nước miếng. Tiếng ừng ục sát phong cảnh lại không làm cho Nguyên Thần Trường Không không vui, cúi ở cổ của nàng, nhẹ nhàng cắn vành tai của nàng, tiếp tục nói: “Vi sư muốn người.”

Lời nói như say rượu làm cho nàng mơ màng mê hoặc, Quân Tiểu Tà kim lòng không đậu ưm một tiếng. “Sư phụ.... Chúng ta còn, còn chưa có bái đường.”

“Được, vì sư nhất định sẽ dùng kiểu lớn tám người khiêng, quang minh chính đại đưa nàng vào phủ của ta, trước mặt mọi người khắp thiên hạ, để nàng làm thê tử của ta.” Vẫn không có ý muốn buông tha cho nàng,

trong mắt Nguyên Thần Trường Không nổi lên ánh sáng dịu dàng như nước hồ mùa thu, hôn nhẹ lên trán của nàng.

Quân Tiểu Tà đỏ mặt, không sợ chết nói: “Ta muốn ở trên.”

Người nào đó như bị sét đánh, khuôn mặt tuần tú xanh mét: “Đồ nhi, nàng cho rằng nàng có khả năng sao?”

“Vì sao không được?” Mỗ tà liền tức giận: “Nếu chàng không đồng ý, ta, ta sẽ không gả cho chàng!”

“Không phải do nàng quyết định!” Nguyên Thần Trường Không buồn rười rượi cười, nâng người lên, hung hăng ngăn chặn miệng của nàng, trần trọc giống như trừng phạt, cho đến khi người nào đó nhấc tay đầu hàng mới bỏ qua. “Buổi trưa ba ngày sau là ngày tốt giờ lành, nếu đồ nhi còn dám chạy loạn, vi sư sẽ tử hình nàng ngay tại chỗ.”

“Chàng dám sao?”

“Hiện tại thử xem sẽ biết.”

Sư phụ dâm loạn a! Quân Tiểu Tà tỏ vẻ nàng không có cái lá gan luyện binh tại dã ngoại, “Quà sinh nhật của ta đâu?”

“Hửm?” Nguyên Thần Trường Không nhú mày: “Nàng không phải nói muốn sau khi báỉ đường thành thân?”

“Ha ha ha, sư phụ người rất hư nga, ta muốn nam nhân nhưng không phải là người, ta muốn là Sơ Lâu Anh.”

Ta muốn đem hán cho Tử Tịch tỷ tỷ, đáng tiếc lời của nàng còn chưa nói xong, khuôn mặt Nguyên Thần Trường Không đang nghiêm chỉnh liền đen lại: “Đồ nhi muốn hữu hộ pháp?” Ánh mắt lạnh như băng như nói lên nàng cho hán đội nón xanh, sát khí tỏa ra bốn phía.

“Ai a, gia ghen? Đến, cười một cái cho ta xem nào.” Quân Tiểu Tà cực vô sỉ đùa giỡn nói.

Về mặt Nguyên Thần Trường Không suy sụp: “Không được nói giỡn.”

“Ta muốn Sơ Lâu Anh, là vì Tử Tịch tỷ tỷ. Sư phụ, coi như ta cầu xin người, đừng chia rẽ bọn họ.”

“Ai nói vì sư muốn chia rẽ bọn họ?” Nguyên Thần Trường Không hừ hừ: “Chờ hôn sự của chúng ta xong xuôi, sẽ đến phiên bọn họ.” Hại bốn tọa bị đồ nhi hiểu lầm, hữu hộ pháp, ngày tân hôn của người, bốn tọa nhất định sẽ cho người sự phản kinh hỉ lớn!

“Sư phụ, ta có vấn đề muốn hỏi người?” Quân Tiểu Tà hi hi ha ha nhảy lên lưng Nguyên Thần Trường Không: “Sư phụ người chấm ta ở điểm nào thế?”

“Không biết.” Tình yêu nếu có đạo lý, vậy không phải tình yêu. Đồ nhi, người rất ngốc!

“Vậy người thích cái gì ở ta?”

Nguyên Thần Trường Không thực rồi rầm, nha đầu kia toàn thân cao thấp không có chỗ nào tốt, bốn tọa thích nàng ở điểm nào đây?

“Không nói lời nào có phải nói lên ưu điểm của ta rất nhiều hay không, không biết nói từ đâu?” Quân Tiểu Tà tự nói với bản thân: “Nhất định là như vậy. Ai, ta bắt đầu cảm thấy ngưỡng mộ chính mình.”

“Đồ nhi, người có biết mấy ngày trước đại sư huynh của người vừa mới thành hôn hay không?”

“Thì sao, ta chúc mừng hán sớm sinh quý tử.” Đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Quân Tiểu Tà gục ở trên người hán, thở dài: “Đời người như giấc mộng, ta cũng chưa từng nghĩ tới, vài ngày tới ta sẽ phải thành thân trở thành phụ nữ có chồng.”

Miệng tràn ngập tiếc hận, làm cho Nguyên Thần Trường Không chợt tỉnh ngộ dừng bước. “Muốn đón phụ thân nàng tới không?”

“Không cần.” Quân Tiểu Tà cười cười: “Cuộc sống về sau của ta có chàng là tốt rồi, cái khác không quan trọng. Sư phụ, người không lo lắng sao? Hôn nhân không phải trò đùa, lỡ như một ngày nào đó người hối hận ...”

“Vì sao vì sư phải hối hận?”

Quân Tiểu Tà cười gượng hai tiếng: “Ta nói lời thật tình thôi, ta cảm thấy ta không xứng với người, tuy rằng ta rất thích người, nhưng ta so với người chênh lệch quá lớn, sự chênh lệch này làm cho ta lo lắng.”

“Đồ nhi không tin vì sư?”

“Không phải.” Là ta không tin tưởng chính mình.

“Vậy thì tốt rồi.” Hắn sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, cũng sẽ không nói những chuyện thề non hẹn biển không đâu, nhưng trong lòng của hắn cho hắn biết, chỉ cần làm tốt mọi chuyện là được rồi, nói nhiều mà không làm chỉ là lời nói suông.

Người trên lưng thực im lặng, giống như một con mèo nhỏ không có sức nặng gì, trong lòng Nguyên Thần Trường Không cũng mang cảm giác nặng nề, áp bức hắn không phải là sức nặng của nàng, mà là một loại cảm giác có tên là trách nhiệm.

Yêu một người rất đơn giản, trả giá cảm tình cũng rất dễ dàng, nhưng khó khăn là, tiếp tục cùng nhau bước đi như thế nào....

Ba ngày sau

Tại phủ của phong đạo thiên hạ giảng đèn kết hoa, một bầu không khí vui mừng.

53. Chương 53: Đón Dâu

“Nha đầu, sao muội còn chưa mặc hỉ phục?” Vong Xuyên đi vào phòng tân nương, lại phát hiện tân nương gục đầu ngủ trên bàn, kinh ngạc nói.

“Tối hôm qua rất vui, rất kích động, một đêm không ngủ, hiện tại mệt mỏi quá.” Quân Tiểu Tà ngẩng đầu, mắt gấu mèo cực lớn làm Vong Xuyên hoảng sợ. “Thế này sao được, giờ lành sắp đến, kiệu hoa cùng tân lang sắp đến, muội như vậy thì huynh phải ăn nói với tân lang như thế nào?” Vong Xuyên giận dữ giậm chân.

Chuyện này cũng không thể trách hắn mất bình tĩnh, bởi Nguyên Thần Trường Không đã từng nói, nếu không làm cho cuộc hôn lễ này sinh động, sẽ làm cho Tây Vực gà chó không yên, hắn có thể không làm theo sao?

Quân Tiểu Tà lắc đầu: “Nữ nhân giang hồ yêu hận thoải mái, sư phụ hắn muốn kết hôn là con người của muội, mặc quần áo gì cũng giống nhau cả thôi.” Cô dâu là nhất thời, sống cùng nhau mới là chuyện cả đời a.

Mệt mỏi quá, ta muốn đi ngủ.

Quân Tiểu Tà người lác lác bò lên giường, vừa ngã xuống đã phát ra tiếng ngáy to.

Lúc này, ngoài phòng truyền đến thanh âm hối thúc của hạ nhân: “Tân lang đến.”

“Quân Tiểu Tà!” Vong Xuyên tức giận đến dựng lông, liền kêu tám nha hoàn bước vào, điểm huyết Quân Tiểu Tà, để các nha hoàn trang điểm cho nàng.

Thật vất vả chuẩn bị cho cô dâu xong, ngoài phòng liền truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó, tiếng loảng xoảng lang một, cửa lớn đỏ thẫm tinh xảo bị người một cước đá hỏng.

Nguyên Thần Trường Không một thân tiên y, đầu đội ngọc quan, trên mặt tỏ vẻ không kiên nhẫn, ý cười lạnh lẽo: “Vong Xuyên huynh, người muốn kéo dài giờ tốt bái đường của ta sao?”

Về mặt Vong Xuyên đen lại.

Không nói một lời ôm lấy Quân Tiểu Tà bị điểm huyết, Nguyên Thần Trường Không sải bước rời đi, để lại một đám nha hoàn háo sắc: rất khí phách, rất đẹp trai!

Đây không phải là thành thân, mà chính là đến cướp cô dâu thì có? Vong Xuyên bắt đắc dĩ lắc đầu, nói gót đi theo hắn ta vào đại sảnh.

Tân lang ôm tân nương bái đường xong, kính Vong Xuyên một ly trà, liền đi trên thảm hồng bước ra cửa lớn của phong đạo thiên hạ.

Ngoài cửa, kiệu lớn tám người khiêng, trang sức màu đỏ dài mười dặm được xếp thành hàng, làm cho mọi người cực kỳ hâm mộ không thôi.

Tân nương tử kêu ê a vài tiếng, Nguyên Thần Trường Không sủng nịch cười, nhảy lên ngựa, đem tân nương tử nhét vào kiệu, vung tay lên: “Về Yểm cung!”

Đội ngũ đón dâu đốt pháo mừng, đánh trống thổi kèn đi về hướng Yểm cung.

Vong Xuyên nhìn đội ngũ đã đi xa, vẻ mặt nặng nề: “Đã chuẩn bị tốt?”

Người đi theo bên cạnh hấn gật gật đầu: “Đã sắp xếp xong.”

“Xuất phát.”

Rõ ràng là một hôn lễ vui sướng, lại làm cho người ta có cảm giác áp lực, giống như mưa gió sắp nổi lên trong sự yên tĩnh quỷ dị.

Đội ngũ đi vào nơi cát vàng, liền ngừng lại. Quân Tiểu Tà nằm ở trên giường nhỏ không thể động đậy, lại có thể nghe thấy ở bên ngoài có tiếng bước chân của một nhóm người ngựa vây đến, có thể cảm nhận được sự căng thẳng trong bầu không khí lúc này.

“Là người?” Nguyên Thần Trường Không ung dung liếc mắt nhìn người đang cản trở đường đi của hấn, vẻ mặt hồ hững.

Đối diện là Thiệu Dã ngồi trên lưng ngựa, phía sau có hơn mười ám vệ của Diêm Sát Đường xếp thành một hàng.

“Như thế nào, không chào đón bản Thiệu Dã tới tham gia hôn lễ của các hạ sao?”

“Đương nhiên hoan nghênh, hồng bao đâu?” Nguyên Thần Trường Không cười cười, từ từ rút ra bội kiếm. Tuy rằng tin tức ma chủ Yểm cung thành thân vào ngày mười lăm đã lan truyền khắp thiên hạ, nhưng Diêm Sát Đường đối với kẻ thù đã đánh nhau nhiều lần mà nói, bọn họ sẽ không ngốc đến mức đợi đúng ngày mới ra tay. Nhưng có thể đoán chính xác bốn tọa ở Tây Vực, cũng coi như rất giỏi.

Thiệu Dã chỉ cười không nói, rút roi da trên lưng ra: “Đại lễ nhất định phải có, nhưng không biết người có nhận được hay không thôi.”

Nói xong, vung roi, phách một tiếng đánh về phía Nguyên Thần Trường Không, hấn cũng không nhúc nhích, trong lúc thấy roi sắp đánh vào người, lưỡi đao phá không mà đến, vừa nhanh vừa chuẩn, cản đường đi của roi, dùng nội lực đánh roi quay ngược trở lại.

Về mặt Thiệu Dã kinh ngạc, chậm rãi ngược mắt, đã thấy một bóng dáng màu xanh từ trên trời giáng xuống, hạ xuống cách đó không xa. “Người là?”

Giờ phút này Vong Xuyên chỉ cười nhẹ, đợi ánh mắt hấn ta đối diện với hấn, đôi mắt bình tĩnh nổi lên cuộn cuộn sát ý điên cuồng, mắt nhanh chóng chuyển sang màu tím: “Không nhớ rõ ta?”

“Người vẫn chưa chết!” Ánh mắt Thiệu Dã cứng lại, từ trên lưng ngựa nhảy xuống. Hấn nhớ rõ năm đó tự tay hấn đã đâm thủng trái tim người này, tại sao hiện tại hấn ta lại như không có việc gì đứng trước mặt hấn? Rốt cuộc là tại sao lại như vậy?

“Dù sao bản Thiệu Dã ta cũng đã giết người được một lần, giết thêm một lần nữa cũng đâu có sao nhỉ?”

Vong Xuyên lạnh lùng nhướn mày: “Xem ra người đã nhớ ra.”

“Lang huynh, cần hỗ trợ không?”

“Không cần.” Hôm nay hấn sẽ tự tay giết kẻ thù giết cha, chủ tịch phong đao thiên hạ này của hấn cũng không phải là giả. Ánh mắt Vong Xuyên lạnh lẽo, rút đao chỉ Thiệu Dã ở phía xa: “Người không phải vẫn muốn có được tuyệt sát đao phổ sao? Hôm nay ta sẽ cho ngươi toại nguyện!”

Dứt lời, gió nổi lên, cát vàng bay đầy trời.

Áo xanh bay phất phới trong gió, đao ý như cầu vòng, vì hận thù mà mở ra tịch quyền.

Vì một quyền đao phổ, cả nhà hấn cao thấp hơn mười người chỉ trong một đêm bị người giết chết, nếu không phải trái tim hấn trời sinh ở bên phải, chỉ sợ Vong gia về sau tuyệt hậu.

Nhớ đến cái đêm đầm máu ngày hôm đó, màu tím trong mắt Vong Xuyên càng phát ra dữ dội, trợn to mắt nhìn đao phủ trước mắt: “Vong Xuyên ta cho dù chỉ còn một hơi thở, nhất định sẽ giết ngươi đòi nợ!”

“Đến đây đi, bản Thiệu Dã chờ.” Từ khi bước chân vào giang hồ, hấn cũng chỉ dám sống ngày nào hay ngày đó, ngày mai có kết cục như thế nào, hấn cũng không có lòng để ý suy nghĩ đến.

Thời gian như dừng lại, xung quanh yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tim đập mãnh liệt lẫn nhau.

“Tuyệt sát đao thức thứ nhất!” Vong Xuyên nói lẩm bẩm, giơ đao nhảy lên, ánh sáng tím bao vây hấn như kén, dưới sự hoảng sợ trong ánh mắt Thiệu Dã, lao vụt xuống.

Keng!

Thanh âm của đao chém vào roi da, phát ra tiếng trong trẻo. Rồi sau đó, mọi người nhìn thấy hai người bọn họ đứng sừng sững như núi trong miền cát vàng.

“Giết!” Thiệu Dã phát ra một tiếng gầm nhẹ đầy sự hưng phấn, ám vệ Diễm Sát Đường nghe lệnh như thủy triều tấn công vào đội ngũ đón đầu.

Người của phong đao thiên hạ nghe tin lập tức hành động. Hai đội nhân mã kịch liệt chém giết lẫn nhau, Nguyên Thần Trường Không ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, đôi mắt yên tĩnh sâu như vực thẳm, làm cho người ta đoán không ra tâm tư của hấn.

Cuộc chiến đấu càng ngày càng khốc liệt, mùi máu tươi theo gió bay vào mũi Quân Tiểu Tà, không thể nhúc nhích, chỉ phải vờn tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Hiện tại rốt cuộc là như thế nào? Tại sao trong buổi lễ kết hôn lại có cảnh chém giết nhau? Còn sự phụ thì sao? Có bị thương hay không?

“Cút ngay!” Nguyên Thần Trường Không nổi giận quát một tiếng, người chưa động, kiếm đã đến trước, giết chết tên đệ tử của Diễm Sát Đường có ý đồ đánh lén chỉ cách kiệu hoa có năm bước chân. Tung người nhảy lên đỉnh kiệu, tay cầm kiếm, đôi mắt lạnh lùng nhìn xung quanh.

Bên kia, Vong Xuyên đã xuất ra thức thứ hai của đao phổ, cùng Thiệu Dã chiến đấu chẳng phân biệt được cao thấp. Mà người của phong đao thiên hạ tựa hồ không phải đối thủ của tử sĩ Diễm Sát Đường, đã có vài người bị thương, nếu tiếp tục tình thế sẽ càng bất lợi, chúng ta phải giữ lại thực lực để đối phó với người phía sau.

Trong lòng có quyết định, Nguyên Thần Trường Không ung dung nói: “Tốc chiến tốc thắng.”

Nhóm khuôn vác lễ vật trong đội ngũ đón đầu lên tiếng trả lời, buông lễ hồi trong tay, gia nhập chiến đấu. Nhóm tàn binh còn sót lại của phong đao thiên hạ có cứu trợ, xoay chuyển tình thế. Không đến ba canh giờ, người của Diễm Sát Đường bị giết không còn mấy người sống sót.

“Chiêu cuối cùng!”

“Ha ha.” Thiệu Dã cầm roi cười lạnh.

Hai người đều sử dụng nội lực đến mức cao nhất, chỉ đợi dục toàn lực đánh một trận.

Không khí căng thẳng như dây cung, cuộc chiến sinh tử có thể nổ tung bất cứ lúc nào, trong lúc hai người sắp ra tay, một thanh âm khẩn cấp đầy hoảng sợ từ rất xa truyền đến: “Thiệu Dã!”

Thiệu Dã bỗng quay đầu, ở cuối tầm mắt, có một bóng hình nho nhỏ nghiêng ngả lao đảo hướng bên này chạy tới, cho dù không thấy rõ dung mạo của nàng, hắn cũng biết nàng là ai, tựa hồ có thể thấy được sự lo lắng trong mắt nàng.

Trong lòng chợt âm ập, người sống cả đời, lúc sắp chết còn có thể được người khác nhớ, không phải là một chuyện đáng được ăn mừng sao.

Đao của Vong Xuyên đâm qua tim hắn, Thiệu Dã hơi hơi nhũn mảy, nâng tay bấm ngón tay vào bả vai Vong Xuyên: “Đừng cắt đầu ta, Thiệu Dã ta muốn nhìn thấy nàng.”

54. Chương 54: Đoạt Phu

Edit: Hồ Điệp Nhi

Vong Xuyên cười yếu ớt, ánh mắt hung ác: “Lúc ấy khi người nhà của ta cầu xin người tha mạng, người có hạ thủ lưu tình không?”

“Không đồng ý?” Thiệu Dã dùng thêm lực, nắm chặt bả vai Vong Xuyên, hắn lắc lắc đầu: “Người không có tư cách nói điều kiện với ta.”

“Vậy, chúng ta cùng nhau chết.” Thiệu Dã cười cười tỏ ý không hề gì, nội lực nhanh chóng bị hắn mạnh mẽ đẩy về đan điền, Vong Xuyên phát hiện bản thân không thể nhúc nhích, liền hiểu được ý của hắn, trong lòng dâng lên sự khâm phục.

Loại người giống như hắn, chết cũng chưa hết tội, nhưng cái loại khí phách thấy chết không sợ này không phải ai cũng có.

“Lang huynh, không đáng.” Nguyên Thần Trường Không ung dung mở miệng, nói xong, dùng kiếm khí cắt cổ tay Thiệu Dã.

Vong Xuyên không câu nệ, thừa cơ hội lui người, Thiệu Dã như lá rụng trong gió rơi xuống bãi cát.

Khi Phượng Hoàng chạy tới, Thiệu Dã chỉ còn lại hơi thở cuối cùng.

“Tiểu Phượng Hoàng, tìm một nam nhân tốt gả đi.” Đây là di ngôn cuối cùng của hắn, đứt lời, nghiêng đầu một cái chết ở trong lòng Phượng Hoàng.

Phượng Hoàng si ngốc cười rộ lên, vuốt ve khuôn mặt tái nhợt còn chút hơi ấm, nước mắt như vỡ đê.

“Nguyên Thần Trường Không, nể mặt Quân Tiểu Tà, hãy an táng chúng tôi cùng một chỗ.”

Nguyên Thần Trường Không im lặng, sau một lúc lâu mới gật gật đầu. Đối mặt với người quyết tâm muốn chết, hắn có thể nói được gì.

“Cám ơn.” Phượng Hoàng nở nụ cười xinh đẹp, lấy tên phía sau lưng, đâm qua người Thiệu Dã, hai mắt nhắm lệ có chút quật cường bùng binh: “Người đừng hồng được vui vẻ khi bỏ lão nương lại một mình.” Nói xong, lao mình vào mũi tên.

“Người đâu! Đem bọn họ an táng.” Ánh mắt Nguyên Thần Trường Không trầm ngưng, trong lòng hơi nổi lên gợn sóng.

Sóng gió qua đi, đoàn người tiếp tục lên đường.

Vượt qua miền cát vàng mênh mông, đội ngũ đón đầu bước vào biên giới Nam Lăng, tiến quân thần tốc vào cung điện Yểm cung.

Nguyên Thần Trường Không ra lệnh Tử Tịch mang Quân Tiểu Tà đến hậu viện nghỉ ngơi, bản thân hắn thì đi đến thư phòng cùng bàn chuyện hệ trọng với Vong Xuyên cùng Sơ Lâu Anh.

“Quân chủ, một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng, ngài không...” Sơ Lâu Anh khom người, nghiêm trang nhắc nhở.

Nguyên Thần Trường Không liếc mắt nhìn áo măng bào đỏ thẫm trên người, buồn bã nói: “Hữu hộ pháp có lòng trung thành không có người theo kịp, ngay cả việc riêng của bốn tọa cũng rất quan tâm.”

“Ách, đa tạ quân chủ.”

Vong Xuyên ho khan hai tiếng, nói sang chuyện khác: “Trường Không huynh còn phải bái đường một lần nữa sao?”

“Thế thì không cần, nhưng hôn lễ vẫn phải diễn ra.” Nguyên Thần Trường Không liếc Sơ Lâu Anh, vẻ mặt người sau nghiêm túc: “Thuộc hạ đã sắp xếp thỏa đáng.”

Làm cái gì?

“Chủ tịch, hôn lễ của hữu hộ pháp, người đã chuẩn bị tốt chứ?” Nguyên Thần Trường Không có tính toán nói.

Vong Xuyên nói từ tốn: “Bao lì xì sẽ thật to, hữu hộ pháp không cần lo lắng.” Mới cho một cái hồng bao, bây giờ còn muốn thêm một cái nữa, Yểm cung cũng quá vợ vét của cải đi.

Nguyên Thần Trường Không mỉm cười yếu ớt tỏ vẻ coi như người thức thời, nghiêm mặt nói: “Trở lại chuyện chính, khách mời lần này đến Yểm cung phải chiêu đãi cho tốt. Hữu hộ pháp, đem bản đồ đến đây.”

Bản đồ địa hình Yểm cung được mở ra, Nguyên Thần Trường Không chỉ vào chỗ có dấu đỏ nói: “Nơi này là khu vực cấm của Yểm cung ta, nếu phá chỗ này, Yểm cung khó giữ được. Mà hai nơi này là cửa vào Yểm cung, người Lăng Quốc không quen thuộc địa hình, nhất định sẽ từ nơi này tiến vào. Về phần người của Diễm Sát Đường, nhất định sẽ chọn ở chỗ này. Lang huynh cùng hữu hộ pháp tiếp đón người của triều đình, còn lại giao cho bốn tọa.”

Sơ Lâu Anh nhíu mày: “Quân chủ, một mình người đi có thể hay không...” Nguy hiểm?

“Hay là ta giao Mạc Tà Ly cho hữu hộ pháp, sẵn tiện mang theo cô vợ chưa vào cửa của người cùng đi đón hân?” Nguyên Thần Trường Không trêu tức nói.

Vong Xuyên lắc lắc đầu: “Chỗ này giao cho ta, Mạc Tà Ly là tên giả dối hay thay đổi, ta tin tưởng vào thực lực của Trường Không huynh, hẳn là rất nhanh có thể giải quyết người của triều đình, đến lúc đó lại có thể đến trợ giúp cho chúng ta.”

“Nếu vậy, chẳng phải bốn tọa sẽ mệt chết sao?”

Sơ Lâu Anh yên lặng cúi đầu: “Quân chủ cần gì khiêm tốn.”

“Hữu hộ pháp, người muốn dời lại ngày thành thân có phải không?” Người nào đó lạnh lùng nói một câu, Sơ Lâu Anh liền im miệng.

“Để đảm bảo sự an toàn đến ngày đó, hãy điều động một nửa tử sĩ ám dạ đến hậu viện đi.” Nguyên Thần Trường Không quyết đoán ra lệnh, Sơ Lâu Anh lập tức làm theo, đi xuống điều hành an bài.

Ngày hôm sau.

Trời trong nắng ấm, sáng sớm Tử Tịch đã ra khỏi cửa cũng không biết làm việc cái gì, Quân Tiểu Tà không có người nói chuyện, liền đi ra ngoài tản bộ giải sầu.

Gần đây Yểm cung rất bận rộn, chẳng những không nhìn thấy sư phụ, ngay cả Tử Tịch tỷ tỷ cũng như thần long thấy đầu không thấy đuôi, để nàng một mình rất nhàm chán.

Hậu viện được xây kế bên hồ nước, đẹp giống như chốn bồng lai. Quân Tiểu Tà nhàn nhã đi qua một cái sân to, đông nhìn một cái tây nhìn một cái.

Lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng cười giống như tiếng chuông bạc, Quân Tiểu Tà đi theo hướng tiếng cười phát ra, liền nhìn thấy hai nữ tử một xanh một đỏ xinh đẹp tuyệt trần đang chơi đùa tại hồ sen, liền lễ phép lên tiếng chào hỏi: “Hai vị cô nương xin chào.”

Hai người đồng thời xoay người, nữ tử mặc đồ đỏ kinh ngạc lên tiếng: “Tiểu sư muội, sao muội ở nơi này?”

“A? Thất sư tỷ!” Quân Tiểu Tà bước nhanh đi qua, kinh ngạc nói: “Thất sư tỷ sao tỷ cũng ở chỗ này?”

Lúc trước khi bắt nàng ta làm thế thân cho nhị tỷ, không phải nàng ta chết sống không chịu sao? Nhìn bộ dáng lúc này của nàng ta hình như rất vui vẻ a.

“Tiểu sư muội, sư tỷ ta cũng muốn cảm ơn muội.” Trên mặt Thất sư tỷ có chút ửng đỏ, bộ dáng thẹn thùng, Quân Tiểu Tà nhìn vẻ mặt nàng ta mà không hiểu: “Cảm ơn muội cái gì?”

Người này mỗi lần nhìn thấy nàng đều là một bộ dáng vênh mặt hất hàm sai khiến, hôm nay sao lại có vẻ khác thường như thế? Có quỷ!

Nữ tử áo xanh nói: “Khanh khách, nàng ta nha, đang yêu đấy. Ta nói với người, lúc trước khi chưa gặp quân chủ, nàng ta cứ đòi chết, nhưng từ khi nhìn thấy quân chủ, có muốn đuổi nàng ta cũng không đuổi được đâu.”

“Chán ghét, người chỉ biết nói ta, chính người cũng như ta thôi.” Thất sư tỷ gắt giọng hờn dỗi, Quân Tiểu Tà nhìn mà như bị sét đánh. Nhìn cợt mệ làm nũng, trái tim của nàng thật bất ngờ.

Quân Tiểu Tà thở dài, thương hại nhìn các nàng: “Quân chủ trong miệng của các tỷ đã là chồng của người khác, các tỷ như vậy có thể hay không....”

“Có liên quan gì, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh quân chủ, có làm tiểu thiếp ta cũng nguyện ý a!” Thất sư tỷ nói lời chính nghĩa, lại dùng ánh mắt khinh bỉ liếc mắt nhìn Quân Tiểu Tà một cái: “Tiểu sư muội, người cũng không phải cũng muốn ở bên người quân chủ chứ?”

Cũng không soi gương nhìn bản thân mình lớn lên như thế nào, nữ nhân trong yểm cung này, người nào cũng có thể hơn người đấy?

“Khanh khách, tỷ tỷ, tỷ nói đi đâu vậy. Lấy nhan sắc của vị cô nương này, quân chủ cũng sẽ không liếc mắt một cái, tỷ cần gì phải lo sợ không đâu.”

Quân Tiểu Tà nghe xong những lời nói chanh chua, lơ đãng nhún nhún vai: “Tùy các người muốn nói gì thì nói, đi hay ở cũng không do các người định đoạt.”

Ngay cả Tử Tịch tỷ tỷ là vợ vật ở bên người sư phụ ngày người vài năm, sư phụ cũng không động lòng, huống chi người như vậy, ai, nữ nhân đáng thương.

Quân Tiểu Tà nói xong rồi đi, nhưng hai nữ tử bị ánh mắt thương hại của nàng làm cho kích động, mắt thất sư tỷ sa sầm, hung tợn nói: “Tiểu sư muội, cho dù nơi này không phải Hoa sơn, nhưng tốt xấu gì ta cũng là sư tỷ của muội, ánh mắt lúc này của muội là có ý gì?”

“Không có ý gì, chỉ là muốn nói cho các người biết, nam nhân của ta, các tỷ không có phần.” Quân Tiểu Tà không chút nào nhường cho, hai tay chống nạnh.

“Nam nhân của người?” Hai nữ tử sững sờ liếc mắt nhìn nhau, giống như vừa được nghe thấy chuyện đáng cười nhất thế gian, cười run rẩy hết cả người.

“Với tính tình của người, nằm mơ đi.”

55. Chương 55: Đánh Đố

Edit: Hồ Diệp Nhi

Nằm mơ? Chuyện bốn cô nương còn chưa có động phòng các người cũng biết?

Quân Tiểu Tà ngắt một đoá hoa thật to nở nụ cười: “Hai vị tự tin như thế, không ngại đánh cược với ta chứ?”

“Người có cái gì mà dám đánh cược?” Thất sư tỷ trừng mắt liếc nàng một cái, vẻ mặt rất coi thường.

“Không phải các người cho rằng quân chủ sẽ không để mắt đến ta sao? Chúng ta lấy chuyện này ra đánh cược. Nếu ta thắng, các người cuốn gói chạy lấy người. Nếu ta thua, tùy các người xử trí.” Hai người dùng ánh mắt đầu óc người có bệnh đánh giá nhìn Quân Tiểu Tà một cái, người sau nhíu mày:

“Sợ?”

“Ai nói ta sợ, cực liền cực.” Thất sư tử không phục ưỡn ngực: “Người muốn làm như thế nào?”

“Rất đơn giản, đi theo ta.” Quân Tiểu Tà gian tà cười hì hì, ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến biệt viện phía trước.

Một tử sĩ canh giữ bí mật ở gần đó thấy Quân Tiểu Tà đã rời khỏi, liền nhanh chóng đem chuyện xảy ra lúc này báo với Nguyên Thần Trường Không đang ở thư phòng làm việc.

“Đã biết, để các nàng tới đây.” Nguyên Thần Trường Không không vui nhíu mày, phân phó hạ nhân ngoài thư phòng bày một cái bàn trong hoa viên, mà hắn đã ngồi ngay ngắn ở nơi đó, ung dung ngồi đợi.

Quân Tiểu Tà đi tới, từ rất xa đã trông thấy sắc mặt sư phụ uể oải ngồi dưới ánh nắng, từ từ đi qua, cúi người thỉnh an: “Quân chủ.”

“Ừ.” Nguyên Thần Trường Không ung dung ‘ừ’, lại không nói thêm câu gì.

Quân Tiểu Tà liếc nhìn thấy chén trà trong tay hắn, đi qua cầm bình trà rót trà cho hắn, giống như vô tình nói: “Quân chủ, mấy ngày trước hình như ta nghe thấy tiếng của Phượng Hoàng, hiện tại nàng như thế nào?”

Nguyên Thần Trường Không nhíu mày, trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút tối tăm: “Giờ này người mới nhớ tới nàng?”

“Không phải. Sư... Quân chủ, Phượng Hoàng có theo chúng ta trở về hay không?” Quân Tiểu Tà mở to mắt, vẻ mặt tha thiết.

Hai nữ tử đứng ở xa xa, nhìn vẻ mặt Nguyên Thần Trường Không hồ hững xa cách, trong lòng âm thầm đắc ý, bắt đầu suy nghĩ lát nữa xử phạt Quân Tiểu Tà như thế nào.

“Người muốn nghe lời thật hay lời giả?” Ngón trỏ thon dài của Nguyên Thần Trường Không gõ gõ mặt bàn, Quân Tiểu Tà mới phát hiện chén trà đã đầy, xấu hổ buông ấm trà: “Nói thật.”

“Phượng Hoàng đã chết.” Không phải hắn tàn nhẫn, có đôi khi vận mệnh chính là như vậy làm cho người ta bất đắc dĩ. Nguyên Thần Trường Không cúi mắt không nói, khóe mắt lại nhìn chăm chú vào phản ứng của Quân Tiểu Tà.

Tin dữ này làm Quân Tiểu Tà rung mình một cái, nước trà nóng trong chén liền đổ lên mu bàn tay của nàng, mà nàng lại không hề cảm giác được, chỉ nói: “Người gạt ta đúng không?”

“Ta lừa ai cũng sẽ không lừa người.” Nguyên Thần Trường Không đoạt chén trà trong tay nàng, mới phát hiện mu bàn tay Quân Tiểu Tà một mảnh sưng đỏ, trong mắt nổi giận lại không đành lòng trách móc nặng nề: “Người không cần thương tâm, nàng chết ở trong lòng nam nhân nàng yêu.”

“Nha.” Quân Tiểu Tà rút tay về, vô ý thức nhếch khóe miệng: “Sư phụ, ta đi về trước.” Một người như vậy, nói chết liền chết sao?

“Đồ nhi.” Nguyên Thần Trường Không bắt cổ tay nàng, lo lắng nói: “Chờ giải quyết xong mọi chuyện, ta dẫn người đi thăm nàng.”

Quân Tiểu Tà xoay người, kinh ngạc nhìn Nguyên Thần Trường Không: “Sư phụ, ta hối hận, lúc này ta nên nghe lời nói dối, ta rất hối hận.”

“Không cần như vậy. Ta đưa người trở về.”

Hai nữ nhân bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người, quân chủ này bình thường luôn xa vời lạnh lùng như băng, làm sao có thể có những hành động vô cùng thân thiết với một nữ nhân có dung mạo xấu xí như thế?

Nguyên Thần Trường Không cũng không liếc mắt nhìn các nàng một cái, ôm Quân Tiểu Tà lướt qua bên người các nàng.

Trở lại hậu viện, Quân Tiểu Tà liền nằm trong chăn không chịu đi ra, Nguyên Thần Trường Không ngồi ở bên người nàng, cho đến khi màn đêm buông xuống mới bước ra khỏi phòng, phân phó hạ nhân hầu hạ nàng cho tốt, liền rời đi.

Đêm đến không bao lâu, thất sư tỷ máu ghen nổi lên lôi kéo tỷ muội tốt muốn tới phòng Quân Tiểu Tà khởi binh vãn tội, lại bị tử sĩ canh phòng ngăn lại, làm cho hai người tức đưng râu trừng mắt.

Trải qua một đêm, Quân Tiểu Tà tựa hồ cũng chấp nhận chuyện Phượng Hoàng đã chết là sự thật, nhưng trong lòng vẫn không thể vui lên được, cũng đem chuyện đánh cược ngày hôm qua quăng lên chín từng mây. Ra khỏi phòng, đến hậu viện ngăn người.

Thất sư tỷ cùng lục y nữ tử vẫn không chịu tin chuyện quân chủ coi trọng Quân Tiểu Tà, cho rằng quân chủ là người lương thiện mới có thể như thế, hai người hạ quyết tâm bắt chước Quân Tiểu Tà, giành được sự chú ý của Nguyên Thần Trường Không.

Hai nữ tử trang điểm xinh đẹp, bưng nước trà nóng hâm hập đi tìm Nguyên Thần Trường Không.

“Các người làm gì?” Tử sĩ ngăn hai nàng ở ngoài cửa, lạnh lùng hỏi.

Nữ tử áo xanh trừng mắt liếc mắt khinh thường nhìn hẩn một cái, thất sư tỷ là người từng trải, hạ thấp người nói: “Vị đại ca này, chúng tôi thay Quân Tiểu Tà muội muội đến chăm sóc quân chủ, mong đại ca cho chúng tôi vào.”

Tử sĩ đối với cái tên Quân Tiểu Tà này không xa lạ, do dự một chút, bước vào hỏi.

Nguyên Thần Trường Không nghe xong, trong mắt hiện lên một chút mỉa mai: “Cho các nàng tiến vào.”

Đồ nhi của bốn tọa, chỉ có bốn tọa mới có quyền khi dễ, các người thật không biết tốt xấu!

“Quân chủ.” Thất sư tỷ vừa bước vào cửa, vừa xấu hổ vừa khiếp sợ hạ thấp người thỉnh an, hai tròng mắt như làn nước mùa thu đông đưa, nhưng người nào đó lại làm như không thấy, giọng nói lạnh lùng làm người khiếp sợ: “Chuyện gì?”

Thất sư tỷ cảm thấy căng thẳng, không dám khoe khoang, bưng trà nóng đi đến bên người Nguyên Thần Trường Không, thuần thực rót trà, sau đó đem nước trà đưa đến tay Nguyên Thần Trường Không:

“Quân chủ, đây là trà sâm, cho ngài bồi bổ sức khỏe.”

Nguyên Thần Trường Không âm thầm nhíu mày, cũng không đưa tay đón chén trà.

Đây là lần đầu tiên thất sư tỷ tới gần Nguyên Thần Trường Không như vậy, trái tim không khỏi đập dữ dội. Lúc chén trà đưa đến tay hẩn, bỗng nhiên nhớ tới một màn nàng nhìn ngày hôm qua, vì thế ‘Không cần thận’ làm đổ chén trà.

Mắt thấy nước trà sẽ hắt lên người, Nguyên Thần Trường Không cười lạnh một tiếng, âm thầm dùng nội lực đem chén trà thay đổi góc đổ.

“A!” Toàn bộ nước trà nóng đổ lên mu bàn tay của thất sư tỷ, nàng đau oa oa kêu to, buông ra chén trà trong tay rót xuống vỡ tan tành.

Nguyên Thần Trường Không nhìn cổ tay áo trắng noãn dính một ít nước trà, mắt sa sâm, vung tay lên:

“Người đâu!”

Thất sư tỷ nhìn hai tay của nàng sưng đỏ như móng giò, trong lòng thầm nói, quân chủ mau đưa ta trở về phòng.

Không nghĩ tới hẩn nói câu tiếp theo lại làm cho nàng như rơi vào hầm băng: “Đem nàng ta ra ngoài, thưởng cho tử sĩ!”

Thất sư tỷ như bị sét đánh, giận dữ nói: “Vì sao Quân Tiểu Tà làm đổ chén trà, quân chủ cũng không trị tội của nàng?”

Môi mỏng Nguyên Thần Trường Không mỉm cười, mặt đầy vẻ giấu cợt, cười lạnh nói: “Người có tư cách gì so sánh với nàng!”

Tử sĩ đứng ở cửa, cung kính nói: “Quân chủ, Quân Tiểu Tà cô nương đang ngủ ở phía sau viện.”

“Ừ, bốn tọa sẽ đến đó.” Dứt lời, Nguyên Thần Trường Không lướt đi như một cơn gió.

Thất sự tỷ rốt cục nhện không được gào khóc, mà nữ tử áo xanh chỉ thương hại nhìn nàng một cái, trong giây lát lại mang vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Tử sĩ mặc kệ chuyện này, hung hăng nhanh chóng đem hai người rời đi, nữ tử áo xanh không cam lòng nói: “Ta lại không làm sai chuyện gì, sao ngay cả ta cũng muốn mang đi? Ta không phục, ta muốn gặp quân chủ!”

Quân Tiểu Tà một đêm không ngủ, lúc này đã ngủ say, nghe thấy tiếng khóc náo loạn, không khỏi nhũu mày.

Nguyên Thần Trường Không thấy mắt nàng có quầng thâm, chỉ biết đêm qua nha đầu này nhất định rất khó ngủ, lúc này mới ngủ được, lại bị đánh thức. Trong lòng thập phần không vui, truyền âm cho tử sĩ:

“Quăng lên núi cho sói ăn!”

Tử sĩ nhận lệnh, đem hai người trói lại thả trên núi, dưới chân núi truyền đến từng trận sói tru, làm người nghe phải nổi da gà.

Hai nữ tử khóc đến chết đi sống lại, nghĩ hoài cũng không hiểu, rốt cuộc muốn đem các nàng đi đâu?

Tử sĩ nhún nhún vai: “Đừng không phục, Quân Tiểu Tà cô nương là phu nhân quân chủ chúng tôi cưới hồi đàng hoàng, về phần các ngươi, kiếp sau đầu thai nhớ rõ phải mang theo đầu óc!” Dứt lời, mắt cũng không chớp một cái, đem hai người đạp xuống núi.

56. Chương 56: Phong Ba

Edit: Hồ Diệp Nhi

Mười lăm, là ngày ma chủ Yểm cung đón dâu, là chuyện chấn động võ lâm.

Ngày này, thời tiết không được tốt, trời đổ mưa phùn, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến tâm tình tân lang. Sáng sớm tân lang mặc hỉ bào đỏ thẫm, nón ngọc trên đầu, xinh đẹp tuấn tú ngồi trên ghế ma chủ, môi nhẹ mỉm cười, mắt phượng hẹp dài ung dung nhìn khắp bốn phía.

Từ cửa thành đến biệt viện Yểm cung, cho tới hậu viện là chỗ sâu nhất, ba ngàn tử sĩ ẩn núp ngay gần đó, bất kỳ một chút biến động nhỏ nào cũng có thể trước tiên truyền về chánh điện.

Cách giờ lành khoảng nửa ngày, khách mời từ khắp nơi lục tục đi tới.

Những thế lực nhỏ ở Nam Lăng không nằm trong danh sách được mời, nhưng lễ tiết nên có vẫn không thể thiếu. Bọn họ sắp xếp hàng ngũ, hai tay dâng lên lễ vật tốt nhất đáng giá nhất, Yểm cung vui vẻ nhận lấy, cũng ghi nhớ tên của bọn họ.

Thanh Phong dẫn một vài môn phái đại diện cho các phái ở trung nguyên chậm rãi vào thành, lúc vào thành cũng không bị làm khó dễ, quá trình rất thuận lợi, làm cho mọi người ảo giác bản thân giống như cừu non tự đưa đến cửa.

Tuy Nam Lăng không màu mỡ như trung nguyên, nhưng sự phóng khoáng cởi mở của người phương bắc vẫn làm cho bọn họ cảm giác mới mẻ.

Khi đoàn người đến trước cửa Yểm cung, tân lang liền đi ra đón.

“Lăng quốc thái tử.” Ôm quyền, vẻ mặt ung dung, tân lang đứng, thái tử ngồi trên lưng ngựa, nhưng vào lúc này lại làm cho người ta có loại cảm giác quý dị như là Lăng quốc thái tử đến gặp ma chủ Yểm cung, mà sự thật cũng cũng là như thế.

Thanh Phong ngồi trên lưng ngựa cứng đờ, cười cười: “Chúc mừng hôn lễ ma chủ.” Vung tay lên, rất nhiều hạ lễ chuẩn bị tốt được trình lên.

Tân lang nhìn qua một lượt, không có ý kiến gật gật đầu: “Rất cảm tạ.” Hắn vẫn chưa lên tiếng, tử sĩ tự động đi tới, đem hạ lễ đưa vào cung, ghi nhận vào kho.

“Thái tử muốn ngồi trên lưng ngựa tham gia hôn lễ của bốn tọa sao?” Tân lang mỉm cười liếc mắt một cái, liền xoay người, sải bước đi vào chánh điện.

Mắt Thanh Phong sa sầm, từ trên lưng ngựa nhảy xuống, dẫn mọi người tiến vào chánh điện.

Bên trong chánh điện không có bài trí huy hoàng như mọi người nghĩ, chỉ có một bộ bàn ghế đơn giản để miêu tả, chỉ có vị trí có thể tạm thời nhìn qua là ghế ngồi của ma chủ.

Cho nên, lúc bọn hắn vừa đi vào, đều nghi hoặc nhíu mày, nhưng không ai dám nói cái gì.

“Mời ngồi.” Tân lang vung tay lên, một nhóm nam tử mặc quần áo cùng màu cầm bình trà đến rót trà, nước trà rót ra lại có màu vàng sẫm, mọi người có chút hiểu biết về trà đều biết, trà này là dùng lá trà chất lượng thấp mà pha.

Thanh Phong âm thầm cắn răng: Người Yểm cung khinh người quá đáng, lại dùng loại trà ăn xin này tiếp đãi bọn họ!

“Các vị không cần khách khí, Yểm cung ở nơi hẻo lánh, cuộc sống khắc khổ, cũng chỉ có thể như vậy.”

Tân lang tỏ ra rất bất đắc dĩ giải thích nói, nhẹ hất hàm xinh đẹp: “Các vị khách khí làm gì, mời dùng trà.”

Mọi người nhìn nhau, không khí trong lúc này rất gượng gạo.

“Không uống cũng không sao, dù sao còn ba canh giờ nữa mới cử hành hôn lễ của bốn tọa, hơn nữa, bốn tọa cũng không có thói quen ăn điểm tâm.”

Phía dưới liền vang lên tiếng hút không khí, không biết là ai giận ở trong lòng, oanh một tiếng, ghế dựa gãy.

Mắt tân lang trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo dừng ở trên người nọ, dọa hắn thở mạnh cũng không dám. Mà tân lang lại nở nụ cười: “Không sao, ghế dựa này chỉ hơn trăm lượng bạc mà thôi, ta tin người của phái Điểm Thương có khả năng trả.”

Người đại diện phái Điểm Thương như ăn phải ruồi, sắc mặt xanh mét: “Yểm cung khinh người quá đáng!”

“Vậy, các hạ nói xem bốn tọa phải tiếp đãi như thế nào?” Tân lang lạnh lùng cười, trong mắt hiện lên sự độc ác: “Nếu phái Điểm Thương bất mãn đạo đãi khách của bốn tọa, cửa ở bên kia, không tiễn.”

“Ngươi! Nguyên Thần Trường Không, đừng cho là ta sợ ngươi!” Người của phái Điểm Thương tức giận nổi gân xanh.

“Thật ồn ào.” Tân lang nhíu mày, tử sĩ tuân lệnh, đặt kiếm trên cổ người của phái Điểm Thương.

“Ngươi dám!” Người đại diện phái Điểm Thương ngoài mặt yếu đuối một tiếng, lập tức đem ánh mắt cầu cứu nhìn Thanh Phong.

Thanh Phong cùng bọn họ là quan hệ hợp tác, sẽ không thể ngồi yên không để ý đến, đứng lên hoà giải:

“Hôm nay là hôn lễ của ma chủ, đừng vì một chút việc nhỏ này làm hỏng sự vui vẻ.”

“Nhưng sự vui vẻ của bốn tọa đã bị hủy.” Tân lang không kiên nhẫn khoát tay, tử sĩ không lưu tình giết người ngay tại chỗ.

Máu tươi văng ra, mọi người quá sợ hãi, mà tử sĩ cũng xử lý đầu vào đấy. Đem thi thể rời khỏi, lau nền nhà không nhiễm một hạt bụi, coi như vừa rồi cũng không có chuyện gì xảy ra.

Thủ đoạn tàn nhẫn quả quyết, làm những người còn lại sợ hãi nửa ngày mới tỉnh táo lại, tất cả đều âm thầm suy nghĩ, hành động hôm nay có thể thực hiện được hay không?

Thanh Phong kìm nén cơn giận, âm thầm nháy mắt ra dấu với mọi người, đều được kết quả là, tất cả chiếu theo kế hoạch mà làm.

Tân lang làm như không thấy, một tay gõ tay vịn, một tay bưng trà nhấp nháp, dưới bầu không khí quỷ dị này, ba canh giờ rất nhanh trôi qua.

“Ngày tốt giờ lành đã đến, mời tân lang vào động phòng!”

Một tiếng hát vang, mọi người như bị sét đánh, còn chưa có bái đường, sao lại động phòng?

“Tục lệ của Nam Lăng, các vị không cần kinh ngạc, Yểm cung sẽ đãi thiết yến, mong các vị đến dự.”

Tân lang nói xong, hết sức phấn khởi rời khỏi, để lại một đám nhân sĩ trung nguyên với cơn tức giận muốn bùng phát.

Bọn họ không hề nghĩ đến, đi vào Yểm cung lại gặp được sự tiếp đãi không thể nào nói được như thế này.

“Đợi chút!” Thanh Phong nghiêng rằng nghiêng lợi cảm tức nhìn chú rể đang muốn rời khỏi: “Người không phải Nguyên Thần Trường Không.” Giọng như chém đinh chém sắt.

Tân lang xoay người, vẻ mặt tươi cười: “Thái tử điện hạ, người đang chất vấn bốn tọa sao?”

“Người so với Nguyên Thần Trường Không càng chanh chua hơn, chắc là hữu hộ pháp của Yểm cung đi.”

“Ai nha, bị phát hiện.” Tân lang cười hì hì, đưa tay gỡ bỏ mặt nạ. Sơ Lâu Anh nhún nhún vai: “Thái tử điện hạ cũng biết ta chanh chua, lời người nói vừa rồi nói trúng chỗ đau của ta, người nói thử xem, lúc này ta nên làm cái gì bây giờ? Ta còn phải nhanh chóng động phòng đây.”

Sơ Lâu Anh tỏ ra bộ dáng khó xử làm mọi người không thể nhin nổi nữa, đồng loạt rút kiếm hướng về Sơ Lâu Anh: “Khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng!”

“Là tự các người đưa đến cửa để ta giải trí, sao ta lại có thể phụ ý tốt của các người?” Sơ Lâu Anh xấu xa cười một tiếng: “Hạ lễ các người đưa tới ta nhận, đi hay ở các vị xin cứ tự nhiên.”

“Người!” Thanh Phong tức giận cả người phát run, cầm lên ống trúc nhỏ mang theo ở bên hông, tức giận thổi ống trúc, một luồng khói đen dày đặc bay ra.”Người dám làm mừng một, bản cung liền dám làm mười lần!”

Mắt Sơ Lâu Anh trầm xuống: “Người đây là muốn tuyên chiến với Yểm cung phải không?”

“Là người Yểm cung không coi ai ra gì, đừng trách bản cung ra tay độc ác!”

“Ách, ta đã quên nói cho các người, người cùng đi với các người đến đây, hai canh giờ trước đã...”

Tay Sơ Lâu Anh đặt dưới cổ kéo ngang một đường, không biết làm thế nào nói: “Ta sớm biết chồn chúc tết gà không có chuyện tốt, bốn hộ pháp còn mời các người uống trà, lỗ to. Người đâu, ra tay.”

“Sơ Lâu Anh, bản cung muốn giết người!”

Hai bên tiến lên đánh nhau, mở màn cho cuộc chiến sinh tử.

Mà bên kia, một mình Vong Xuyên canh giữ ở lối vào, dùng đao chống đỡ cả người, trong miệng ngâm một cọng cỏ dại, ung dung đợi người tới.

Nguyên Thần Trường Không cũng ẩn núp ở nơi cách đó không xa, nhắm mắt giả vờ ngủ say, ngón tay nhẹ nhàng gõ cánh tay.

Trong phút chốc, hai mắt đột nhiên mở, ánh mắt lạnh lẽo: “Rất cực cũng đến.”

57. Chương 57: Phong Ba (2)

edit: Hồ Điệp Nhi

Vong Xuyên phun cọng cỏ dại trong miệng, đứng thẳng người lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người đang đi tới.

“Chó ngoan không cản đường.” Mạc Tà Ly mặc quần áo đỏ tươi, còn đeo một đóa hoa* đỏ thắm bằng lụa ở trước ngực. Hết sức sốt ruột la hét.

*Đóa hoa mà chú rể đeo trước ngực khi bái đường.

Vong Xuyên cười lạnh nói: “Người đã tự hạ thấp giá trị con người mình, ta cũng không cần khách khí. Đánh rần phải đánh giập đầu, đó lại là sở thích của ta!” Dứt lời, người của phong đạo thiên hạ đang mai phục lũ lượt kéo ra, bao vây bọn họ!

“Lang huynh, người này không phải là Mạc Tà Ly, ta rời đi trước, có việc phát tín hiệu.” Cuộc chiến chưa kịp bắt đầu, Nguyên Thần Trường Không liền phát hiện chỗ không đúng, vội vàng truyền âm cho Vong Xuyên, lách mình rời đi.

Không hổ là Mạc Tà Ly, rất gian trá!

Vong Xuyên giận dữ, nhẹ thở nói một chữ: “Giết.”

Một cuộc chiến đấu hùng hực khí thế trong thoáng chốc nổ tung.

Khi Nguyên Thần Trường Không chạy tới chánh điện, đám người của Sơ Lâu Anh cùng đám người của Thanh Phong đang chém giết không phân cao thấp. Nếu không phải có Mạc Tà Ly ở giữa phá rối, chỉ sợ người Trung Nguyên đã sớm đầu lìa khỏi cổ.

“Mạc Tà Ly, đây là lần cuối cùng bốn tọa cùng người giao chiến!”

Nguyên Thần Trường Không hờ hững nói, liền dụ người ra khỏi chánh điện. Mất đi người trợ giúp, người Yểm cung khí thế hùng mạnh, dồn ép đám người nhân sĩ trung nguyên phải tháo chạy.

Ngoài phòng, hai người đứng đối diện nhau, ai cũng không nhúc nhích, không khí xung quanh hai người đã đóng băng.

Trong lòng cả hai hiểu rõ, đã đấu với nhau mười năm, hôm nay chính là lần giao chiến cuối cùng. Mạc Tà Ly không có ý còn sống mà rời khỏi đây, mà Nguyên Thần Trường Không cũng không có ý muốn buông tha đối thủ.

“A!”

Trong phòng truyền ra tiếng kêu thảm thiết, cuộc chiến đấu nổ tung thành đốm lửa nhỏ.

Hai người nghe tiếng động, kiếm cùng kiếm va chạm kịch liệt, bắn ra tia lửa.

Nguyên Thần Trường Không cũng không có ý muốn giao chiến để vui chơi với Mạc Tà Ly, ra tay là dùng toàn lực, tóc đen trong nháy mắt tỏa sáng trắng, mắt đầy tơ máu, giống như tử thần đến, nhanh không thể đỡ.

Mạc Tà Ly nở nụ cười muốn giết người, vận nội lực làm tóc hắc bạc trắng như điên như cuồng.

Kiểm quang lấp lánh, sáng chói làm cho người khác không mở mắt được, bụi đất nổi lên cuộn cuộn đầy trời.

Cuộc chiến trong phòng đã sắp kết thúc, khi đám người của Sơ Lâu Anh xông ra khỏi chánh điện, thì chỉ thấy bóng dáng hai người đang điên cuồng chiến đấu giữa không trung.

“Rời khỏi nơi này!” Sơ Lâu Anh một khắc cũng không dám ở lâu, mang theo nhóm tử sĩ rời xa chiến trường, đám người vừa rời khỏi, nội lực bắn tán loạn làm nổ tung nóc nhà.

“Cùng nhau xuống địa ngục đi.” Mạc Tà Ly nhếch miệng cười to, hàm răng trắng như tuyết, làm cho da đầu người ta run lên.

Nguyên Thần Trường Không biết hắc muốn ngọc đá cùng vỡ, trong lòng nghiêm nghị, phát ra vạn đạo kiếm khí, thừa cơ rút lui.

Mạc Tà Ly giống như sớm biết ý nghĩ của hắn, ngay cả ý né tránh cũng không có, giống như người máy không có cảm giác đau, mặc cho kiếm khí đâm vào cơ thể, giống như người điên đuổi theo Nguyên Thần Trường Không.

“Hừ!” Nguyên Thần Trường Không lắc thân hình một cái, biến mất tại chỗ, Mạc Tà Ly chạy như điên về phía trước, lao vào tàn ảnh, như sao băng lướt qua bầu trời, trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

Mà nơi hậu viện yên tĩnh lại có một bóng người lặng lẽ vào.

Tìm kiếm một gian phòng ở phía trước, người nọ đẩy cửa phòng, tiếng động rất nhỏ đã kinh động đến tử sĩ ẩn núp ở gần đó, vội vàng đi qua đuổi theo.

“Xảy ra chuyện gì?” Quân Tiểu Tà mở cửa, mờ mịt nhìn tử sĩ, ánh mắt tử sĩ né tránh: “Không có việc gì.”

Quân Tiểu Tà đóng kỹ cửa phòng, nhìn Thanh Phong cả người đầy máu, lạnh lùng nói: “Sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Tiểu sư muội, huynh tới đón muội.”

“Thực xin lỗi, hiện tại ta là phụ nữ đã có chồng, mời người trở về.”

“Tiểu sư muội, muội muốn gả cho hân?” Thanh Phong không thể tin.

Quân Tiểu Tà không nói, chỉ gật gật đầu.”Đại sư huynh vừa mới thành thân, không ở hoàng cung cùng thái tử phi vui vẻ, đến nơi xa xôi này làm gì.”

Thanh Phong đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo nở nụ cười, nắm bả vai Quân Tiểu Tà, khẩn cấp nói: “Tiểu sư muội, muội còn giận huynh đúng không?”

“Thái tử diện hạ, ngài hiểu lầm. Ta từng là thần dân của ngài, nên nói một tiếng chúc mừng đối với hoàng đế tương lai là điều phải làm.” Quân Tiểu Tà đẩy tay hân ra: “Nơi này người có thể ở tạm, nhưng trước khi phu quân ta trở về phải rời đi, nếu không ta cũng không có cách đảm bảo sự an nguy của người.”

“Tiểu sư muội, muội thật sự không chịu theo huynh?” Thanh Phong thấp giọng nói, kìm nén sự tức giận ở trong lòng.

Quân Tiểu Tà bước lui hai bước, ánh mắt bình tĩnh tràn ngập sự quả quyết, đưa tay muốn mở cửa đi ra khỏi phòng, không nghĩ tới Thanh Phong rút kiếm, nhắm lưng Quân Tiểu Tà đâm tới.

Khi mũi kiếm cách lưng nàng khoảng ba cm, Thanh Phong phát ra một tiếng kêu đau đớn, hai người đồng thời quay đầu, liền nhìn thấy Tử Tịch lạnh lùng rút ra đoản kiếm đầy máu.

“Muội muội, nên có lòng phòng bị người, nhân từ nương tay với loại người như hân, về sau sẽ làm quân chủ khó xử!” Ánh mắt Tử Tịch lạnh lùng, trong mắt lại hiện lên một tia không đành lòng.

Thanh Phong nằm trên mặt đất, không cam lòng mở to hai mắt, trong mắt tràn ngập oán hận, Quân Tiểu Tà nhìn hân kìm lòng không đậu rừng mình một cái.

“Lúc này hân thế nào?” Mặc dù không ai nói với nàng một chữ về tình hình bên ngoài, nhưng nàng vẫn nghĩ được bầu không khí không bình thường, bởi vì biết bản thân cũng không giúp được gì, cho nên nàng chỉ có thể làm bộ cái gì cũng không biết.

Về mặt Tử Tịch bình tĩnh, lắc đầu: “Ta cũng không rõ lắm.”

“Ta muốn đi tìm hân!” Quân Tiểu Tà nói những lời này xong, xoay người hướng ngoài cửa chạy như điên, nhưng nàng vừa chạy đến cửa hậu viện, đã bị tử sĩ ngăn lại.

“Quân cô nương, cô nương không thể rời khỏi nơi này.”

“Tránh ra.” Quân Tiểu Tà bình tĩnh nói, ánh mắt lại lạnh như băng.

Đang lúc hai người giằng co, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng nổ kinh thiên, làm rung chuyển toàn bộ Yểm cung.

Tất cả mọi người kinh ngạc ngẩn đầu, nhìn trên bầu trời đột nhiên xuất hiện khói dày đặc.

Trái tim Quân Tiểu Tà co rút mãnh liệt, cũng không biết lấy sức lực từ đâu, đẩy ngã tử sĩ, chạy như điên ra bên ngoài.

Sống mười tám năm, nàng chưa từng cảm thấy sợ giống như lúc này, nếu hân xảy ra chuyện gì, nàng phải làm sao bây giờ? Bỗng nhiên, nàng nhớ những lời Nguyên Thần Trường Không đã từng nói:

Phượng Hoàng chết ở trong lòng người yêu là một chuyện may mắn.

Có đôi khi, cái này cũng được coi là một loại xa xỉ.

“Mau ngăn nàng lại!” Tử Tịch giận quát một tiếng, tử sĩ mới tỉnh người, nhanh chóng đuổi theo Quân Tiểu Tà.

Ở một nơi cách Yểm cung ba dặm, vốn là nội thành với tiếng người ồn ào, giờ phút này tất cả mọi thứ đều bị san bằng, một đồng bừa bộn không chịu nổi.

Phòng xá bốn phía bị sụp đổ, không ít người bị thương, tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Quân Tiểu Tà bước từng bước đi về hướng khói phát ra, nước mắt như mưa, nàng cũng không dám mở miệng gào thét tên của hắn, nàng sợ trả lời nàng chỉ là sự im lặng...

“Quân cô nương, đắc tội.” Còn chưa kịp tới gần, Quân Tiểu Tà đã bị tử sĩ từ phía sau ôm eo mạnh mẽ khiêng đi.

“Sư phụ! Sư phụ!” Nếu lúc này không kêu, có phải về sau sẽ không còn có cơ hội hay không? Cảm giác hoảng sợ từ sâu trong lòng lan ra làm nàng không thở nổi. Quân Tiểu Tà thét tiếng hét chói tai, giãy dụa kịch liệt:

“Buông!”

Tử sĩ vẫn không thả nàng, Quân Tiểu Tà nóng lòng, cắn cánh tay của hắn, cho đến khi ném thấy mùi máu mới nhả ra. “Thả ta xuống, cầu xin người, ta đứng ở trong này nhìn, cầu xin người!”

Quân Tiểu Tà quỳ trên mặt đất, toàn bộ thế giới đều tĩnh lặng lại, chỉ vang lên tiếng khóc đứt từng khúc ruột gan một lần lại một lần vang vọng.

Giống như đã trôi qua một thế kỷ, từ trong đám khói dày đặc truyền ra một tiếng ho khan...

58. Chương 58: Động Phòng

Edit: Hồ Diệp Nhi

Ba tháng sau.

Nguyên Thần Trường Không bị trọng thương đã có thể bước xuống giường, được Quân Tiểu Tà dìu dắt đến hậu viện phơi nắng.

“Sư phụ...”

“Bây giờ vẫn không thể đổi cách xưng hô sao?” Nguyên Thần Trường Không nắm mái tóc dài của nàng ở trong tay ngắm nghía, tươi cười bốn cột trên chọc nói.

Quân Tiểu Tà đứng lý hợp tình: “Chuyện chưa thành, luôn luôn có khả năng thay đổi. Không bằng, chàng gọi trước thử xem?”

“Lá gan của nàng lớn không ít.” Nguyên Thần Trường Không nhíu mày: “Tả hộ pháp dạy hư nàng?”

“Liên quan gì đến Tử Tịch tỷ tỷ?” Quân Tiểu Tà nhắc lên cái nạng vô tình đụng vào ngực Nguyên Thần Trường Không, Nguyên Thần Trường Không đau kêu một tiếng, khuôn mặt tuần tú nhăn lại.

“Sao thế, rất đau à?” Quân Tiểu Tà tự trách không thôi, muốn nhìn vết thương của hắn. Nguyên Thần Trường Không bắt được tay nàng, phản đối nói: “Thân thể vi phu khỏe mạnh vô cùng, vết thương nhỏ này không có gì đáng ngại.”

“Không đáng ngại mà còn kêu lớn tiếng như vậy, người không biết còn nghĩ rằng ta ngược đãi chàng đấy.” Quân Tiểu Tà xoa xoa miệng vết thương của hắn, ánh mắt tối lại, nhìn đôi mắt phát sáng của Nguyên Thần Trường Không, cúi đầu nói: “Chàng về sau trăm ngàn lần phải bảo trọng chính mình.”

Lòng Nguyên Thần Trường Không có chút cảm động, ôm nàng vào lòng: “Được.”

Hai người chàng chàng thiếp thiếp, thời gian hạnh phúc rất nhanh bị khách không mời đến quấy nhiễu.

Tử Tịch từ khi cùng Sơ Lâu Anh thành hôn, ăn mặc không nóng bỏng như trước kia nữa. Quần áo thanh nhã, búi tóc đơn giản, không trang điểm, chân thành mà đến.

Sơ Lâu Anh đứng ở bên trái nàng, hai người nắm chặt tay nhau, thỉnh thoảng cúi đầu nói chuyện với nhau, tình nồng ý mật. Nhìn thấy Nguyên Thần Trường Không, hai người đều là cười hì hì thỉnh an, còn trên chóc Quân Tiểu Tà: chủ mẫu.

“Hộ pháp không đi làm việc, lại ở chỗ này tranh thủ thời gian ôm ấp, không sợ bốn tọa trừ tiền lương của người sao?” Lại dám ân ái trước mặt bốn tọa phơi nắng, Sơ Lâu Anh da người đang ngứa phải không? Nguyên Thần Trường Không lạnh lùng nói, nếu là lúc bình thường, Sơ Lâu Anh nhất định sẽ đáp trả hẳn hai câu, hôm nay về mặt tùy ý, nói:

“Quân chủ vui vẻ là tốt rồi, hôm nay thuộc hạ đến đây chính là muốn xin quân chủ cho thuộc hạ nghỉ vài ngày.”

Từ lúc Nguyên Thần Trường Không bị thương tới nay, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong Yểm cung đều do Sơ Lâu Anh một tay xử lý, một nhọc cũng không than một tiếng, thái độ thật sự nghiêm túc, quả thực tìm không ra nửa phần sai lầm, Nguyên Thần Trường Không mới có thể an tâm dưỡng thương.

Sơ Lâu Anh nghỉ ngơi, ai giúp hắn quản lý Yểm cung? Nguyên Thần Trường Không liếc mắt: “Hộ pháp nên cho bốn tọa một lý do tốt nhất.” Nếu không, hừ hừ hừ.

“Quân chủ yên tâm, nếu là việc nhỏ, thuộc hạ cũng ngại mở miệng.” Sơ Lâu Anh hắng giọng một cái, về mặt trang nghiêm, trịnh trọng như muốn nói lời trấn trối: “Tử Tịch mang thai, ta muốn cùng nàng dưỡng thai.”

Tử Tịch đỏ mặt, ngượng ngùng hướng trốn sau lưng Sơ Lâu Anh.

Quân Tiểu Tà há to miệng, về mặt cổ quái nhìn chằm chằm Sơ Lâu Anh, một lúc sau gợn tay cái lên: “Hữu hộ pháp, huynh giỏi!” Kết hôn còn chưa đến hai tháng, đã có....

Nguyên Thần Trường Không nhíu mày càng chặt: “Không phải còn sớm sao?”

Mang thai 10 tháng, lúc này nhiều lắm chỉ mới hai tháng, ngay cả bụng cũng chưa thấy rõ đã an thai? “Ta hộ pháp người cũng cho là vậy sao?”

“Ta không biết.” Tử Tịch vốn cũng không đồng ý Sơ Lâu Anh đem chuyện nàng mang thai nói ra, không nghĩ tới hắn còn lấy chuyện này ra làm lý do xin nghỉ với quân chủ.

“Nương tử, nàng thể hư không dễ thụ thai, vi phu ta đã cố gắng thật lâu.... Khụ khụ, nếu chủ mẫu cũng mang thai, quân chủ nhất định có thể thông cảm cho tâm tình của thuộc hạ.”

Những lời nói của Sơ Lâu Anh làm cho mặt Nguyên Thần Trường Không đen lại, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ý tốt của hữu hộ pháp bốn tọa nhận, chuyện người nghỉ phép đợi hai tháng sau rồi nói.” Dám cùng bốn tọa hơn thua, bốn tọa cũng không tin sẽ thua người!

Dứt lời, cũng không liếc nhìn hai người một cái, chịu đựng đau đớn ôm Quân Tiểu Tà ngồi cuối bàn bước nhanh rời đi.

Tử Tịch ngây ngốc nhìn người đã đi xa, túm lấy tay Sơ Lâu Anh: “Quân chủ có ý gì?”

“Có lẽ quân chủ không quen nhìn ta từng bước làm cha trước hẳn, cho nên đi.... Khụ khụ, nương tử, trở về uống canh gà bồi bổ cho con.” Quân chủ, người chừng nào thì lớn lên a, ai.

Bên kia, Nguyên Thần Trường Không ôm người tới trước cửa phòng, lạnh lùng nói: “Toàn bộ các người lui hết cho bốn tọa, không thể tới gần phòng này trong vòng năm trượng!” Dứt lời, một cước đá văng cửa phòng.

“Sư phụ, người muốn làm gì? Thương thể của người còn chưa lành, mau buông ta xuống.” Tình huống xảy ra làm Quân Tiểu Tà lo lắng nói.

Nguyên Thần Trường Không cười ái muội: “Vi phu là bị thương, nhưng cũng không ảnh hưởng đến chuyện khác.”

“Chuyện gì?” Bị thương không phải chăm sóc cho tốt sao? Còn muốn làm chuyện gì? Chẳng lẽ bởi vì Sơ Lâu Anh muốn nghỉ ngơi, cho nên sư phụ muốn làm việc sớm? Lòng Quân Tiểu Tà đau, ôm cổ của hắn, thở

hồn hển nói: “Như vậy sao được, cho đến khi chàng hoàn toàn khỏe mạnh như lúc trước, chuyện gì cũng không thể làm!”

“Hửm?” Nguyên Thần Trường Không thấy nàng vẻ mặt nghiêm túc, thái dương bỗng nổi lên vạch đen:

“Nương tử không cần đau lòng ta, vi phu có thể.”

“Không thể!” Quân Tiểu Tà rất tức giận, giầy dụa nhảy xuống: “Ta đi tìm Tử Tịch tỷ tỷ nói chuyện.”

Người nào đó hồn độn trong gió, bắt lấy tay Quân Tiểu Tà, cúi đầu nói: “Nàng thật không biết vi phu muốn làm chuyện gì sao?”

“Chuyện gì cũng không cho phép, nếu không ta trở mặt!”

Nguyên Thần Trường Không: “...”

Chẳng lẽ bốn tọa thật sự phải thua tên Sơ Lâu Anh kia sao? Vết thương này ít nhất nửa tháng nữa mới có thể bình phục, mà bốn tọa nói hai tháng... Mày nhú càng chặt.

“Sư phụ, người làm sao vậy?”

“Không, không có gì.” Nguyên Thần Trường Không ngồi xuống tại bên giường, nhìn màn đỏ thắm ngăn người.

Quân Tiểu Tà ngồi xuống bên cạnh hắn, lấy chăn đắp cho hắn.”Sư phụ nên nghỉ ngơi cho tốt, ta đi nấu thuốc cho người.”

Mới xoay người, cổ tay bị hắn giữ chặt, Quân Tiểu Tà quay đầu, ánh mắt tràn ngập nghi ngờ.

“Chuyện này để hạ nhân làm, nàng ở trong này với ta.” Dem nàng túm lên trên giường, Nguyên Thần Trường Không ôm nàng vào lòng, suy nghĩ nên mở miệng như thế nào, bực bội một lúc lâu chỉ phun ra hai chữ: “Tiểu Tà...”

“Ừ.”

Đầu óc của nàng dừng chậm chạp như vậy được không? Vi phu... Nguyên Thần Trường Không rối rắm, thử nói: “Nương tử đại nhân, vi phu muốn tiểu hài tử.”

Quân Tiểu Tà trừng mắt nhìn, hai má đỏ ửng: “Chờ vết thương của chàng tốt lên rồi hãy nói.”

“Vi phu không có việc gì.” Quân chủ đại nhân có vẻ khác thường nói, giống như cố tình làm nũng lại cảm thấy uy nghiêm, Quân Tiểu Tà ngồi dậy, vẻ mặt cổ quái nhìn hắn. Cho đến khi Nguyên Thần Trường Không nhìn nàng không chút che giấu, ánh mắt giống như đang nói người không sao chứ nàng mới xoay đầu, Quân Tiểu Tà nói một câu: “Sao không nói sớm, cũng không phải chuyện ám muội gì.”

Nguyên Thần Trường Không cười ngắt, sau đó kích động hỏi: “Chúng ta đây....”

Quân Tiểu Tà liếc mắt nhìn ánh nắng vàng rực rỡ trên sàn nhà, ngượng ngùng nói. “Buổi tối đi.”

Bốn tọa nhện!

Thật vất vả nhện đến buổi tối, Nguyên Thần Trường Không ngồi trong phòng lo lắng, vẻ mặt bức rức khó chịu.

Chi nha.

Cửa phòng bị đẩy ra, Nguyên Thần Trường Không ngẩng đầu, liền nhìn thấy Quân Tiểu Tà đã ăn diện, tim đập mãnh liệt, gượng gạo nói: “Nương tử.”

“Ừ.” Quân Tiểu Tà ngượng ngùng gục đầu xuống, đem chén thuốc đặt ở trên bàn nói: “Uống xong thuốc, liền nghỉ ngơi.”

“Được!” Nguyên Thần Trường Không hết sức sáng khoái bưng lên chén thuốc, một ngụm uống hết.

Bầu không khí ái muội trong phòng càng ngày càng nặng, hai người đều không biết làm sao, ngồi song song ở đầu giường, ai cũng không mở miệng.

Giằng co một chút, Quân Tiểu Tà đập tan sự yên tĩnh: “Muốn tắt đèn trước hay không?”

Nguyên Thần Trường Không chán nản trong lòng, vung tay lên tắt ngọn đèn, ôm bả vai Quân Tiểu Tà ngã xuống giường, lại không có động tác kế tiếp.

Cảm nhận được đầu ngón tay khẽ run trên vai, Quân Tiểu Tà nhin không được cười ra tiếng: “Ta không có kinh nghiệm, lần đầu động phòng, mong sư phụ dạy bảo nhiều hơn.”

Cách nói này nghe qua rất kì lạ.

Nguyên Thần Trường Không lắc lắc đầu, xoay người lên, nói: “Vi phu cũng là lần đầu tiên, cũng vậy.”

“Vậy, chúng ta có cần hỏi hữu hộ pháp một chút hay không?” Quân Tiểu Tà xém cười đến nội thương, hoàn toàn không nghĩ tới, quân chủ đại nhân có khí phách cũng có một mặt như thế, nếu không đùa giỡn một phen thật sự rất có lỗi với người xem.

“Không cần!” Nguyên Thần Trường Không nhướn mày, môi hơi lạnh dừng ở trên môi của nàng, nhẹ nhàng chạm vào. Tuy chỉ là nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, nhưng đối với hai người mà nói, quả thực chính là làm nổ tung thùng thuốc súng.

Nguyên Thần Trường Không nếm được ngon ngọt, không cam lòng từ bỏ, lại hôn thêm lần nữa, giống như phải nuốt Quân Tiểu Tà vào bụng, ra sức đoạt lấy hương thơm của nàng.

Mà, chỉ chốc lát sau, tiếng thét kinh hãi Quân Tiểu Tà vang lên, đèn trong phòng sáng lên.

“Ta, bà di của ta đến.” (kinh nguyệt ý các nàng)

Trong nháy mắt Nguyên Thần Trường Không hóa đá!

59. Chương 59: Như Nguyễn

Edit: Hồ Diệp Nhi

Năm ngày sau...

Tâm tình của Nguyên Thần Trường Không là do lúc trước từ kinh ngạc đến không cam lòng, đến lo lắng chờ đợi, đến bây giờ đã bình tĩnh như nước. Bởi cái gọi là, con cháu đều có phúc của con cháu, cưỡng cầu không được.

Trong đêm này, sau khi Quân Tiểu Tà tắm rửa thay quần áo xong, như cũ tự mình cầm chén thuốc vào phòng, Nguyên Thần Trường Không đang ngồi xử lý công việc dưới bệ cửa sổ, thấy nàng đi vào, cười cười: “Để ở chỗ này, đợi lát nữa ta sẽ uống.”

“Không được, thuốc phải uống lúc nóng.” Quân Tiểu Tà giận một tiếng, đem chén thuốc để trong tay hần, hai mắt sáng quắc như đèn pha nhìn hần.

Nguyên Thần Trường Không không có cách nào, ngoan ngoãn uống, cuối cùng oán giận nói: “Thuốc rất đắng, Tử Tịch cố ý chĩnh ta phải không?”

Sao mấy ngày trước ngươi không kêu đắng?

Quân Tiểu Tà nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra đêm nay, tim đập như cái trống, ngồi xuống cạnh hần, nói ám chỉ: “Nghỉ ngơi sớm một chút, để ngày mai lại làm cũng giống nhau.”

“Ha ha, ngày mai còn có chuyện của ngày mai, nàng cũng đã mệt, đi ngủ trước đi, một lát nữa ta sẽ ngủ.”

Đồ ngốc!

Quân Tiểu Tà trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, lại nói: “Chàng không ngủ với ta, ta ngủ không được.”

“Vậy nàng đi nằm trước, một khắc nữa ta sẽ qua. Ngoan.” Nguyên Thần Trường Không đem tầm mắt dời khỏi sổ con, sủng nịch xoa xoa đầu của nàng, sau đó lại tiếp tục làm việc.

Chẳng lẽ phải để bốn cô nương nhào lên chàng mới hiểu? Quân Tiểu Tà nhe răng trợn mắt, tức giận bắt bình xoay người bước đi. Đợi lát nữa nếu dám cầu hoan, lão nương sẽ đá chàng xuống giường!

Nằm trên giường, Quân Tiểu Tà ôm chần suy nghĩ, trong lòng yên lặng đếm thời gian.

Nhưng trái chờ phải chờ, người ngồi chỗ kia một chút động tĩnh cũng không có, Quân Tiểu Tà cũng vô thức ngủ thiếp đi.

Cũng không biết đã qua bao lâu. Nguyên Thần Trường Không quay đầu nhìn người trên giường.

Chỉ thấy một chân nàng ở ngoài chăn, áo ngủ mỏng manh bằng tơ tằm vén lên, lộ ra đùi thon tròn bóng, một tay kia để ngang bên hông, áo ngủ mở ra, lộ ra đầu vai khéo léo mượt mà.

Nguyên Thần Trường Không số khổ thở dài, tâm tình dày vò than vãn mỗi ngày. Lưu luyến không rời thu hồi ánh mắt, rốt cuộc nửa chữ cũng xem không vào.

Bấm tay tính toán, đến bây giờ, đã qua năm ngày, có phải hay không.... Đột nhiên có một mùi thơm tươi mát như có như không xông vào mũi, bỗng phát hiện, đây là một loại thuốc cao tắm rửa Tử Tịch nghiên cứu ra, nói là vì Quân Tiểu Tà đặc biệt chuẩn bị.

Hơn nữa hần cũng đi nói bóng nói gió hỏi qua, là để cho nữ tử dùng sau khi hết kinh nguyệt nhằm làm sạch nơi đó.

Nguyên Thần Trường Không giống như gà chọi, rầm một tiếng đứng lên. Khó trách nương tử muốn hần nghỉ ngơi sớm một chút, thì ra là ám chỉ a.

Uổng cho cả đời bốn tọa thông minh, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt lại ngốc như vậy!

Sau một phần ba giây ảo não, Nguyên Thần Trường Không đi nhanh về phía giường, xốc lên màn gấm trong suốt, thấp thỏm ngồi xuống bên giường.

Nương tử đã ngủ, có nên đánh thức nàng hay không? Lỡ như nàng không vui thì làm sao bây giờ?

Trong lòng người nào đó giao chiến dữ dội.

Trong mộng Quân Tiểu Tà nhìn thấy một đồng vàng bạc châu báu tỏa ánh vàng rực rỡ liền chảy nước miếng, tuy rằng lúc này nàng đã là phú bà giàu có nhất toàn bộ đại lục, nhưng ai có thể ngại bản thân có thêm tiền đâu. Đưa tay muốn lấy vàng, không nghĩ tới bị Nguyên Thần Trường Không đột nhiên xuất hiện lấy đi.

Quân Tiểu Tà thấy mà thêm, suy nghĩ một chút, làm nũng nói: “Ta muốn.”

Lời vô nghĩa trong mộng từ miệng nàng thốt ra, lưng Nguyên Thần Trường Không bỗng chốc căng thẳng, nương tử đang mời gọi hần?

Máy móc xoay người, Quân Tiểu Tà lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ giống như hắt nước lạnh vào đầu Nguyên Thần Trường Không.

Hần không thể làm gì chỉ thở dài, đứng dậy tắt ánh nến, trong lòng ai oán: lại phải chờ tới ngày mai.

Cái loại cảm giác mỗi ngày nhìn thấy thịt cá mà không thể nào ăn này, thực khó chịu.

Nằm trên giường một lát, người nào đó vốn buồn ngủ giờ phút này lại trần trọc, tinh thần tốt đã đem kiếm pháp luyện trong đầu hơn trăm lần. Nghiêng thân mình, nhìn chằm chằm Quân Tiểu Tà đang ngủ.

Môi đỏ mọng như quả đào mật, rất muốn cắn một miếng. Nhìn xuống chút nữa, dây yếm nhỏ giắt trên xương quai xanh; xuống chút nữa, là như ẩn như hiện....

Nguyên Thần Trường Không kim lòng không đậu nuốt nước miếng, cả người khô nóng khó chịu.

Biết rõ không thể nhìn, nhưng lại không có biện pháp khống chế hành động của bản thân, mà càng nhìn lại càng khô nóng.

Bốn tọa làm việc khi nào thì trở nên không dứt khoát như vậy? Nguyên Thần Trường Không, ta khinh bỉ người!

Người nào đó tự quyết định, đưa tay nắm lên cái chần bị Quân Tiểu Tà đá văng ra đắp lên cho nàng, tay không cẩn thận đụng tới mềm mại phía trước của nàng, bỗng có dòng điện từ trên cánh tay lan tràn khắp cơ thể, châm lên lửa nóng ở sâu trong đáy mắt.

Sự chịu đựng đã đến cực hạn, Nguyên Thần Trường Không thở nặng nề dựa sát vào nàng, ôn nhu hôn trên mặt Quân Tiểu Tà.

Mà hành động tiếp xúc nhẹ nhàng này càng không thể dừng lại được nữa, những nụ hôn rơi xuống như mưa, từ trán của nàng cho đến môi.

Trong lúc ngủ mơ Quân Tiểu Tà cảm thấy khó thở, mở mắt nhập nhèm buồn ngủ. Đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó mê mẩn miệt: “Chàng còn biết buồn ngủ a?”

“Đương nhiên, một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng.” Nguyên Thần Trường Không vô lại nói xong, tiếp tục hưởng thụ đôi môi đỏ mọng của nàng.

Quân Tiểu Tà vừa muốn cự tuyệt lại như ngênh đón, châm lên nhiệt tình của Nguyên Thần Trường Không, hai người dây dưa gắn chặt vào nhau như keo.

“Ừm.”

Kim lòng không đậu thốt ra tiếng ‘ưm’, làm cho Nguyên Thần Trường Không càng thêm khó nhịn, hôn từ môi của nàng một đường đi xuống, công thành chiếm đất.

“Tiểu Tà, nàng sợ sao?” Hai tay chống ở bên người nàng, Nguyên Thần Trường Không cúi người, tiếng nói trầm thấp khàn khàn mang theo yêu quý dò hỏi.

Quân Tiểu Tà cắn môi, thẹn thùng lắc đầu.

“Nương tử.” Mặt mày Nguyên Thần Trường Không chỗ nào cũng lộ ra sự vui sướng nói không nên lời.

Quần áo từng cái từng cái được cởi ra, ngay cả ánh trăng ngoài cửa sổ hình như cũng phát hiện bầu không khí giờ phút này, thẹn thùng tránh ở sau đám mây, âm thanh rên rỉ tràn ngập trong phòng.

Ngày hôm sau, trời đã sáng tỏ, Sơ Lâu Anh đợi không được Nguyên Thần Trường Không, trong lòng bỗng có ý nghĩ, than thở ôm một đồng lớn sổ con đi xem xét.

Quân chủ chế tạo người, liền không muốn để ý đến chuyện khác sao? Ngày nghỉ của ta a a a a....

Mặt trời lên cao, trong phòng vẫn không có động tĩnh, nhóm tử sĩ bảo vệ cách đó năm trượng cảm thấy nghi ngờ liền nhìn chăm chú vào phòng của hai người bọn họ.

Quân chủ không phải đã xảy ra chuyện gì chứ? A phi, quân chủ võ công cái thế, tuyệt đối không có khả năng. Vậy quân chủ có thói quen sáng sớm luyện võ sao đến bây giờ còn không thấy người đâu?

Trong lúc mọi người ở đây đoán già đoán non, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Mọi người liền nhìn thấy quân chủ đại nhân thân ái của bọn họ xuất hiện với vẻ mặt phấn khởi trong tầm mắt, mà đi bên cạnh hẳn là Quân Tiểu Tà trong một đêm khí chất càng thêm ý nhị.

Mọi người nhìn nhau, tựa hồ hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Nhớ lại mấy ngày trước mặt quân chủ đen như bị tảo bón, lúc này nét mặt quân chủ toả sáng còn vẻ mặt mỉm cười, đều nhìn không được trộm cười rộ lên.

“Khụ khụ, nếu các người nhàn rồi không có việc gì làm, vậy thay bốn tọa đến hàn đàm nhật một văn tiền kia đi.”

Nhóm tử sĩ trong phút chốc nhanh chóng cầm miệng, cười mỉa ẩn trở về. Chúng ta bề bộn nhiều việc, không rảnh.

Đảo mắt, ước định hai tháng đã đến.

Sơ Lâu Anh nhìn Tử Tịch bụng ngày một lớn lên, sốt ruột xoay quanh nàng, rốt cục kiềm chế không được chủ động tìm tới Nguyên Thần Trường Không.

“Quân chủ, ngày nghỉ của thuộc hạ.” Ngay cả lời khách sáo đều miễn, nói thẳng. Có thể thấy được trong lòng Sơ Lâu Anh sốt ruột cỡ nào.

Nguyên Thần Trường Không nói: “Đi gọi đại phu đến đây.”

“Thuộc hạ đã để đại phu ở bên ngoài.”

Gấp như vậy sao? Nguyên Thần Trường Không liếc hần một cái, Sơ Lâu Anh nhìn như không thấy, trực tiếp đem đại phu gọi vào.

Lúc Quân Tiểu Tà bị mang đến, không rõ tình hình ra làm sao. Đang êm đẹp, tìm đại phu làm gì?

“Phu quân, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì, vì phu lo lắng nàng không quen khí hậu nơi này, cố ý đem đại phu đến khám cho nàng.” Người nào đó trợn mắt nói dối.

Quân chủ, người lấy cớ này đủ hay đó, Sơ Lâu Anh âm thầm khinh bỉ nói.

Đại phu bắt mạch cho Quân Tiểu Tà, vẻ mặt thoải mái, nhưng hai nam nhân đứng xem lại mở to mắt, nhìn cái trán đỏ mồ hôi của đại phu.

“Khởi bẩm quân chủ đại nhân, thân thể chủ mẫu khỏe mạnh cũng không có gì không khỏe.” Đại phu nói rất chuyên nghiệp, Nguyên Thần Trường Không đã có chút nóng nảy, nhưng không nói chuyện, ánh mắt của hắn rõ ràng đã không còn sự kiên nhẫn.

Thân thể nàng khỏe mạnh, bỗng tọa sao lại không biết, bỗng tọa muốn nghe cái khác!

Đại phu lau mồ hôi lạnh, lại nói: “Chủ mẫu đã có thai một tháng, sau này cần...”

“Ha ha, không còn chuyện của người, lui đi.” Trong lòng Nguyên Thần Trường Không nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười sáng lạn: “Nương tử, có nghe hay không, chúng ta có!”

Sơ Lâu Anh tỏ vẻ mặt khen ngợi, sau đó cười cười: “Chúc mừng quân chủ, chúc mừng chủ mẫu!”

Ngày nghỉ của ta đã mất a, ô ô ô.

Nguyên Thần Trường Không ôm bả vai Quân Tiểu Tà, đặc ý mỉm cười: “Hữu hộ pháp, nương tử bỗng tọa có thai chính là chuyện lớn của toàn bộ Yểm cung, cho nên, vì muốn tốt cho Yểm cung, bỗng tọa nhất định phải một tác cũng không rời canh giữ ở bên người nương tử nhà ta. Hữu hộ pháp, còn lại phải làm như thế nào, người cũng biết?”

“Thuộc hạ biết.” Sơ Lâu Anh rơi nước mắt, ủ rũ rời đi.

“Sơ Lâu Anh giống như rất đau lòng a.” Quân Tiểu Tà yếu ớt nói, những lời của nàng lại làm cho chân Sơ Lâu Anh mềm nhũn, thiếu chút nữa đã đụng vào khung cửa. Lúc mới gặp Quân Tiểu Tà, hắn cũng đã từng nói qua như vậy a.

Nguyên Thần Trường Không cười hì hì, hắng giọng nói: “Hữu hộ pháp.”

“Có.” Sơ Lâu Anh lười quay đầu, đang muốn dẫn nương tử đi ra ngoài một chút, hiện tại cũng không thể làm được, chúc phu quân này hẳn thật sự rất không xứng!

“Lúc tả hộ pháp tròn tám tháng, bỗng tọa sẽ cho người ở bên người nàng dưỡng thai, lúc đứa nhỏ đầy một tuổi, bỗng tọa sẽ cho các người nghỉ ngơi một năm.”

Sơ Lâu Anh ngây ngẩn cả người, rất lâu mới hoàn toàn tiêu hóa được tin này, chậm rãi xoay người, hai mắt tỏa sáng: “Quân chủ nói lời này là thật?”

“Hữu hộ pháp cho rằng bỗng tọa hay nói giỡn.” Thật lãng phí sự thông cảm của bỗng tọa!

“Không không không, quân chủ nhất ngôn cửu đỉnh, tất nhiên là thật.” Sơ Lâu Anh vui mừng cười híp mắt: “Thuộc hạ cảm tạ đại ân của quân chủ, chúc mừng chủ mẫu có thai!” Nói ra từ chúc mừng thật lòng làm cho Quân Tiểu Tà khinh bỉ hắn, nịnh hót!

Nữ nhân mang thai, cảm xúc rất dễ dàng xúc động.

Thấm thoát đã qua bốn tháng, bụng Quân Tiểu Tà đã lớn lên.

Ngày hôm đó, Quân Tiểu Tà bụng nước ô mai trong tay, tay chống eo đi lang thang không có mục đích ở hậu viện, trong ánh mắt là sự phiền muộn. Tuy nàng cũng biết rõ, cảm xúc của bản thân cũng ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng, nhưng nàng không có biện pháp khống chế.

Lúc Nguyên Thần Trường Không bưng canh bỏ đi đến, lo lắng nói: “Nương tử, làm sao vậy?”

“Thiếp muốn cướp bóc!”

Nguyên Thần Trường Không: “...” tài sản Yểm cung, nuôi mười sáu gạo cũng dư dả, chẳng lẽ nương tử còn nghĩ không đủ?

Cẩn thận dùng từ, Nguyên Thần Trường Không nhẹ giọng hỏi: “Nương tử muốn cướp ai, vi phu nhất định thỏa mãn nguyện vọng của nàng.”

Quân Tiểu Tà không cần nghĩ ngợi nói: “Chàng!”

“Ta? Vi phu chính là của nàng, sao nàng lại muốn cướp đồ của bản thân?”

“Chàng là người đầu tiên bị ta cướp, nhưng không thành công, làm cho thiếp cảm thấy rất tiếc nuối, cho nên...” Trong lòng không thoải mái a!

Nguyên Thần Trường Không cười nói: “Ai nói không thành công, vi phu không phải đã lấy thân báo đáp sao.”

Quân Tiểu Tà phồng má: “Thiếp nói là bạc? Bạc! Chàng hiểu hay không?”

“Vậy nương tử muốn như thế nào?” Nguyên Thần Trường Không nói xong, từ trong tay áo lấy ra túi bạc hai tay dâng lên: “Nương tử.”

“Không cần, ta muốn dùng bạc cướp được cơ!” Quân Tiểu Tà hai tay chống nạnh, một chút đường sống cũng không cho.

Người nào đó yêu vợ sốt ruột, vì thế có một màn này:

Ma chủ Yểm cung đến biên giới Nam Lăng tuần tra, trên đường gặp được bà bầu chặn đường cướp bóc.

“Quân chủ!” Tử sĩ sợ hãi báo lại.

“Chuyện gì?” Trong xe ngựa, gương mặt Nguyên Thần Trường Không bình tĩnh, lạnh lùng hỏi.

“Có người chặn đường cướp bóc!”

“Giết!” Nương tử nói muốn cướp bóc, nhưng vì sao vừa đi đã không thấy bóng người? Vì thế tâm tình Nguyên Thần Trường Không rất là khó chịu, không chút suy nghĩ đã hạ lệnh.

Tử sĩ mồ hôi lạnh chảy đầm đìa: “Nhưng, nhưng muốn cướp chúng ta là Quân cô nương a.”

Thần mã! Nguyên Thần Trường Không giật mình, phần nộ quát: “Còn thất thần làm gì!”

Tử sĩ lơ mờ, nơm nớp lo sợ rút kiếm.

Nguyên Thần Trường Không nghe được tiếng rút kiếm, tức giận: “Bốn tọa bảo các ngươi đem các thứ đáng giá gì đó đưa hết cho nàng!”

Một đám ngu xuẩn! Bốn tọa vì muốn làm cho nương tử có thể cướp bóc thành công, dọc theo đường đi đều mang theo vàng bạc châu báu, bốn tọa thật vất vả chờ đợi, các ngươi lại không biết chấp hành! Ngu ngốc!

“Lui ra! Thật vụng về, bốn tọa tự mình đến!”

Nguyên Thần Trường Không ôm một hộp vàng bạc châu báu to lớn đi lên phía trước, cười hì hì nói:

“Nữ hiệp, có thể thả chúng tôi đi qua được không?”

Tử sĩ cười ngất! Cưng chiều vợ như vậy sao? Thanh danh cả đời của quân chủ, mất hết rồi a!

“Chàng không chuyên nghiệp.” Mỗ bà bầu cổ mà nhận lấy, nhưng hộp châu báu rất nặng nàng ôm mà không thể chuyển động. Nguyên Thần Trường Không một tay nâng thùng, một tay ôm lão bà, đỡ nói:

“Nương tử, cùng vi phu về nhà đi.”

Chớp mắt lại qua hai tháng, Tử Tịch sắp sửa lâm bồn, Sơ Lâu Anh bỏ hết công việc, cùng lão bà đại nhân dưỡng thai, Nguyên Thần Trường Không tiếp nhận công việc, cả ngày không thấy bóng dáng.

Quân Tiểu Tà tìm không được người để trò chuyện, không muốn quấy nhiễu Nguyên Thần Trường Không làm việc, liền để lại tờ giấy lặng lẽ đến Tây Vực.

Chờ khi Nguyên Thần Trường Không biết được, tức sùi bọt mép, tự mình đến Tây Vực, đem người trở về. Từ đó về sau, hắn luôn chờ Quân Tiểu Tà đi vào giấc ngủ, mới lặng lẽ đứng lên đi làm việc.

Tử Tịch sinh hạ một tiểu tử trong một đêm khuya rét đậm, gọi là Sơ Lâu Lạc Hoa, Nguyên Thần Trường Không liền tổ chức tiệc rượu đầy tháng thật lớn, mời toàn bộ người ở Nam Lăng đến chúc mừng.

Mồng một tháng giêng năm sau, Quân Tiểu Tà sinh một nữ nhi, gọi là Nguyên Thần Mạc Tà, về phần ý nghĩa trong đó, không người nghĩ nhiều, chỉ có Quân Tiểu Tà hiểu được ý nghĩa của tên này.

Mạc, là Mạc Tà Ly, Tà, là Quân Tiểu Tà.

Khi Sơ Lâu Lạc Hoa đầy một tuổi, một nhà ba người của Sơ Lâu Anh rời khỏi Yểm cung, chu du khắp nơi, một năm sau hồi cung.

Nguyên Thần Trường Không đem toàn bộ công việc giao lại cho Sơ Lâu Anh, còn hắn thì mang theo nữ nhi một tuổi cùng lão bà đến biệt viện ở ngoại ô hưởng thụ tình cảm gia đình.

Cho đến ba năm sau, Yểm cung xâm nhập vào Trung Nguyên, Nguyên Thần Trường Không mới hồi cung, Sơ Lâu Anh vâng mệnh đi cai quản sự nghiệp ở trung nguyên, toàn bộ việc ở Nam Lăng giao lại cho Nguyên Thần Trường Không, liền ít có thời gian ở bên hai mẹ con.

Quân Tiểu Tà bắt đầu nảy sinh ý nghĩ đến Tây Vực ở trong đầu, hứa hẹn nửa tháng sau nhất định về nhà, Nguyên Thần Trường Không hoảng sợ bắt nàng cam đoan mãi mới cho đi.

Ai ngờ, đến ngày hẹn hồi cung, Nguyên Thần Trường Không cũng không thấy bóng dáng của vợ con, nhin ba ngày sau lại đến Tây Vực lần nữa, đến nơi đã thấy nữ nhi bảo bối nhà mình kề cận Vong Xuyên không rời, làm đổ thùng dấm chua năm xưa, từ đó về sau nghiêm cấm hai mẹ con bước chân vào Tây Vực.

Nhưng Nguyên Thần Mạc Tà rất thích Vong Xuyên, luôn quần quít Quân Tiểu Tà mong mẹ dẫn nàng đi tìm cậu Vong Xuyên.

“Mẹ, nơi này không có chỗ chơi, hay là chúng ta rời nhà trốn đi nha.” Nguyên Thần Mạc Tà túm góc áo Quân Tiểu Tà làm nũng, nàng rất thích cậu Vong Xuyên, giống như muốn nhanh chóng lớn lên để gả cho hắn nha.

Còn nhỏ tuổi đã muốn rời nhà trốn đi, Quân Tiểu Tà trợn mắt há hốc mồm: “Đi nơi nào?”

“Đi tìm cậu Vong Xuyên chơi.” Tiểu nữ nhi giảo hoạt chớp chớp đôi mắt to trong suốt.

“Hừ, nhỏ giọng chút.” Quân Tiểu Tà nắm tay nữ nhi hạ giọng nói: “Cha con mà biết mẹ đi tìm cậu, sẽ tức giận.” Tên kia là thùng dấm chua.

“Chúng ta vụng trộm chạy đi, không có sao.” Tiểu cô nương hướng dẫn từng bước nói: “Cha chỉ biết cả ngày xử lý công việc, cũng chưa từng chơi với con, chúng ta rất nhàm chán a, chúng ta đi đến chỗ của cậu ở hai ngày trước, chờ cha xong việc sẽ đến đón chúng ta trở về mà.”

Quân Tiểu Tà nhớ lại, lần trước ở lâu vài ngày Nguyên Thần Trường Không thiếu chút nữa đem phong đao thiên hạ hủy đi, nếu đến nữa cũng chỉ làm tăng thêm phiền não cho ca ca. Nàng rất muốn nói cự tuyệt, nhưng không chống lại được ánh mắt đáng thương của nữ nhi, giấy dựa đồng ý.

Một lớn một nhỏ vừa đi đến cửa, Nguyên Thần Mạc Tà nhìn đông một cái nhìn tây một cái, nhớ tới ước định cùng lão cha, nhất thời cong khóe miệng, lên tiếng hô to: “Cha, mẹ muốn rời nhà trốn đi.”

Một trận gió lướt đến, sắc mặt người nào đó xanh mét, không nói tiếng nào, liền khiêng Quân Tiểu Tà chạy trở về, ở nơi nàng không nhìn thấy, cha và con gái trao đổi ánh mắt đã thực hiện được gian kế.

Rất xa truyền đến tiếng nói ngọt ngào của mỗ tiểu hài tử tha thiết chờ đợi: “Phụ thân cố lên, nhất định phải giúp con chế tạo một tiểu đệ đệ a!”

Như vậy nàng đã có thể ở lại nhà của cậu Vong Xuyên rồi, vạn tuế!

---HOÀN---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-sung-liet-the>